

Đoạn Tình Kết

Contents

Đoạn Tình Kết	3
1. Chương 1: (1)	3
2. Chương 2: (2)	5
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13	23
14. Chương 14	25
15. Chương 15	28
16. Chương 16	30
17. Chương 17	33
18. Chương 18	35
19. Chương 19	38
20. Chương 20	40
21. Chương 21	42
22. Chương 22	45
23. Chương 23	47
24. Chương 24	50
25. Chương 25	53
26. Chương 26	55
27. Chương 27	58
28. Chương 28	60
29. Chương 29	62
30. Chương 30	64
31. Chương 31	67
32. Chương 32	68
33. Chương 33	71
34. Chương 34	73
35. Chương 35	76
36. Chương 36	77
37. Chương 37	80
38. Chương 38	82
39. Chương 39	84
40. Chương 40	85
41. Chương 41	87

42. Chương 42	89
43. Chương 43	91
44. Chương 44	93
45. Chương 45	96
46. Chương 46	97
47. Chương 47	100
48. Chương 48	102
49. Chương 49	105
50. Chương 50	107
51. Chương 51	110
52. Chương 52	112
53. Chương 53	114
54. Chương 54	116
55. Chương 55	118
56. Chương 56	120
57. Chương 57	122
58. Chương 58	123
59. Chương 59	126
60. Chương 60	127
61. Chương 61	129
62. Chương 62	131
63. Chương 63	133
64. Chương 64	135
65. Chương 65	137
66. Chương 66	139
67. Chương 67	141
68. Chương 68	142
69. Chương 69	145
70. Chương 70	146
71. Chương 71	149
72. Chương 72	150
73. Chương 73	152
74. Chương 74	153
75. Chương 75	155
76. Chương 76	157
77. Chương 77	159
78. Chương 78	161
79. Chương 79	162
80. Chương 80	164
81. Chương 81	165
82. Chương 82	168
83. Chương 83	170
84. Chương 84	173
85. Chương 85	175
86. Chương 86	177
87. Chương 87	179
88. Chương 88	181
89. Chương 89	183
90. Chương 90	185
91. Chương 91	188
92. Chương 92	190
93. Chương 93	192
94. Chương 94	194
95. Chương 95	196

96. Chương 96	198
97. Chương 97	200
98. Chương 98	202
99. Chương 99	204
100. Chương 100	205
101. Chương 101	207
102. Chương 102	209
103. Chương 103	211
104. Chương 104	213

Đoạn Tình Kết

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, sinh tử văn, đam mỹ Câu chuyện xoay quanh Võ lâm tứ thiên: Đông Phương, Nam Cung, Tây Môn, Bắc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doan-tinh-ket>

1. Chương 1: (1)

Võ lâm Tứ Thiên Môn: Đông Phương, Nam Cung, Tây Môn, Bắc Đường.

Bá chủ toàn võ lâm giang hồ, quyền khuynh thiên hạ (1), không ai không biết, không ai không tỏ.

Từng người trong tứ môn chủ, Đông Phương Hi: tiêu sái bất ky (bất: không, ky: ràng buộc), phong lưu phóng lãng, chỉ tầm hoa văn liễu là thấy thú vị, với chuyện công vụ không mấy quan tâm. Nam Cung Yến: thành thực ổn trọng, làm việc chu đáo, có trách nhiệm cao, đúng là một đầu linh xứng đáng của Tứ Môn. Tây Môn Việt: tính tình ngạo mạn, tính khí bá đạo, luôn phớt lờ sự vụ của Môn, khiến người khác cũng không rõ suy nghĩ của hắn thế nào. Bắc Đường Ngạo: lãnh ngạo (lãnh: lạnh lùng, ngạo: kiêu ngạo) bất quần (2), tính cách cổ quái, sắc sảo thâm trầm khó dò, với sự vụ của Môn thì quản lý rất nghiêm, tuy lãnh khốc vô tình nhưng xử lý hữu độ (3).

Năm mới, hiếm thấy tứ Môn môn chủ tề tụ tại Phù Du cư của Tổng đà, tựu chung xuân tiết hàng năm (ăn Tết).

Năm nay còn có nhất đại hỷ sự. Chính là nửa năm trước ở phương bắc, môn chủ Bắc Đường Ngạo đến phân đà phía Bắc tuần tra, chẳng những dẹp loạn, còn mang theo vị hôn thê Lâm Yên Yên cùng trở về. Lâm Yên Yên nguyên là biểu muội của Bắc Đường, hai người đã nhiều năm không gặp, lần này trở về thì gặp lại ở phương bắc cổ hương, sớm chiều bên nhau, dần dần sinh tình ý, nhờ Lâm mẫu tác hợp mới quyết định kết hôn.

Trong tứ Môn, chỉ có Nam Cung Yến đã thành hôn, ba người còn lại vẫn lẻ bóng. Ai dè, người nhỏ tuổi nhất, chỉ mới hai mươi hai Bắc Đường cũng kết hôn, thực đúng là đại hỷ sự của Thiên Môn.

Niên yến (tiệc mừng năm mới) đồng thời là tiệc mừng của Bắc Đường, tứ Thiên Môn thượng hạ gần hai trăm nhân khẩu tụ họp cùng một chỗ, thanh thế thật to lớn. Niên yến cứ theo chính ngọ mà bắt đầu như mọi khi, rồi liên tục đến chạng vạng, những vật vờ trong một năm qua của hán tử Môn giờ đã được đền đáp.

Bắc Đường cao cao tọa tại chỗ người chủ trì của Thiên Môn, bên cạnh là Lâm Yên Yên lộng lẫy, còn có ba huynh đệ cộng ẩm. Lãnh diêm cao ngạo luôn ngự trên mặt dĩ nhiên cũng nhạt bớt mà hiện ra tiểu ý. Cả gian phòng rực rỡ, trong mắt hắn chỉ có mỗi người thương.

Phía dưới có mấy bàn đại tịch (tiệc), phân biệt rõ ràng từng cấp lãnh đạo trong Thiên Môn. Một trong số những bàn đó, chỗ gần sảnh, Ngôn Phi Ly sắc mặt tái nhợt ẩn trong góc.

“Ngôn tướng quân, sao không uống rượu?” Hoa Hương Diễm của Đông môn ngồi ngay phía trước, đột ngột xoay người, chú ý tới đệ nhất đại tướng Ngôn Phi Ly của Bắc môn tự nhiên lại một mình ngồi một trong xó xĩnh, cho rằng y tránh rượu, liền bưng ly rượu quyết phạt y đôi ba chén, ai ngờ vừa đến gần, mới phát hiện khuôn mặt vốn anh tuấn của Ngôn Phi Ly trắng bệch khó coi đến phát sợ.

“Ngôn tướng quân, sắc mặt người xấu quá, thân thể không thoải mái chỗ nào sao?”

Ngôn Phi Ly cố cười nói: “Ta không sao, chẳng qua có chút say mà thôi. Hoa tướng quân không cần để ý, cứ đi uống rượu với các huynh đệ khác đi!”

Lời tuy nói như vậy, nhưng Hoa Hương Diễm trông bộ dạng y thực sự không giống say rượu. Ngôn Phi Ly tuy là một võ tướng, nhưng đối nhân xử thế khoan hậu, xử sự ôn hòa, ở trong Môn tương đối biết dùng người. Chỉ là gần đây yên ắng kiêu lời, khiến không mấy ai chú ý thôi.

“Ngôn tướng quân, người nếu khó chịu, ta đi nói với Bắc Đường môn chủ một tiếng, cho người sớm lui xuống nghỉ ngơi nhé!” Có thể khiến Hoa Hương Diễm luôn ồn ào nói ra những lời này, quả thật là bởi Ngôn Phi Ly trắng nhợt đến nỗi trên trán toát cả mồ hôi, thoát nhìn giống như đang chịu đựng đau đớn cực độ, liền không đành lòng mà khuyên y về nghỉ.

Ngôn Phi Ly chỉ cảm thấy cơn đau trong người ngày một tăng lên, bản thân càng lúc càng khó chịu được. Ngẩng đầu lên, thể mà vừa lúc lại trông thấy Bắc Địch Ngạo gấp một miếng tô cao (bánh ngọt), thần nhiên cười để vào bát Lâm Yên Yêu. Bốn mắt nhìn nhau, người ngoài nhìn vào, chỉ thấy hai người tình ý liên miên, thực đúng là một đôi tuyệt thế giai lữ.

Trong ngực nhói lên đau buốt. Tuy biết rõ không thể, nhưng bản thân mình vẫn cứ không an phận mà nhung nhớ người nọ. Bao nhiêu lần đã nghĩ phải vứt bỏ nghiệt tình không nên có này, nhưng mình từ lâu tình căn (tình: ái tình – ai cũng biết, căn: gốc rễ) sâu đậm, khúc mắc dây dưa, làm sao có thể cởi, làm sao có thể đoạn!

Ngôn Phi Ly cảm thấy trong cơ thể, bụng không ngừng đau nhức, tựa hồ muốn đem y lăng trì sống.

Từ lúc hạ ngọc (chỉ buổi chiều) của yến tiệc, người nọ vẫn chưa hề liếc y một cái. Thân thể mình có thể chịu đựng được giày vò vô cùng thể này, vậy mà lại không thể chấp nhận được đáng vẻ người nọ cùng người thương của hắn tình ý miên man.

Hít sâu, mạnh mẽ đè nén đau đớn trong người, Ngôn Phi Ly cười với Hoa Hương Diễm: “Vậy thì, phiền Hoa tướng quân.”

Nói xong, chậm rãi đứng dậy. Nhưng chân lại lảo đảo.

Hoa Hương Diễm liền bước lên đỡ lấy y.

“Ngôn tướng quân, người không sao chứ? Hay để ta đưa người trở về.”

“Không cần, không dám phiền Hoa tướng quân thêm.” (4) Ngôn Phi Ly kín đáo lấy áo choàng che đi thân tử (cơ thể mang thai), cười khổ: “Cứ coi như ta say đi, nếu để Hoa tướng quân đưa ta về, ngày mai ta sợ sẽ bị các huynh đệ cười chết mất. Ta thấy tướng quân cũng không cần phải nói với môn chủ đâu, để môn chủ biết tửu lượng của ta kém, thực mất mặt. Ta tự mình lui xuống là được rồi.”

Nói xong, đẩy tay Hoa Hương Diễm, đứng thẳng lưng, chớp mắt đã hòa vào bóng tối, chậm rãi lui ra.

Ra đến đại sảnh, qua mấy hành lang, vẫn thấy trên dưới phó dịch Môn đang bận bịu mang đồ ăn lên. Qua khu chính viện Phù Du cư, về phía bắc đi qua mấy viện lạc, viên môn của Trung viên hẻo lánh gần ngay trước mặt, Ngôn Phi Ly không thể chịu được nữa, hai chân loạn xạ choạng, ngã vào vách tường viện.

“Đừng...” Tiếng rên rỉ kìm nén cuối cùng không thể không thoát ra.

Ngôn Phi Ly đầu mướt mồ hôi, đau đớn khó nhịn, không nén nổi mà cong thân người, hai tay dùng chiếc áo choàng màu đen che đi phần bụng to tròn cao ngất.

(1) quyền khuynh thiên hạ: nghĩa dễ hiểu, cơ bản là: thống trị thiên hạ.

- (2) bắt: không, quân: đội, đàn, bày. Ý muốn nói ưa làm việc độc lập, không thích theo nhóm đội.
- (3) độ: có nhiều nghĩa – trình độ, giới hạn, độ lượng, cân nhắc,... Bản thân hiểu theo những nghĩa vừa liệt kê.
- (4) Câu này chém == Chắc nghĩa nó cũng rứa ^o^

2. Chương 2: (2)

Cơn đau trong bụng khác so với trước, dần dần càng lúc càng dữ dội.

Ngôn Phi Ly cắn môi, lảo đảo đi về hướng Trúc viên. Nhưng hai chân cứ cứng đờ mà bủn rủn vô lực, cơ hồ không thể đỡ nổi thân mình. Gay go nhất chính là, trong bụng không ngừng động đậy, dường như sắp rơi xuống, cảm thấy thứ nước kia trực chảy làm y chột nghĩ chẳng lẽ mình sẽ sinh ở đây, không kìm lòng nổi mà dùng hai tay nâng trụ.

Có lẽ “nó” đúng là đang vội vã muốn ra...

Không! Không phải ở đây!

Ngôn Phi Ly thẳm kêu to, nhưng cơ thể không kiểm soát nổi mà trượt xuống, cơn đau che mờ đôi mắt vẫn đang mở lớn.

“Đừng...”

Ngôn Phi Ly biết mình không thể dừng lại ở đây, mặc dù nơi này là một nơi hẻo lánh của Thiên Môn.

Dẫu đau không chịu nổi, Ngôn Phi Ly vẫn ngoan cường dựa sát vào tường, vật lộn từng bước để đi về hướng Trúc viên. Con đường ngắn ngủi có vài bước chân, nhưng dường như không có điểm cuối, khiến y đuối mồ hôi.

Cuối cùng, Ngôn Phi Ly cũng chậm rãi lê được đến trước cửa Trúc viên, lúc này y gần như đã quỵ rạp xuống, nửa ngồi trên đất.

Cánh tay vô lực giơ lên, mở cửa, Ngôn Phi Ly cố hít một hơi, nhắc chân bước vào trong.

Không ngờ, rời tường viên làm chỗ dựa, chân Ngôn Phi Ly mềm nhũn, từ bậc tam giai mà ngã xuống, nhào vào viện.

“A...”

Ngôn Phi Ly không nhận được liền kêu thẳm một tiếng. Khi ngã xuống, phần bụng thân tử bị đè, co rút đau đớn một trận, khiến Ngôn Phi Ly bật ra tiếng rên mà mình đang cố nuốt vào, cảm giác cái gì đó đang phá lỗi trong người, dịch thể nóng bỏng trào ra, theo hai chân chảy xuống.

Ngôn Phi Ly cong người nhô dậy, nằm trên mặt đất, hai tay siết chặt che bụng, lại vô lực đứng lên.

Từng bông tuyết lớn từ bao giờ phân phát rơi, dương dương sái sái (dào dạt, mệnh mệnh) cuộn bay. Sắc trời tối sầm lại.

Phù Du cư trong chính viện, tiệc năm mới vẫn chưa kết thúc, xem ra phải đến khuya mới thôi.

Thanh âm hi ha náo nhiệt, vào ban đêm yên tĩnh lại càng rõ rệt, so với viện lạc ở phía bắc này càng tôn thêm tịch mịch.

“A... Đừng...”

Ngôn Phi Ly không biết thời gian đã qua bao lâu. Mồ hôi lạnh toát ra sớm ướt sũng cả vạt áo, lại thêm từng tầng sương tuyết, lạnh giá đến thấu xương. Chỉ cảm thấy tứ chi như tê liệt, nhưng trong bụng lại đau đớn như lửa đốt, càng kịch liệt.

Ngôn Phi Ly giữa không gian đầy tuyết ngọc ngoay, phòng mình ở ngay trước mắt, nhưng y ngay cả bò vào cũng không có sức.

Ai... Ai tới giúp y... Giúp y với...

Luôn là một người nội tâm mạnh mẽ, cuối cùng từ đáy lòng vẫn phải thốt tiếng cầu xin.

“Ngôn tướng quân, người sao lại nằm đây? Người, người sao vậy?”

Ông trời dường như cũng đã thấy Ngôn Phi Ly phải ở giữa đại tuyết đau đớn khổ sở đến nhường nào.

Hoa Hương Diễm thất kinh nhìn Ngôn Phi Ly co quắp giữa trời tuyết rơi dày, trên áo choàng màu đen một tầng tuyết cho thấy y đã ngã ở đây một lúc lâu rồi.

Thì ra sau khi Ngôn Phi Ly rời khỏi bữa tiệc, Hoa Hương Diễm càng nghĩ càng thấy lo lắng. Vốn biết Ngôn Phi Ly là đại tướng của Bắc Môn, võ nghệ cao cường, công lực thâm hậu, cho dù thực sự say, cũng không đến nỗi sắc mặt tái nhợt, trán đổ mồ hôi lạnh. Lại nói Ngôn Phi Ly trầm mặc kiệm lời, từ xưa đến nay tính tình ẩn nhẫn, chỉ sợ thân thể thực không khỏe nhưng lại cố chịu đựng. Hẳn mặc dù là người Môn khác với Ngôn Phi Ly, nhưng cũng có giao tình, từ trước đến nay luôn kính phục thái độ làm người của y. Thấy bên ngoài tuyết rơi, cuối cùng cũng mất kiên nhẫn mà chạy đi xem.

Ai ngờ tới cửa Trúc viên, thấy viên môn mở rộng, tiến vào lại thấy Ngôn Phi Ly ngã ở bậc thềm, không khỏi cả kinh!

Đưa tay dịu y, thấy cả người cũng băng lãnh, run rẩy rất mạnh.

Ngôn Phi Ly khó khăn mở mắt, thấy được người trước mặt.

“Hoa, Hoa tướng quân...”

“Ngôn tướng quân, người có đúng bị thương? Sao lại vậy?” Chiếc áo choàng đen rộng thùng thình che đi thân hình của Ngôn Phi Ly, làm Hoa Hương Diễm cũng không thấy được chân tướng. Hẳn chỉ một mực cho rằng có kẻ lớn mật dám xông vào Tổng đà của tứ Thiên Môn, đã thương Ngôn Phi Ly.

“Đỡ, đỡ ta vào phòng...”

Hoa Hương Diễm sức tỉnh, vội dịu y đứng dậy. Ai ngờ, hạ thân của Ngôn Phi Ly rất trầm trọng, hai chân bủn rủn vô lực, căn bản không thể đứng lên được.

“Đừng...” Di chuyển khiến phần bụng của Ngôn Phi Ly trĩu xuống, đau không thể tả.

Hoa Hương Diễm đỡ Ngôn Phi Ly, liền ôm ngang lấy y, cuối cùng cũng đưa được vào trong.

3. Chương 3

Vào trong phòng, đỡ Ngôn Phi Ly đến giường, cởi chiếc áo choàng đã bị tuyết làm ướt sũng ra, Hoa Hương Diễm trông thấy thân hình tròn tròn bị y che giấu bấy lâu, không khỏi kinh ngạc.

“Hoa, Hoa tướng quân... Tỉnh nhanh, nhanh đi tìm Thu, Thu đại phu...” Ngôn Phi Ly khó nhọc thở, nắm chặt tay Hoa Hương Diễm. Một trận đau thắt từ bụng lại trôi lên, tay vô thức dùng lực.

Hoa Hương Diễm bị y nắm đến phát đau, tâm trạng cũng thêm lo sợ.

“Ngôn tướng quân! Người rốt cuộc làm sao?”

“Nhanh, nhanh đi...” Ngôn Phi Ly không cố hơn được, chỉ cảm thấy trong bụng đang ra sức giãy dụa để có thoát khỏi sự gò bó này.

“Bảo, bảo hẩn... Nước, nước ối của ta vỡ, vỡ rồi...” Ngôn Phi Ly đau đớn không thôi ngã nhào trên giường.

Không rõ bao lâu sau, Hoa Hương Diễm cuối cùng mặt mũi tái mét vội mang Thu Diệp Nguyên đến. Lúc này Ngôn Phi Ly đang đau không chịu nổi mà cuộn mình lăn lộn trên giường.

Thu Diệp Nguyên vừa thấy bộ dạng của Ngôn Phi Ly, không nói nhiều, lập tức đến bên đỡ đỡ y ra, không cho y cuộn mình nữa.

“Mau! Mau giúp ta lật ngửa hần!” Thu Diệp Nguyên không khách khí mà đối Hoa Hương Diễm thần chí đã sớm đình trệ nói.

“Người, người muốn làm gì?” Hoa Hương Diễm vẫn đến đèn Ngôn Phi Ly ra, trừng mắt nhìn cái kéo trong tay Thu Diệp Nguyên, hỏi.

Thu Diệp Nguyên không để ý tới hần. Động tác nhanh nhẹn mà “roẹt roẹt” cắt rách quần Ngôn Phi Ly, đẩy hai chân y.

Đưa tay dò xét, nước ối đã vỡ được một lúc rồi, sản môn (cửa mình của sản phụ >) dây thừng bằng vải bố), chân tay luống cuống, không biết nên làm sao cho ổn.

Bắc Đường Ngạo đi đến, đoạt lấy bố trắng, lạnh lùng nói:

“Còn không thấy? Nhanh đi đun nước!”

Hoa Hương Diễm bị ánh mắt sắc bén của Bắc Đường môn chủ làm phát hãi, vội buông Ngôn Phi Ly, lui ra ngoài.

“Từ từ!” Bắc Đường Ngạo nhìn trừng trừng Hoa Hương Diễm, “Ở ngoài trông coi Trúc viên, không được để bất kì kẻ nào vào đây!”

4. Chương 4

Xé rách mớ y vật như hàn băng của Ngôn Phi Ly ra, Bắc Đường thô bạo thay Thu Diệp Nguyên tìm đồ khô cho y.

Ngôn Phi Ly toàn thân sớm không có chút lực nào, tùy ý để Bắc Đường túm lấy mình trên giường, thay quần áo cho. Phần bụng nhô cao của bản thân lộ rõ trước mặt môn chủ.

Bắc Đường Ngạo nhìn một thân thể vốn cân xứng lại trở nên dị dạng vậy, vết sẹo lúc trước lưu lại ở bụng giờ nhức nhích trướng lên càng thêm dữ tợn. Không hiểu vì sao, lửa giận trong lòng chợt bùng lên.

Thu Diệp Nguyên ở bên cạnh, hai hàng lông mày nhăn tít, nhìn Bắc Đường không chút thương xót mà đối đãi với người đang đau đớn.

“A...” Ngôn Phi Ly vốn đã không thể chịu nổi đau đớn, thay chiếc áo khác, càng khó chịu, toàn thân ngoài đau nhức cũng chỉ có đau nhức, không cảm thấy gì khác. Nhưng so ra, y càng không muốn Môn chủ trông thấy bản thân đang không còn chút tôn nghiêm thế này.

“Môn, môn chủ...” Ngôn Phi Ly nhìn vẻ mặt đông cứng của Bắc Đường, khẩn nài nói, “Thỉnh, thỉnh ngài ra ngoài... Không, không nên ở chỗ này a...”

Bắc Đường Ngạo không để ý đến lời của y, nắm lấy hai tay y cột vào mép giường.

Theo từng trận từng trận đau đớn, Ngôn Phi Ly vô thức nhanh trí bản thân vào khăn bố. Cảm giác môn chủ hình như không có ý định rời đi, Ngôn Phi Ly cực kì hổ thẹn. Trước mặt môn chủ, y chỉ mong có thể có sức tự kiểm soát được thanh âm của mình, lại không ngờ khiến mình càng thêm chật vật. Chính là sao y có thể làm được vậy.

“Ngôn tướng quân, nước ối của ngài rốt cuộc vỡ từ bao giờ?” Thu Diệp Nguyên lần nữa hỏi.

Ngôn Phi Ly vốn đau đớn, vô phương tính toán, chỉ có thể thều thào nói:

“Dương, dường như là lúc tuyết, tuyết rơi...”

“Vậy ngài đau bao lâu rồi?” Đại tuyết đã được một canh giờ.

“A...” Ngôn Phi Ly ý thức được Bắc Đường đang lạnh lùng đứng trước giường, ánh mắt ấy cũng khiến y đau đớn không thôi, nhưng không dám nhìn.

“Từ, từ lúc tiệc năm mới bắt đầu...” Đúng rồi, từ lúc trông thấy môn chủ cùng vị hôn thê mỹ lệ vô song xuất hiện trước đại gia, nỗi đau trong lòng tựa hồ lan truyền đến bụng. Thực ra nhiều ngày nay, y vẫn cảm

thấy mình đã khó chịu rồi, bụng còn âm ỉ. Sáng hôm nay càng thêm lâm râm, có chút đau đớn muốn trĩu xuống. Thế nhưng khi nghe tin môn chủ trở về, y cũng không tìm Thu Diệp Nguyên xem xét, miễn cưỡng chịu đựng tham gia niên yến. Ai ngờ, vậy mà không kịp.

“Cái gì?” Thu Diệp Nguyên nghe vậy giật nảy người.

Từ giờ ngộ lúc niên yến bắt đầu đến bây giờ, ít nhất cũng là năm canh giờ. Hơn nữa, hẳn nhớ, Ngôn Phi Ly buổi chiều vẫn ở trong yến hội, thậm chí còn cùng nhiều huynh đệ hưởng mấy vị môn chủ kính rượu. Mấy canh giờ chịu đau y sao có thể trụ được!

Bắc Đường cũng nhú mày. Hẳn an vị ngồi vào chiếc ghế bên giường, nhìn Ngôn Phi Ly.

Cơn đau càng lúc càng tăng, từng chút từng chút nước ối lại chảy ra, thai nhi cùng dần đến huyết khẩu.

Tiếng rên rỉ khàn khàn của Ngôn Phi Ly càng lúc càng phát ra nặng nhọc, giống như bản thân là dã thú vậy, chỉ biết nương theo tiếng thét dùng sức của Thu Diệp Nguyên. Thế nhưng vẫn lưu tâm đến góc phòng, y lại tinh tường biết Môn chủ an vị ngay bên cạnh y, đang nhìn y sinh con mà thăm hỏi, có thể nói rằng đáng về không hề tôn nghiêm.

Chưa bao giờ, Ngôn Phi Ly mong mình thống khổ mà chết luôn đi.

“Ân... A...” Tiếng rên rỉ đè nén không nổi trở thành tiếng kêu sợ hãi. Đau đớn như hạ thân cơ hồ bị xé rách, như thể không còn là chính mình, mồ hôi Ngôn Phi Ly tuôn rơi, môi cũng cắn đến bật máu.

Nghe tiếng kêu vỡ nát của Ngôn Phi Ly, nhìn bộ dạng sinh con của y, Bắc Đường Ngạo đột nhiên đứng lên, ở trong phòng bất an mà đi lại.

Cho dù hẳn là môn chủ cao cao tại thượng như thế nào, gặp phải chuyện này, cũng hồi hộp không khác những nam nhân khác. Hơn nữa hiện tại người đang sinh nằm ở đây không phải một nữ nhân, mà chính là thuộc hạ của hắn, một tướng quân. Huống chi, lý giải của Ngôn Phi Ly với hắn, bây giờ đang từ trong bụng y chui ra, tám chín phần là cốt nhục của bản thân.

Bắc Đường Ngạo chợt ngộ ra, càng cảm thấy thêm hoảng.

Đêm đã khuya, niên yến không biết đã kết thúc từ lúc nào, mọi người ăn uống thỏa mãn dần tán đi. Đại tuyết theo gió lạnh gào thét, chào đón mừng một Tết. Sẽ không ai đến Bắc viện vắng vẻ hẻo lánh này, toàn bộ Trúc viên đã trắng xóa một mảnh, tiếng rên rỉ trong gian phòng sâu không thể nghe rõ.

Chẳng biết đã bao lâu, tiếng khóc yếu ớt của hài nhi vang lên, tuyên bố: cuối cùng thời gian khổ cực của Ngôn Phi Ly đã hết.

Mất sức mà ngã ra trên giường, cả người Ngôn Phi Ly giống như từ hồ nước vớt lên, mồ hôi đầm đìa.

Thu Diệp Nguyên dùng nước ấm tẩy rửa cho đứa trẻ, rồi dùng một mảnh vải bọc (áo gấm) bao lấy nó.

Bắc Đường liếc nhìn hài nhi, tuy đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng trông thấy hồng nhợt huyết đỏ tươi hình hoa mai trên ngực trái đó, vẫn không khỏi biến sắc.

5. Chương 5

Nhìn về phía người đang trầm trầm kiệt sức đằng xa kia, trong lòng Bắc Đường Ngạo mù mờ bất định.

Cái bớt, từ đời này sang đời khác chỉ có trưởng tử của Bắc Đường gia mới có. Nó không những giải thích rõ ràng xuất thân của hài nhi, chứng minh thân phận của đứa trẻ, mà còn là biểu tượng truyền thừa.

Không ngờ, trưởng tử của Bắc Đường Ngạo hắn, chẳng những không xuất thân chính thống, lại còn do một nam nhân sinh hạ.

Nhân thân Bắc Đường Ngạo trở nên thâm trầm khó dò.

Hạ thân của Ngôn Phi Ly vẫn đau đớn như bị xé rách, cả người vô lực, nhưng ngoài tiếng nỉ non của hài tử tất cả hết thảy còn lại đều thống khổ.

Thu Diệp Nguyên ôm lấy đứa bé, nhẹ nhàng đến bên đặt nó xuống gôi.

Ngôn Phi Ly cố động dậy, trầm ngâm nhìn đứa con, thấy tứ chi con mình hoàn hảo, dường như không gặp vấn đề gì, mới yên lòng, lập tức ngã vật ra giường, mê man vào giấc ngủ sâu.

Bắc Đường hơi cúi người nhìn.

Khuôn mặt đỏ bừng nhẵn nhúm vì khóc, tóc thưa thưa, cái trán lồi lồi cùng đôi mắt nhỏ khép hờ...

Xấu thế!

Đây là phản ứng đầu tiên trong đầu Bắc Đường Ngạo. Hắn cũng không biết, tất thấy trẻ con trong thiên hạ mới sinh ra đều vậy.

Lại liếc thấy Ngôn Phi Ly trầm ngủ, Bắc Đường Ngạo đứng dậy, đối Thu Diệp Nguyên nói:

“Người ở đây chiếu cố hân. Đừng cho bất kì ai tiến vào quấy rầy!”

Nói xong xoay người ly khai.

Tại cửa thấy Hoa Hương Diễm.

“Hoa tướng quân, chuyện hôm nay ta hy vọng không có người thứ tư biết, người hiểu chưa?”

“Vâng! Hoa mỗ chuyện gì cũng không biết, cái gì cũng không hay, thỉnh Môn chủ yên tâm.” Thấy vẻ mặt Bắc Đường Ngạo không chút biến đổi, ngữ điệu cũng không, Hoa Hương Diễm trong lòng bất giác phát run.

Nam nhân sản tử, việc này vốn không bình thường, huống chi còn là đại tướng Bắc môn của Tứ Thiên Môn. Tuy không biết hài tử này là con ai, nhưng ở triều đại bấy giờ, đoạn tụ chi phích (*) đặc biệt bị người ta khinh bỉ, đồng tính tương luyện tuyệt không thể dung. Nhất là còn bị đặt dưới thân, người đó lập tức bị coi là đồ dị nhân vô liêm sỉ, dâm dăng thấp hèn.

Thật không ngờ, Ngôn tướng quân luôn ôn hòa đôn hậu lại là...

Hoa Hương Diễm thở dài. Thấy Bắc Đường Môn chủ đã rời đi, mình ở lại đây cũng bất tiện, do dự một ngốc, cuối cùng vẫn nên quay lại Đông Môn.

...

Ngôn Phi Ly vẫn ngủ li bì đến tận chạng vạng ngày thứ hai mới yếu ớt chuyển tỉnh.

Nghe thấy tiếng khóc vang dội của hài nhi, tâm trạng tạm thời hỗn loạn.

Trẻ con ở đâu?

Hồi lâu, mới chợt bừng tỉnh nhớ lại: A! Hài tử của ta.

Thu Diệp Nguyên thấy hân tỉnh, liền đến bên giường nói:

“Ngôn tướng quân, ngài đã thức. Thời gian ta tính toán cũng không sai biệt lắm, có chuẩn bị cho ngài cơm canh, ngài ngồi dậy dùng chút đi.”

“Thế này thật phiền đại phu.”

Nói rồi, Ngôn Phi Ly chậm rãi động dậy, hạ thể vẫn rất đau.

Thu Diệp Nguyên dìu y ngồi lên, xoay người muốn ra ngoài lấy cơm.

“Chờ một lát!” Ngôn Phi Ly vội kêu hân lại, “Đứa bé khóc...”

Thu Diệp Nguyên có chút xấu hổ. Hân tuy rằng là danh y, nhưng kinh nghiệm nuôi trẻ nhỏ là chưa từng có, ngay cả việc đỡ đẻ đây cũng là lần đầu. Vừa mới lừa cả nửa ngày, hài tử kia mới yên giấc, bản thân cũng không biết làm sao.

Lúc này liền ôm lấy đứa nhỏ, đặt vào lòng Ngôn Phi Ly:

“Phiền tướng quân đỡ đỡ nó, ta đi một lát rồi sẽ quay lại.” Nói rồi ra khỏi phòng.

Ngôn Phi Ly ôm lấy hài tử, có chút luống cuống.

Đứa bé này đúng là do bản thân sinh ra, nhưng y cũng chỉ là một đại nam nhân, sao mà dễ trẻ con được chứ.

Ngôn Phi Ly vụng về mà nhẹ vỗ vỗ nó, hài tử vẫn khóc không ngừng, khuôn mặt đỏ bừng. Ngôn Phi Ly âu yếm một hồi, hoảng hốt đứng lên, không phải đứa bé bị làm sao chứ?!

Lại nói, hài tử này tới thật kì quái, bản thân đường đường nam nhi ngũ thước mà lại có bầu sinh con, thực đúng là không thể tưởng tượng nổi. Sẽ không vì thế, đứa trẻ gặp chuyện gì nghiêm trọng chứ?!

Nghĩ vậy, Ngôn Phi Ly nhất thời đỏ mồ hôi lạnh, khẩn trương ôm lấy con.

(*) đoạn tự chi phích: thành ngữ xuất phát từ điển tích về mối tình đồng tính nổi tiếng của Ai Đế và Đồng Hiền của Trung Quốc. Chi tiết có thể tham khảo tại wordpress Tích Chiếu.

6. Chương 6

Thu Diệp Nguyên bưng thức ăn vào, thấy Ngôn Phi Ly vẻ mặt căng thẳng mà ôm chặt lấy hài tử, nhìn thấy hần thì như nhìn thấy ân nhân, vội vàng kêu:

“Thu đại phu, ngài mau xem xem, hài tử này có phải bị sao không? Sao cứ khóc mãi? Có đúng bị bệnh? Hay là bị đau ở đâu?”

“Ngôn tướng quân, ngài đừng căng thẳng thế. Ta vừa hỏi qua, đứa nhỏ có thể đã đói bụng rồi. Ta vừa xuống thiện phòng lấy một chén cháo kê, cho nó ăn là ổn thôi.” Đặt khay xuống, cầm chén cháo lên. Nhớ lại bản thân lúc này ở trù phòng hỏi trù nương về kinh nghiệm, không khỏi thăm mắng bản thân ngu xuẩn, trẻ mới sinh một ngày đương nhiên đói bụng mà nháo.

Ngôn Phi Ly cũng tỉnh ngộ. Nghĩ đến nữ nhân khi sinh con xong thường cho con bú, không khỏi đỏ mặt.

Hai đại nam nhân vụng về mà dứt được non nửa bát cháo, hài tử cuối cùng cũng thoả mãn, yên giấc tiếp.

Ngôn Phi Ly nhìn đứa bé dần ngủ trong lòng, tình yêu thương thoáng chốc tràn ngập, đầy ôn nhu từ ái.

Nhìn đôi mắt nhỏ của nó, cái tay nhỏ xinh co quắp, cái miệng xiu xiu khê nhếch, thỉnh thoảng lại nấc một cái, quả là khả ái vô cùng. Trong lòng trù mền không thể tả.

Chẳng muốn đặt đứa bé xuống, Ngôn Phi Ly chỉ dùng một tay để ăn cơm.

Thu Diệp Nguyên nhìn vẻ mặt yêu thương của Ngôn Phi Ly đối hài tử, không khỏi xúc động.

Nhớ lại nửa năm trước, Ngôn Phi Ly bởi vì thân thể không khỏe mà té xỉu tại giáo trường (sàn đấu võ, thao trường), được đưa tới nơi chữa bệnh của hắn. Bản thân sau khi bắt mạch cho y xong cũng thất kinh. Cho dù rất tự tin với y thuật bản thân, Thu Diệp Nguyên vẫn phải xem đi xem lại nhiều lần mới dám xác nhận kết quả, đem chuyện này nói thật cho y biết.

Ngôn Phi Ly ngay lúc đó khiếp sợ vô cùng, ngạc nhiên nhìn bản thân, lẩm nhẩm nói “Không thể nào...” “Không thể...”

Thế nhưng chuyện gì đến cũng đến, chứng minh rằng đây là sự thực, hai người không thể không tin.

Theo hiểu biết của Thu Diệp Nguyên, thật lâu trước kia có một tộc người gọi là “Ma Da”. Người dân ở tộc đó vô luận nam nữ đều có thể sinh con, bởi vậy bị xem là dị tộc. Sau đó qua mấy cuộc đại chiến, ước chừng khoảng ba trăm năm trước, thì dân tộc thiểu số đó cũng dần bị diệt sạch.

Lẽ nào Ngôn tướng quân có huyết thống của người Ma Da? Đúng là con cháu của Ma Da tộc?

Bản thân cũng từng nói suy đoán này cho Ngôn Phi Ly. Nhưng y vốn xuất thân là trẻ mồ côi trong chiến loạn, ngay cả cha mẹ ruột là ai cũng không biết, sao rõ mình thuộc chủng tộc nào?

Bất quá vấn đề này đã không còn trọng yếu. Trọng yếu chính là làm thế nào Ngôn Phi Ly thuận lợi sinh hạ đứa bé.

Thu Diệp Nguyên đề nghị y an tâm tĩnh dưỡng, không nên vận động mạnh.

Cũng may cuộc đại chiến với ma giáo lúc ấy đã đi đến hồi kết, trong Môn không có chuyện gì hệ trọng, Bắc Đường Môn chủ lại vừa đi đến biên cảnh phương bắc, Ngôn Phi Ly thực là thanh tĩnh hiếm thấy. Thời gian qua y luôn ở Trúc viên vắng vẻ này, ít gặp gỡ người ngoài, lại tận lực che giấu, dưới sự trợ giúp của Thu Diệp Nguyên, việc này vẫn không ai biết.

Thật ra, thời gian Ngôn Phi Ly sẽ sinh cũng không khác lắm so với sự tính toán trước. Chẳng qua Thu Diệp Nguyên bận rộn chuyện năm mới nên mới quên mất. Mãi cho đến lúc Hoa Hương Diễm lên tìm mình tại niên yến, biểu tình cũng vô cùng quái đản, lẩm bấp nói: “Ngôn tướng quân nói ngày, ngày, ngày hần... Nó... võ... Bảo ngài mau đến...”

Việc cần nói phun ra khỏi miệng như khiến Hoa Hương Diễm bị ăn tát, nhưng Thu Diệp Nguyên đã minh bạch, vội vàng cùng hần chạy tới Trúc viên. Thầm mắng bản thân sơ suất.

Thực ra cho tới bây giờ, Thu Diệp Nguyên cũng chưa hiểu đứa bé này như thế nào mà có mặt trên đời. Có thể nói, hần rất tò mò muốn biết cha hài tử này là ai. Nhưng Thu Diệp Nguyên vốn là một y nhân, không thường can dự đến chuyện riêng tư của người khác, giao tình với Ngôn Phi Ly cũng không phải sâu đậm, chỉ đành thắc mắc trong lòng mà chưa dám hỏi qua.

Bây giờ nhìn Ngôn Phi Ly đối đãi tử tình thân ý thiết, trù mền yêu thương, Thu Diệp Nguyên cuối cùng cũng không nhịn được:

“Ngôn tướng quân, có lẽ hỏi việc này Thu mỗ khiến ngài bất tiện, nhưng giờ ngài đã sinh hạ hài nhi bình an, tốt nhất nên để phụ thân của đứa trẻ... Ân, ý ta là một vị phụ thân khác biết chuyện thì tốt hơn.”

Ngôn Phi Ly toàn thân cứng đờ, vẻ mặt có chút tái nhợt đi.

“Ngôn tướng quân, xin lỗi, là tại hạ giao thiên ngôn thâm (*).” Thu Diệp Nguyên thấy vậy áy náy vội nói.

“Không phải, Thu đại phu đối Ngôn mỗ là đại ân đại đức, Ngôn mỗ thực không thể không báo đáp, sao lại nói giao thiên ngôn thâm!” Ngôn Phi Ly miễn cưỡng cười, “Chỉ là chuyện này, Ngôn mỗ thực sự không thể nói, mong Thu đại phu thứ lỗi.”

Trong tâm Thu Diệp Nguyên sớm tỏ, cũng là bản thân mạo muội, thật xấu hổ.

“Chuyện này Bắc Đường Môn chủ đã biết, không hay Ngôn tướng quân dự định giải thích với Môn chủ thế nào?” Thu Diệp Nguyên nhớ tới vẻ mặt của Bắc Đường Ngạo khi rời đi, lại lo lắng hỏi.

Ngôn Phi Ly nghe vậy cánh tay chợt siết, đứa bé “Oa” khóc một tiếng.

Hai người ngay lập tức liên vội vội vàng vàng đỡ dành hồi lâu, hài tử mới chậm rãi yên ổn.

Ngôn Phi Ly có chút mệt mỏi. Thu Diệp Nguyên liền ôm lấy hài tử đặt bên cạnh, để y nằm xuống nghỉ ngơi, câu hỏi ban nãy sớm đã quên.

Sau khi nằm xuống, nghe thấy Thu Diệp Nguyên đem cơm canh ra, Ngôn Phi Ly gối lên sát gần đứa con, tâm trạng không khỏi e sợ.

Dưới tình huống ngoài ý muốn để Môn chủ biết được, không biết Môn chủ nghĩ thế nào. Theo tính cách của Môn chủ, có thể dung hài tử không? Thế nhưng nói cho cùng, đứa bé này vẫn là cốt nhục của Môn chủ a...

Ngôn Phi Ly trong lòng thấp thỏm mãi, lần nữa trầm trầm thiếp đi. Ai ngờ khi y tỉnh lại, bóng dáng đứa bé đã không thấy đâu...

(*) giao thiên ngôn thâm: quan hệ không thân thiết lắm.

7. Chương 7

Mông mông lung lung nghe thấy tiếng khóc, cảm giác có người đến bên gối ôm lấy hài tử, Ngôn Phi Ly giật mình tỉnh giấc.

“Ai? Buông đứa bé ra!”

Ngôn Phi Ly nhanh chóng xuất thủ.

Ai ngờ người nọ tay lại, đơn giản hóa giải chiêu thức của y.

Trong bóng tối, người nọ một thân bạch y, lãnh diễm như tuyết, chính là Bắc Môn môn chủ Bắc Đường Ngạo.

“Môn chủ?” Ngôn Phi Ly kêu lên sợ hãi.

Bắc Đường Ngạo hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng muốn rời đi.

“Môn chủ!” Ngôn Phi Ly không dám ở trước mặt Môn chủ xuất thủ, bất chấp mọi chuyện, loạng choạng xoay mình xuống giường quì rạp xuống.

“Môn chủ, ngài muốn đem đứa bé đi đâu?”

“Đứa trẻ này không thể ở đây, bản tọa muốn đem nó đi.”

“Đem đi?” Ngôn Phi Ly cả kinh nói. “Ngài muốn đem nó đi đâu?”

“Không phải chuyện của ngươi!”

“Môn chủ, van ngài, đừng đem đứa bé đi, xin để nó cho thuộc hạ...”

“Không thể!”

“Môn chủ! Ngài biết rõ hài tử này đúng là...”

“Câm mồm!” Bắc Đường Ngạo quát lớn, sắc mặt tái xám.

“Đứa trẻ này không thể ở đây! Cũng không thể ở bên ngươi! Nó vốn không nên tồn tại!”

“Không!” Ngôn Phi Ly chợt thấy lạnh toát, “Môn chủ, đừng, van ngài! Đây là lỗi của thuộc hạ, ngài muốn phạt xin cứ phạt ta! Xin ngài tha cho đứa bé!”

Hài tử bắt đầu khóc nháo, tiếng khóc nỉ non khiến tim Ngôn Phi Ly như vỡ ra.

Bắc Đường Ngạo nhớ lại cái chuyện sai lầm ngoài ý muốn kia, vốn tưởng mọi chuyện sẽ trôi qua không để lại dấu vết nào, bản thân cũng có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Ai ngờ Ngôn Phi Ly đại nam nhân này lại thụ thai, thứ quái đản này là kết quả của chuyện đó.

Nếu việc này bị kẻ khác biết được, nhất đại Bắc Môn môn chủ hấn, vậy mà từng cùng một nam nhân tư tình, còn sinh ra hài tử, đúng là chuyện nhục cười thiên hạ. Việc này không chỉ là một nỗi nhục của hấn, còn là một sự hổ thẹn cho Bắc Đường gia.

“Không! Phi Ly, ngươi chớ trách ta. Ta bất kể thế nào cũng không thể để đứa trẻ này ở đây!” Bắc Đường Ngạo lãnh khốc nói.

“Không! Môn chủ, van cầu ngài!” Ngôn Phi Ly trong lòng vô cùng đau đớn, càng không ngừng dập đầu trước Bắc Đường, cầu hấn để hài tử lại cho mình.

“Thuộc hạ sẽ không để cho ai biết chuyện. Thuộc hạ sẽ lập tức đem đứa bé đi, sẽ không để nó xuất hiện trước mặt ngài. Sẽ không ai biết cha đứa bé là ai, thuộc hạ tuyệt đối sẽ không nói cho ai khác! Van cầu ngài buông tha nó! Van cầu ngài lưu nó cho ta...”

Không ai biết?

Bắc Đường Ngạo trong lòng cười nhạt.

Cái bớt hình hoa mai trên ngực trái của đứa trẻ chính là một minh chứng tốt nhất cho thân phận của nó, thời gian trôi qua, đứa trẻ sẽ càng lớn, năng lực chỉ có trưởng tử của Bắc Đường gia mới có thể kế thừa sẽ dần thể hiện rõ, đến lúc đó không cần phải nói, tất cả mọi người sẽ biết đứa trẻ này là ai.

Đó chính là lí do không thể không đưa đứa bé rời khỏi Ngôn Phi Ly.

“Bỏ đi!” Hạ quyết tâm rời khỏi chỗ của Ngôn Phi Ly, Bắc Đường nhanh chóng muốn đưa hài tử ly khai.

Không thể!

Ngôn Phi Ly dưới tình thế cấp bách, mặc dù biết mình không địch lại hắn, vẫn một chưởng hướng vào vai trái Bắc Đường, tay phải cố với lấy đứa bé.

“To gan! Người dám động thủ với ta?” Bắc Đường Ngạo giận dữ, bình sinh hắn hận nhất kẻ nào dám trái lại mệnh lệnh của hắn, liền phá vỡ đòn tấn công của Ngôn Phi Ly, một chưởng đánh vào ngực y.

Vẫn nhớ y đang trong giai đoạn hậu sản, một chưởng này của Bắc Đường Ngạo chỉ có năm phần khí lực. Nhưng Ngôn Phi Ly vẫn không buông.

Nén nhịn, y vẫn không thể bỏ ý niệm buông đứa bé, lần thứ hai công kích.

Nhưng đừng nói y vừa mới sinh con, chính là lúc thân thể bình thường cũng đã không phải là đối thủ của Bắc Đường, huống chi bây giờ.

Hai người trong căn phòng tối tăm so chiều, Ngôn Phi Ly lòng dạ rối bời bị Bắc Đường điểm trúng huyệt đạo, ném về giường.

“Ngôn Phi Ly, người hôm nay phạm thượng, bản tọa không tính toán với người! Nhưng đừng quên, chuyện đứa trẻ vĩnh viễn không được phép nhắc lại!” Băng lãnh nói, Bắc Đường ôm hài tử đang khóc lớn không ngừng rời đi.

Không!

Bị điểm trúng á huyệt, Ngôn Phi Ly tuyệt vọng nằm trên giường, miệng không thể phát ra âm thanh, chỉ có thể nhìn môn chủ ôm con mình ly khai. Trong lòng vừa đau khổ, vừa phải chịu một chưởng trên ngực, cổ họng có điểm lợ, “Phốc” một tiếng, máu phun trào, trước mắt tối sầm, y ngất đi.

...

Lần nữa hôn mê, trầm trầm tỉnh lại, đã là sáng sớm hôm sau, Thu Diệp Nguyên vẻ mặt u sầu đang nhìn y.

“Ngôn tướng quân, ngài đã tỉnh?” Thu Diệp Nguyên không có võ công, đêm qua vừa vào phòng thì bị Bắc Đường điểm thụy huyệt (huyệt ngủ), cho nên cũng không biết chuyện gì xảy ra với y. “Chuyện gì vậy? Sao không thấy hài tử đâu?”

Ngôn Phi Ly thình lình bật dậy, chợt thấy hoa mắt.

“Ngôn tướng quân!” Thu Diệp Nguyên cuống quýt đỡ lấy y, “Ngài bị nội thương, thân thể cũng chưa lành, cần phải hảo hảo nghỉ ngơi!”

Không được! Y muốn tìm hài tử về!

Ngôn Phi Ly không nghe thấy Thu Diệp Nguyên nói gì, chỉ nhớ lại chuyện hôm qua, sắc mặt đã tái nhợt, đẩy tay Thu Diệp Nguyên, thất thiếu đứng dậy, áo choàng cũng không mặc mà chạy ra khỏi phòng.

8. Chương 8

Trưa mùng hai Tết, khí trời trong trẻo, đại tuyết đêm trừ tịch (đêm 30) vẫn chưa tan, bên ngoài tuyết đồng ngân bạch sắc một mảng.

Cứ thời gian này hàng năm, các đại gia đều trở về nhà mình, chúc Tết lại chúc Tết, còn những ai đang phải trực lại thì ở Hộ Thành viện thủ bên ngoài Phù Du cư. Vì vậy toàn viện Tứ Thiên Môn đều mang về lãnh lãnh thanh thanh.

Lúc này, trong Trầm Mai viện của Bắc Môn Môn chủ, có một người đang quỳ gối giữa trời tuyết lạnh.

Trong gió bắc, người đó chỉ mặc một chiếc áo trắng, tóc đen thả rối trên vai, sắc mặt nhợt nhạt, khuôn mặt tiêu tụy, thật nhếch nhác, thể nhưng lưng lại thẳng tắp, như hàn mai kiên cường, bất dung khinh chiết (1).

Bắc Đường Ngạo gần đây hảo tĩnh, không thích nhiều người quấy rầy. Cho nên Bắc viện sớm vắng vẻ, phó dịch cũng ít hơn so với nơi khác, đa phần đều là lão nhân ổn trọng.

Phó dịch có ngẫu nhiên thấy Ngôn Phi Ly ở đây, cũng không dám liếc nhìn. Bởi vì Môn chủ đã hạ lệnh, không cho phép ai để ý đến y, cứ mặc y quỳ ở đó.

Một Ngôn tướng quân luôn ổn trọng ôn hòa đột nhiên sáng sớm xông vào viện, y sam bữa bộn, sắc mặt nhợt nhạt, thấy môn chủ đang chuẩn bị cùng vị hôn thê Lâm Yên Yên xuất môn thượng hương (đi thắp hương) thì chợt “Phác thông” một tiếng quì xuống trước môn chủ. Khiến mọi người giật nảy mình.

Sắc mặt Môn chủ cũng trở nên xanh xám, lạnh lùng nhìn y hồi lâu, liền hạ lệnh thích quì thì cứ quì, không ai được để ý đến y, cùng Lâm Yên Yên không khỏi nghi ngờ rời đi.

Khắp người gió rét đến thấu xương, Ngôn Phi Ly toàn thân băng giá, ý thức dường như đã không còn.

Năm đó, cũng là một mùa đông buốt giá thế này, lão khất cái chăm sóc y bảy năm liền tại ngôi miếu đổ nát vào một đêm âm u qua đời, để lại y cùng một tiểu khất cái Lưu Thất khác.

Khi đó y chưa có tên. Bởi vì lão khất cái họ Ngôn, cho nên để phân biệt mọi người gọi y là Ngôn Nhị. Y cảm thấy tên này rất tốt, dễ gọi dễ nhớ. Hơn nữa, y vốn là một đứa trẻ bị vứt bỏ được lão khất cái mang về nuôi, gọi tên gì cũng được.

...

Y cùng Lưu Thất dùng mảnh chiếu rách duy nhất của cả hai đắp cho lão khất cái.

Vào sáng mừng Một trong triều, hai nam hài nhỏ gầy trật vật kéo thi thể qua phố, hướng về bãi tha ma. Thành linh từng nhà hai bên đường bắt đầu đốt pháo, chào đón một năm mới. Có một nhà mở cửa viện, mấy đứa trẻ trạc năm sáu tuổi tay cầm mấy dây pháo, nhìn thấy hai đứa thì hoảng sợ. Một người đàn ông to lớn có vẻ mặt hung dữ vọt ra xem, một cước đá bay y và Lưu Thất, một mặt la to là xúi quẩy, vừa đập mấy đá rồi dẫn đám trẻ vội quay về phòng. Trước khi đi, một đứa bé lớn lớn còn chằm một chuỗi pháo ném về bọn chúng, Lưu Thất không tránh kịp, khuôn mặt liền bị thương.

Y khóc đỏ cả hai mắt nhưng cũng không biết làm thế nào.

Thật vất vả mới cùng Lưu Thất đưa thi thể lão khất cái tới bãi tha ma, tay hai đứa trẻ sớm đã đông lạnh nhưng vẫn cố đào một cái hố, đem lão khất cái chôn, ở trên dựng mấy tảng đá xem như đã an táng xong cho lão.

Từ đó về sau y cùng Lưu Thất sống nương tựa vào nhau, ăn xin mà sống. Lưu Thất lớn hơn y hai tuổi, khuôn mặt lần nọ bị thương, trên má một vết sẹo to lưu lại.

Một lần ngẫu nhiên cũng là cơ hội, hai đứa được một đám phản quân tại biên giới Giản quốc thu nhận giúp đỡ, ngày thường làm chút công việc tạp dịch, có khi còn được học chút đao pháp võ công đơn giản. Lão khất cái ngày trước cũng là người có chút học thức, đã từng dạy y viết. Y là đứa trẻ có tư chất sáng sủa, lại chăm chỉ, học gì cũng nhanh hơn người, mau chóng đã được thủ lĩnh tán thưởng.

Năm mười tuổi, thủ lĩnh thu y làm đệ tử, đặt cho y cái tên Phi Ly. Từ đó về sau, y chính thức có tính danh.

Thủ lĩnh phản quân tên là Phan Nhạc, nguyên là đại tướng quân của Giản quốc, thế nhưng khi hắn nắm được binh quyền trong tay, lại công cao cái chủ (lập được công), thì lại có kẻ rắp tâm vu hãm hắn muốn tạo phản. Quân chủ của Giản quốc ngu ngốc, vậy cũng tin là thật. Lúc đó Phan Nhạc nhận được tin tức từ thân đệ trong cung, kịp thời chạy thoát, nhưng hoàng đế lại mang cả nhà hắn ra giết sạch. Phan Nhạc kích động, không muốn phản cũng không được, liền mang theo lực lượng thân vệ một vạn người của bản thân ở biên giới Giản quốc tạo phản, đánh lật hôn quân.

Đã đánh nhiều năm, tuy thực lực của Giản quốc vốn suy bại, quốc chính ngày một suy sụp, bách tính cũng cất tiếng oán than dậy đất. Nhưng tục ngữ nói không sai, sáu tử đích lạc đà bỏ mã đại (2), binh sĩ của Phan

Nhạc rốt cuộc vẫn kém hơn quân đội quốc gia, dần dần trở thành cường đạo cướp của nhà giàu chia cho nhà nghèo. Hắn nguyên muốn ám sát hoàng đế, nhưng bên cạnh hoàng đế còn có thập nhị cao thủ đại nội bảo hộ, vô cùng khó khăn.

Một nhà Phan Nhạc đều vì tên hôn quân kia đưa xuống suối vàng, toàn tâm toàn ý đều muốn giết chết tên hôn quân đó để trả thù. Chẳng qua bản thân có hảo công phu cùng nhiều kinh nghiệm trình chiến không muốn bị thất truyền, cho nên thiên chọn vạn tuyển, thu Ngôn Phi Ly làm đồ đệ, đem hết bản lĩnh một thân truyền thụ.

Ngôn Phi Ly mười hai tuổi, lần đầu tiên theo Phan Nhạc ra chiến trường. Dao quang huyết ảnh, binh phạt tư sát trung, đồng bạn bên cạnh bị một đao rơi đầu. Đôi mắt vẫn mở to kinh hãi, đối với thói đời này tràn ngập bất mãn và lên án. Lúc đó, Ngôn Phi Ly cũng khắc sâu được sự tàn khốc của chiến tranh, minh bạch ở chiến trường chỉ có đạo lý kiên cường sinh tồn, càng ngày càng chăm chỉ luyện tập.

Năm y mười sáu tuổi, Phan Nhạc bị bệnh nặng mà qua đời. Trước khi ra đi lệnh cho Ngôn Phi Ly làm thủ lĩnh, cũng bắt y phát thệ, đời này nhất định phải giết chết tên hôn quân kia trả thù cho mình. Nếu tên hôn quân kia chết trước khi mình giết, cũng giết luôn kẻ kế vị.

Khi ấy, Giản quốc đã sớm hỗn loạn bất ổn, rất nhiều thế lực cùng nổi lên bạo động, vong quốc nói không chừng chính là ngày mai. Ngôn Phi Ly biết hắn cực không cam tâm.

Phan Nhạc trước khi chết nói với y:

“Nếu một ngày ngươi báo được đại thù cho ta, thì hãy mang những huynh đệ này đi tìm một nơi thật tốt mà sống.”

Nhưng giờ là thời đại loạn, có chỗ nào để an thân?!

Sau khi Phan Nhạc chết, Ngôn Phi Ly kế thừa di chí, mang theo một đám huynh đệ vì hắn tìm cơ hội báo thù. Y tuy tuổi còn trẻ, nhưng từ bé đã được tôi luyện, thường không ai biết tuổi thật của y.

Như vậy qua bốn năm, bạo động ở Giản quốc nổi lên tứ phía, lại bị đại quân Thiên Môn công kích, ngày vong quốc đã ở trước mắt.

Ngôn Phi Ly mang mọi người vào thành, trong khi giết đến hoàng cung, sắc trời đã tối, trong cung ngoài cung cũng đã sớm là biển máu. Giữa biển máu đó, y lần đầu tiên gặp người kia.

(1) bắt dung kinh chiết: không cong. Tưởng tượng cây mai cho dễ, tức là dáng mai thẳng, cong nhẹ cũng không ‘___’ Tổ hiểu thế á

~(2) sáu tử đích lạc đà bỉ mã đại: lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa.

9. Chương 9

Ở Giản quốc cũng đang là mùa đông rét buốt, Giao thừa đến cũng là lúc phá thành.

Chạy vào trong cung, Ngôn Phi Ly cùng vài bộ hạ phân chia tìm tên hoàng đế. Trong cung một mảnh hỗn loạn, nơi nơi đều là thi thể đã ngã xuống, không cũng là cung nhân bên tấu. Ngôn Phi Ly cũng không có thời gian quan tâm tới bọn họ, bởi khi một quốc gia diệt vong bản thân cũng là một người bị nạn, mà trong trận chiến này bọn họ đều là vật hy sinh.

Y bắt lấy một tên thái giám nội thị nhất phẩm, tên thái giám đó run rẩy nói: hoàng đế đã mang theo đại nội thân vệ đào tẩu rồi.

Ngôn Phi Ly thả tên đó, đoạt lấy một con ngựa đuổi theo, một mạch truy qua ngọn núi sau hoàng cung.

Trên sườn núi có rất nhiều xác binh sĩ thân vệ của hoàng đế, gồm cả những cao thủ đại nội, kẻ nào kẻ nấy đều máu me be bét, vẫn còn hơi ấm, có vẻ mới chết không lâu.

Ngôn Phi Ly trong lòng kinh nghi (kinh hãi và nghi ngờ).

Sau đó, qua một sườn núi khác, ban đầu dưới nguyệt quang, y còn tưởng mình đã thấy ánh kiêu nhiên (dịch bừa: ánh sáng trắng tự nhiên) của trăng.

Đó là một thiếu niên một thân bạch y, tay cầm nhuyễn kiếm, lãnh diễm như hàn mai, đang cao cao tại thượng như thần đứng trong biển máu. Phía sau là ánh càn khôn lãnh nguyệt, ngân nguyệt quang hoa nhân nhật dường như là từ tay áo của hắn phát ra, tay áo trắng tuyết (ờ... không hiểu là cái gì luôn, nguyên văn:) tung bay phấp phới.

Bên cạnh hắn, thi thể thất linh bát lạc ngang ngửa, bao gồm cả mười hai tên đại nội cao thủ.

Hoàng đế Giản quốc hồn vía lên mây xụi lơ ở trước mặt thiếu niên, sắc mặt xám ngoét, phát run. Càng tôn thêm vẻ lãnh khốc cao quý của thiếu niên, không ai bì nổi.

Ngôn Phi Ly ưa cường giả (sự mạnh mẽ), sùng bái cường giả. Giờ trong thời loạn, chỉ có cường giả mới có thể sinh tồn, chỉ có cường giả mới có thể vì người yếu đuối hơn đòi lại công bằng!

Ngay khoảnh khắc đó, không cần nói gì thêm, không phải có lý do gì, Ngôn Phi Ly đã vô cùng cảm phục thiếu niên này.

Xoay người xuống ngựa, đến gần thiếu niên ấy. Ngôn Phi Ly thấy bên tay trái thiếu niên là một chiếc nhẫn khắc thể rồng bay giương vuốt, ngân sắc dưới ánh trăng càng thêm lấp lánh mê hoặc người ta.

“Người là ai?”

Thiếu niên lạnh lùng hỏi, mai hương nhân nhật dưới nguyệt quang lay động, khiến Ngôn Phi Ly có chút hoảng hốt.

“Tại hạ là Ngôn Phi Ly.”

“Người là thủ lĩnh Phan quân?” Thiếu niên nheo mắt, nhìn kỹ y. Sớm đã nghe đến phản quân Giản quốc hành quân hữu độ, chiến tích lẫy lừng, được cho là một đội quân có thực lực. Chỉ không ngờ thủ lĩnh bọn họ lại trẻ vậy.

“Người tới giết hần.” Dùng kiếm chỉ tên vua ngu độn, lời vừa nói không phải là câu nghi vấn mà là khẳng định.

“Phải!” Ngôn Phi Ly lúc này mới quay lại nhìn cái kẻ thần chí đã u mê, miệng sùi bọt mép đến vô năng.

“Tặng cho người.” Khẩu khí thiếu niên ngạo mạn, dường như khinh thường.

Ngôn Phi Ly cũng không cảm thấy bị vũ nhục, chỉ thấy khẩu khí này của thiếu niên là dĩ nhiên.

Đi tới trước mặt kẻ kia, giơ kiếm lên, chỉ khe vung, máu đã phun, đầu rơi.

Ngôn Phi Ly nhìn thi thể trước mắt, chợt có chút mông lung.

Đây là kẻ mà sư phụ vẫn luôn tâm niệm phải giết, giờ lại chết dễ dàng như vậy. Nếu hiện giờ để đích thân sư phụ vung kiếm, liệu hắn có thỏa mãn? Thỏa mãn không? Đã trả được thù chưa?

Y không biết, cũng không rõ. Chỉ là bản thân giờ đã hoàn thành tâm nguyện của sư phụ rồi, làm gì tiếp đây?

Ngôn Phi Ly đột nhiên quay đầu lại, nhìn thiếu niên kia. Cảm thấy sao quang huy (chói chang) của ánh trăng lại gần mình vậy, gần như trong gang tấc.

Thiếu niên mặc y nhìn mình. Thẩn nhiên thu hồi nhuyễn kiếm – một chút huyết tích cũng không dính.

“Có muốn theo ta không?” Thiếu niên bắt ngờ giương mắt, nhìn thẳng vào y, hỏi.

“Hảo!” Gần như không suy nghĩ, Ngôn Phi Ly đã một lời đáp. Khi đó y không rõ bản thân sao lại đơn giản đáp ứng thế, tựa hồ cho tới tận bây giờ y vẫn sợ người đó sẽ hối hận.

Nhiều năm sau nhớ lại, Ngôn Phi Ly thừa nhận, mình khi đó là mặc tâm quyết định, là một quyết định thẳng thắn nhất.

“Quý xuống trước ta – Bắc Đường Ngạo phát thệ: cả đời chỉ có ta là chủ! Cả đời chỉ vì ta tận trung! Cả đời tuyệt không phản bội ta! Nếu không sẽ nhận hết mọi đau đớn trong đời, chết xuống địa ngục vạn kiếp bất phục!” Thanh âm trong trẻo cao quý của thiếu niên như thần linh, nhần thần lãnh mạc nhưng diên cuồng, cao ngạo mà xa cách, dưới nguyệt quang ánh lên vẻ huyền nhân rực rỡ...

...

Ngôn Phi Ly giải tán Phan quân.

Y đã nhiều năm hành quân cướp bóc, cũng tích lũy được chút của, chia đều cho mỗi người.

Những người nguyện ý ly khai, mang theo phần tài sản của bản thân, mong trong thời buổi loạn lạc này có thể bắt đầu một cuộc sống mới.

Những người không muốn ly khai, vẫn khăng khăng ở lại bên cạnh Ngôn Phi Ly, mong có thể cùng y cùng tiến cùng lui, đồng cam cộng khổ.

Lưu Thất thuộc nhóm người đầu tiên.

Ngôn Phi Ly đem tiền bạc của cải của mình một phần đưa cho hắn.

Hai người chia tay ở bờ sông. Làm bạn đã hơn chục năm, tình cảm bọn họ như anh em, nhưng cuối cùng cũng đến lúc mỗi người một ngã.

“Tiểu Ngôn...” Lưu Thất liên tục gọi tên y, mười mấy năm qua chưa bao giờ đổi khác. “Ta nghĩ người thích cuộc sống yên ổn...”

Ngôn Phi Ly không đáp.

Đúng vậy. Y thích một cuộc sống yên ổn, ao ước sự yên ổn.

Từ nhỏ đã là một khát cái lang thang đầu đường xó chợ, y đã nghiệm đủ rồi. Phan quân tuy là cướp của người giàu chia cho người nghèo, quân kỷ nghiêm minh, nhưng kỳ thực vẫn không giống cuộc sống bình thường, đều là chém đao vung kiếm mới có cái ăn, không giết người rồi cũng sẽ bị người giết. Cuộc sống này không hề có chút yên ổn, y chưa từng thấy chút lưu luyến.

Nhưng hiện nay, y đã gặp vàng trắng cao cao tại thượng kia. Cho nên y cam tâm tình nguyện bỏ đi cuộc sống yên ổn mình hằng theo đuổi, bỏ lại tất cả những cố chấp, chỉ hy vọng có thể theo sau người kia, vì hắn khuynh tẫn sở hữu.

10. Chương 10

Tại bờ sông, chia tay Lưu Thất rồi mỗi người một ngã thực buồn.

Vết sẹo trên mặt Lưu Thất cùng vẻ lưu luyến càng làm hắn thêm khó coi, nhưng lại vô cùng chân thành đến xúc động.

Ngôn Phi Ly đứng ở bờ sông, nhìn theo khách thuyền đưa Lưu Thất dần xa. Dường như chiếc thuyền nhỏ kia không chỉ mang theo người bạn thuở thơ ấu, mà còn mang đi cái mộng ước về cuộc sống nửa đời còn lại của mình.

“Tiểu Ngôn!” Đột nhiên, Lưu Thất không để ý đến ánh nhìn của những người khác, đứng ở mạn thuyền hướng về Ngôn Phi Ly hét to:

“Nếu có một ngày ở giang hồ không chịu nổi nữa, nghìn vạn lần nhớ tới tìm ta a!”

Ngôn Phi Ly cười cười, vẫy vẫy tay, lại đột nhiên cảm thấy hai mắt ướt đầm.

Lưu Thất mắt đã nhắm lè từ lâu, chỉ thấy xa xa từ bờ, Ngôn Phi Ly chậm rãi vẫy tay với hắn, trên khuôn mặt, hình như đang cười...

...

Lúc nhìn thấy vàng ngân khí khắp người thiếu niên ấy, Ngôn Phi Ly đã biết hắn là ai.

Lấy Phi Long làm biểu tượng, chỉ có Tứ Thiên Môn tứ đại môn chủ. Minh hoàng sắc chính là Đông Môn môn chủ Đông Phương, thanh lam sắc chính là Nam Cung môn chủ, hỏa hồng sắc chính là Tây Môn môn chủ, và ngân bạch sắc, chính là Bắc Môn môn chủ – Bắc Đường Ngạo.

Ngôn Phi Ly tự nguyện đi theo Tam Thiên cự bộ của hắn, gia nhập Bắc Môn.

Tứ Thiên Môn vì y, phá bỏ quy tắc chưa từng thu ngoại nhân.

Người của Tứ Thiên Môn, trừ các lịch đại (các triều đại đã qua) cự bộ, luôn phải qua từng phân đà, chi bộ, tự mộ binh, cũng phải qua sự tuyển chọn nghiêm ngặt và huấn luyện tài năng mới chính thức nhập Môn.

Ngôn Phi Ly không những không theo quy củ nhập môn, mà còn vào Tam Thiên cự bộ. Vừa nhập Môn, liền được Bắc Đường phong làm thiếp thân võ tướng, bộ đội trước kia của y không giải tán, vẫn tiếp tục do y phụ trách.

Khi đó Ngôn Phi Ly cũng không biết việc này đã gây nên nhiều phong ba cùng tranh chấp trong Tứ Thiên Môn. Sau chuyện này, y cùng Bắc Đường Ngạo đã phá vỡ nhiều khuôn phép đến phát sợ, nhưng trong tâm, cũng có chút vui thích.

Từ đó về sau, y luôn bên Bắc Đường Ngạo, theo hắn vào sinh ra tử. Trên giang hồ, trên chiến trường, thậm chí ngay cả lúc triều đình thuận tức vạn biến (thay đổi trong nháy mắt) khó lường, y cũng lặng lẽ ở phía sau Bắc Đường, hòa vào vàng sáng mờ mờ của hắn, nhưng rất kiên quyết chỉ làm một chấm nhỏ.

Y nhìn Bắc Đường đi từng bước từng bước, cùng đi theo từng bước từng bước đến tận hôm nay, dần dần đảm nhiệm quyền hạn, bắt đầu có thuộc hạ của mình.

Y cũng không tự đại mà cho rằng đó chính là nhờ công lao của y. Y biết tất cả đều là do trí tuệ của Bắc Đường, kể cả bản thân y!

Từ lần đầu tiên gặp mặt, y đã biết mình áp ủ cái gì với Bắc Đường. Không phải chỉ là một thuộc hạ với chủ thượng, y ngoài tôn kính và ngưỡng mộ, còn có một loại tình cảm không nên tồn tại, không được cho phép. Trong vài năm đi theo Bắc Đường, loại tình cảm này không những chẳng kìm nén được, ngược lại còn thêm sâu sắc.

Ngôn Phi Ly tuy bị loại tình cảm này hành hạ, nhưng cũng chưa từng hối hận.

Bởi vậy khi Bắc Đường Ngạo trúng mị được đặc chế của Quỷ Vực: Si Mị – Vong Lượng, vô luận ra sao, y cũng không thể khoanh tay ngồi nhìn Bắc Đường Ngạo chịu đựng nỗi giày vò của được tính.

...

Ngày đó, bọn họ bao vây diệt trừ song quái Quỷ Vực, Si Mị Vong Lượng. Khi ấy chỉ có y cùng Bắc Đường Ngạo đuổi đến Quỷ lâm Mật cốc.

Là y trong lúc sơ ý đã trúng bẫy của kẻ địch, Bắc Đường kịp thời vung Hàng Long tiên tử (roi da), lôi y ra. Nhưng bản thân lại bị Si Mị Vong Lượng phía sau đánh lén, trúng ám toán.

Bản thân Bắc Đường bách độc bất xâm, nhưng ám toán lần này không phải là độc, mà là một loại mị được thiên hạ tối liệt, “Mị Hoặc”. Liệt tính của thứ được ấy nằm ở chỗ, người trúng độc phải phát tiết ngay lập tức, nếu không sẽ mất đi khả năng giao hợp, công lực có thể còn mất hết.

Trong Quỷ lâm sương mù dày đặc, âm trầm không thấy mặt trời, đừng nói nữ nhân, ngay cả nhân ảnh còn không thấy, biết tìm nữ nhân ở đâu mà phát tiết.

Si Mị Vong Lượng bản thân đã xong, tự biết có trốn cũng không nổi, mới âm hiểm tột cùng, hạ thứ được ấy. Trước khi chết, Si Mị còn cười ha ha, giễu cợt hướng về phía bọn họ nói:

“Thứ được ấy ngoại trừ đường phát tiết ra thì không có giải được! Không ngờ Bắc Đường môn chủ tuổi còn trẻ, sau này không chỉ làm phế nhân, còn suốt đời không thể ân ái. Thực đáng tiếc.”

Ngôn Phi Ly giận dữ, không chút lưu tình mà một kiếm đưa chúng về Tây Thiên.

Bắc Đường đã khoanh chân ngồi xuống, vận công cưỡng chế.

“Môn chủ, ngài bây giờ làm sao...?” Sau chốc lát, Ngôn Phi Ly thấy khuôn mặt Bắc Đường đỏ bừng như say rượu vội vã hỏi.

Bắc Đường mở mắt, con ngươi nguyên lai hắc bạch phân minh giờ đã đầy tơ máu dữ tợn.

Nhẹ lắc đầu, Bắc Đường vô pháp mở miệng nói, chỉ ra hiệu y dừng qua đây. Răng cắn chặt môi, vết cắn ứa máu. Những giọt mồ hôi lớn từ tóc mai chảy xuống.

Bắc Đường cảm thấy duy trì được ý thức thật vô cùng khó khăn, dự hỏa trong người như sắp nấu chảy bản thân, chỉ có thể liều mạng vận công chống đỡ. Hắn không tin với năng lực của mình sẽ không đấu lại được thứ mị được tối liệt này.

Ngôn Phi Ly cảm thấy không thể cứ thế mà đi, nhìn Môn chủ nhần nại rất thống khổ. Mắt thấy từng giọt máu từ đôi môi vốn rất ưu mỹ kia nhỏ xuống, nhiễm hồng cả vạt áo tuyết bạch, càng tôn lên vẻ đẹp, nhưng cũng thật kinh tâm.

Không! Minh nguyệt cao khiết cô ngạo này không nên chịu đựng những giày vò như thế!

Ngôn Phi Ly hạ quyết tâm, liền điểm những huyết đạo trọng yếu của Bắc Đường lại, dẫn hắn lập tức ly khai khỏi chỗ này. Bất luận kết quả ra sao, chung qui so với trở mắt nhìn hắn thống khổ thì tốt hơn.

Nhưng tất cả đều không như Ngôn Phi Ly dự liệu, khiến y kinh ngạc, đầu óc trống rỗng...

Y vừa đến gần, Bắc Đường Ngạo bỗng mở mắt. Đôi mắt sung huyết phát hồng đến dọa người, giống như dã thú nhìn chăm chăm vào con mồi. Ngôn Phi Ly còn chưa ý thức được tình hình của Môn chủ hướng chỉ sự bất thường, phút chốc bị hắn xé toạc một mảnh áo, một tay giữ chặt thân thể y, tay kia thô bạo kéo rách y sam.

“Môn chủ...” Ngôn Phi Ly hoàn toàn bị hành động lỗ mãng này hù dọa, kinh ngạc mở miệng, ai ngờ vừa mới thốt ra hai chữ, đôi môi liền bị Bắc Đường hung hăng bao phủ. Từ đó mà điên cuồng cắn mút một hồi.

Ngôn Phi Ly mở to hai mắt, nhìn tuần nhan của Bắc Đường trong gang tấc, đầu óc choáng váng. Đôi môi dày bị tẩy rửa thô bạo, lập tức sưng lên, thậm chí còn bị cắn đến chảy máu. Chính bản thân Ngôn Phi Ly cũng không biết đó là máu trên môi Bắc Đường Ngạo hay là máu của mình, mùi máu thoáng chốc ngập trong miệng cả hai.

11. Chương 11

“Dừng! ...” Bất ngờ không kịp phòng bị, Ngôn Phi Ly bị Môn chủ gắt gao đè ngã xuống đất, mặt đất lạnh lẽo âm lương khiến cả người Ngôn Phi Ly giật nảy.

Đầu óc Bắc Đường Ngạo đã hoàn toàn mất tri giác vì được tính, toàn thân chỉ kêu gào đòi hỏi phát tiết. Hơi nóng từ môi lưỡi theo xuống hàm dưới của Ngôn Phi Ly, xuống đến cổ y, qua vai, không chút lưu tính mà cắn vào điểm ban ban, đôi tay càng thô bạo xé rách tầng tầng y sam.

“Môn, môn chủ...” Ngôn Phi Ly biết môn chủ muốn làm gì, không khỏi sợ hãi.

Ngôn Phi Ly thân là Bắc Môn đại tướng quân của Tứ Thiên Môn, dáng vẻ đường đường, tính tình ôn hòa, đã hai mươi tám tuổi, không thể có chuyện chưa từng cùng nữ tử lên giường. Năm đó ở Giản quốc hồi vẫn là cướp, mỗi năm kỷ thượng kinh, huyết khí phương cương, cũng từng nông nổi, nhiều lần cùng bộ hạ vào thành tìm vui ca hát.

Chỉ sau khi gặp Bắc Đường Ngạo, y mới không chạm vào nữ tử nữa. Bởi vì ngoài Bắc Đường Ngạo, trong lòng y không thể dung thêm bóng hình ai khác.

Thế nhưng nói vậy, y cũng không nguyện ý bị nam nhân ôm, hoặc muốn ôm nam nhân. Bởi vì tình yêu của y rất giản đơn. Trong lòng y, Bắc Đường tựa như một vầng trăng cao cao tại thượng, là ánh nguyệt, là cao đến nỗi không thể chạm vào. Y chưa từng có bất kỳ một ý nghĩ xấu xa nào với Bắc Đường.

Vậy mà bây giờ, y lại bị Bắc Đường thô bạo đè trên mặt đất.

Trong nháy mắt, thượng thân của Ngôn Phi Ly cơ hồ tất cả đều lộ ra. Bắc Đường Ngạo cúi đầu, hôn lên hồng anh trước ngực Ngôn Phi Ly. Không! Không phải là hôn, mà là cắn, là giày vò.

Ngôn Phi Ly thở hắt một hơi. Quả thật kì quái, đau đớn là thế, vậy mà còn mang đến cho y một loại khoái cảm.

Ngôn Phi Ly không thể phản kháng. Sức chống cự của y với Bắc Đường đã sớm suy nhược.

Tuy chưa từng cùng nam nhân phát sinh loại quan hệ này, nhưng Ngôn Phi Ly cũng biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp. Nhìn khuôn mặt Bắc Đường bị được tính làm thần chí không tỉnh táo, Ngôn Phi Ly khẽ cắn môi, quyết đảm đương hết thảy. Đây đều là do sai lầm của y, y không thể trốn tránh trách nhiệm. Hướng chỉ người đang phải chịu sự giày vò của được tính chính là tối trọng yếu môn chủ trong lòng mình. Dù thế nào, chỉ cần có thể giúp Môn chủ được giải thoát, y cũng nguyện ý.

Hạ quyết tâm, Ngôn Phi Ly cố thả lỏng bản thân.

Bắc Đường nhìn không rõ biểu tình mạnh mẽ tự trấn an trên gương mặt Ngôn Phi Ly, hai tay đưa tới, đem hai điểm yếu ớt trước ngực Ngôn Phi Ly miết xuống, dùng đầu gối thô bạo tách đôi chân thon dài ra, động thân một cái, đã đem tình dục không thể dừng lại, trực tiếp mãnh liệt đi vào huyết động chặt chẽ chưa hề chuẩn bị.

“A!” Ngôn Phi Ly tuy đã sớm có tâm lý, nhưng cơn đau như xé rách đột nhiên đến, bất ngờ không thể chịu được, kêu lên một tiếng, dáng vẻ hai chân cực mất tự nhiên mở rộng. Huyết khẩu chặt như xử tử, một lần nữa va chạm, cố gắng nuốt cái vật to lớn như mãnh thú vào.

“Ngô...”

Trán Ngôn Phi Ly đổ mồ hôi lạnh, mười ngón tay siết chặt lấy đám cỏ thô ráp, hy vọng có thể tìm được một chỗ, có thể mang đau đớn đi ra. Song nơi phát ra đau đớn ấy lại không ngừng tăng.

Máu tươi từ miệng vết thương trào ra, theo đuôi của Ngôn Phi Ly chảy xuống nhiễm đỏ đám cỏ héo.

Sự tiến vào của Bắc Đường càng lúc càng mãnh liệt. Mỗi lần không ngừng mà thâm nhập, rút ra, lại thâm nhập...

Lúc đầu, Ngôn Phi Ly phải cắn chặt môi dưới, ẩn nhẫn sự đau đớn nhục nhã nan kham này. Nhưng huyết khẩu mở rộng hơn, máu cũng làm trơn thuận, y cũng không biết cơ thể này khác thường nhân, lại do cầm dục đã lâu, Ngôn Phi Ly dần dần cũng có chút khoái cảm từ chuyện kết hợp thô bạo ấy. Bất giác giật mình, lại khiến cái thứ to lớn của Bắc Đường càng phần khích mà trừu sáp thêm mãnh liệt.

“A...”

Không biết đã co rút bao nhiêu lần, Ngôn Phi Ly chợt không thể đè nén, vô tình rên rỉ một tiếng.

Vốn Bắc Đường chẳng thể nghe, cũng không thể thấy được gì. Nhưng Ngôn Phi Ly lại bị chính thanh âm rên rỉ của mình dọa sợ. Nếu không phải hai tay vẫn bị môn chủ gắt gao ghim chặt hai bên sườn, y nhất định sẽ lập tức bịt mồm mình lại.

Hai chân vẫn mở, trong tư thế nhục nhã này bị nam nhân xuyên qua còn không biết thẹn mà phát ra thanh âm dâm loạn, điều này khiến Ngôn Phi Ly rất kinh hãi.

Nhưng còn chưa kịp thấy xấu hổ, đã bị Bắc Đường ập sâu vào...

...

Không biết đã bao lâu, cũng không biết môn chủ đã ra bao nhiêu lần.

Ngày dần dần trôi, hoàng hôn đã tới, một Bắc Đường điên cuồng vì được tính cuối cùng cùng ngã lên người Ngôn Phi Ly mà tỉnh táo lại.

Khi hần mở mắt, chứng kiến tuần nhan đang hôn mê của Ngôn Phi Ly trước mặt, không khỏi nghi ngờ, chẳng biết mình đang ở đâu.

Nhắc người lên, Bắc Đường chấn kinh phát hiện, phân thân của mình vẫn, vẫn còn ở trong Ngôn Phi Ly...

“Ách...” Theo chuyển động của Bắc Đường, Ngôn Phi Ly vô thức động thân. Thoáng chốc, phân thân của Bắc Đường tức khắc ở bên trong cơ thể y lại bành trướng lên.

Bắc Đường Ngạo chấn ngạc (chấn động và ngạc nhiên) không thôi, vội rút ra.

“A!” Sự rút ra đột ngột, ma sát với nội bích yếu ớt còn thụ thương, khiến Ngôn Phi Ly đau xót tỉnh lại.

Huyệt khẩu trống rỗng. Một lượng lớn dịch thể bạch trọc trộn máu trào ra, mùi tình dục trong nháy mắt tán mãn bốn phía.

“Môn chủ...” Ngôn Phi Ly thấy được biểu tình kinh hoàng hiếm thấy trên khuôn mặt lãnh diễm của môn chủ, cũng không khỏi hốt hoảng.

Bầu không khí thật khó xử.

Bắc Đường Ngạo rất nhanh phục hồi lại lãnh tĩnh, vội vàng sửa sang lại y vật.

Ngôn Phi Ly thân thể cứng ngắc, cũng chậm chậm mà đứng lên, hai chân bủn rủn vô lực khác thường. Lúc đứng dậy, lại có một dòng nhiệt từ hạ thân tràn ra, mang theo chút tanh. Ngôn Phi Ly ngắc đầu, đứng lúc thấy ánh mắt gượng gạo của Môn chủ.

Hai người cũng yên lặng, không biết phải nói gì.

Đều tự chỉnh trang lại y vật xong, Bắc Đường đột nhiên đi đến thi thể Si Mị Vồng Lượng, rút Hàng Long ngân tiên điên cuồng quật vào thi thể bọn chúng.

12. Chương 12

Ngôn Phi Ly nhìn hành động có chút trẻ con của môn chủ, tâm trạng buồn bã, không nói được gì.

Thời đại bây giờ, nam phong không thịnh hành, đoạn tụ chi phích bị coi là đặc biệt đáng khinh, bị xem thường. Sẽ không ai thích ôm một nam nhân, huống hồ nam nhân đó còn là thuộc hạ của mình.

Ngôn Phi Ly hiểu chuyện này với môn chủ cao ngạo, dứt khoát khó mà chấp nhận được. Nếu như không phải do được tính của Mị Hoắc thiên hạ đệ nhất, có thể khống chế hoàn toàn thần chí người ta, thì với tính cách của Bắc Đường, vô luận là chịu giày vò ra sao cũng sẽ không thỏa hiệp.

Hai chân và eo mỗi nhừ, cơn đau giữa hai bắp đùi còn lưu lại sắc dục vẫn tê tái, khiến Ngôn Phi Ly nhớ lại đau đớn khi nãy và tình cảm mãnh liệt đến tiêu hồn. Ngôn Phi Ly phải thừa nhận, tuy là một sự kết hợp thô bạo, nhưng y rất thích được môn chủ ôm. Phát hiện này khiến y có chút hoảng sợ, ra không chỉ tình cảm đang che giấu trong lòng mình là quái dị, cơ thể này cũng khát cầu chuyện biến thái, trái với tình dục thông thường.

Bắc Đường Ngạo đã trút hết lửa giận, quay đầu thấy y sam của Ngôn Phi Ly thảm hại, yên lặng đứng tại chỗ. Trong lòng có chút áy náy.

Nhưng lúc này, hẳn thực sự không biết nên đối mặt với vị thuộc hạ luôn trung thành, trầm mặc này thế nào đây.

“Môn chủ không cần để bụng. Thuộc hạ tự nguyện.” Ngôn Phi Ly thấy vẻ mặt nhất quán lãnh mạc của Môn chủ đang che giấu sự gượng gạo, bèn chủ động phá vỡ yên lặng, nhẹ giọng nói.

Bắc Đường quay đi, không nhìn y nữa, nhàn nhạt lên tiếng:

“Đi thôi.”

Nói xong, chớp mắt thi triển khinh công, vút qua cánh rừng.

Ngôn Phi Ly khó nhọc theo sát phía sau. Hai chân vài lần loạn choạng thiếu chút nữa thì ngã, nhưng y vẫn cắn răng, tỏ vẻ như mọi ngày, cách môn chủ ba bước, theo sát, chưa để lạc bước nào.

...

Trở lại Phù Du cư ở Tổng đà, Bắc Đường Ngạo mặc dù không cố gắng lánh tránh Ngôn Phi Ly, nhưng quan hệ của hai người lúc đó vẫn xa cách, cũng không thể không để tâm đến chuyện ngày đó.

Hai tháng sau, phân đà Bắc phương của Tứ Thiên Môn phát sinh biến loạn. Phân đà chủ Chu Viêm trợ giúp Minh quốc viễn quân phản loạn, mưu toan soán vị. Chuyện này đã khiến Bắc Đường Ngạo nổi giận.

Bắc Đường Ngạo là người hoàng tộc của Minh quốc, có địa vị cao, là một trong ba người đầu tiên có quyền thừa kế Minh quốc hoàng vị, Minh quốc quốc chủ là thân ngoại công của hắn. Chuyện phát sinh như vậy hắn sao có thể để yên! Liên quyết định đích thân xuất binh đến phương Bắc trấn áp cuộc nổi loạn ở Minh quốc cùng phản đảng của Tứ Thiên Môn.

Bắc Đường Ngạo bấy giờ không mang Ngôn Phi Ly theo. Lúc gần xuất phát chỉ nói với y đúng một câu:

“Trấn thủ Tổng đà cho tốt, có chuyện gì thì tùy cơ ứng biến.”

Rồi dẫn đại đội nhân mã đi.

Sau khi môn chủ đi, để lại sự vụ trong Môn cho Ngôn Phi Ly lo liệu. Vốn hai người một nam một bắc, một thời gian dài nữa mới gặp lại, đây là lúc rèn luyện, chuyện đã qua tự nhiên sẽ phai nhạt.

Bắc Đường Ngạo cho rằng đây là biện pháp tốt nhất. Cho dù có chút gượng gạo, nhưng chung quy không thể bảo hắn nên đi lại với Ngôn Phi Ly – một đại nam nhân, hay chịu trách nhiệm với y! Chắc hẳn Ngôn Phi Ly cũng sẽ không mong muốn như thế. Chỉ bằng hai người tránh gặp, để một thời gian sau tất cả sẽ bình thường lại, chuyện đó sau này sẽ chỉ như một giấc mơ, dần dần biến mất.

Thế nhưng người định không bằng trời định, Bắc Đường Ngạo anh minh thần võ thế nào, tính toán kỹ lưỡng ra sao, cũng không ngờ được thể chất của Ngôn Phi Ly là đặc biệt, cũng vậy mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thừa hoan vũ lộ, chau thai ám kết (*)!

Không bao lâu, Ngôn Phi Ly vì thân thể không khỏe, té xỉu trên giáo tràng, đây là bước ngoặt. Thu đại phu cho biết trong người y có một thứ khiến người ta phải khiếp sợ.

Thực trong bụng y đang có một bào thai! Ngôn Phi Ly kinh hoàng không chịu nổi, hoang mang cả ngày, không dám tin.

Chính là theo thời gian “bệnh” khởi. Một buổi trưa, Ngôn Phi Ly ở thư phòng làm việc, vô cùng mệt mỏi biếng nhác, cứ thế mà nằm trên chiếc bàn đàn mộc thêm thiếp. Mông lưng cảm thấy trong bụng khẽ động, Ngôn Phi Ly đột nhiên giật mình tỉnh giấc. Do dự chốc lát, bàn tay đặt trên bụng. Tĩnh lặng một hồi, vừa khẽ động, cảm nhận rõ ràng sự động dậy hơn, hiển nhiên đúng là cử động khẽ của thai nhi.

Ngôn Phi Ly lúc này mới hiểu trong cơ thể mình quả thực có một sinh mệnh, không thể ngây ngốc nữa, các mối tơ vò trong lúc này âm ập tới, tâm tình rối bời.

Ngôn Phi Ly chưa bao giờ thấy mẫu thuẫn hỗn loạn như bây giờ. Y vừa chờ mong môn chủ có thể sớm bình an quay về, lại vừa mong môn chủ tốt nhất đừng về quá sớm. Y mặc dù không biết nếu môn chủ biết được sự tồn tại của đứa trẻ sẽ phản ứng ra sao. Nhưng để giải thích cho Bắc Đường, một người luôn truy cầu sự hoàn mỹ, hài tử này chắc chắn sẽ không được hắn chấp nhận.

Quãng thời gian chờ đợi đầy mâu thuẫn của Ngôn Phi Ly rốt cục cũng qua, Bắc Đường Ngạo gần cuối năm thì từ phương bắc chiến thắng trở về, còn màng theo vị hôn thê ôn nhu mỹ lệ.

Sau này mọi chuyện xảy ra, Ngôn Phi Ly cho rằng đó là một cơn ác mộng hỗn độn mơ hồ.

Biết rõ mỹ nhân bên cạnh môn chủ chính là vị hôn thê của hắn, Ngôn Phi Ly vẫn đau lòng đến nỗi không thể thở được.

Mặc dù từ sớm đã biết sẽ có một ngày như vậy. Mặc dù từ sớm đã chuẩn bị rất nhiều. Nhưng khi thực sự đối mặt, mọi nỗ lực đều vô nghĩa.

Trong cơn ác mộng, điều chân thực duy nhất, chính là tiểu sinh mệnh đang ở trong cơ thể ngọc ngạ khiến bản thân thật khổ cực. Điều ám áp duy nhất, chính là cảm giác cái đáng trăm ngủ yên bình nho nhỏ nằm trong ngực mình.

...

Ngôn Phi Ly quỳ gối, giữa đại tuyết đang ùn ùn kéo đến lần hai, như cánh bằng diều (chim đại bàng) thụ thương trong trời đông, rơi xuống, vô lực. Lượn vòng!

Chuyện cũ cứ chốc lát lại chạy qua đầu Ngôn Phi Ly, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt say ngủ của chính hài nhi nhỏ bé.

Y vẫn không nhúc nhích, đầu rũ xuống, không rõ biểu tình.

Gió bắc bần bật, tuyết trắng tung bay.

(*) thừa hoan vũ lộ, chau thai ám kết: thành ngữ TQ chỉ việc quan hệ vợ chồng tạo nên một sinh mệnh mới (theo wordpress Khiêm Nguyệt)

13. Chương 13

Khi Bắc Đường Ngạo trở về, đã qua giờ Ngọ. Lâm Yên Yên vẫn còn hoàn hương (thắp hương), lại muốn đi thăm hỏi thân thích trong thành. Bắc Đường với chuyện đi chúc Tết không có chút hứng thú, Lâm Yên Yên không dám ép hấn, liền một mình đi.

Bắc Đường Ngạo cười ái mã Mặc Tuyết trở về, thấy những bông tuyết đã bắt đầu rơi, nhớ tới người kia còn đang quỳ ở Trầm Mai viện, trong lòng buồn bực nan giải.

...

Bất kể thế nào, chuyện về hài tử tuyết đối không thể thay đổi. Y dám giấu chuyện mang thai, đã là tội không thể tha, giờ còn muốn mang hài tử về, tuyết đối không thể!

Bắc Đường Ngạo chưa trở lại nội viện mà đích thân dắt ái mã tới chuồng ngựa, chải lông phủi tuyết cho nó.

Một bóng người vô thanh vô tức bay đến phía sau Bắc Đường, nhẹ nói:

“Môn chủ, chuyện đã được giải quyết ổn thỏa.”

Bắc Đường Ngạo gật nhẹ, không nói gì, thậm chí còn không quay đầu lại, vẫn tiếp tục vuốt ve ái mã.

Lại vô tung, bóng dáng kia trong nháy mắt rời đi, ngay cả bóng dáng cũng không lưu lại. Tất thấy chỉ phát sinh trong chốc lát.

Ai mà trông thấy cảnh đó, có thể còn tưởng mình hoa mắt, ban ngày trông thấy quỷ ảnh.

...

Trở lại trong phòng, Bắc Đường Ngạo cố tránh tiền viện, từ sau chuồng ngựa trở về.

Hắn biết lúc này Ngôn Phi Ly nhất định còn quỳ ở tiền viện. Hắn không muốn thấy y lại phiền lòng.

Đúng vậy, phiền lòng!

Bắc Đường Ngạo bây giờ tuy nét mặt lãnh tĩnh như thường, nhưng trong lòng lại tâm phiền ý loạn. Hai mươi hai năm qua hắn chưa từng thể này.

Rời khỏi Tổng đà nửa năm, Bắc Đường cố gắng quên đi chuyện xảy ra vào ngày ấy. Nhưng hắn càng muốn quên, lại càng nhớ rõ mồn một. Tuy rằng khi đó, thần chí hắn mơ hồ, nhưng khoái cảm lúc ở trong cơ thể Ngôn Phi Ly, lại khắc sâu trong đầu hắn. Chỗ đó chặt, nóng, so với cùng nữ nhân rất khác biệt. Cứ thế ở trong hầu phủ của Minh quốc, bao nhiêu mỹ nữ do quốc quân đưa tới, vậy mà ‘tính’ (thú tính chăng? ;___;) tất cả như không.

Bắc Đường Ngạo thích nữ nhân, nhất là mỹ nữ. Nhưng hắn không háo sắc, cũng không đắm chìm trong nhục dục. Trong mắt hắn, nữ nhân chẳng qua chỉ là công cụ để nối dõi tông đường. Kể cả vị hôn thê Lâm

Yên Yên cũng thế. Bất quá Lâm Yên Yên thân phận cao quý, khéo léo nhanh nhạy, sau này sẽ là chính thể của hần mà thôi.

Sau khi trở lại Tổng đà, trong niên yến, Bắc Đường Ngạo ý chí phong phát (hăng hái, hăm hở), giai nhân ở bên, hoàn toàn không chú ý tới Ngôn Phi Ly. Sau khi Lâm Yên Yên say rượu, Bắc Đường đưa nàng về phòng, vốn định quay lại tiếp tục bữa tiệc, cùng các huynh đệ uống thêm vài chén. Nhưng lúc đi ngang qua Trúc viên của Ngôn Phi Ly, lại đột nhiên giật mình, nhớ tới Hoa Hương Diễm của Đông Môn lúc chạng vạng truyền lời bảo Ngôn Phi Ly thân thể không khỏe, sớm đã lui xuống.

Gần đây Ngôn Phi Ly không được khỏe, sao đột nhiên lại không khỏe?

Bắc Đường Ngạo suy nghĩ chốc lát, vẫn còn chút quan tâm tới Ngôn Phi Ly, liền đi vào Trúc viên. Ai ngờ nghe thấy tiếng rên rỉ từ ngọa thất, lại trông thấy Ngôn Phi Ly nằm trên giường hai chân mở lớn, bị Hoa Hương Diễm và Thu Diệp Nguyên đè xuống.

Cho dù ai nhìn thấy cảnh đó, cũng sẽ liên tưởng đến những chuyện tục tĩu. Bắc Đường đương nhiên cũng không ngoại lệ. Chỉ là còn chưa kịp quở mắng thuộc hạ làm những chuyện đáng nhục thế này, đã bị một câu của Thu Diệp Nguyên làm chấn kinh!

Bắc Đường Ngạo tuổi trẻ nhưng tâm tính thì không, đọc nhiều thi thư, thường thức rộng rãi, từng xem qua rất nhiều tạp văn dã ký. Người thông minh như hắn, thấy rõ dáng vẻ của Ngôn Phi Ly là quả thật sắp sinh, sưng sốt trong chốc lát, những ghi chép về Ma Da tộc hiện lên trong đầu.

Ngôn Phi Ly vật lộn một đêm, cuối cùng cũng sinh được một đứa bé trai. Bắc Đường Ngạo nhìn thoáng cái bốt trước ngực đứa trẻ, liền minh bạch mọi chuyện.

Việc này vô cùng khó tin, chắc chắn không ai có thể tưởng tượng được. Bắc Đường Ngạo sau khi trở về suy nghĩ cẩn thận một ngày, buổi tối ngày thứ hai đích thân mang đứa bé đi.

Hiện giờ Ngôn Phi Ly quỳ gối ở tiền viện, vì sao cầu xin trong lòng Bắc Đường Ngạo đương nhiên rõ. Hắn cúi giận y đem chuyện đứa bé giấu mình, giờ còn ngang nhiên chạy tới đây xin tha thứ, Bắc Đường Ngạo quyết tâm tạm thời không để ý đến y.

...

“Môn chủ, Thu đại phu cầu kiến.” Hạ phó báo lại.

“Bắc Đường môn chủ...” Không chờ phó nhân thông báo xong, Thu Diệp Nguyên đã xông vào.

“Thu đại phu, có chuyện gì vậy?” Phẩy tay, cho phó nhân lui xuống, Bắc Đường ngồi trên cao mộc đàn cạnh bàn, nâng ly trà nhấp một ngụm.

Thu Diệp Nguyên không chỉ là thần y của Tứ Thiên Môn, còn là bào đệ (em trai ruột) của Nam Cung phu nhân Thu Diệp Lam. Nể mặt nhị ca, Bắc Đường cũng nên cho hắn chút mặt mũi.

Thu Diệp Nguyên nhanh như cắt, bất chấp thân phận liền xông vào, thấy Bắc Đường môn chủ đang nhàn nhã uống trà, trong lòng càng sốt ruột.

“Thu mỗ mạo muội xông vào, thỉnh môn chủ thứ lỗi.”

“Thu đại phu không cần đa lễ, có chuyện gì xin cứ nói thẳng.”

“Môn chủ, không biết Ngôn tướng quân đã vi phạm chuyện gì, môn chủ vì sao phạt hần quỳ ở tiền viện?”

Bắc Đường Ngạo lạnh lùng nói:

“Bản tọa không phạt hắn, là hắn muốn quỳ ở đó.”

Thu Diệp Nguyên nghe vậy cả kinh.

“Thu đại phu nếu không tin, có thể tự mình hỏi hắn.” Bắc Đường Ngạo thấy vẻ mặt nghi ngờ của hắn, không tức giận, đáp.

“Ngôn tướng quân thần chí đã không rõ ràng rồi, hoàn toàn không nghe thấy Thu mỗ nói gì!” Thu Diệp Nguyên gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, giậm chân nói.

Vừa rồi hần vất vả lắm mới tìm được Ngôn Phi Ly, đã thấy sắc mặt y tái xanh, toàn thân cứng đờ, thần chí tê dại, với tiếng gọi và lời hỏi thăm của hần đều ngơ ngẩn, không có chút phản ứng. Hần đưa tay cố kéo Ngôn Phi Ly, lại bị y đẩy ra, vẫn ngoan cố quỳ, dường như căn bản không nhận ra người trước mặt là ai.

Thu Diệp Nguyên biết thần chí y đã mơ màng, tâm tư tán loạn, chỉ dựa vào một ý niệm mạnh mẽ nào đó mà chống đỡ.

“Cái gì?!” Bắc Đường Ngạo cả kinh, đặt ly trà xuống, đứng dậy, từ cửa sổ nhìn ra.

Thấy Ngôn Phi Ly vẫn quỳ ở xa xa, trên đầu và vai tuyết đọng đầy, mái tóc đen như mực rối tung, hắc bạch tương ảnh, tựa như nhất bút huy hào (2), tuyết trắng vẫn rơi lên người y.

“Môn chủ, chuyện của Bắc Môn Thu mãi không tiện nhiều lời. Nhưng Ngôn tướng quân đối nhân xử thế nhất quán khiêm tốn, tính tình cẩn trọng, lại luôn vì Thiên Môn mà cống hiến rất nhiều... Cho dù Ngôn tướng quân làm sai chuyện gì, thỉnh ngài nhìn vào tấm lòng trung thành của hần, xin ngài mau đi khuyên nhủ hần. Ngài cũng biết, hần vừa sinh xong không lâu, quỳ dưới trời đại tuyết cả ngày, tính mạng sẽ nguy hiểm a!” Thu Diệp Nguyên vốn là một y giả có tâm, lấy việc cứu người làm trọng, ở bên khuyên nhủ.

Bắc Đường không nghĩ tới thân thể sản hậu của Ngôn Phi Ly sẽ bị ảnh hưởng, bây giờ nghe Thu Diệp Nguyên nói, mới thấy quả thực là không ổn, vội vàng xoay người ra khỏi cửa.

...

Theo hương thơm nhàn nhàn đến gần, trước mặt y là một đôi nhuỷễn bì trường ngoa (giày da bò mềm ==) màu trắng hiện ra. Ngôn Phi Ly cứng ngắc ngừng đầu lên.

Bắc Đường Ngạo nhìn thấy dáng vẻ của y, tuy không có biểu tình gì, nhưng trong ngực khê nhói. Nhớ lại đêm đầu tiên quen nhau, nhãn thần của Ngôn Phi Ly nhìn thẳng hần.

Lúc đó chỉ cảm thấy người thanh niên tuần tú kia và thân phận võ tướng của y thật không tương xứng, đôi mắt đen nhánh. Trong ánh mắt ấy toát lên một vẻ cô tịch, khao khát, bi thương. Giống như một tiểu cầu sắp bị chủ nhân bỏ rơi, đang cầu xin chủ nhân hãy ấu yếm, thương yêu nó.

Cũng chẳng biết bản thân sao lại làm vậy, có muốn theo ta không? Lời đơn giản vậy mà thốt ra.

Bây giờ trong đôi mắt kia vẫn là vẻ buồn bã, đẹp lạ như trước, nhưng quang mang khao khát năm đó đã bị một màn tuyết vọng lờ mờ thay thế.

“Phi Ly, người đứng lên đi.”

Ngôn Phi Ly chậm rãi lắc đầu, thoáng thấy hoa mắt.

“Môn, môn chủ, xin ngài... Van cầu ngài...” Ngôn Phi Ly run rẩy khô rát cầu khẩn Bắc Đường Ngạo.

“Không thể!” Bắc Đường Ngạo không chờ y nói xong, cự tuyệt lần nữa. Chỉ thấy con người Ngôn Phi Ly ánh thêm một tầng tuyết vọng. Bắc Đường Ngạo hạ giọng:

“Hài nhi đã đi rồi, ta sẽ đối xử không tệ với nó. Chỉ là người kiếp này không thể gặp lại nó!”

Hai mắt Ngôn Phi Ly thoáng trở nên trống rỗng, đứng lên, cả người đột nhiên run rẩy, ngã thẳng về phía trước.

(*) nhất bút huy hào: nôm na là như tranh vẽ.

14. Chương 14

Khi Ngôn Phi Ly tỉnh, lọt vào mắt đầu tiên là chiếc giường xa lạ, rồi đến khuôn mặt Thu Diệp Nguyên đang thở dài mới trở nên rõ hơn.

Ngôn Phi Ly vẫn cảm thấy đầu mình mơ màng, thân thể hơi động, nhưng không thấy đau đớn quá.

Thu Diệp Nguyên vội vàng ở bên nói với y:

“Ngôn tướng quân, cơ thể ngài giờ đang bị đông thương (thương tổn do giá rét) rất nhiều, lại sốt cao không ngừng, không thể tùy tiện hoạt động, tốt nhất nên nghỉ ngơi.”

Nghe hẳn nói, Ngôn Phi Ly nhất thời cảm thấy mơ hồ.

“Ta làm sao vậy? Đây là đâu?”

Thu Diệp Nguyên biết trí óc y còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, ôn nhu nói:

“Ngài đã hôn mê 3 ngày rồi, đây là ngọa thất của Bắc Đường môn chủ.”

Ra là ngày ấy Bắc Đường Ngạo thấy y hôn mê, liền đem y ôm vào phòng. Toàn thân y bị tổn thương do giá rét, lại sốt cao, hạ thể vẫn chảy máu, không thể tùy tiện đi lại. Bắc Đường đem y về ngọa thất của mình, để Thu Diệp Nguyên ở lại chăm sóc cho y, bản thân đến chỗ khác.

Thu Diệp Nguyên vừa nói như vậy, Ngôn Phi Ly đã chậm rãi nhớ lại mọi chuyện phát sinh, lòng đau đớn.

“Ngôn tướng quân, suốt từ bấy ngài chưa hề ăn uống gì, ở đây có chút cháo nóng, ngài ngồi dậy ăn được không?” Nói rồi, đỡ Ngôn Phi Ly từ từ ngồi dậy.

Ngôn Phi Ly căn bản cái gì cũng không muốn ăn, nhưng trông thấy vẻ quan tâm của Thu Diệp Nguyên, mới miễn cưỡng ăn một chút.

“Thu đại phu, phiền ngài nhiều như vậy, thực xin lỗi.” Ngôn Phi Ly khẽ nói với Thu Diệp Nguyên.

“Ngôn tướng quân, ngài đừng nói vậy. Cứu người là nhiệm vụ của y giả, sao lại là phiền, Thu mỗ cũng đâu làm gì đâu.” Thu Diệp Nguyên thấy thần sắc của Ngôn Phi Ly, không khỏi đau lòng. Nghĩ đến y vừa sinh con xong một ngày, hài tử đã biến mất, hơn nữa còn là bị Bắc Đường môn chủ ôm đi.

“Ngôn tướng quân, Thu mỗ là y nhân, có chút chuyện phải nói với ngài. Ngài sản hậu chưa được 3 ngày, không hảo hảo điều dưỡng, dưới đại tuyết quý suốt ba canh giờ, dù thể chất của ngài khác với nữ tử, nhưng gốc bệnh đã ăn vào, sau này có thể bệnh sẽ không dứt, khó khỏi. Ngài phải chuẩn bị tâm lý.”

Gốc bệnh cái gì, Ngôn Phi Ly hoàn toàn không quan tâm. Thân thể y thế này, đáng lẽ phải bị nguyên rửa, đúng là dị dạng, đúng là không nên tồn tại, thậm chí, chính y cũng hận sao mình không chết đi. Nếu không phải tại cái thể chất tai hại này, y sẽ không sinh ra đứa nhỏ, cũng sẽ không vì mất đi nó mà thống khổ.

...

Ngôn Phi Ly ở lại trong phòng Bắc Đường Ngạo nửa tháng, bệnh trạng trong người cũng dần tốt lên. Thời gian này, Bắc Đường cũng từng đến thăm y đôi lần, chỉ có điều toàn phải lúc y đang mê ngủ.

Một buổi chiều, Bắc Đường lần nữa tới ngọa thất, Ngôn Phi Ly vừa uống thuốc xong, đang hoàn toàn tỉnh táo.

Thu Diệp Nguyên bưng chén thuốc lui xuống, để lại hai người với nhau.

“Thân thể sao rồi?” Bắc Đường ở ngồi xuống bên giường hỏi.

“Phiền môn chủ lo lắng, thuộc hạ đã đỡ hơn nhiều.” Ngôn Phi Ly nhìn Bắc Đường Ngạo, không biết làm sao đối mặt, thấp giọng nói, “Vài ngày nay thuộc hạ ở lại chỗ của môn chủ, thật là không thích hợp. Thuộc hạ muốn mau chóng trở về Trúc viên.”

Bắc Đường Ngạo khoát tay, “Người đang bệnh, Trúc viên vắng vẻ, người lại không có hạ phó. Ở lại đây đi, thân thể khỏe lại hẳn trở về.”

Ngôn Phi Ly định lên tiếng, rồi lại thôi. Hai người sống cạnh nhau đã tám năm, chưa từng phát sinh chuyện kiểu này, cũng chưa hề nói chuyện vậy. Đường như vô tình, khoảng cách đã gần hơn, mà lại có khi càng hờ hững.

Lặng yên được một lúc, Bắc Đường đột nhiên nghiêm mặt hỏi:

“Phi Ly, người hận bản tọa không?”

Câu hỏi bất ngờ, Ngôn Phi Ly ngẩn cả người. Sau khi xảy ra chuyện ở Quỷ lâm, môn chủ chưa từng gọi thẳng tên y.

Hận?

Y chưa từng có ý niệm này.

Cười khở một tiếng: “Thuộc hạ sao lại hận môn chủ. Thuộc hạ chưa bao giờ nghĩ đến.”

Bắc Đường có phần thấy lạ:

“Ta mang hài tử đi, người thực sự không hận ta?”

Ngôn Phi Ly nghe hần nhắc đến đứa bé, trong ngực căng thẳng, sắc mặt thay đổi, lặng lẽ không lên tiếng.

“Người quả nhiên là oán ta. Bất quá ta muốn người biết, ta sẽ không đối xử tệ với đứa bé đâu, dù thế nào, nó cũng là cốt nhục của ta. Nhưng nó sinh ra không được bình thường, ta làm vậy cũng để tất cả cùng có lợi, người cũng không muốn khi con mình lớn lên, biết người sinh ra mình là nam nhân chứ. Người muốn nó phải làm sao? Đến lúc đó phải làm thế nào?” Bắc Đường cúi người, nhẹ nói với y.

Kỳ thật chuyện này Ngôn Phi Ly cũng đã nghĩ qua, giờ nghe nói thế, quả thật vẫn đau lòng. Thấp giọng:

“Môn chủ nói đúng. Dù sao môn chủ cũng là phụ thân của đứa bé, có quyền quyết định tương lai của nó, đương nhiên sẽ vì tương lai của nó mà suy nghĩ.”

Bắc Đường thấy y đã minh bạch, rất hài lòng, mỉm cười nói:

“Phi Ly, người cũng không cần nói với ta như vậy. Chuyện hài tử ta đã có dự định, chỉ là dụng tâm của ta người hiểu là tốt rồi. Người là trợ thủ tối đắc lực của ta, tối chung ái đại tướng, sau này hãy để chuyện hài tử quên đi, hảo hảo phụ tá ta, ta nhất định sẽ không bạc đãi người.”

Nói rồi đứng dậy, “Người nghỉ ngơi tốt đi, ta sẽ quay lại thăm người.”

“Môn chủ.” Ngôn Phi Ly chợt gọi giật hần, “Thuộc hạ có một chuyện muốn xin ngài đồng ý.”

“Chuyện gì?” Bắc Đường quay lại.

“Thuộc hạ...” Ngôn Phi Ly do dự một lát, rồi vẫn dứt khoát ngắt đầu, “Thuộc hạ muốn đợi sau khi khỏi bệnh sẽ rời khỏi Tổng đà, đến đóng ở biên cương.”

Sắc mặt Bắc Đường Ngạo trầm xuống, sắc nhọn nhìn y.

Ngôn Phi Ly bị nhãn thần chiếu vào mà phát run, nhưng vẫn không thay đổi, quỳ gối trên giường, “Thỉnh môn chủ bằng lòng!”

Bắc Đường Ngạo lạnh lùng nhìn y một lát, đột nhiên cười:

“Phi Ly, còn nói người không hận ta? Người làm vậy là sao?”

“Thuộc hạ quả thật không hận môn chủ, thỉnh môn chủ tin thuộc hạ! Chỉ là Thu đại phu đã nói, trong người thuộc hạ có gốc bệnh, cơ thể và võ công đều không được như trước, có ở lại bên môn chủ cũng là lực bất tòng tâm, không bằng đến phân đà biên cương, giúp môn chủ để ý đến chuyện tình nơi vùng miền ấy, vì môn chủ giải ưu.”

Chuyện này y đã suy nghĩ từ lâu. Nếu đã vào Tứ Thiên Môn, y sẽ tuyệt không thể rút lui. Tứ Thiên Môn thống lĩnh toàn giang hồ, vượt qua biên giới hai nước, quy định rất nghiêm, đẳng cấp phân minh, còn hơn cả cơ chế triều đình đương thời. Về cả phương diện kinh tế cũng như quyền lực, thống hợp với lực Chư quốc, có thể nói đúng là một chế độ toàn diện, thực lực vệ quốc cường thịnh. Y nếu không thể rời khỏi Môn, nên đợi một ngày nào đó sẽ quay lại ở bên môn chủ. Y quả thực không biết đối mặt thế nào, chỉ bằng tránh đi là tốt nhất.

“Người muốn ly khai bản tọa?”

“Không phải!” Ngôn Phi Ly vội vàng giải thích, “Thuộc hạ luôn trung thành với môn chủ, nhật nguyệt chứng giám! Chưa bao giờ có ý niệm ly khai.”

Bắc Đường đột nhiên đến gần y, khẩu khí dịu dàng, nhưng không hề có chút ảm áp:

“Như vật là tốt nhất! Phi Ly, bản tọa sẽ không cho phép người ly khai. Cho dù thân thể võ công người không như ngày trước, nhưng người vẫn là một nhân tài khó tìm, bản tọa sao có thể để người đến tiểu địa phương kia mai một tài năng. Hơn nữa, nếu thân thể người sau này không tốt, bản tọa sao có thể yên tâm để người đi. Người nên ngoan ngoãn ở lại bên cạnh bản tọa, bản tọa ngày sau sẽ hảo hảo đền bù cho người.” Bắc Đường Ngạo cười rộ lên, nhưng tiểu ý không nằm trong mắt.

“Phi Ly, hảo hảo nghỉ ngơi, không nên nghĩ đông nghĩ tây nữa. Dem những chuyện không vui sớm quên đi, người vẫn là đại tướng mà bản tọa tín nhiệm nhất.” Dứt lời, tung thân rời đi.

Ngôn Phi Ly chán nản ngã xuống giường, biết môn chủ sẽ không để y đi. Bản thân tránh không thoát, chỉ có thể đối mặt.

Lời thề thuở niên thiếu năm đó, sẽ trói buộc y cả đời. Sống, y là người của Bắc Đường Ngạo; Chết, y cũng là âm hồn của Bắc Đường Ngạo...

15. Chương 15

Ngôn Phi Ly ở lại Trầm Mai viện thêm vài ngày nữa, đã khôi phục được phần nào, có thể xuống giường liên nghĩ phải về Trúc viên thôi.

Bắc Đường thấy đồng thương trên người y và bệnh cũng đã tốt lên, không nói gì nữa.

Ngôn Phi Ly trở lại Trúc viên, vốn tưởng gian phòng hơn hai mươi ngày không người chắc sẽ lạnh lẽo lắm, ai ngờ lại cực kì sạch sẽ, noãn bôn (noãn: ấm, bôn: chậu – chẳng biết dịch ra thế nào) cũng được nhóm lên, toàn gian phòng đều ấm áp.

Lúc đầu y còn tưởng là do lão phó chăm nom. Lão phó ấy đã già rồi, mắt mở tai điếc, làm việc chậm vật. Năm trước Ngôn Phi Ly cho lão ít bạc, để lão quay về dưỡng già. Lúc đó trong người Ngôn Phi Ly cũng bất tiện, không muốn ai biết chuyện đứa bé, nên không dám xin phó nhân tới đây, vẫn luôn tự chăm sóc bản thân. Giờ thấy Trúc viên được dọn dẹp rất tốt, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Còn đang mãi suy nghĩ, bên ngoài có hai người một nam một nữ hạ phó, quỳ xuống trước y.

“Tiểu nhân được Bắc Môn môn chủ sai đến hầu hạ Ngôn tướng quân.”

Ngôn Phi Ly thở dài. Hai người này, người nam thì y chưa từng gặp, nhưng nữ phó trẻ tuổi kia, bản thân cũng đã nhận ra, chính là đại nha hoàn trong phòng Bắc Đường. Hai người này nói tới để hầu hạ mình, sợ chỉ là có ý giám sát.

“Đứng lên đi.”

Đại nha hoàn ki tên là Hỉ Mai, Ngôn Phi Ly đã biết, liền hỏi nam phó:

“Người tên gì? Từ đâu đến?”

“Tiểu nhân tên là Lăng Thanh, nguyên phụ trách đại mã cứu (chuồng) của Trầm Mai viện. Sang năm mới nhiều người xin trở về quê ăn Tết, nhân công không đủ, tiểu nhân được điều tới Lưu Hương cư của Trầm Mai viện. Sau đó được đại quân sự của Môn khen làm việc tốt, liền hướng môn chủ giới thiệu, để tiểu nhân vào phòng. Ngày hôm qua môn chủ để tiểu nhân và Hỉ Mai tới hầu hạ Ngôn tướng quân, cho nên chúng nô tài từ sớm đã đến.”

Ngôn Phi Ly gật đầu, “Vậy các người lại đây.”

“Tướng quân có chuyện gì phân phó?” Lăng Thanh thật lạnh lợi, lập tức càn mẫn hỏi thăm.

Ngôn Phi Ly trong chốc lát không nhớ ra có chuyện gì, lại để bọn họ lui xuống.

Chậm rãi đi về bên giường, đồng thương trên cơ thể còn chưa khỏi hẳn, nhiều chỗ vẫn sưng lên, mặc áo vẫn thấy đau. Ngồi xuống bên giường, lần sang cạnh, tìm Ngôn Phi Ly đau như dao cắt. Bản thân ở ngay chỗ này sinh hạ hài tử, chỉ mới ôm nó được một lần, thậm chí tên còn chưa đặt, trong lòng y thấy sao mất mát...

“Ly nhi...” Ngôn Phi Ly khẽ gọi.

...

Sau khi Ngôn Phi Ly quay về, Thu Diệp Nguyên có sang xem y vài lần, giúp y đổi thuốc bắt mạch. Hỉ Mai cùng Lăng Thanh đều là người nhanh nhẹn, hầu hạ y rất tốt.

Thấm thoát thời gian qua mau, mùa xuân đã đến, toàn Phù Du cư Tổng đã sắc xuân tràn trề, chỗi nộ nhanh nở đầy sân, khiến gạch ngói thêm màu thêm sắc diễm lệ.

Đồng thương trên người Ngôn Phi Ly dần dần phục hồi, có thần y Thu Diệp Nguyên ra tay chữa trị, nhất định vết sẹo cũng không lưu lại. Kỳ thực chuyện này với ngôn Phi Ly cũng không đáng quan tâm lắm. Một đại nam nhân, có vài ba vết sẹo xá gì, huống hồ y thượng hạ toàn thân sớm đã đầy sẹo chồng chất. Ngược lại Thu Diệp Nguyên lại lưu tâm nhiều, lúc nào cũng nhắc nhở y nhớ bôi được. Ngôn Phi Ly đối với hấn cảm kích trong lòng, ân tình này lúc nào cũng muốn báo đáp.

Chỉ có điều có những chỗ không xem được, vết thương không thể lành. Cũng giống như mối quan hệ của y với môn chủ, dù che đậy thế nào, cũng không thể khôi phục giống như trước.

“Ngôn tướng quân.”

Ngôn Phi Ly quay đầu, ra là Hoa Hương Diễm.

Sang xuân, các huynh đệ đều đã quay lại, sự vụ trong Tổng đã cũng ngày càng bận rộn.

Giờ đang lúc kì họp một tháng một lần, cao giai môn đồ của Tứ Thiên Môn đều phải tham gia. Ngôn Phi Ly vì thương bệnh, đã bỏ lỡ hai cuộc họp, cho nên tháng này rất nhiều người tới hỏi thăm y.

Hoa Hương Diễm vừa tại hội nghị trông thấy Ngôn Phi Ly, cảm thấy có chút ngại ngùng. Nhưng Ngôn Phi Ly lại coi như không có chuyện gì, vẫn mỉm cười bắt chuyện với hấn giống ngày trước. Lúc này hội nghị đã kết thúc, mọi người tùm năm tùm ba tản đi, Hoa Hương Diễm trong một thoáng thôi thúc, đã gọi y.

“Hoa tướng quân, đã lâu không gặp.” Ngôn Phi Ly lễ độ cười.

Hoa Hương Diễm do dự một chút, không biết nói gì cho phải, suy nghĩ chốc lát, có nên hỏi chuyện riêng của người ta? Thôi lòng vòng một chút vậy:

“Ngôn tướng quân, Hoa mã không rõ, vừa rồi việc tham chiến của Nam Cung môn chủ vốn không liên quan đến Bắc Môn, Ngôn tướng quân vì sao lại chủ động xin đi đánh giặc?”

Ngôn Phi Ly cười cười:

“Nếu đã là việc của Thiên Môn, sao lại không liên quan đến Bắc Môn. Ngôn mã trước từng ở Giản quốc nhiều năm, với địa hình nơi đó quen thuộc, lần này chiến sự, Ngôn mã nên tận lực.”

“Nhưng mà, chuyện này đã thông qua Bắc Đường môn chủ rồi sao?”

Ngôn Phi Ly trong lòng căng thẳng.

Bắc Đường Ngạo gần đây đang chuẩn bị đại hôn sự, không tham dự cuộc họp tháng này.

Việc Bắc Đường thành thân với Lâm Yên Yên...

Ngôn Phi Ly khi ra khỏi Trầm Mai viện từng gặp nàng một lần. Lúc đó nàng tổ trang (mặc đồ màu trắng) thanh nhã, dung mạo nhẹ nhàng mềm mại, nhìn thấy Ngôn Phi Ly muốn về Trúc viện, quan tâm hỏi thân thể y ra sao, có cần người chiếu cố không. Ngôn từ rất dễ nghe, thoải mái trang nhã, đúng là phí phách một tiểu thư khuê các. Thực sự chỉ có nữ tử tài mạo song toàn như thế mới xứng với môn chủ. Tâm trạng Ngôn Phi Ly phút chốc trở nên buồn bã.

Nhưng lấy lại tinh thần rất nhanh, Ngôn Phi Ly đè nén nỗi lòng, “Chuyện này, ta sẽ trao đổi với môn chủ sau. Ta tin môn chủ sẽ không từ chối.”

Hoa Hương Diễm thực muốn hỏi y chuyện hài tử thế nào cơ. Nhưng hấn đã đáp ứng Bắc Đường môn chủ, không đề cập đến chuyện này nữa. Huống hồ việc lại liên quan đến bí mật của Ngôn tướng quân, sợ rằng y cũng không muốn nhắc đến. Đang định nói thêm, chợt bên tai nghe thấy tiếng kêu.

“A nha Tiểu Hoa Hoa, sao mãi mới thấy người vậy?”

Về mặt Hoa Hương Diễm có chút cứng nhắc, run run. Quay đầu lại, Ngôn Phi Ly từ sớm đã hành lễ.

“Môn chủ...”

Chỉ thấy Đông Phương Hi một thân phục trang phong lưu, hoa hương nồng nặc.

“Lạ thật, hôm nay bản tọa đặc biệt dậy sớm, đến tham gia hội nghị thường kỳ, sao không thấy bóng ai a?”

“Môn chủ, hội nghị thường kỳ đã kết thúc rồi.” Hoa Hương Diễm hơi nghiêng răng nói, “Ngài lần tới muốn tham dự thì ngoài dậy sớm một chút, phiên ngài trực tiếp từ Tích Hoa cư qua đây là tốt rồi, đừng ra đường tìm đến Tầm Hoan các, vậy thì kịp đó.”

“Ai nha Tiểu Hoa Hoa, sao người biết bản tọa từ Tầm Hoan các mà không phải từ Bách Túy lâu tới?” Đông Phương rất hiếu kỳ hỏi.

Tầm Hoan các và Bách Túy lâu đều là hai thanh lâu quán lớn nhất thành, Đông Phương đại đương gia này là khách quen ở chốn đó.

“Môn chủ, trên người ngài hôm nay có hương lan mà chỉ có hoa khô Mị Lan của Tầm Hoan các mới có. Còn nữa, thỉnh ngài đừng gọi thuộc hạ như thế được không? Thuộc hạ cũng có tên mà.” Tuy không phải là lần đầu tiên bị môn chủ gọi là Tiểu Hoa Hoa trước mặt người khác, nhưng Hoa Hương Diễm nhất định không muốn ở trước mặt Ngôn Phi Ly bị môn chủ gọi vậy.

Đông Phương như đã tỉnh ngộ mà gật đầu, vân vân ồng tay áo, lẩm bẩm:

“Để người bắt bài rồi, sau này từ Tầm Hoan các ra ta sẽ nhớ tắm rửa trước rồi mới đến Bách Túy lâu.” Phớt lờ nửa câu yêu cầu còn lại của Hoa Hương Diễm, quay đầu cười với Ngôn Phi Ly:

“Thất lễ với Bắc Môn Ngôn tướng quân rồi. Nghe nói người mấy hôm nay bị bệnh, giờ thân thể đã khá hơn chưa?”

Ngôn Phi Ly và Hoa Hương Diễm đều có chút kinh ngạc, gần đây ‘quý nhân đa mang’ Đông Phương môn chủ cư nhiên biết tin y bị bệnh.

“Đa tạ môn chủ quan tâm, chỉ là cảm thương hàn mà thôi, giờ đã không việc gì.”

“Vậy là tốt rồi.” Đông Phương Hi cười cười, ánh mắt đen láy hiện lên chút quang mang, “Ngôn tướng quân là đại tướng tối đặc lực của Bắc Đường, cần phải hảo hảo bảo trọng thân thể, nếu thể thì Bắc Đường sẽ không phải lo lắng nhiều.”

“Vâng.”

Ngôn Phi Ly không hiểu ý, đành cúi đầu đáp vậy.

16. Chương 16

Sau khi tạm biệt Đông Phương Hi và Hoa Hương Diễm, Ngôn Phi Ly ra khỏi Nghị Hòa đường đi làm công sự. Đến trưa dùng xong ngô thiện, Ngôn Phi Ly đem công văn xin đi giết giặc ở chiến trường Giản quốc đến Thẩm Tư đường, lại vừa qua giáo tràng xem binh lính. Một phen luyện tập, cảm thấy thể lực không được bằng như trước rất nhiều, mãi đến chạng vạng mới trở về Trúc viên.

Sau khi tắm rửa thay y phục xong xuôi, Hỉ Mai đã sớm chuẩn bị bữa tối, Ngôn Phi Ly dùng xong lại ở trong phòng xem công văn, nhớ tới lời của Đông Phương môn chủ buổi sáng, dường như không chỉ ý vậy, trong lòng nghi hoặc. Y tin thái độ làm người của Hoa Hương Diễm, nhất định sẽ không tùy tiện nói lung tung, huống hồ Đông Phương Hi có vẻ cũng không phải ám chỉ chuyện đó. Lê nào chỉ là lời khách sáo đơn thuần?

Đông Phương Hi lúc nào cũng phong lưu bất kham, đối với sự vụ môn chủ không mấy quan tâm. Ngôn Phi Ly nghĩ hồi lâu, cũng không đưa ra được kết luận gì, đành cho là bản thân đa tâm.

Khí xuân ẩm ướt, ánh nền mờ mờ, Ngôn Phi Ly chỉ ngồi một lát chân tay đã lạnh băng. Đang muốn gọi Hỉ Mai đem thêm một chậu than vào, chợt nghe cửa “phanh” một tiếng, bị đẩy ra.

Ngôn Phi Ly ngẩng đầu nhìn, khuôn mặt Bắc Đường Ngạo lạnh lẽo, con ngươi như hàn tinh, lãnh lãnh đứng ngoài cửa chăm chú nhìn y.

“Môn chủ!” Ngôn Phi Ly giật mình, vội vàng đứng dậy.

Bắc Đường Ngạo sải bước vào phòng, mang theo mùi rượu. Đưa tay ấn một lực vào Ngôn Phi Ly, khiến Ngôn Phi Ly bất ngờ không kịp phản ứng, vật gì đó rơi xuống, cúi đầu nhìn, đó chính là thỉnh chiến thư mình buổi chiều mang đến Thẩm Tư đường.

“Ngôn Phi Ly, ngươi thật to gan. Dám không có sự cho phép của bản tọa đã tự ý thỉnh chiến! Trong mắt ngươi còn có bản tọa hay không?!”

“Thuộc hạ không dám.” Ngôn Phi Ly vội nói, cúi xuống muốn nhặt chiết tử (1) kia lên.

(1) chiết tử: giấy tờ, sổ sách – ở đây chỉ chiến thư của Ngôn ca)

“Không được nhặt!” Bắc Đường tiến đến chắn trước mặt Ngôn Phi Ly.

Ngôn Phi Ly nâng người, hương rượu nồng nặc xộc vào mũi, nhìn kĩ lần nữa, sắc mặt môn chủ ửng hồng, hình như say.

“Môn chủ...”

“Ngôn Phi Ly, sao ngươi lại muốn ly khai bản tọa?” Thần sắc Bắc Đường Ngạo không tốt lắm.

“Thuộc hạ chưa bao giờ nghĩ đến việc ly khai môn chủ.” Ngôn Phi Ly đáp nhanh.

“Không muốn ly khai?” Biểu cảm của Bắc Đường Ngạo biến đổi, sắc bén nhìn chăm chăm y, “Vậy ngươi muốn trốn chạy cái gì?”

Ngôn Phi Ly nghe vậy toàn thân chấn động. Bắc Đường nhìn vẻ mặt y, vài phần chứng thực được suy đoán sớm có trong lòng, từng bước tiến lại gần.

“Ngươi muốn trốn bản tọa! Vì cái gì?!”

Ngôn Phi Ly tái mặt, nhãn thần có phần hoảng hốt.

“Thuộc hạ, không trốn môn chủ.”

“Nói dối!” Bắc Đường Ngạo cười lạnh một tiếng, khẩu khí đột nhiên trở nên mềm nhẹ, “Ngươi và bản tọa từng có một lần lộ thủy nhân duyên (2), nhưng lần đó là ngoài ý muốn, chẳng thể trách ai, giờ còn phải cảm tạ sự ‘hy sinh’ của ngươi, giúp bản tọa giải độc.”

(2) lộ thủy nhân duyên: ý nói nhân duyên mong manh ngắn ngủi.

Sắc mặt Ngôn Phi Ly càng thêm trắng bệch.

“Thế nhưng...” Khẩu khí Bắc Đường Ngạo liền chuyển, “Ngươi không nên nhớ mong hài tử ấy, đó là việc trái với nhân luân, trái với âm dương cương thường.” Giọng Bắc Đường Ngạo trở nên âm trầm, hần tiến lại một bước, Ngôn Phi Ly cũng lùi lại một bước. “Ngươi còn có thể sinh ra nó sao. Đem đó nếu như không phải bản tọa tâm huyết dâng trào (ý bông bột) liếc xem ngươi, ngươi định sẽ giấu diếm suốt đời? Mãi mãi không cho bản tọa biết sự tồn tại của đứa bé?” Ngón tay thon dài đột nhiên vuốt lên trán Ngôn Phi Ly, đã có vài giọt mồ hôi xuất hiện.

“Ta vẫn luôn cho rằng chỉ có nữ nhân mới có thể làm cái chuyện ngu xuẩn ấy. Bởi vì các nàng tin tưởng vào thân tình, tin tưởng vào cái gọi là tình ái! Ngươi sao?” Bắc Đường sát rạt vào Ngôn Phi Ly, giọng điệu âm nhu hết sức, “Ngươi vì sao chứ?”

Ngôn Phi Ly dựa dính vào tường, cả người run lên, thấy bí mật bản thân che giấu sắp bị bóc ra, ngực như ngạt thở, chỉ có thể hỗn hển.

Môn chủ làm gì đây? Giọng điệu của môn chủ giống như đã biết rõ tâm sự của y, với thái độ này của hắn, vì sao lại rành rành bóc trần chuyện này ra?

Ruột gan Ngôn Phi Ly rối bời, lúc này không thể suy nghĩ thấu đáo, sự sợ hãi từ đáy lòng cứ thế mà trào ra.

“Môn chủ, ngài say...”

Bắc Đường Ngạo không để Ngôn Phi Ly nói, đã nâng cằm y lên, lạnh lùng:

“Không được nói dối ta. Bản tọa muốn nghe lời nói thật!” Rượu khiến sức mạnh tăng lên, Bắc Đường đã có chút không tỉnh táo, dùng từ lẫn lộn, lúc thì xưng ‘bản tọa’ lúc lại xưng là ‘ta’.

“Môn chủ...” Ngôn Phi Ly trầm giọng gọi, thành linh tĩnh lại, thở dài. “Ngài nếu đã biết, cần gì phải hỏi lại.”

Một câu nói này quả quyết thừa nhận hết thảy. Trong lòng Bắc Đường Ngạo càng giận dữ, hung hăng kéo vạt áo của y, hương rượu từ người Bắc Đường phả vào mặt Ngôn Phi Ly.

“Người sao dám...” Không thốt hết nổi một câu.

Ngôn Phi Ly cả người run rẩy, thấy Bắc Đường rõ ràng là say, nhưng hình như đặc biệt minh mẫn. Tâm trạng y bị đến cùng cực, không nhịn được, giọng cũng run, nói:

“Là thuộc hạ sai! Thuộc hạ không nên có tà niệm này với môn chủ! Không nên lén ở sau lưng môn chủ một mình sinh con! Môn chủ nên phạt thuộc hạ, phạt thuộc hạ thật nặng thật nặng vào mới tốt.”

Bắc Đường Ngạo lớn tiếng cả giận quát: “Ta đã bảo người phải quên hết mọi chuyện rồi cơ mà! Vì sao người không làm được? Người nếu không thể quên sạch, sao hôm nay phải chủ động xin đi đánh giặc? Ngôn Phi Ly, bản tọa luôn nghĩ người thông minh! Có những việc đương đoạn bất đoạn, kỳ đoạn tự loạn (2).”

(3) đương đoạn bất đoạn, kỳ đoạn tự loạn: tứ hiểu rằng – có những việc phải đoạn tuyệt mà không đoạn tuyệt thì về sau sẽ rối tinh rối mù ;_____;

Sắc mặt Ngôn Phi Ly xám lại như bức tường phía sau, ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người môn chủ, y thấy mình hình như cũng say luôn rồi. Cười khổ một tiếng, thần sắc đau thương, “Nếu quên được, tình này, chẳng phải đã sớm đoạn sao.”

Bắc Đường nghe rõ từng chữ của y, vừa giận vừa tức, nghẹn lời không thể phát tiết.

Nhớ đến điều Đông Phương Hi nói lúc chiều, (3) trong đầu tỉ mỉ thông suốt, buồn bực uống rượu, mà hơi rượu xông lên, hấn bỏ lại Đông Phương, mang theo chiết tử ấy rời đi, quyết chết vẫn cho mình bạch.

(4) lược vì không hiểu và cũng không gây ảnh hưởng nhiều đến đoạn sau, nguyên văn chỗ lược:

Lúc này lại thấy một Ngôn Phi Ly lộ vẻ sầu thảm, thần tình bi ai, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, bóng y lung lay tại chỗ, như có như không, như tổ như mờ, dáng vẻ mông lung. Ngôn Phi Ly đầu tóc rối loạn, y sam bị kéo lộ ra phân nửa. Lộ ra chiếc cổ và khuôn ngực đồng sắc. Động mạch trên cổ đập dồn dập, cảm giác thấy rõ.

Bắc Đường vốn đang hung hăng nhìn y, ánh mắt không biết từ lúc nào chạy dọc xuống nhịp đập sự sống kia, dần dần hiện ý mơ màng, nguyên đang túm chặt vạt áo y, cũng đổi thành khẽ vuốt ve.

“Đừng!” Ngôn Phi Ly lại càng hoảng sợ, khắp người bị kích động. Y hết hồn, vô thức giãy dụa muốn thoát ra. Nhưng phản kháng của y lại làm lửa giận trong Bắc Đường phun trào, thành linh siết chặt lấy cổ y.

Ngôn Phi Ly vốn không thoát được khỏi tay hắn, dưới tình thế cấp bách, vung tay tát một cái.

Bắc Đường Ngạo đang say không phản ứng kịp, chịu một tát, lúc này mới buông ra, đầu lệch về một bên.

Ngôn Phi Ly xoa cổ hỗn hển thở, thấy không rõ thần sắc môn chủ, trong lòng thấp thỏm. Bắc Đường lại đột nhiên quay đầu lại, vẻ mặt dữ tợn, tát lại y.

“Người dám tát ta!” Bắc Đường Ngạo xuất thân quý tộc, thân phận cao quý, từ trước tới nay, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, từ nhỏ đã được nuông chiều, đừng nói bị người ta đánh, đến mắng chửi cũng chưa có ai dám la một tiếng. Ngày hôm nay, cũng là khai thiên lập địa gặp một người, cái người động thủ này còn là võ tướng tùy thân mà mình tín nhiệm nhất, không chỉ thấy nhục nhã mà còn đau đớn. Nhớ lại

lời của Đông Phương Hi, quả nhiên cái người mình tin tưởng nhất này lại là người sẽ phản bội mình, tư vị thật không chịu nổi. Đưa tay tóm lấy Ngôn Phi Ly.

17. Chương 17

Ngôn Phi Ly vừa nãy bị Bắc Đường bóp chặt cổ, lại còn trúng một tát, đầu hoa lên, tài ù ù. Y đánh Bắc Đường chính là để hấn thanh tỉnh lại, chỉ dùng có ba phần lực. Nhưng một tát của Bắc Đường kia, tuy không vận chân khí, nhưng cơn thịnh nộ trong lực đạo đó là mười phần, không thể khinh thường.

Ngôn Phi Ly bị Bắc Đường lôi lại, lần nữa tóm lấy y, ai ngờ chân tay loạn choạng, khiến Bắc Đường không trụ được. Hai người cùng cả kinh, lúng túng thế nào liền ngã xuống.

Bắc Đường dùng một tay xoay mình, đè Ngôn Phi Ly áp trên đất.

“Người cư nhiên dám đánh ta. Thật to gan.” Bắc Đường Ngạo lãnh ngạnh nói, vừa từ từ chống hai tay xuống.

Loại việc làm mất thể diện này đã làm phong phạm (phong độ, khí phách) môn chủ của Bắc Đường giảm mạnh. Ngôn Phi Ly biết chất men trong hấn đã trời lên rồi, say càng ác liệt, không biết sẽ làm nên sự tình gì, mới ương ngạnh đánh vài cái, ra sức giãy dựa để ngồi dậy. Bắc Đường Ngạo càng phần nộ.

“Người sao dám có loại tình cảm này với ta? Ta là ai? Ta cho phép người sao? Thực buồn nôn!”

Bắc Đường Ngạo càng nói càng hận, vậy mà cũng là thủ hạ mà mình vô cùng coi trọng sao, “Roẹt” một tiếng, y vật lộn xộn của Ngôn Phi Ly bị xé rách.

Ngôn Phi Ly cảm thấy như bị thanh kiếm sắc đâm vào, ngực ào ào đổ máu, càng liều lĩnh hơn, thầm nghĩ đây chỉ là cơn ác mộng, muốn vùng vẫy thoát ra.

“Môn chủ ngài say! Buông ta ra!”

Hai người sát cùng một chỗ, cách nhau có một lớp vải. Nếu là luận về võ công, cả hai không thể so chiều vậy. Bắc Đường say rượu vốn không nghĩ tới chuyện vận công, mà Ngôn Phi Ly cũng chỉ giãy dựa một chỗ như thế. Dù cả hai có nghĩ đến chuyện vận khí mới vận công gì, lúc này cũng không còn kịp. Huống hồ đã người đè người kiểu này, không phải chỉ công phu mà cả võ thuật cũng như nhau, cả hai ngay cả lực bóp cũng tương đương, như muốn áp chế nhau, chỉ làm tay chân càng thêm dây dưa.

“Người sao lại không biết liêm sỉ như thế? Người thích bị nam nhân đè như vậy phải không? Ta không ngờ người hóa ra là loại đề tiện thế đấy.” Ngôn Phi Ly càng giãy dựa, Bắc Đường càng phần nộ, cười gằn mắng.

“Môn chủ! Ngài nhục mạ ta, cũng là nhục mạ chính ngài!” Sắc mặt Ngôn Phi Ly trắng bệch, một tay khua lên, liền bị hấn tóm lấy. Lập tức nhắc chân, Bắc Đường trúng một cước.

“Ta nhục mạ người? Người còn nhớ ta là môn chủ sao? Người là một kẻ tội đồ!” Hai mắt Bắc Đường Ngạo đỏ rực, tức giận không nên lời. Trở tay cũng xuất ra một chưởng, khoe miệng Ngôn Phi Ly trào huyết.

Trong tay Bắc Đường không có cái gì, chợt nhớ tới Hàng Long tiên bên hông, rút nó ra, trói chặt lấy hai tay Ngôn Phi Ly. Đồng thời đè hai chân hấn xuống, gắt gao giữ chặt.

“Môn chủ! Ngài muốn làm gì?” Ngôn Phi Ly kinh sợ. Y biết Bắc Đường Ngạo mà say rượu, tính khí đại biến. Cho dù rất ít khi uống rượu, nhưng cũng đã là uống rồi, suy nghĩ rất nông cạn. Lúc này thấy đáng bộ của hấn, y không khỏi luống cuống cổ ngồi lên.

“Người bảo ta nhục mạ người? Ta sao lại nhục mạ người? Ta nói sai rồi chẳng?” Bắc Đường siết chặt lấy y, căn bản không nghĩ đến chuyện điểm huyết y. Nghe thấy câu hỏi hoảng hốt của Ngôn Phi Ly, hỏi hấn muốn làm gì, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ tàn khốc. Thô bạo kéo y phục của Ngôn Phi Ly ra, một tay hung hăng theo hậu diện đâm thẳng vào trong.

“Đây mới là nhục mạ!”

“A?!” Ngón Phi Ly ai một tiếng, cắn chặt môi dưới. Bắc Đường lúc này và Bắc Đường khi trúng mị được khác nhau. Khi đó thần chí của Bắc Đường Ngạo không còn, hoàn toàn không biết bản thân làm gì. Nhưng hiện tại hẳn dù say, nhưng rõ ràng mang theo ý muốn lắng nghe y, khiến Ngón Phi Ly vừa hận vừa xấu hổ.

Bắc Đường thấy vẻ mặt của y, thoáng hả giận.

Hai cơ thể sát sao một chỗ, đều cảm giác được nhiệt độ nóng ran cùng tiếng thở dốc nặng nề của đối phương. Ngón Phi Ly gần tới mới tắm rửa, giờ trong người đổ một tầng mồ hôi lạnh, lẫn lộn huyết vị, tử vị, đặc biệt còn lẫn cả hơi thở kích động của người kia.

“Người không phải thích được ta làm thế sao?” Vừa nói vừa mang ngón tay thứ hai vào.

Ngón Phi Ly theo phản xạ mà thít chặt nơi ấy, cắn răng, khó chịu không thôi. Bắc Đường Ngạo thấy dáng vẻ của y, đắc ý cười:

“Người sao không ngang ngạnh nữa đi? Người không phải bị ta làm vậy mới sinh ra đứa bé kia sao?”

“Ly nhi...”

Nhắc đến đứa con, sắc mặt Ngón Phi Ly tái nhợt, càng ra sức giãy dựa ngồi lên. Hai tay y đã bị trói, hạ thân lại bị ép chặt, chỉ có thể không ngừng vạy vẹo thân mình.

Hạ thân cả hai sát bên, Bắc Đường Ngạo là một nam nhân, còn là một nam nhân say rượu. Ngón Phi Ly giãy dựa như thế, Bắc Đường Ngạo lập tức cảm thấy một ngọn lửa từ dưới bụng nổi lên, toàn thân nóng không chịu nổi. Ngón Phi Ly cũng chợt nhận ra, cơ thể mới cứng lại.

Đôi mắt đỏ rực của Bắc Đường Ngạo nhìn y hồi lâu, rượu đã bốc lên đỉnh đầu, trí óc sớm không còn rõ ràng. Như một nam nhân bình thường khác, hẳn bây giờ chỉ muốn đem hết nộ hỏa cùng dục hỏa trong người tiết ra sạch. Rút ngón tay, cỡi y vật, đỉnh hạ thân liền xông vào.

“A!” Ngón Phi Ly kêu thảm một tiếng.

“Ly nhi? Là người đặt tên cho nó sao? Giống tên của người? Ngô... Phý Ly, người đã sinh hài tử sao còn chặt vậy?” Bắc Đường triệt để tiến vào, cảm thấy nơi đó của Ngón Phi Ly sát sao vô cùng, nhất thời bị những ham muốn nguyên thủy của nam nhân chi phối, lại dùng sức, bắt đầu luật động.

Bắc Đường Ngạo càng lúc càng sáng khoái, không cảm thấy Ngón Phi Ly giãy dựa nữa, bèn cúi đầu nhìn, Ngón Phi Ly đang nhắm chặt hai mắt, tâm tình hẳn mới nguôi ngoai. Trong chốc lát như một đứa trẻ, thỉnh thoảng cười hai tiếng, thấp đầu ghé vào tai Ngón Phi Ly, thì thầm:

“Phi Ly, ta nói cho người, tư vị của nữ nhân cũng không bằng người đâu.”

Ngón Phi Ly đã tuyệt vọng mà vứt bỏ phản kháng, ẫn nhẫn trước sự chiếm đoạt của môn chủ, nghe xong lời này, toàn thân run lên, nghĩ đến một chuyện, “Ngài làm vậy với ta, không sợ ta sẽ có hài tử sao?”

Bắc Đường Ngạo bị cảm giác đặc biệt thuận theo của Ngón Phi Ly làm mất hồn, không nghe thấy y nói gì, chỉ mãi hung hăng thâm nhập. Sắc mặt đột ngột mơ màng, lẩm bẩm: “Phi Ly, tại sao người không phải là nữ nhân? Nếu người là một nữ nhân ta sẽ lấy người. Thật tiếc...”

Trong mắt Ngón Phi Ly hiện lên tia bi thương, người dần dần có chút cảm giác, thở mỗi lúc một mạnh. Lúc đầu còn cắn răng nhẫn nại, cuối cùng cũng không kìm nén nổi nữa, tiếng rên rỉ vang lên.

Một phen dây dưa, cũng không biết đã tác cầu lẫn nhau bao nhiêu lần, Ngón Phi Ly sau đó, chỉ có thể cứ vậy nghênh tiếp. Loại tư vị này thường thức một lần đã như tiêu hồn huống chí nhiều lần. Hai cơ thể càng thêm say mê, thống khoái dị thường. Nơi hậu diện bị kích thích, mà phân thân của Ngón Phi Ly vẫn đạt đến cao trào.

...

Vân vũ đã qua, Ngón Phi Ly tê liệt trên mặt đất. Đôi mắt mở lớn chưa xót nhìn ra bầu trời đen kịt kia. Bắc Đường Ngạo vẫn ở trong cơ thể y, người thì đã chìm sâu vào giấc ngủ. Ngón Phi Ly dùng miệng, chậm rãi tháo chiếc roi da trói hai tay mình. Bắc Đường chỉ lơ mẫn buộc tạm, roi da lại thô, không thích hợp để trói buộc, nhanh chóng lỏng ra.

Từ từ di chuyển, Ngôn Phi Ly muốn rút ra, chẳng ngờ nơi đó của bản thân lại hút chặt vậy.

Ra bản thân mình đúng thật là đồ đê tiện.

Ngôn Phi Ly che mắt, cảm thấy chất lỏng đắng cay từ đôi con ngươi đang trào ra, nhưng nghẹn ngào không thành tiếng. Y sớm biết dưới thân Bắc Đường, mình sẽ có phản ứng. Đêm nay lại càng hết như sóng triều. Ra bản thân quả thật ti tiện, vô liêm sỉ như thế!

Khẽ cắn môi, đỡ Bắc Đường, thả lỏng thân thể, cuối cùng cũng rút ra. Hậu huyết trống rỗng, mà ngực Ngôn Phi Ly cũng trống rỗng.

Cứ mờ mịt thế mà chỉnh trang lại, nhìn sắc trời bên ngoài, không ngờ đúng là nửa đêm rồi. Thành linh nhớ tới Lăng Thanh và Hỉ Mai, hai người bọn họ không ai đi vào chứ, trong lòng thất kinh!

Nhưng lập tức lại tự giấu, cười khổ. Bản thân mình ở dưới thân nam nhân hầu hạ, cả hài tử cũng đã sinh, còn có gì phải sợ?

Cứng ngắc đứng lên, quay đầu nhìn Bắc Đường vẫn nằm trên đất, giữa nội thất mờ mờ, ánh trăng chiếu vào khuôn mặt trắng như tuyết của hắn, Ngôn Phi Ly nhìn đến ngẩn người hồi lâu. Khuôn mặt say ngủ khiến Bắc Đường mất đi vẻ lạnh lùng và sắc bén thường ngày, dung nhan rất nhu hòa, còn có chút ngây ngô, vẫn giống như thiếu niên mười bốn tuổi năm đó.

Ngôn Phi Ly không biết trong lòng mình đang có cảm xúc gì, đành thở dài một tiếng. Xoay người đi lấy một chiếc chăn tằm, khẽ đắp cho hắn, rồi mới tập tễnh từng bước ly khai.

Phía sau, Bắc Đường Ngạo chậm rãi mở mắt.

18. Chương 18

Lúc hắn được Ngôn Phi Ly đắp chăn cho, đã tỉnh lại.

Khoảng chạng vạng, Đông Phương Hi mang theo thỉnh chiến thư của Ngôn Phi Ly và một vò Long Tiên thượng hạng, loạng choạng đến Mai viện. Rõ ràng thấy hắn đang bận bịu việc đại hôn, lại không hề đến gặp với vẻ sôi nổi, còn kéo hắn đi uống rượu. Bắc Đường gần đây không thích rượu chè, nhưng với lời mời không thể từ chối của đại ca, đành phải tiếp.

Rượu qua ba tuần, Đông Phương hỏi: “Chuyện Ngôn Phi Ly xin đi đánh giặc ở chiến trường Giản cảnh, đệ có biết?”

“Cái gì?” Bắc Đường Ngạo sững sốt, buông ly rượu.

“Nguyên lai là đệ không biết? Xem ra Ngôn tướng quân tiền trăm hậu tấu rồi.” Đông Phương Hi lời chiếc chiết tử ra đưa cho hắn, “Tự xem đi.”

Bắc Đường Ngạo trở mình một chút, sắc mặt trầm xuống.

Sau khi Giản quốc diệt vong, tạm thời để Tứ Thiên Môn quản lý, chưa hề lập tân quốc. Chịu trách nhiệm trực tiếp là Nam Môn và Tứ Thiên Môn sự vụ, gọi là Giản cảnh. Năm trước, Điền quốc phía tây nam thấy Giản quốc là một khối thịt béo, nhiều năm qua không ai nuốt, bọn chúng lại là tộc người đã man bị Trung Nguyên phớt lờ, liền muốn cướp lấy đất đai Giản quốc.

Chuyện khiêu khích này đổ xuống đầu Tứ Thiên Môn, đương nhiên không thể bỏ mặc. Chỉ là phía nam Việt quốc lũ lụt, rất đông người của Nam Thiên Môn bị điều đi. Điền quốc cũng là một đại quốc có thực lực cường thịnh, nhất thời ứng phó thì quả thật có chút trầy trật. Cho nên hôm nay Ngôn Phi Ly chủ động xin đi giết giặc, chắc chắn như mưa rào mùa hạn.

Với tính tình của Bắc Đường, từ trước tới nay chỉ luôn chú ý đến bản thân, không đến chuyện của Tứ Thiên Môn. Người phải nhọc lòng chính là Nam Cung và Tây Môn, hà tất mang người của mình đi. Giờ Ngôn Phi Ly tự ý vậy, không biết còn coi hắn là môn chủ không?!

Bắc Đường nắm chặt lấy chiếc tử, nhúu mày, sắc mặt không có vẻ giận dữ.

“Tại sao Ngôn tướng quân làm vậy?”

Bắc Đường thần nhiên liếc Đông Phương, không trả lời.

“Chuyện của Bắc Môn ta không quan.” Đông Phương Hi không để bụng, tâm tình dường như cũng tốt, nói, “Chỉ là ta muốn nhắc nhở đệ, Thiên Môn môn chủ và võ tướng tùy thân nhất định phải có quan hệ tốt, hòa hợp bên nhau, tựa như phu thê, không thể có chuyện ngày bạn đêm thù, không được để một ngày nào đó kẻ tối tin nhiệm ấy phản bội ta. Loại tư vị như thế chẳng ai chịu nổi đâu.”

Bắc Đường Ngạo nghe hẳn thoải lý hữu thoải (trong câu nói có hàm ý khác), nhớ tới chuyện mấy năm về trước của Tây Môn, ngược lại có chút cảnh giác. Suy nghĩ một lát, lắc đầu nói:

“Phi Ly sẽ không phản bội ta.”

“Ta không nói hẳn sẽ phản bội đệ. Ngôn tướng quân tính tình ôn trọng, với đệ một lòng trung thành, nhưng giờ lại làm thế này, ngẫm kĩ hẳn phải có nguyên nhân.”

Đông Phương Hi cười cười. Hẳn một người phong lưu, nhất quán chỉ phong nguyệt trác táng, hiện giờ lại tỏ ra vậy, chuyện này thực hiếm thấy. Vài năm trước đã nhìn ra tình cảm của Ngôn Phi Ly với Bắc Đường, chỉ là biết Bắc Đường tình sắc bất động, Ngôn Phi Ly cũng không có tỏ vẻ ý tứ gì, nên một mực đứng bên cạnh hóng chuyện. Nhưng gần đây cảm thấy hai người họ không bình thường, dường như xảy ra biến cố gì đó.

Trong Phù Du cư này, thoát nhìn các đại gia đều mỗi người một việc, quản lý những chuyện khác nhau. Nhưng kỳ thực lại có quan hệ mật thiết, chuyện gì cũng biết. Mới đầu năm mới (1), Ngôn Phi Ly quỳ đến không dậy nổi trong Trầm Mai viện, lại bệnh nặng một thời gian, lưu lại Mai viện nhiều ngày. Đông Phương Hi còn tưởng rằng bọn họ phải giải quyết hết khúc mắc (2) rồi chứ. Ai ngờ Bắc Đường này, cũng vẫn không có chút cảm kích, khiến Đông Phương không khỏi cảm thán, sao mà trì độn thế!

(1) QT dịch là “cuối năm”, nhưng theo bối cảnh truyện rõ ràng vừa tổ chức tiệc mừng năm mới, giao thừa xong rồi mà. Tổ đành tự ý sửa lại. Nếu có gì sai sót, mong góp ý.

(2) Ở đây sử dụng một thành ngữ là “tằng song hộ chỉ” – nghĩa theo văn cảnh tổ dịch là như vậy. Thông tin tham khảo lấy ở tangthuvien.

Vốn chuyện cũng chẳng đợi đến phiên hẳn quản, nhưng nhớ tới sáng nay Hoa Hương Diễm và Ngôn Phi Ly đứng cùng một chỗ. Hai người bọn họ chẳng biết quen nhau từ bao giờ? Hoa Hương Diễm cư nhiên chú ý đến chuyện hẳn ở trước mặt Ngôn Phi Ly gọi y là “Tiểu Hoa Hoa”.

Lúc trước hẳn ở trước mặt mọi người gọi y như vậy, y có nói gì đâu. Hôm nay lại chú ý đến, tâm trạng của Đông Phương Hi khó chịu, liền nghĩ phải xen vào chuyện của Bắc Đường một phen.

“Ta nói, Bắc Đường, nhiều năm như thế, đệ vẫn không phát hiện ra?” Nhân thần của Đông Phương Hi lóe lên, nhìn chằm chằm Bắc Đường, đợi hẳn phản ứng.

Tâm trạng của Bắc Đường khẽ động, “Phát hiện gì?”

“Ai! Đệ sao lại thất sách thế...” Đông Phương cố tình kéo dài giọng, “Không biết có phải vì đệ quá vô tình với hẳn không nữa, hẳn mới thương tâm mà muốn tránh né đệ.”

Bắc Đường Ngạo bật cười một tiếng, “Thương tâm nên muốn tránh ta? Nói vậy mà cũng...” Nói được phần nửa, chợt dừng lại.

Hẳn vốn là một người thông minh. Rất nhiều chuyện chỉ cần minh bạch tầng thứ nhất, sẽ thuận lý thành chương (rành mạch, rõ ràng, hợp lẽ) mà dần dần bóc ra tầng tầng tiếp theo, đến tận bí mật sâu kín nhất.

Bắc Đường Ngạo từng chút từng chút hồi tưởng lại tám năm cùng chung sống. Tuy rằng Ngôn Phi Ly che giấu rất cẩn thận, nhưng trong lòng vì cá nhân, dù cẩn thận ra sao sẽ để lộ ra chút manh mối. Trước kia chỉ là việc nhỏ ở trong đầu Bắc Đường Ngạo, giờ nhớ lại, có thể thấy được tâm ý của Ngôn Phi Ly.

Nhất là chuyện hài tử.

Y bản thân bị một đại nam nhân cường bạo, đến nỗi có hài tử. Y nếu không muốn, thế nào cũng sẽ có biện pháp giải quyết ổn thỏa. Nhưng y chẳng những không làm vậy, còn sinh ra hài tử ấy.

Bản thân thật ngu xuẩn, đã biết rõ chuyện hài tử, đáng lẽ nên nghi ngờ tâm ý của Ngôn Phi Ly mới phải.

Bắc Đường lại suy nghĩ, càng nghĩ càng thấy kinh nghi, ly rượu trong tay đưa lên đưa xuống không ngừng, vô thức đã uống hết cả vò Long Tiên. Đảo mắt nhìn tới thỉnh chiến chiết tử của Ngôn Phi Ly, trong lòng cuối cùng cũng cảm nhận được cái gì đó gọi là buồn khổ, bèn cầm lấy chiết tử, xoay đi, hoàn toàn không để ý đến Đông Phương vẫn ở cạnh.

...

Bắc Đường Ngạo nhẹ day day trán vì cơn say, nhìn phòng ốc hỗn độn, khắp nơi vẫn còn tràn ngập tình dục ban nãy. Sửa soạn lại y vật bản thân, nhìn thấy thỉnh chiến chiết tử vẫn còn ở trên đất, bước ra khỏi phòng.

Trăng đầu xuân, cong cong như ngân đao, ánh sáng nhàn nhạt tỏ tỏ mờ mờ.

Dưới tàng cây trong viện, Ngôn Phi Ly chỉ khoác một chiếc áo xanh nhạt, đơn giản bao lấy thân thể vừa mới tẩy rửa, lẳng lẳng đứng đó ngắm trăng.

Vóc người y cao nhưng không lớn, bắp thịt hiển hiện, thân thể cân xứng, đúng là thích hợp để luyện võ. Nhưng Bắc Đường chỉ vừa cùng y dây dưa, đã cảm nhận được thân thể y bị hao tổn, công lực thua kém hơn ngày trước rồi.

Cước bộ của Bắc Đường vô thanh, nhưng không ẩn đi khí tức của mình. Ngôn Phi Ly khẽ giạt mình, vậy mà không quay đầu lại.

“Phi Ly, ngày ấy ta từng hỏi ngươi, hôm nay ta lại hỏi lại lần nữa. Ngươi có hận ta không?”

“Không hận.” Ngôn Phi Ly lắc đầu, “Ta chỉ hận chính ta, không quản được trái tim này, đoạn không được nghiệt tình.”

Lông mi dài của Bắc Đường khẽ run, “Chuyện hôm nay, ta nợ ngươi.”

Ngôn Phi Ly hơi quay đầu, dưới bóng cây mơ hồ lộ ra nửa khuôn mặt.

“Môn chủ không nợ ta cái gì, là ta không tự trọng.”

“Phi Ly, đó là do ta uống say, nói sảng.” Bắc Đường nhú mày.

“Tuy là nói sảng, nhưng là lời nói thật.” Ngôn Phi Ly cười khổ, chốc lát xoay người lại, “Môn chủ nếu ngài đã biết chuyện rồi, sao còn không thả ta đi?”

Bắc Đường Ngạo cũng có chút không hiểu nổi bản thân. Hắn vừa rồi tuy là do rượu mà làm bậy, nhưng bảy phần là rượu, ba phần vẫn thanh tỉnh, với chuyện đã phát sinh vẫn nhớ. Bây giờ tỉnh lại, tự mình cũng thấy càng hoảng sợ. Hắn thường luôn không mặn mà lắm với chuyện tình dục, lại sắp đại hôn, sẽ nhanh chóng lấy được giai nhân mỹ quyến, sao lại lần thứ hai làm loại sự tình này với y?

Hắn cũng không cho rằng mình thích Ngôn Phi Ly, huống chi y là một nam nhân. Lẽ nào, thực sự không phải uống rượu làm bậy?

Thế mà lúc này khi nghe giọng điệu nhẹ nhàng của y, nói muốn ly khai, lửa trong lòng lại bùng lên.

“Ngươi muốn ly khai ta sao?”

Ngôn Phi Ly có vẻ sững sờ, dưới bóng trăng rọi, thần tình khấn bất chân thiết (dịch bừa: nhìn không ra chuyện gì ‘___’). Im lặng hồi lâu, thanh âm có chút run.

“Ý của môn chủ là sao?”

Bắc Đường Ngạo khi nói ra câu nói kia, bản thân cũng thấy kinh ngạc, khẩu khí giống hệt như không muốn để y đi.

Lẽ nào ta vẫn chưa tỉnh?

Lại im lặng hồi lâu nữa, mới ổn định tâm tình, nói:

“Nếu người nhất định phải ly khai, ra ngoài cũng tốt. Khi nào thông suốt rồi, lúc đó trở về.” Nói rồi vung tay, không quay đầu lại, tiêu sái rời đi.

19. Chương 19

Ngôn Phi Ly ngơ ngác nhìn theo bóng lưng ly khai của Bắc Đường, hai chân mềm nhũn, ngã dựa vào thân cây.

Quả nhiên là bản thân si tâm vọng tưởng.

Nghe thấy câu nói kia của Bắc Đường, Ngôn Phi Ly mặc dù biết là bởi chuyện mình thỉnh chiến tiền trăm hậu tấu, tổn hại đến uy nghiêm môn chủ của hân, khiến hân thẹn quá hóa giận. Nhưng trong ngực vẫn không cảm được vui sướng, không cảm được hy vọng. Chính là, đã sớm biết, vô luận thế nào cũng là không có khả năng. Chuyện phát sinh đêm nay là do hân uống rượu rồi làm bậy, giai nhân trong lòng hân, sẽ sớm thành hôn, tạo thành một gia đình mỹ mãn, đến phiên y ư. Chắc hân hiện tại hân rất phiền muộn mà thôi!

Ngôn Phi Ly ngẩng đầu.

Trăng hôm nay sáng, mãi ở nơi xa xăm kia khó lòng với tới.

...

Thu Diệp Nguyên gần đây bận bịu nhiều việc, thực sự tối mắt tối mũi. Không phải bởi vì người bệnh gia tăng, mà chỉ bởi một gã bệnh nhân khiến hân vô cùng nhức đầu. Một kẻ đáng lẽ phải hồi phục bằng mười kẻ khác, giờ kén cá chọn canh, chỉ động nói tây, thực sự khiến hân tâm lực tiêu tụy.

“Cộp!” Hâm hập đặt mạnh chén thuốc xuống.

“Người tóm lại có uống không?” Khuôn mặt Thu Diệp Nguyên vốn rất thanh tú tuần mỹ, giờ có phần dữ tợn, đang nghiêm giọng mà uy hiếp người trước mắt.

Người nọ không nhanh không chậm cầm lấy chén thuốc ngửi ngửi, “Đây là thuốc gì?”

“Thuốc trị phong hàn thượng hạ của thượng hạ, cam đoan sau khi người uống rồi ngủ một giấc, bệnh gì cũng xem như xong hết!”

“Hanh!” Người nọ coi thường, hừ lạnh một tiếng, dùng giọng điệu tức chết người, nói, “Thuộc trị phong hàn hạ hạ của thượng hạ? Mỗi cái bệnh phong hàn nho nhỏ của bản tọa, người trị liệu nhiều ngày rồi còn không khỏi, xứng danh ‘thần y’? Rõ là xấu mặt Tứ Thiên Môn.”

“Người! ...” Thu Diệp Nguyên tức không nói nên lời, cả khuôn mặt đều đỏ rực lên.

Vị này chính là Tây Môn đại môn chủ, cả đời cũng không thèm về Tổng đà một chuyến, trở về Tổng đà cũng chẳng có lấy một dịp may mắn hạ cố đến Thạch cư của hân. Ai ngờ tháng trước vì đến tây nam điều quân, trở về, đại khái là do trên đường chạy gấp, người luôn cường kiện như y lại nhiễm phong hàn. Vốn lúc đầu bệnh không nặng lắm, nhưng y rất không hợp tác, không thèm tuân theo lời dặn dò của Thu Diệp Nguyên về việc uống thuốc, còn chạy loạn khắp nơi. Hai ba ngày sau, phong hàn chẳng những không đỡ, giờ còn mắc thêm chứng ho khan.

“Đã bảo ngài phải uống thuốc đúng giờ, đồng thời phải hảo hảo nghỉ ngơi. Nhưng ngài chỉ uống thuốc có một lần, bệnh sao có thể khá lên?”

“Nói đến thuốc, bản tọa còn chưa tính toán với người đâu! Người nói cái thuốc gì đó, bản tọa sau khi uống xong ngủ một giấc, dậy có tốt lên đâu. Người có thật là thần y, được đáo bệnh trừ hay không? Bản tọa đã dùng thuốc này, sao hôm nay còn phải chạy đến Thạch cư của người?”

Thu Diệp Nguyên nhìn thần tình cuồng vọng của y, tức giận mà giậm chân. Hân đối xử với mọi người luôn trầm tĩnh ôn hòa, cũng không nóng giận làm bừa, huống hồ là với người cần chữa trị.

Thế nhưng không biết tại sao lại ra sự tình này, thấy Tây Môn Việt vênh váo tự đắc, chính là nhin không nổi khí bất đả nhất xử lai (1). Tính hân không giỏi tranh luận, lúc này đánh nghiêng rằng nghiêng lợi, không biết phải phản bác lại y ra sao.

(1) “[Khí bắt đầu nhất xử lại]: nghĩa là không khí không thể tới cùng một chỗ được, cũng như câu [Không đội trời chung]” – mò trên google, thấy trên blog của bạn Lục Hoa, mình... ê hệ hệ... *cắn cắn móng tay (vừa được cắt)*

Tây Môn thấy vẻ giận dữ vô cùng của hắn, trong lòng thích thú không diễn tả được bằng lời, nhưng vẫn còn chút hảo tâm mà lo lắng.

Ngôn Phi Ly tiến vào Thạch cư, trông thấy tình cảnh giằng co kì lạ giữa hai người, do dự không biết nên vào hay không. Lúc đó Thu Diệp Nguyên chuyển đầu, phát hiện ra y.

“Ngôn tướng quân!” Thu Diệp Nguyên lập tức bỏ rơi Tây Môn, chạy ra, “Người sao lại đến đây? Có chuyện gì sao? Thân thể không khỏe ở đâu phải không? Ta giúp người xem.” Nói rồi lập tức kéo Ngôn Phi Ly vào Chấn đường.

“Không, không cần. Ta không có chuyện gì, chỉ là có chút việc...” Ngôn Phi Ly nhìn về phía Tây Môn môn chủ, thấy y đang trầm tư nhìn bọn họ, tiến đến hành lễ.

“Người có chuyện gì?” Thu Diệp Nguyên lo lắng hỏi.

Ngôn Phi Ly thấy Tây Môn môn chủ ở đây, không biết phải mở lời ra sao.

Tây Môn Việt đoạn uống hết chén thuốc, đứng dậy, “Thu thần y, được của ngài bản tọa đã uống. Nếu ngày mai bệnh của bản tọa không khỏi, chiêu bài thần y này của ngài sợ sẽ không trụ được đâu.”

Thu Diệp Nguyên trầm mặt, “Tây Môn môn chủ yên tâm, nếu ngày mai bệnh phong hàn của ngài không khá lên, Thu mỗ nguyện ý tùy ngài xử trí.”

“Nga?” Tây Môn nhướng mày, tự tiểu phi tiểu (như cười như không) nói, “Lời này của Thu thần y xin đừng quên.” Nói rồi xoay người rời đi.

Trong Chấn đường chỉ còn lại Ngôn Phi Ly và Thu Diệp Nguyên.

“Ngôn tướng quân, người đến là có chuyện gì?”

Ngôn Phi Ly vẫn khó mở lời, lắp bắp:

“Ta muốn... Sẽ không, sẽ không, lại, lại mang thai...”

Thu Diệp Nguyên nhất thời không phản ứng lại, ngây người hồi lâu, nhìn Ngôn Phi Ly cắn môi sắc mặt rất tái.

Lẽ nào...?

Thu Diệp Nguyên trong lòng cả kinh, cẩn trọng xác nhận: “Người, người muốn...”

Ngôn Phi Ly gian nan gật đầu. Nhiều ngày nay y vẫn hết sức lo âu, không biết cơ thể này sẽ lại có thêm một hài tử nữa không. Việc từng khổ cực mang thai gần mười tháng, nơm nớp lo sợ che giấu, còn lúc sinh nở vô cùng kinh khủng kia, y thực sự không muốn lại phải trải qua nữa. Cho nên cứ phòng bị trước thì tốt hơn. Huống hồ Tổng đà đã phê chuẩn thỉnh chiến thư của y, lập tức sớm lên đường đến chiến trường.

Thu Diệp Nguyên trầm ngâm một lát, “Người chờ chút.” Nói rồi quay vào Dược đường. Lát sau, cầm ra một gói thuốc, đưa cho Ngôn Phi Ly.

“Ngôn tướng quân, loại thuốc đoạn tuyệt sinh dục đặc biệt nguy hiểm, không hề dễ dùng, huống hồ thân thể người đã chịu nhiều tổn thương, càng không thể dùng. Nơi này ta có chút thuốc, cũng có thể phòng ngừa thụ thai. Nếu người cần, ở, ở hậu cung cũng có, chỉ là không biết với người có tác dụng hay không thôi.” Tiếp đó tỉ mỉ giảng giải một hồi.

Ngôn Phi Ly nhận lấy thuốc, ngẩng đầu nhìn Thu Diệp Nguyên, hồ thẹn không biết nói gì.

“Ngôn tướng quân, người không cần nhiều lời. Người và ta, không cần khách khí.” Thu Diệp Nguyên cười với y, ôn hòa nói.

...

Buổi tối sau bữa ăn thì dùng, Ngôn Phi Ly cho Lăng Thanh và Hỉ Mai lui, đích thân cẩn thận sắc thuốc, rồi chậm rãi uống, đồng thời cũng mở cửa sổ để mùi thuốc tản đi.

Lấy thư thỉnh chiến từ trong ngực ra, phía trên nổi bật Tứ Long trạch của Thiên Môn, biểu lộ rõ ràng sự tán thành thỉnh cầu của y. Ba ngày sau, liền cũng Tây Môn môn chủ mang quân đến chiến trường Giản cảnh.

Mấy ngày nay môn chủ cũng đang nhanh chóng chuẩn bị hôn sự. Hạ lễ khắp nơi đều đổ về Trầm Mai viện mỗi ngày, chỉ riêng của Minh quốc quốc chủ đã đến 16 rương. Nghĩ đến việc nửa tháng nữa hần sẽ thành thân với Lâm Yên Yên, ngực Ngôn Phi Ly như quặn lại.

Y trước kia ở Giản quốc, xưng là nghĩa quân, kỳ thật so với lưu phi có khác biệt gì đâu, chỉ là bọn họ lấy một ít của cải phân phát cho bách tính cùng khổ, lấy cái mỹ danh kiếp phú tể bần (2) mà thôi. Cuộc sống bấp bênh không ổn định lại chòng chênh trôi dạt này, không chỉ chiến sự sẽ đến bất kì lúc nào, lại còn phải trốn tránh sự truy tiễu (3) của triều đình, căn bản không hề an toàn.

(2) kiếp phú tể bần: cướp của người giàu chia cho người nghèo

(3) truy tiễu: truy kích và tiêu diệt

Nhưng tám năm ở Tứ Thiên Môn, tuy vẫn thường xuyên phải xuất binh tác chiến, hoặc hành tẩu giang hồ, vì trong lòng luôn có một người, toàn tâm toàn ý vì hần, ngược lại lại tồn tại một cảm giác thỏa mãn và hạnh phúc. Một đời này chỉ mong như thế.

Nhưng hiện tại, y ngay cả cái hạnh phúc nhỏ nhoi ấy cũng không thể đảm bảo nữa rồi.

Ngôn Phi Ly ngồi bên bàn suy tư, tâm trí bay đi xa rồi. Một người đẩy cửa gian ngoại ốc, tiến vào, mang theo gió lạnh và hương thơm nhàn nhạt.

Ngôn Phi Ly ngẩng lên, gọi một tiếng, “Môn chủ!”

20. Chương 20

Đôi mày thanh tú của Bắc Đường cau lại, “Mùi gì vậy?”

Ngôn Phi Ly biết mùi thuốc vẫn chưa tản hết, công lực của môn chủ lại thâm hậu, ngửi thấy ngay. Y sẽ không nói dối Bắc Đường, nhưng thật là không biết phải trả lời ra sao.

Bắc Đường đi về phía bàn, cầm lấy chén thuốc ngửi ngửi, liếc Ngôn Phi Ly một cái.

Hần biết thuốc này. Bởi vì ghét kỹ nữ bất khiết, trong Hầu phủ bên ngoài Minh quốc hần cũng nuôi vài thị tẩm nha hoàn sạch sẽ, chỉ là hần quyết không để những nữ nhân thân phận thấp hèn kia mang giọt máu của mình, cho nên mỗi lần chiêu hạnh đều bắt các nàng uống mật dược phòng thai. Thuốc này tuy không giống với thứ thuốc mà hoàng thất Minh quốc thường dùng, nhưng Bắc Đường vẫn biết tác dụng của nó.

“Người sắc thuốc?” Đặt chén thuốc xuống, nhìn y, “Là Thu Diệp Nguyên đưa?”

Ngôn Phi Ly gật đầu, “Thuộc hạ hôm nay xin hần.”

Bắc Đường Ngạo nhìn thỉnh chiến thư để mở trên bàn, suy nghĩ một chút, không biết là nói cho Ngôn Phi Ly nghe hay cho chính mình, thấp giọng:

“Cũng tốt. Vạn nhất lại có nữa, ở chiến trường bất tiện.”

Ngôn Phi Ly nghe thấy, thân thể khẽ run.

Bắc Đường đi tới bên y, “Ba ngày nữa ngươi phải đi rồi, những ngày này hãy tiếp bản tọa tốt một chút.”

Ngôn Phi Ly dường như muốn nói gì đó, tương liễu tương khẩu (1), rốt cuộc cũng chẳng nói được gì.

(1) tương liễu tương khẩu: dịch bữa – mấp máy môi chẳng ‘_____’

...

Nửa đêm, Bắc Đường Ngạo rời đi, Ngôn Phi Ly nằm ở trên giường, trên người vẫn còn đầy những vết tích tình dục.

Y không rõ... Tại sao? Môn chủ rõ ràng đã bằng lòng để y ly khai, nhưng nhiều đêm liền lại tìm đến y. Môn chủ đến tột cùng xem y là gì? Chẳng lẽ là công cụ tiết dục?

Thế nhưng môn chủ, dù cận nữ sắc không nhiều, nữ nhân vốn không thiếu, đại hôn cũng bắt quá còn một tháng nữa, sao lại tìm y? Môn chủ rốt cuộc muốn gì?

Ngôn Phi Ly không dám hỏi, cũng không muốn hỏi. Từ lúc sinh Ly nhi, y với Bắc Đường cũng đã xả cốt liên cân (2), muốn đoạn cũng không đoạn được. Cho dù Bắc Đường Ngạo chỉ nhất thời nông nổi cũng được, vẫn là trước khi hấn thành hôn, giấc mộng đẹp này y không muốn nó tan nát.

(2) xả cốt liên cân: xẻ xương và thịt ~> ý tứ dễ hiểu rồi nhé

Y rất muốn hỏi môn chủ, Ly nhi giờ thế nào rồi? Có khỏe không? Có lớn lắm không? Trông ra sao?

Người ta nói ‘con là máu thịt của mẹ’ (3). Lời này thật không sai.

(3) ẽ hem, dịch bừa ;___;

Mỗi lúc nằm mơ, Ngôn Phi Ly vô số lần đưa tay sang bên cạnh sờ soạn, khao khát là hài tử đang bên mình say ngủ. Nhưng lúc nào cũng vậy, chỉ là một khoảng không lạnh giá.

Y từ bé là cô nhi, được một tên khát cái nuôi dưỡng, chưa từng cảm nhận được tình phụ mẫu máu mủ. Ngay khi còn nhỏ, thường nghe thường thấy trên phố, người mẹ nắm lấy bàn tay nhỏ của đứa con đi mua đồ dùng, thèm muốn vô cùng. Trong thâm tâm cũng tưởng tượng, đến một ngày mình cũng có cha mẹ, được cha mẹ dẫn y về nhà, trên đường thì mua đồ ăn cho y.

Sau này trưởng thành, hiểu rõ nguyện vọng này không thể thực hiện được, liền bắt đầu một giấc mơ khác. Một ngày nào đó y sẽ có một người vợ tốt, sinh mấy đứa nhỏ ngoan ngoãn, chu đáo nuôi dưỡng chúng lớn lên, làm phụ thân, giúp mẹ sắp nhỏ có được cuộc sống yên ổn qua ngày.

Nhưng hôm nay, tất cả đều không thể thực hiện được nữa. Đừng nói nghiệt tình của y với Bắc Đường Ngạo chém không đứt, chính là thân thể y đã sinh hài tử, sao có thể thành thân với một nữ nhân? Hơn nữa, mấy đêm này hầu hạ dưới thân Bắc Đường, y cũng không còn muốn ôm nữ nhân nữa.

Chỉ cần vừa nghĩ đến Ly nhi, ngày sinh ra hài tử lại tái hiện, Ngôn Phi Ly trong lòng đau như bị ai đó cắt thịt. Lại còn để y nhìn Bắc Đường thú thê sinh tử (lấy vợ sinh con) nữa, sao y có thể chịu nổi.

Vậy mới muốn ra chiến trường. Y cần phải làm việc để quên đi tâm tư bản thân, y cần phải hành hạ cái thân thể này một chút mới có thể che giấu đi nỗi đau trong ngực.

...

Ba ngày sau, Ngôn Phi Ly dẫn ba nghìn bộ đội, theo đại quân của Tây Môn môn chủ – Tây Môn Việt xuất phát. Y chỉ thu xếp vài thứ y vật đơn giản, mang Lăng Thanh cùng đi. Trúc viên giao cho Hỉ Mai phụ trách.

Trước khi đi, theo quy củ phải đến trước môn chủ thỉnh an. Bắc Đường đang ở Lưu Hương cư đánh cờ cùng Lâm Yên Yên, y không nhìn rõ hai người họ.

Bắc Đường Ngạo ngồi bên trong dừng lại một chút, nhàn nhạt một câu “Hảo.” Ngược lại, Lâm Yên Yên lại nhỏ nhẹ ôn nhu nói với Ngôn Phi Ly, “Ngôn tướng quân, đường xá xa xôi, ngài bảo trọng thân thể.”

“Đa tạ Lâm tiểu thư quan tâm.” Lần sau tái kiến, chỉ sợ phải gọi nàng là phu nhân rồi. Ngôn Phi Ly cay đắng nghĩ.

“Phi Ly, chuyện quỷ dị nơi chiến trường không ai hay, người đi Giản cảnh trợ giúp, cùng Tây Môn môn chủ chia sẻ ưu sầu là tốt, nhưng phải biết chừng mực.”

“Vâng.” Lời này Bắc Đường tuy lạnh giọng nói, nhưng lại khiến tâm Ngôn Phi Ly ảm áp lên. Biết hắn đang nhắc nhở mình, không nên liều mạng.

Ngôn Phi Ly sẽ không mang tính mạng của mình ra đùa giỡn, bởi vì y còn muốn quay về, còn phải chờ, chờ một ngày có thể gặp lại Ly nhi.

...

Đại quân lần này xuất phát, còn có một người nữa đi theo, chính là Thu Diệp Nguyên. Ngôn Phi Ly thấy hần thì thất kinh lắm.

Thu Diệp Nguyên dường như cũng có chút khổ não, bởi vì hần phải nói là tự nguyện đi, không được nói là bị ép buộc. Đều do Tây Môn Việt kia, sau khi uống thuốc, phong hàn đúng là đã khỏi, nhưng vẫn ho khan, liên bảo thuốc không có tác dụng, muốn hần phải tuân thủ lời hứa, để y xử trí.

Thuốc đó vốn trị phong hàn chứ không phải ho khan, thế nhưng Thu Diệp Nguyên bắt quá đã phát ngôn, buộc lòng phải nghe theo yêu cầu của y, thu xếp bao phục khởi hành cùng quân quân y.

Bộ binh sau nửa tháng cũng tới được phân đà phía nam Giản cảnh, nơi nhân mã tụ họp. Ngôn Phi Ly mới hiểu hết tình huống nghiêm trọng ra sao. Chính là phía nam gặp lũ lụt, lại phải quản mấy tiểu quốc, đại gia tự cố bất hạ (2), căn bản không có sức để chống lại những tiến công của Điền quốc.

(4) tự cố bất hạ: tương đương câu “ốc còn không mang nổi mình ốc”

Hiện tại còn có thêm hai tiểu quốc sát nhật cảnh nội Điền quốc, Tứ Thiên Môn đã thiệt hại khoảng sáu phân đà rồi.

Ngôn Phi Ly cực kỳ am hiểu địa hình chung quanh Giản cảnh, rất nhanh thích nghi được với tình hình, ước chừng nắm rõ địa thế. Sau đó một tháng, ngoại trừ vài cuộc tiến công nhỏ và chút khiêu khích, song phương cũng không có đại động gì.

...

Ngôn Phi Ly uể oải trở lại lều. Lãng Thanh lạnh lợi giúp y cởi giáp. Hần đã thay quân phục, giờ là quân vệ của Ngôn Phi Ly.

“Bữa tối đã chuẩn bị xong, thuộc hạ bưng lên cho ngài.”

“Không.” Ngôn Phi Ly ngăn lại, “Ta không muốn ăn, để lát nữa đi.”

Cho Lãng Thanh lui, Ngôn Phi Ly ngã vào giường, muốn nghỉ một lát. Không ngờ lại mơ màng trầm trầm thiếp đi, đến tận nửa đêm, tỉnh lại thì càng hốt hoảng, thầm nghĩ thân thể mình quả thực suy yếu hơn trước nhiều quá. Thế này mà cũng mệt đến không dậy nổi.

Đứng lên thấp nền, trông thấy một bữa ăn đơn giản trên bàn. Chắc Lãng Thanh đem cơm vào, thấy y ngủ say qua, không nỡ đánh thức, để lại ở đây.

Ngôn Phi Ly ngồi xuống, định ăn một chút. Nhưng vẫn không muốn ăn chút nào. Có lẽ đã quá bữa từ lâu, đồ ăn lạnh rồi, dầu mỡ cứng hết cả thể kia, nhìn không ngon miệng. Cơm nước ở quân doanh vốn cầu thả, không có mùi vị gì.

Rồi Ngôn Phi Ly lại nghĩ lại, dầu khó ăn thì y vẫn cần phải ăn. Ở trong quân doanh, làm việc và nghỉ ngơi phải ổn định mới là tối quan trọng, chiến sự bất kì lúc nào cũng có thể xảy ra, nhất định phải đảm bảo thể lực.

Ngôn Phi Ly gấp một miếng rau, còn chưa bỏ vào trong miệng, vị ngậy đã dậy lên khiến y không thể chịu nổi, buông đĩa mà vọt tới góc trưởng, nôn ra.

21. Chương 21

Lãng Thanh thấy ánh nền còn sáng, bước vào trưởng, trông thấy Ngôn Phi Ly nôn khan không ngừng trong góc. Hần hoảng sợ, vội vàng tiến đến, “Tướng quân, ngài làm sao vậy?”

Ngôn Phi Ly cố ổn định nhịp thở, “Ta không sao.”

Quay lại bàn, nhìn những món ăn kia, nửa phần cũng không muốn đưa vào miệng.

“Tướng quân, sắc mặt ngài không tốt lắm, thực sự ổn chứ?” Lăng Thanh quan tâm hỏi.

“Không có gì. Chỉ là mấy món ăn này ngấy quá, ăn không được. Người mang những thứ này xuống đi.”

“Hay để nô tài chuẩn bị thêm mấy món nóng nóng cho ngài.”

Ngôn Phi Ly phẩy tay, tỏ ý không cần.

“Nửa đêm rồi, không cần đâu, người cũng sớm lui xuống nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.” Lăng Thanh đem mấy món ăn lui ra.

Ngôn Phi Ly cũng không quan tâm lắm đến chuyện này. Nghĩ rằng gần đây, chắc là do bản thân đã quá sức thôi.

Trở lại giường, cởi áo ngoài, lấy ra một hồng chỉ (thiếp hồng á). Ngôn Phi Ly lẳng lẽ nhìn hồi lâu, rồi mới đặt lưng xuống.

Đó chính là hỉ thiếp của Tứ Thiên Môn, bên trên còn viết mấy chữ rất lớn: Bắc Môn môn chủ tân hôn đại hỉ, Thiên Môn đệ chúng đồng nhạc! (*)

(*) Nôm na là mời mọi đệ tử Thiên Môn về chung vui.

Thiếp hỉ này từ tháng tư Tổng đà Phù Du cư đã cho truyền đi, hơn nửa tháng, hôm nay mới tới.

Ngôn Phi Ly nhìn những đại tự kia, chỉ cảm thấy một sắc đỏ đến đau lòng.

Dù đã sớm biết ngày thành thân của hắn sắp được tổ chức, nhưng người phương xa, nhìn không thấy nghe không được, cứ tự lừa dối mình mà sống qua ngày. Giờ thì hiện tại, tin tức đã công bố rồi, buộc y phải đối diện với thực tế.

Nhớ đến đại hôn của Bắc Đường, Ngôn Phi Ly tất nhiên thấy khó chịu, chỉ là nghĩ đến bọn họ sẽ rất nhanh có con, lúc đó, Ly nhi của y phải làm sao? Môn chủ nói đã mang đứa bé đi, đi đâu? Khi còn chung giường, Bắc Đường cũng từng bảo, Ly nhi thế nào chẳng nữa cũng sẽ là trưởng tử của hắn, vô luận ra sao cũng sẽ không làm những điều bất lợi cho nó. Nhưng hắn sẽ cùng Lâm Yên Yên có những đứa con khác, mau thôi, khi đó vẫn sẽ để Ly nhi ở trong lòng chứ?

Ngôn Phi Ly cứ trần trọc một đêm như thế, không thể nào ngủ lại nữa.

...

Từ hôm đó, Ngôn Phi Ly liên tục cùng Tây Môn môn chủ và mấy vị tướng quân thượng nghị việc tiến công. Qua gần một tháng theo dõi và thăm dò, bọn họ đã cơ bản nắm được thực lực và ưu nhược điểm của đối phương. Cuộc đại chiến hết sức cam go đã gần ngay trước mắt rồi.

Ngôn Phi Ly cả ngày bận rộn, ngay cả thời gian buồn cũng không có. Trong người thỉnh thoảng không khỏe, nhưng y thực không để tâm lắm.

Một ngày, y đến trường của Tây Môn môn chủ thương thảo một chuyện quan trọng. Còn chưa đi vào, đã thấy một người vọt ra, thiếu chút nữa thì đụng.

Ngôn Phi Ly nhìn lên, đúng là Thu Diệp Nguyên. Khuôn mặt hắn đỏ bừng, trông rất tức giận. Thoáng thấy là Ngôn Phi Ly, đột nhiên có chút ngưng ngừng, ngay cả mở mồm chào cũng không nổi, chớp mắt chạy đi.

Ngôn Phi Ly thấy hơi khó hiểu. Nhưng biết hắn và Tây Môn môn chủ luôn bất hòa, khả năng là lại vừa tranh cãi gì đây. Kì thật y thấy Tây Môn môn chủ không có ác ý gì. Người đó tuy có phần cuồng vọng, nhưng phần lớn dường như đều là vì Thu đại phu.

...

Buổi tối, Ngôn Phi Ly trở lại trường của mình. Bọn họ đã nhận được tin, đại tướng Điền quốc Ngột Kiệt hai ngày tới có thể sẽ áp dụng chiến thuật tập kích bất ngờ, cho nên quyết định sẽ tương kế tựu kế, gây ông đập lưng ông. Ngôn Phi Ly mở địa đồ ra, dự định sẽ tỉ mỉ kiểm tra kế hoạch một lần nữa.

Có người vén màn tiến vào, Ngôn Phi Ly nghĩ là Lăng Thanh, liền nói:

“Bữa tối cứ để đấy, chút nữa ta sẽ ăn.”

“Ngôn tướng quân, đã quấy rầy rồi.”

Ngôn Phi Ly ngẩng đầu lên, là Thu Diệp Nguyên.

“Thu đại phu, ngài sao vậy?” Ngôn Phi Ly vội vàng thu dọn, kéo Thu Diệp Nguyên ngồi xuống.

“Cũng không có chuyện gì, đến đây lâu như vậy, mà không có cơ hội cùng người tâm sự. Cho nên mới tới.”

Ngôn Phi Ly cười, “Phải là ta đi gặp người mới phải.”

“Hành sự trong quân đội khổ cực, không biết Thu đại phu đã quen chưa?” Ngôn Phi Ly thấy thần sắc của Thu Diệp Nguyên có vẻ ngại ngùng, dường như có chuyện muốn nói, liền thân thiện hỏi.

Thu Diệp Nguyên lắc đầu, “Khổ cực gì. Sao bằng Ngôn tướng quân đánh trận, liên miên không dứt.”

Hai người tán gẫu vài câu. Trong quân đội không thể uống rượu, chỉ có trà nước đơn giản. Ngôn Phi Ly pha trà, cùng nói chuyện. Quan hệ của bọn họ thân hơn so với những người khác, trò chuyện cũng tự nhiên, hợp ý.

Ngôn Phi Ly thấy hần muốn nói gì đó lại thôi, mới quan tâm nói:

“Thu đại phu, mối quan hệ của chúng ta không phải thường nhân, người có chuyện gì, cứ nói. Chỉ cần Ngôn mỗ có khả năng, nhất định không từ chối.”

Thu Diệp Nguyên do dự hồi lâu, “Nghe nói lũ lụt vùng biên thùy Giản cảnh có chút nghiêm trọng, rất nhiều người mắc bệnh truyền nhiễm. Nếu có thể, ta muốn đến giúp, làm hết chức trách của một y giả tế thế cứu nhân.”

Ngôn Phi Ly ngạc nhiên nói, “Chuyện này người bàn với Tây Môn môn chủ? Trong quân đội giờ không thể thiếu quân y, môn chủ sẽ không cho phép đâu.”

Nhắc đến Tây Môn, Thu Diệp Nguyên có chút cảm xúc, buột miệng:

“Hôm nay ta nói với hần, hần chẳng những không cho phép còn, còn...”

“Còn sao?”

Mặt Thu Diệp Nguyên chợt đỏ bừng lên, thần sắc mập mờ, hồi lâu mới lúng túng nói tiếp:

“Ta muốn thỉnh Ngôn tướng quân giúp ta một tay. Không biết Ngôn tướng quân có thể giúp ta thỉnh điều lệnh được không?”

Việc này kỳ thật có chút khó xử với Ngôn Phi Ly. Người có quyền quyết định tất cả chung quy chính là Tây Môn Việt. Nếu y không cho phép, Ngôn Phi Ly cũng không có quyền. Hơn nữa Ngôn Phi Ly là do Bắc Đường điều tới, quả thật không tiện ra mặt. Nhưng Thu Diệp Nguyên là ân nhân, thế thôi cũng đã đủ để Ngôn Phi Ly phải giúp rồi. đành nói:

“Thu đại phu, người đừng lo lắng, ta sẽ giúp người nói với Tây Môn môn chủ, để hần cho phép người.”

“Thật tốt quá. Cảm tạ.” Thu Diệp Nguyên vui mừng.

Hai người vẫn đang nói chuyện, Lăng Thanh bưng bữa tối tiến vào. Hần đã sớm biết Thu đại phu ở đây, liền linh hoạt mang thêm một bộ bát đĩa.

“Thu đại phu dùng bữa cùng ta đi.”

“Hảo.” Thu Diệp Nguyên không khách khí, liền nhanh cầm lấy bát, cùng Ngôn Phi Ly ăn tối.

Bọn họ cũng ăn như lính, bởi chiến sự sắp diễn ra nên cơm nước được cải thiện hơn một chút, hôm nay có món cá.

“Người sao không ăn?”

Ngôn Phi Ly cười cười, một tay vuốt ngực, khẽ nói: “Không muốn ăn, lại vừa muốn ăn.”

Lăng Thanh vẫn ở bên, lúc này mới nói:

“Tướng quân nhà nô tài gần đây cái gì cũng không muốn ăn, chẳng biết vì sao. Thu đại phu xem giúp a.”

“Nhiều chuyện. Lui ra.” Ngôn Phi Ly nhẹ quát Lăng Thanh.

Lăng Thanh đã theo y nhiều ngày, sớm biết tính tình y, biết y là người tốt, cư xử ôn hòa, chẳng sợ y mấy, chỉ là hậm hực lui xuống thôi.

“Nga? Thế a. Ta bắt mạch cho ngươi.” Nghe Lăng Thanh nói, Thu Diệp Nguyên mới nhìn kĩ. Qua ánh nhìn thấy khí sắc của Ngôn Phi Ly khó coi, dường như gầy đi.

Ngôn Phi Ly vốn không muốn chuyện bé xé ra to, nhưng thấy Thu Diệp Nguyên kiên quyết, liền đưa tay trái ra.

Thu Diệp Nguyên bắt mạch được một lúc, lông mày theo nhịp mạch càng lúc càng nhăn lại, hỏi Ngôn Phi Ly gần đây không khỏe thế nào. Ngôn Phi Ly nhất nhất đáp, sắc mặt Thu Diệp Nguyên càng lúc càng sầm đi.

Ngôn Phi Ly nhìn vẻ mặt hẩn, trầm nghĩ chẳng lẽ mình mắc bệnh nặng.

“Thu đại phu, ta có bệnh gì sao?”

Thu Diệp Nguyên há miệng, “Ngôn tướng quân, ngươi...”

Thình lình, một hồi trống báo hiệu nổi dậy, cắt ngang lời Thu Diệp Nguyên.

Ngôn Phi Ly vội đứng lên, chộp lấy văn án trên kiềm.

Lăng Thanh hoảng hốt chạy vào hét lớn: “Tướng quân, Điền nhân dạ tập!”

Ngôn Phi Ly mặc giáp trụ, “Thu đại phu, ngươi ở đây, đừng ra ngoài.”

Nói rồi xoay người chạy ra khỏi trường.

22. Chương 22

Bóng người bên ngoài chớp động, quân sĩ vội vàng tập hợp, tiếng bước chân dồn dập, không có tiếng người xôn xao, chỉ có âm hí của ngựa và tiếng hô sát phát ra xa vọng truyền đến.

Tuy bọn họ sớm đã nhận được tin, biết Điền nhân sẽ đánh úp bất ngờ, nhưng không nghĩ rằng lại mau thế. Lúc này, phần lớn binh sĩ đang dùng bữa tối. Hoàn hảo cả nhân sĩ gần đây được Thiên Môn huấn luyện, phản ứng nhanh chóng, đại gia đã tập hợp trật tự, chuẩn bị xuất phát rồi.

Theo kế hoạch, Ngôn Phi Ly và các tướng lĩnh của mình sẽ tiên phòng chính diện xuất kích, Tây Môn Việt mang theo bộ quân chủ lực đánh dọc hai bên, từ hậu diện Điền nhân tập kích. Chính vì vậy mà gọi là đường lang bộ thiên, hoàng tước tại hậu (1).

(1) Đường lang bộ thiên hoàng tước tại hậu: chỉ việc không biết đến những nguy hiểm sắp xảy ra – theo blog Dạ Tinh Trang.

Họ cố tính hạ trại trong sơn cốc này là vì thế.

Ngôn Phi Ly với địa hình lân cận Giản cảnh rõ như lòng bàn tay, biết hai sườn núi có một khu rừng, thích hợp vây truy chặn đường. Ban ngày, khi cùng Tây Môn bàn bạc kế sách dẫn lang nhập thất (2), từng qua đây. Nhưng sự tình đột ngột chuyển thành như vậy, Ngôn Phi Ly không biết Tây Môn có thể mang nhân mã băng qua sơn đạo khúc khuỷu đến nơi kịp lúc hay không.

(2) dẫn lang nhập thất: dẫn sói vào nhà.

Không có thời gian để suy nghĩ thêm. Lần dạ tập này của Điền, quân binh lực phải có đến ba vạn quân trở lên, còn Ngôn Phi Ly chỉ mang theo tám nghìn binh mã. Bọn chúng nhất định đang nghênh chiến ở bình nguyên trước mặt, phải chống đỡ được khoảng một canh giờ, mới có thể đợi nổi hai vạn đại bộ đội của Tây Môn đến giải vây.

Người Điền rất dũng mãnh, thân hình cao lớn. Tập kích bất ngờ thế này càng như mãnh hổ thêm cánh.

Ngôn Phi Ly nói với Lăng Thanh: “Người trở về chiếu cố Thu đại phu.” Sau đó mang theo binh sĩ lao vào sát tròng (trận).

Bóng đêm hắc ám, khắp sơn cốc vang lên những tiếng đau đớn, la hét, thanh âm đao kiếm tương giao bao quanh.

...

Thu Diệp Nguyên đợi ở trường của Ngôn Phi Ly, gấp đến độ giậm chân thành thịnh.

Nếu ban nãy không chẩn sai, Ngôn Phi Ly hẳn phải có thai hai tháng rồi. Nhưng xem ra chính y còn chưa biết. Mà điều gay go nhất, chính là y sản hậu lại quỳ lâu dưới đại tuyết, bệnh cũ đã khó trị tận gốc, mà loại bệnh này không thích hợp để mang thai, huống chi gần đây y làm việc quá độ, thai nhi bất ổn, càng nguy hiểm. Hắn còn chưa kịp cảnh báo cho y, lại có tập kích bất ngờ. Thân thể y như thế, sao có thể ở trên chiến trường.

Thu Diệp Nguyên đang muốn chạy về trường của mình chuẩn bị hòm thuốc, thành linh có người vọt tiến vào, là Lăng Thanh.

“Lăng Thanh!” Thu Diệp Nguyên cả kinh, “Người sao ở đây? Ngôn tướng quân xảy ra chuyện gì?”

Lăng Thanh trông thấy hắn thì thở hắt.

“Ngôn tướng quân mệnh nô tài quay lại bảo hộ ngài.”

Thu Diệp Nguyên lập tức đẩy hắn, “Ta ở đây không sao, người mau trở lại bảo hộ Ngôn tướng quân!”

“Không được! Tướng quân bảo nô tài tới bảo hộ ngài, nô tài sao có thể kháng mệnh chứ.”

“Ta ở đây không sao, người cần bảo vệ là Ngôn tướng quân kia!” Thu Diệp Nguyên khấn trương. Hắn mặc dù không biết Lăng Thanh bản lĩnh ra sao, nhưng dù Lăng Thanh có là một tiểu binh, có thêm nhiều người bên cạnh giúp Ngôn tướng quân là tốt rồi.

Lăng Thanh vừa nghe thế, kì lạ hỏi:

“Tướng quân làm sao? Hắn mang theo rất nhiều binh sĩ, không sao đâu.”

Thu Diệp Nguyên không thể nào trả lời hắn được, chỉ gấp đến độ đi vòng vòng.

Lăng Thanh là người thông minh, thấy dáng vẻ lo lắng của Thu đại phu, suy nghĩ lại, “Có phải tướng quân mắc bệnh nặng không?”

“So với bệnh nặng còn nghiêm trọng hơn a!” Thu Diệp Nguyên thốt lên.

“Cái gì?!”

Thu Diệp Nguyên tự bực mình lắm mồm. buộc lòng liều mạng đẩy Lăng Thanh, “Người mau quay lại đi, nhanh bảo hộ Ngôn tướng quân. Đừng để hắn cật khỏe mà tổn hại bản thân.”

Nhưng cổ tay lại nhanh chóng bị bẻ ngoặt ra sau lưng, Lăng Thanh lạnh lùng: “Hắn bị bệnh gì?”

Thu Diệp Nguyên sững sờ. Lăng Thanh khí thế bức nhân, dáng vẻ hạ nhân ở chỗ nào chứ. Thu Diệp Nguyên bị nhân thần sắc bén của hắn trừng trừng, không tự chủ được mà nói: “Không phải bệnh. Là, là...”

Lăng Thanh thấy hắn ấp úng, linh quang đột nhiên lóe lên, nghĩ đến một khả năng, sắc mặt thay đổi nhanh chóng. Buông Thu Diệp Nguyên ra, chớp mắt xông ra ngoài.

Thu Diệp Nguyên ngơ ngẩn đứng trong lều, cúi đầu nhìn vết bầm ở cổ tay dần dần hiện lên, trong lòng nghĩ: Lăng Thanh này, rốt cuộc là ai?

...

Ngoài doanh trường, bóng đêm mịt mù, trận chiến còn đang tiếp diễn hùng hực khí thế.

Ngôn Phi Ly dẫn tám nghìn quân đang ở bên ngoài cốc của địch. Trên người y, máu đã dính đầy, không biết là của quân địch hay là do vết thương của bản thân.

Từ năm mười hai tuổi bắt đầu xuất trận, y đã minh bạch, ở đây chỉ có thể không ngừng chém giết, đánh bại đối phương mới có thể sống sót.

Những lưỡi kiếm sắc bén vung lên, huyết nhục tung tóe. Ngôn Phi Ly đối đầu không chút lưu tình, cơn đau âm ỉ trong bụng căn bản không rảnh để tâm.

Đã qua hơn nửa canh giờ, quân của Tây Môn vẫn chưa xuất hiện, tâm tình Ngôn Phi Ly lo lắng. Mãi cho đến lúc này, y vẫn không biết Tây Môn có thể suôn sẻ mang đại quân đến đúng nơi dự định được không.

Hai tay bắt đầu vô lực, mỗi lần vung kiếm lên chỉ huy lại cảm thấy một trận tê dại.

Ngôn Phi Ly trầm nghĩ bất hảo, nội lực thôi thúc, cơn đau ở bụng lan truyền.

Chung quanh thi thể chất đống, máu chảy thành sông, nhưng đại bộ phận đều là của địch nhân. Quân lực của Thiên Môn tuy không nhiều bằng quân địch, nhưng rất dũng mạnh, một người bằng mười kẻ địch. Bọn họ sớm đã thăm dò những địa hình có lợi ở sơn cốc này trước, sau đó liên tiếp bức lui kẻ thù.

Sắc mặt Ngôn Phi Ly dần dần tái nhợt đi, từng giọt mồ hôi lạnh theo trán chảy xuống. Y cắn chặt răng, vẫn mang binh sĩ xông lên phía trước.

Thình lình, một tên có vẻ là tướng lĩnh của địch lao về phía y. Ngực Ngôn Phi Ly chấn động, giơ kiếm lên.

“Keng!”

Hai thanh kiếm tương giao, sức lực của Ngôn Phi Ly không ổn, rốt cuộc bị đối phương chiếm thế, tâm cả kinh!

Man tộc này, vốn không có võ công gì, chỉ là cậy mạnh mà thôi, lẽ ra hẳn không phải là đối thủ của Ngôn Phi Ly. Nhưng thân thể y lúc này không bình thường, thế nên không chống đỡ được.

Tên nọ được nước lấn tới, hai bên giao đấu. Ngôn Phi Ly biết đối phương đúng là tướng lĩnh chủ lực của Điền tộc, rất muốn bắt hắn. Nhưng cơn đau ở dưới bụng mỗi lúc càng tăng, dần khiến y không thể bỏ qua.

Chân Ngôn Phi Ly loạn choạng, tên nọ thấy lợi thế, một kiếm đâm tới, nhưng không ngờ đó là dụ địch hư chiêu, Ngôn Phi Ly xoay người, phóng ra một luồng chân khí đánh ngã gã. Vốn định xuất thủ bắt giữ, bụng dưới thình lình đau nhói, hai chân Ngôn Phi Ly mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất.

Dùng kiếm đỡ mình, Ngôn Phi Ly đặt tay lên bụng, dần cúi đầu.

Trong bóng đêm đen kịt, y không thể nhìn thấy hạ thể của mình, nhưng có thể cảm nhận một dịch thể đang chảy xuống từ dọc hai chân, khiến y chấn kinh. Mùi máu nồng, khiến y có thể rõ ràng biết đó là từ chính hạ thân mình. Cơn đau vừa quen vừa lạ, cứ thế phát tác, khiến y mơ màng mình bạch đã xảy ra chuyện gì.

Không...

Chuyện này không thể...

Sắc mặt Ngôn Phi Ly càng trắng bệch ra, gất gao ôm bụng dưới.

Lúc này, gã địch nhân bị chém ngã kia đã chật vật đứng lên được, xoay người thấy y đang quỵ xuống, sững sốt một chút, nhưng lập tức ánh mắt lộ vẻ hung dữ, dữ tợn đâm kiếm tới lần hai.

23. Chương 23

Ngôn Phi Ly ngã ngửa xuống bụng, tất cả mọi thứ xung quanh dường như đều trở nên đơn bạc, chỉ có cơn đau dữ dội như xé bụng chiếm lấy trí não y.

Một trận gió chợt kéo tới, ngẩng lên, thân hình to lớn của gã địch nhân đang hung ác vung kiếm về phía mình. Ngôn Phi Ly lấy lại tinh thần, mạnh mẽ chống đỡ, né được, muốn đứng lên, nhưng hai chân nặng

như chì, vô pháp nhúc nhích dù chỉ một chút. Trong nháy mắt, một lưỡi kiếm sắc bén quẹt tới trước mặt. Ngôn Phi Ly khó nhọc giờ kiếm ngăn cản.

“Keng” một tiếng, khí lực của gã kia như muốn đâm thủng phế phủ y.

Bụng Ngôn Phi Ly đau không chịu nổi, không thể chịu được, lập tức bị đánh rạp xuống đất.

“Đừng...” Ngôn Phi Ly không muốn tỏ ra hèn yếu nhưng không thể kìm nén tiếng rên rĩ rạc trong cổ.

Lẽ nào mình sẽ chết trên chiến trường?

Ý niệm này phút chốc hiện lên trong đầu y.

Gã kia thấy y bỗng không chịu nổi một kiếm, nhếch mép cười, bạch quang lóe lên, một kiếm lao tới.

Ngôn Phi Ly chỉ biết nhắm mắt, phó mặc cho số phận. Nhưng sau một lúc, không có động tĩnh gì, thành linh bên tai vang lên một thanh âm lo lắng.

“Tướng quân!”

Mở mắt, là Lăng Thanh.

Khi Lăng Thanh tìm kiếm Ngôn Phi Ly trong chiến trường hỗn loạn, thấy y ngã xuống đất, chưa rõ sống chết, vội vàng tiêu diệt kẻ thù từ phía sau, đi tới nâng y dậy. Sắc mặt Ngôn Phi Ly tái nhợt, người dính đầy máu, Lăng Thanh nhìn tướng y bị trọng thương, lo lắng hỏi: “Tướng quân, ngài làm sao vậy?”

Ngôn Phi Ly được Lăng Thanh giúp đứng lên, hạ thể quặn đau, máu không ngừng chảy ra.

“Ta, ta không sao, còn chịu được.” Ngôn Phi Ly đỏ mồ hôi lạnh, cắn răng nói.

“Tướng quân, ngài có bị thương không? Nô tài đỡ ngài về doanh.” Trong bóng tối khán bắt chân thiết, nhưng Lăng Thanh cảm thấy toàn thân y đang run rẩy, dường như đang phải kiềm chế đau đớn vô cùng.

“Không được!” Những giọt mồ hôi lớn từ trán y đổ xuống, “Chiến sự còn chưa kết thúc, ta, ta không thể rời khỏi chiến trường.”

Tay Ngôn Phi Ly nắm chặt kiếm, tựa vào Lăng Thanh, hít sâu một hơi, sắc mặt tái nhợt nhưng thần tình kiên định, ra lệnh: “Đỡ, đỡ ta!”

Đại quân của Tây Môn môn chủ còn chưa tới, y là chủ tướng, sao có thể ly khai nơi đây. Y không thể bỏ lại những huynh đệ này, không thể phá kế hoạch, trên chiến trường kẻ nào chạy trước, là kẻ thua cuộc. Trong trận chiến này, bọn họ không thể thua! Dù có chết, cũng phải chết ở đây.

Lăng Thanh đã biết sự việc nghiêm trọng. Nhưng nhìn Ngôn Phi Ly ảm đạm, dụng tâm như sắt, đành chịu thua.

Ôm chặt lấy Ngôn Phi Ly, Lăng Thanh không chút lưu tình vung kiếm, xung quanh bóng chớp nhoáng. Toàn địch nhân còn chưa tiếp cận được bọn họ quá 3 bước đã máu chảy giàn giụa, nhân ngưỡng mã phiên (1). Đứng từ ngoài nhìn vào, dường như hai người cùng đứng một chỗ, kề vai sát cánh.

(1) nhân ngưỡng mã phiên: người ngã ngựa đổ – ý thua trận.

Ngôn Phi Ly vốn không còn tinh lực, chỉ ngạc nhiên nhìn võ công của Lăng Thanh, y đang dùng những ý lực cuối cùng để chống đỡ lại cơn đau trong bụng, dưới bụng có một lượng dịch không ngừng trĩu xuống, như có thứ gì đó đang vỡ vụn. Đau quá...

Ngôn Phi Ly không dám nghĩ, cũng không thể suy nghĩ. Y đang nỗ lực quan sát thế cục chiến trường.

“Lăng Thanh, mệnh, mệnh tất cả rút lui, mau!”

Cuối cùng, y cũng đã thấy tin hiệu xa xa của Tây Môn, đang dần rõ lên. Đại quân giáp công (2) đã tới rồi, Diên nhân như ứng trung chi miết (3) không còn đường thoát.

(2) giáp công: quân đánh ở hai mặt.

(3) ứng trung chi miết: thành ngữ TQ, nghĩa như “ba ba trong rọ” – cảm ơn bạn binh-hoi của tangthuvien.

Tiếng trống sấm dậy, kèn lệnh vang vọng.

Theo hiệu lệnh của Tây Môn Việt, từng hàng lần lượt bắn nỏ, bài sơn đảo hải (4) hai bên sườn quân Điền, những tên kỵ binh của địch không may mắn tránh thoát nhân ngưỡng mã phiên, huyết nhục tung tóe, vô cùng thê thảm. Đại quân Điền nhân như lá rụng cuồng phong, nhao nhao cả, tro mắt nhìn tử thần tới đón.

(4) bài sơn đảo hải: dời núi lấp biển.

Thi thể chất đông, máu chảy thành sông, như quang cảnh địa ngục trần gian, cũng là lúc Ngôn Phi Ly thổ hất ra, hôn mê trước khi thấy được cảnh tượng cuối cùng.

...

Đau! Đau quá!

Giống cơn đau khi sinh Ly nhi. Nhưng Ngôn Phi Ly vẫn thấy không giống lắm, có cái gì đó không giống như thế. Mặc dù đang trong cơn hôn mê, trong tiềm thức, Ngôn Phi Ly vẫn gất gao ôm bụng.

“A...” Một cơn đau dữ dội đột ngột kích động thần chí y, thần thờ mở mắt, trông thấy dáng vẻ khấn trương và lo lắng của Thu Diệp Nguyên.

“Đau quá...” Cảm giác quen thuộc này, cơn đau như xé mình, cái gì đó trĩu xuống, khiến Ngôn Phi Ly hoảng loạn không thôi. Vì đau, y tuyệt nhiên vô pháp ngẩng dậy xem xét tình hình. Bất lực nhìn về phía Thu Diệp Nguyên, nhìn thấy khuôn mặt tiếc thương và thông cảm của hân.

Không...

Lây tay ôm lấy cái bụng đang đau không ngừng, Ngôn Phi Ly gần như cuộn tròn mình lại. Máu càng chảy nhiều, dường như muốn chảy hết chảy mãi. Tuy Thu Diệp Nguyên đã cố gắng hết sức, nhưng đã quá muộn, tình hình không biết có chuyển biến tốt lên không.

“A...” Ngôn Phi Ly bất chợt hô lên một tiếng vì đau đớn, cảm thấy một thứ gì đó theo máu chảy ra ngoài. Y không rõ đã xảy ra chuyện gì, cả tâm và thể đều đau lắm, lần nữa lại mê đi.

...

Ở Tổng đà, Bắc Đường Ngạo không biết tại sao lại sốt ruột, buông quân cờ trong tay, xoay người ra khỏi cửa.

Lâm Yên Yên không hiểu vì sao Bắc Đường buông cờ, chỉ nói có một câu “Không được.” Cũng không nói thêm gì nữa mà rời đi.

Lâm Yên Yên có chút bất an. Hai người đã thành thân được một tháng, đúng là tân hôn yển nhĩ (5), nhưng Bắc Đường ngoài đối với nàng ôn nhu như trước, chỉ có thể cảm thấy hân đang có chút không yên lòng. Sự nhạy cảm của nữ nhân đã nói cho nàng, Bắc Đường nhất định đang giấu diếm chuyện gì đó.

(5) tân hôn yển nhĩ = newly-weds: những người mới lập gia đình – theo QT.

Nhớ tới hai tháng trước, Ngôn tướng quân đến chào tạm biệt, từ đó đến nay Bắc Đường luôn mất tập trung, chơi cờ không hề có kết cấu. Nàng hỏi hân, có phải Ngôn tướng quân ly khai khiến hân giận? Hân yên lặng một lát, chỉ lẩm bẩm nói: “Ly khai cũng tốt.”

Lâm Yên Yên không rõ ý tứ của hân, cũng không dám hỏi. Chỉ là từ đó, Bắc Đường có chút không giống với trước kia.

...

Bắc Đường Ngạo rời khỏi Trầm Mai viện, tự nhiên thấy bức mình đến khó hiểu, liền dắt Mặc Tuyết ra, xoay mình lên ngựa, phi nước đại, rời khỏi Phù Du cư.

Dưới ánh trăng sáng, Bắc Đường men theo sơn đạo chạy càng lúc càng xa, đến tận chân núi Linh Lữ, ranh giới tối thiên của Tứ Thiên Môn. Xa xa có vài hộ nhân gia. Buổi tối nghỉ ngơi của nông gia thật sớm, đã không còn thấy ánh đèn nữa rồi.

Bắc Đường Ngạo xuống ngựa, vỗ nhẹ cái mông của Mặc Tuyết, bảo nó chạy đến rừng cây kia tự tìm vui. Vặn chân khí, bạch y của Bắc Đường Ngạo bay bay, khuôn mặt như tranh, có lẽ nhân ánh trắng mà phát khí tiên, nháy mắt đã đi vào làng nhỏ.

Tìm đến hộ nhân gia quen thuộc, mở cửa, vô thanh vô tức tiến vào.

Đó là một hộ nông gia rất bình thường, hai vợ chồng và một bà mẹ, còn có một đứa trẻ nửa tuổi bất mãn.

Bắc Đường Ngạo đi vào ngọa phòng của vợ chồng kia, gió từ kẽ tay thổi qua giường, hướng tới chiếc nôi của bé con, trong ánh trăng mờ mờ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bụ bẫm đang say ngủ của nó.

Bắc Đường Ngạo nhìn một lát, đột ngột vươn tay, thuần thục ôm lấy hài tử, mở cửa bước ra sân.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt khả ái yên bình của hài tử càng rõ ràng. Bắc Đường nhịn không được nhéo nhéo cái má phúng phính của nó, không thấy động, bên mép còn chảy nước miếng. Bắc Đường cười cười, hôn hôn khuôn mặt nó. Tiểu gia khóa tỉnh lại, đôi mắt to tròn nhìn Bắc Đường, chột bặt cười.

Âm “lạc lạc lạc” chỉ có ở trẻ con, tiếng cười thanh thúy yếu ớt khiến Bắc Đường Ngạo có chút thất thần. Vô thức vỗ vỗ nó, bỗng phát hiện, nụ cười của nó...

... rất giống người kia.

24. Chương 24

Bắc Đường trở lại Lưu Hương cư, trời đã gần sáng. Lâm Yên Yên vẫn mặc thường phục, gục trên giường. Bắc Đường nhìn một lát, lấy chăn, nhẹ đắp cho nàng, rồi xoay người bước ra khỏi phòng.

Trong Phu Du cư đã có vài hạ phó đi làm việc. Bắc Đường cảm thấy không thoải mái mới đi dạo trong vườn hồi lâu, bất tri bất giác, lại đến Trúc viên của Ngôn Phi Ly. Thoảng nghĩ người, không ngờ đã vào tận bên trong.

Hĩ Mai đã được gọi về Trầm Mai viện, nhưng vẫn đứng giờ đến đây lau dọn, không để bụi bặm, mạng nhện bám dính.

Bắc Đường lặng lẽ mở cửa, khí lạnh tràn vào.

Nhìn khắp phòng yên ắng, Bắc Đường chợt nhớ tới đêm 30 đó, bản thân biết được người kia thân thể không được khỏe, mới đến xem y thế nào. Ai ngờ lại bắt gặp một màn kinh khiếp như thế.

Sắc mặt Ngôn Phi Ly trắng bệch, đáng vẽ thống khổ vật lộn sinh con lại hiện lên trước mặt.

Bắc Đường Ngạo không thể tưởng tượng được, một nam nhân sinh con sẽ phải chịu đựng đau đớn như thế nào. Hẳn quan niệm, đó là chuyện của nữ nhân. Nữ nhân sinh hài tử là thiên kinh địa nghĩa (1), dù có khổ cực đến đâu cũng là trách nhiệm và nghĩa vụ mà ông trời dành cho các nàng. Nam nhân không cần quan tâm, nam nhân có những chuyện phải làm của nam nhân.

(1) thiên kinh địa nghĩa: lý lẽ chính đáng ~> ý anh Ngạo là lẽ đương nhiên á.

Nhưng hiện giờ, Bắc Đường chậm rãi ngồi xuống bên giường, nhớ tới đã từng cùng Ngôn Phi Ly mấy lần dây dưa ở đây.

Nam nhân có chuyện phải làm và không cần làm, có thể làm hay không thể làm, Ngôn Phi Ly đều đã làm rồi...

Bắc Đường Ngạo không ngờ chính mình, lần đầu tiên tưởng tận suy nghĩ hành động của bản thân, xem xem hẳn với Ngôn Phi Ly rốt cục là có tình cảm gì.

Trước kia, y chỉ là thuộc hạ của hắn, là đại tướng vì hắn mà khuếch trương ranh giới, ổn định quân tâm. Sau đó xảy ra chuyện ở Quỷ lâm, y vì cứu hắn thoát khỏi mị dược, lấy thân làm giải dược... Sự tình coi như miễn cưỡng bình ổn.

Nhưng chuyện hài tử đã xáo trộn tất cả, phá hủy thế cân bằng mà hắn khổ sở duy trì, khiến quan hệ của hắn và Ngôn Phi Ly hầu như thay đổi hoàn toàn. Tuy hắn rất muốn làm mới quan hệ của cả hai trở về như

ban đầu, nhưng không được. Dù có mang hài tử đi, che giấu hết mọi chuyện trong im lặng, hấn và Ngôn Phi Ly vẫn không thể như xưa. Ngôn Phi Ly bởi vậy mà nhất định muốn ly khai hấn.

Khi hấn biết chuyện, quả thực đã nổi điên. Chẳng lẽ y muốn vứt bỏ lời thề năm đó? Y không còn để môn chủ trong mắt sao?

Đúng là Đông Phương Hi đã cho hấn một chậu nước lạnh, khiến hấn vừa sợ vừa giận. Nhưng việc làm người ta phải khiếp sợ hơn chính là trong cơn say, hấn đã lần thứ hai cùng y làm chuyện đó. Tư vị đến tiêu hồn của đêm ấy đầu độc hấn đến tận xương tủy, khiến hấn ăn không ngon, ngủ không yên, thậm chí muốn tiếp tục được thỏa mãn trong sự dễ chịu vui thích đấy.

Hấn đã trúng độc, đã nghiện mất rồi.

Mặc dù muốn gì được nấy đến cao ngạo, khiến hấn không muốn thừa nhận, nhưng hấn thực sự đã mê luyến thượng Ngôn Phi Ly.

Điều này chỉ là hấp dẫn xác thịt mà thôi!

Cho nên khi Ngôn Phi Ly nói phải ly khai, hấn không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Như vậy cũng tốt, đại gia phân khai lưỡng địa, hai bên cùng lãnh tỉnh một chút. Vậy hấn mới không phản đối nữa, để Ngôn Phi Ly ly khai. Bản thân cũng thực hiện kế hoạch thành hôn với Lâm Yên Yên.

Vốn tưởng rằng tân hôn kiều thế có thể khiến hấn quên đi mọi chuyện, nhưng lần nữa mọi sự tuột khỏi tầm tay, vì hấn lúc nào cũng vô thức nghĩ tới Ngôn Phi Ly. Điều này khiến hấn rất không vui, hấn không thích loại cảm giác này.

Từ năm 12 tuổi đã bắt đầu tiếp nhận thân phận Bắc Môn môn chủ vị, mọi chuyện đều có thể điều khiển được. Hấn ưa cảm giác tự mình nắm giữ được mọi chuyện, thích tất cả đều được tiến hành theo kế hoạch của bản thân.

Nhưng bây giờ, lần đầu tiên hấn không thể nào khống chế được cái chuyện này, chính là nó, hài tử. Sai người đem hài tử đi, đoạn tuyệt quan hệ với Ngôn Phi Ly. Lúc đầu nghĩ, dù sao cũng là trưởng tử của mình, cho nên thỉnh thoảng sẽ đi xem nó thế nào. Nhưng sau đó, hài tử mỗi lúc một lớn, càng ngày càng khả ái. Mỗi lần trông thấy cái chân dung nho nhỏ của mình, trong lòng lại cảm thấy kiêu hãnh. Hấn sớm đã yêu thương đứa con, cốt nhục của hấn.

Vậy mà nghĩ đến người sinh ra nó, trong lòng lại rất phức tạp. Con mình cũng có bóng dáng của y, nhất là đôi mắt đen nhánh, sáng như ban lộc, rất giống người kia, khiến bản thân hấn không muốn nhớ tới cũng không được.

Lúc người kia quỳ gối thỉnh cầu hấn trả hài tử lại cho y, hấn quyết cự tuyệt. Bởi lúc đó, hấn còn đang rất gai mắt vì sự việc vượt quá tầm kiểm soát của hấn. Hấn không thích thế, hấn muốn phải có được biện pháp giải quyết việc này tốt nhất. Cho đến tận bây giờ, hấn vẫn cho rằng mình đã làm đúng.

Nhưng không biết từ khi nào, hấn đã thay đổi. Hấn biết, hấn đã bị dao động rồi.

Biết người y yêu là mình, hấn cảm thấy phần nộ, nhưng lại không hề ác cảm. Nếu là người khác, hấn chỉ thấy đây là vu nhục, sẽ không do dự mà giết kẻ đó. Còn với Ngôn Phi Ly, sau khi phần nộ, hấn lại có những ý nghĩ kì lạ. Nếu y mà là nữ nhân, mình nhất định sẽ lấy y.

Bắc Đường Ngạo lắc đầu. Ngôn Phi Ly không thể là nữ nhân. Cho dù y sinh hài tử, cũng không thể chối bỏ sự thực y là nam nhân. Cho nên mình không thể lấy y, cũng không thể sống cùng y.

Bắc Đường Ngạo bỏ qua tạp niệm, trở lại Trần Mai viện, quay lại làm môn chủ của Tứ Thiên Môn, trợ thủ của Lâm Yên Yên.

Hai ngày sau, nhận được một phong thư ngầm, khiến Bắc Đường Ngạo kinh hãi. Lập tức đi tìm Nam Cung Yên, vội vàng thu xếp, liền chạy tới chiến trường phía tây nam.

...

Đau!

Trong người đau quá, ngực cũng đau.

Ngôn Phi Ly toàn thân không thể động đậy, cơ thể như không phải của mình. Rất nhiều hình ảnh từ trong mộng liên tục lao về phía y. Cơ hồ là lão khát cái đã nuôi y và Lưu Thất lang bạc đầu đường xó chợ, ăn xin qua ngày. Cơ hồ là sư phụ ném y lên lưng ngựa đào tẩu trên chiến trường. Cơ hồ là các huynh đệ nơi sa trường đã đoạn mạng. Cuối cùng, tất cả những ảo ảnh đó lại tụ tập lại dưới ánh trăng bạc sáng tỏ ấy. Bạch y thiếu niên có khuôn mặt lãnh diễm cao ngạo. Dần dần, thần tình thiếu niên thay đổi, càng lúc càng mờ nhạt, càng lúc càng xa xôi, đang do dự không biết làm sao, bên tai đột nhiên vang lên tiếng nỉ non của bé con.

Hài tử khóc! Hài tử khóc!

Hai tay Ngôn Phi Ly vươn ra, nhưng không bắt được gì.

“Ngôn tướng quân? Ngôn tướng quân?” Thanh âm mơ hồ của Thu Diệp Nguyên truyền đến, Ngôn Phi Ly mơ màng mở mắt, vẫn chưa nhận biết được người trước mặt là ai, chỉ nắm lấy tay hắn: “Có thấy con ta không?”

Chưa nói xong, đã lại hôn mê.

Khi Bắc Đường Ngạo đến nơi, bắt gặp dáng vẻ của Ngôn Phi Ly như vậy.

“Sao lại thế này?” Bắc Đường kinh hoàng hỏi.

Trong đại trường, chỉ có Thu Diệp Nguyên và Lăng Thanh. Ngôn Phi Ly sau trận chiến, vẫn hôn mê liên tục từ bấy đến giờ. Thi thoảng tỉnh lại, nhưng ý thức cũng mơ hồ, không có tiêu cự, hoàn toàn không nhận ra ai với ai.

“Bắc Đường môn chủ, Ngôn tướng quân sản hậu có gốc bệnh, thân thể vốn sẽ không thể khôi phục, khí hư huyết nhược, không thích hợp thụ thai.” Nhìn sắc mặt Bắc Đường Ngạo, Thu Diệp Nguyên vẫn phải nói tiếp, “Nhưng hắn không chỉ mới sản hậu ba tháng đang thụ thai lần nữa, ở chiến trường bôn ba khổ cực, cho nên thai chết lưu, thân thể thực sự đại thương. Hiện giờ cơ sở đã lui, nhưng còn hôn mê bất tỉnh, nếu tiếp tục ở đây, chỉ sợ, chỉ sợ...”

“Chỉ sợ gì?” Bắc Đường trầm thanh.

Sắc mặt Thu Diệp Nguyên nhăn dúm, thấp giọng: “Chỉ sợ lành ít dữ nhiều.”

...

Bắc Đường Ngạo ngồi xuống bên giường, nhìn gương mặt tái nhợt gầy gò của Ngôn Phi Ly, trong ngực như bị vật nặng đè xuống, nói không nên lời.

Thu Diệp Nguyên đã lui, để Bắc Môn bọn họ ở lại. Lăng Thanh lên tiếng:

“Thu đại phu nói Ngôn tướng quân vẫn chưa thanh tỉnh, chỉ sợ cũng chưa biết bản thân đã hư thai, e sẽ kích động. Thuộc hạ thấy tình cảnh của tướng quân quả thật không ổn, mới ngấm đưa khẩn lệnh truyền về cho môn chủ. Thuộc hạ không thể hoàn thành chuyện môn chủ giao phó, xin tạ tội với môn chủ.” Nói xong, quỳ xuống trước giường.

Bắc Đường trở tay tặng hắn hai chưởng.

“Làm việc bất lợi, tội thứ nhất. Hộ chủ bất chu, tội thứ hai.”

Làm việc bất lợi, là chỉ nhiệm vụ Bắc Đường Ngạo giao cho hắn, chính là trông coi Ngôn Phi Ly, hắn không làm được. Hộ chủ bất chu, là chỉ Bắc Đường đưa hắn đến bên cạnh Ngôn Phi Ly, trên danh nghĩa Ngôn Phi Ly là chủ tử của hắn, nhưng hắn không thể hoàn thành trách nhiệm bảo hộ chủ tử.

Lăng Thanh nhận hai chưởng, kêu lên đau đớn một tiếng, ngã xuống, khoe miệng chảy máu, rồi lại lập tức không nhúc nhích, phục tùng trên mặt đất.

“Thuộc hạ thất trách, thỉnh môn chủ trách phạt.”

“Bản tọa đương nhiên sẽ phạt ngươi, bất quá không phải bây giờ. Nếu không phải ngươi làm việc sơ suất, Ngôn tướng quân sao bây giờ lại nằm đây, bản tọa cũng không phải buông quân vụ để đến chỗ này.” Bắc Đường Ngạo lạnh lùng nói, “Bút trưởng (2) của ngươi, bản tọa trước tiên sẽ ký. Nếu Ngôn tướng quân không tốt lên, ngươi khó thoát hình phạt.”

(2) bút trưởng: tờ giấy là tiền lương á ‘___’

“Vâng.”

“Ngươi lui xuống đi.” Bắc Đường Ngạo mặt không biểu cảm, quay đầu không nhìn hắn.

Lăng Thanh ôm lấy ngực, chậm rãi lui ra. Trước khi đi còn quay đầu lại, thấy môn chủ vẫn đang ngẩn nhìn người trên giường. Nhớ tới tiếng gọi của người kia khi hôn mê, ngực Lăng Thanh lại thêm đau nhức. Giải linh hoàn tu hệ linh nhân (3), chỉ mong, chỉ mong môn chủ có thể khiến người kia tỉnh lại, chỉ cần y có thể bình an vô sự, muốn hắn làm cái gì hắn cũng nguyện ý...

(3) giải linh hoàn tu hệ linh nhân: Muốn cởi chuông thì phải kiếm người buộc chuông – thành ngữ TQ, nghĩa là ai khơi mào thì người ấy phải kết thúc (ko tìm được cụm nào để thay ;___;)

25. Chương 25

Sau khi Thu Diệp Nguyên và Lăng Thanh lui ra, trong đại trưởng tỉnh lặng lại, chỉ còn Bắc Đường Ngạo và Ngôn Phi Ly. Hô hấp của Ngôn Phi Ly rất yếu, nhìn kĩ mới thấy, ra khuôn ngực còn phập phồng thở. Vẫn là một võ tướng lâu năm, thân thể lúc nào cũng khỏe mạnh, bây giờ lại mong manh thế này.

Bắc Đường Ngạo đưa tay dọc theo khuôn mặt y. Nhiều năm đã qua, hắn hình như chưa từng ngắm kĩ khuôn mặt này. Giờ mới phát hiện, không biết từ bao giờ, mái tóc đen như mực trải xuống sườn lại có lẫn vài sợi bạc. Dù đang mê man nhưng mi gian (*) vẫn hằn những nếp nhăn thật sâu. Vẫn là một khuôn mặt tuấn tú, thế mà gò má đã nhô cao, gầy không thể tưởng như thế.

(*) mi gian: khoảng cách giữa 2 lông mày.

Bắc Đường Ngạo rời mắt khỏi khuôn mặt tái nhợt của y, nhìn đến phần bụng, nơi đã từng vì hắn mà mang hài tử, đã bằng phẳng như cũ rồi. Chậm rãi xoa nhẹ, nghĩ đến thời gian qua, cũng đã có một hài tử ở đây. Một đứa nhỏ nữa khả ái như Ly nhi. Thật đáng tiếc, vô duyên với nhân thế...

Ngực Bắc Đường có chút khó chịu. Nếu không phải yêu mến Ly nhi, hắn hẳn sẽ vui mừng khi hài tử này không còn nữa. Nhưng nếu đã có một nhi tử khả ái như Ly nhi, khó trách muốn có thêm đứa thứ hai, đứa thứ ba,... Ở phương diện này, Bắc Đường cũng không khác với người thường. Thậm chí còn quan niệm bảo thủ, cố chấp hơn người ta một chút.

Mà, rõ ràng đã uống thuốc phòng thai, sao có thể có hài tử nhỉ?

Bắc Đường Ngạo thở dài. Bắt lấy mạch của Ngôn Phi Ly, cảm thấy nội tức của y rất lộn xộn, yếu ớt vô thực. Khẽ nhứu mày, đỡ y dậy, bàn tay đặt lên hậu tâm của y, một luồng nội lực ấm áp chậm rãi truyền vào.

Ngôn Phi Ly tập võ muộn, nội công căn cơ không thuần túy. Nhưng y chăm chỉ, công lực có thể coi là thâm hậu. Chỉ là không sánh được với Bắc Đường Ngạo, vốn tập luyện Minh Nguyệt thần công từ năm bốn tuổi. Trên đời này, chỉ có Minh Nguyệt thần công mà Bắc Đường Ngạo luyện, mới có năng lực chữa thương và tự hồi phục. Có điều không phải ai cũng tập luyện được loại võ công này.

Nội lực của Ngôn Phi Ly đang hỗn loạn dẫn ỏn định, thân thể cũng ấm áp hơn, y tựa vào ngực Bắc Đường, chợt rên rỉ một tiếng.

Bắc Đường nhận ra, cũng không thấy có phản ứng gì đặc biệt, chỉ cúi xuống, lắng nghe thấy âm thanh nhỏ nhoi ấy:

“Con ở đâu... Con... Con... Môn chủ... Con...”

Y lẩm bẩm rời rạc, dần dần lại im lặng lại.

Bắc Đường Ngạo ngậy người một lát, chậm rãi vận hảo nội công, thu tay đang ở hậu tâm của y, đỡ y nằm xuống.

Đúng lúc Thu Diệp Nguyên đi vào, “Bắc Đường môn chủ, Ngôn tướng quân phải uống thuốc.”

Bắc Đường Ngạo đứng dậy, nhường chỗ cho hắn.

Thu Diệp Nguyên thấy, sắc mặt Ngôn Phi Ly vốn tái nhợt giờ đã hồng hào lên một chút, bắt mạch, hiểu nguyên do, cảm kích không thôi nhìn Bắc Đường Ngạo. Y thuật của hắn tuy cao nhưng lại không biết võ công, với cơ thể khí lực hao tổn như Ngôn Phi Ly không có cách. Võ công của Lăng Thanh là theo dòng âm nhu, với Ngôn Phi Ly không thích hợp, nếu giúp y chữa thương, không khéo còn vô ích. Chân khí hỗn loạn này, mặc dù không liên quan đến bệnh của Ngôn Phi Ly, nhưng không có cũng khó hồi phục.

“Môn chủ, thỉnh ngài giúp ta nâng Ngôn tướng quân dậy.”

Bắc Đường Ngạo đã đứng lên rồi, nghe hắn nói, lại an vị tại đầu giường, nâng Ngôn Phi Ly dậy.

Thu Diệp Nguyên dùng thìa cho y uống, nhưng Ngôn Phi Ly hôn mê bất tỉnh, một thìa bón thuốc vào, phần nửa trào ra ngoài.

“Các người bình thường cho hắn uống như thế này?” Bắc Đường Ngạo nhíu mày hỏi.

Thu Diệp Nguyên thở dài, “Có lúc Ngôn tướng quân tỉnh, tuy ý thức mơ hồ, thì còn có thể nuốt xuôi. Nhưng phải lúc hôn mê, không thể làm gì hơn là bón từng chút thế này.”

Bắc Đường Ngạo bóp khớp hàm của y, nói với Thu Diệp Nguyên: “Bón cho hắn đi.”

Lông mày Thu Diệp Nguyên chau lại, “Biện pháp này ta đã thử qua, nhưng những gì cho hắn uống đều trào ra hết.”

Bắc Đường siết chặt tay mình, im lặng một lát, đột ngột đón lấy chén thuốc từ Thu Diệp Nguyên, nói với hắn: “Bản tọa bón hắn, người lui xuống trước đi.”

Thu Diệp Nguyên có chút do dự, lo lắng: “Môn chủ, chuyện này...”

“Lui xuống! Có vấn đề gì bản tọa sẽ gọi người.”

Thu Diệp Nguyên buộc phải lui.

Bắc Đường Ngạo nhìn Ngôn Phi Ly trong ngực, uống một ngụm thuốc, cúi xuống môi y. Vị thuốc nồng, còn có cả vị của Ngôn Phi Ly. Bản thân hắn không thích cái chuyện hôn môi, dù là với thê tử Lâm Yên Yên, cũng chỉ khi tình nồng mới hôn nàng. Nhưng bây giờ, hắn bón được cho Ngôn Phi Ly, thì không muốn phải rời khỏi đôi môi lạnh giá này. Thật nhẹ nhàng hôn, ôm lấy thân thể gầy gò quen thuộc, Bắc Đường dần dần nghĩ rằng, có chút động tình.

Thật khó để buông đôi môi của Ngôn Phi Ly, Bắc Đường cố kiềm chế dục tính bản thân, lòng kinh ngạc, không ngờ Ngôn Phi Ly lại có ảnh hưởng lớn đến hắn vậy.

Bón hết thuốc, Bắc Đường Ngạo nhẹ đặt lại Ngôn Phi Ly xuống, nhưng cảm thấy y khê động. Cúi đầu nhìn, chẳng biết từ lúc nào, tay Ngôn Phi Ly đã nắm lấy góc áo hắn.

...

Thần chí của Ngôn Phi Ly vẫn mơ màng trầm trầm. Y như đang tiến vào một vực thẳm rất sâu, không nhìn thấy đáy. Trong đó có vô số người đã chìa tay ra, gọi y. Lão khát cái, sư phụ, những địch nhân môn bị y giết cũng ở đây.

Một thanh âm nỉ non của trẻ nhỏ vang lên không ngừng. Y biết hài tử đó là ai. Đó chính là đứa con vừa mất của y.

Ngôn Phi Ly muốn đến chỗ bé con đang khóc lăm, y muốn ôm nó vào lòng, muốn hảo hảo nhìn xem nó thế nào. Thế nhưng mãi cũng không thể tìm được. Không thấy con, đứa con của y và môn chủ, trong người vừa lạnh vừa mệt, trái tim bần khoản không biết làm thế nào.

Bỗng nhiên, có một luồng khí chảy vào cơ thể y, sưởi ấm thân thể vốn băng lạnh nhiều ngày nay. Hương thơm nhàn nhạt vờn quanh, khiến y thấy quen thuộc và an tâm đến khó hiểu.

Y lần nữa trầm trầm ngủ, rồi không biết lúc nào, có một đôi môi ấm áp bao phủ y. Vị thuốc đắng chát theo yết hầu đi xuống, đầu lưỡi linh hoạt quấy nhiễu y, tinh tế lướt qua mọi chỗ, không ngừng khuấy động đầu lưỡi của y.

Rất quen thuộc, rất ấm áp.

Đừng đi...

Ngôn Phi Ly lòng hô to, mãi đến khi hương thơm nhàn nhạt kia bao lấy y lần nữa.

Khó khăn mở mắt, Ngôn Phi Ly lơ mơ nhìn thấy đỉnh trướng quen thuộc. Đầu còn choáng váng, cảm giác mình đã ngủ rất rất lâu rồi, toàn thân hư nhược vô lực.

“Người đã tỉnh.”

Thanh âm cũng quen thuộc vang lên bên tai, ngữ điệu vẫn lạnh lùng ấy có chút dịu dàng.

“Môn, môn chủ?” Giọng của Ngôn Phi Ly đặc biệt suy yếu. Y ngỡ ngàng nhìn Bắc Đường Ngạo, ý thức còn chưa thanh tỉnh hoàn toàn, chỉ vô thức nắm chặt góc áo của hắn. Đột nhiên, chuyện phát sinh đêm đó giống như tia chớp, xẹt qua đầu y. Cuống quýt đặt tay lên bụng, hồi nhớ: “Hài tử... Môn chủ, hài tử đâu?”

“... Hài tử đã không còn.”

Ngực Ngôn Phi Ly nhói lên. Tuy không nhớ chuyện xảy ra thế nào, nhưng vừa tỉnh đã nghe được sự thật, thế nào cũng không thể tiếp nhận. Ngơ ngác nhìn Bắc Đường hồi lâu, hốc mắt trở nên ươn ướt, y không thể nén được tâm tình, nhắm chặt hai mắt, để lệ cứ tuôn.

Tâm Bắc Đường Ngạo cũng rất khó xử. Dù sao đó cũng là con hắn. Nằm bên cạnh Ngôn Phi Ly, hiếm khi ôn nhu vậy mà ôm lấy y, để nước mắt của y chảy vào lòng mình.

Ngôn Phi Ly vô cùng đau đớn, không biết đã bao lâu, thể lực không cho phép, lại hôn mê.

Bắc Đường Ngạo bắt mạch, biết đã không còn trở ngại, nhìn khuôn mặt đầm đìa nước mắt của y, không đặt tên được tư vị trong lòng. Ngồi dậy, đắp chăn giúp Ngôn Phi Ly, thấy y vô thức cuộn mình, hai tay vẫn ôm chặt bụng, giống như hài tử vẫn còn ở đó.

Không biết vì sao, nhìn dáng vẻ này của y, Bắc Đường Ngạo chợt thấy xót xa. Sờ sờ ngực, cảm nhận thứ gì đó như vỡ ra, đau đớn vô cùng.

26. Chương 26

Khi Bắc Đường Ngạo ra khỏi lều, bên ngoài trời đã sáng. Lăng Thanh từ sớm sương rét mướt đã ở đây, cúi đầu đứng chờ.

“Môn chủ?” Trông thấy Bắc Đường Ngạo đi ra, Lăng Thanh vội vàng tiến lại, “Ngôn tướng quân...”

“Hắn vừa tỉnh lại.”

“Thật sao?” Nháy mắt, vẻ kinh hỉ xuất hiện trên khuôn mặt tuấn đạt của Lăng Thanh, khiến tâm Bắc Đường Ngạo khẽ động.

“Thuộc hạ vào chăm sóc hắn.”

“Không cần.” Bắc Đường Ngạo gọi hắn lại, nhìn sắc trời, “Người đi gọi Thu đại phu đến xem Ngôn tướng quân. Còn nữa, chuẩn bị chút đồ ăn, dễ tiêu một chút.”

“Vâng.” Lăng Thanh đáp, vội vàng rời đi.

Bắc Đường Ngạo nhìn bóng lưng hắn, trên mặt có vẻ lo lắng.

...

Thu Diệp Nguyên rất nhanh đã tới, sắc mặt hắn cũng rất không tốt. Ngôn Phi Ly bệnh nặng đã nhiều ngày, bởi vì chuyện này là bí mật, hắn không dám để ai biết, cứ cùng Lăng Thanh chăm sóc Ngôn Phi Ly, lại còn phải chú ý tới chuyện quân y, nhiều ngày rồi, có chút kiệt sức.

Bắc Đường Ngạo thấy hắn tới, liền nói chuyện Ngôn Phi Ly vừa tỉnh. Thu Diệp Nguyên bắt mạch, xác định Ngôn Phi Ly cuối cùng đã qua cơn nguy hiểm, chỉ có điều thân thể thực sự quá suy yếu, không thích hợp ở lại chiến trường.

“Vậy, bản tọa đưa hắn quay về Tổng đà.” Bắc Đường Ngạo thấy bộ dạng này của Ngôn Phi Ly, cũng biết không thể ngày một ngày hai hồi phục.

“Bắc Đường môn chủ, Tổng đà cách nơi này rất xa, Ngôn tướng quân suy nhược cơ thể, e không thích hợp đi đường dài.” Thu Diệp Nguyên cũng không cảm thấy về Tổng đà là tốt cho Ngôn Phi Ly. Thứ nhất là lý do trên, còn lý do nữa, chính là trong khi Ngôn Phi Ly hôn mê, thường nói mơ, tuy rời rạc, nhưng Thu Diệp Nguyên vẫn có thể suy đoán ra: Phụ thân thứ hai của đứa nhỏ mà Ngôn Phi Ly mang chính là của Bắc Đường môn chủ.

Kĩ lưỡng ngấm lại, khả năng này là lớn nhất. Ngôn Phi Ly đã theo Bắc Đường nhiều năm, trung thành tận tâm. Tuy tính tình khoan dung ôn hòa, nhưng vẫn luôn giữ khoảng cách với mọi người. Hơn nữa xã hội hiện giờ, người cương trực như Ngôn Phi Ly mà chịu nằm dưới thân, chắc hẳn hiếm thấy.

Trong đầu Thu Diệp Nguyên đã có phỏng đoán, hắn với Ngôn Phi Ly giao tình thâm hậu, đương nhiên sẽ suy nghĩ cho y. Hắn dù không biết quan hệ của hai người này đến đâu, cũng không biết Ngôn Phi Ly bị bách hại là cam tâm tình nguyện, nhưng thấy Bắc Đường Ngạo vừa nhận được tin liền lập tức tới, ra Ngôn Phi Ly trong lòng môn chủ cũng rất nặng tình.

Lại nghĩ Bắc Đường vừa mới tân hôn, trở lại Tổng đà với Ngôn Phi Ly mà nói, thế nào cũng không tốt. Y hiện giờ cả thể xác và tinh thần đều bị thương tổn, thật sự bị đả kích đến không dậy nổi, huống hồ ở Tổng đà nhiều người nhiều chuyện phức tạp, cũng khó an tâm nghỉ ngơi.

Bắc Đường Ngạo không biết những tâm tư này của Thu Diệp Nguyên, nghe hắn nói, liền trầm tư. Ở đây hẻo lánh, lại là chiến trường, thân thể Ngôn Phi Ly hiện tại thực sự không thể ở lại. Nhưng mấy phân đà gần đây, đều bị người Điền chiếm lĩnh, tham chiến lại tham chiến, cũng vẫn chưa hoạt động như bình thường được, không an toàn.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có mỗi thủ đô Hoa Thành của Việt quốc, nơi đó cách đây vài ngày đường, hơn nữa là phân đà thuộc quản lý của Tây Môn môn hạ, hẳn là an toàn vô ưu hơn.

...

Tây Môn Việt mang binh thần luyện quay về, vừa vào lều lớn, đã trông thấy Bắc Đường Ngạo ngồi trên đại y (ghế dựa lớn) của y sau quân trác (bàn), nhìn chiến sự địa đồ.

“Khiêm Chi và Ngôn tướng quân quả thật chủ tớ tình thâm, vậy mà đã chạy đến chiến trường Giản cảnh của ta.” Ngữ khí của Tây Môn Việt thoáng trào phúng.

Y và Bắc Đường Ngạo không phải không hợp nhau, chẳng qua luôn không ăn ý. Hai người một cuồng vọng, một cao ngạo, tính nết gần như tương trùng, đều không vừa mắt với nhau, cho nên gặp mặt khó tránh khỏi châm chích một chút.

“Phi Ly là đệ nhất đại tướng của ta, theo ta đã nhiều năm, thâm tình là tự nhiên.” Bắc Đường ngạo không lạnh không nhạt nói.

“Ngôn tướng quân rốt cuộc bị sao vậy? Nói là bị thương trên chiến trường, sao nghiêm trọng vậy?” Tây Môn Việt nhíu nhíu mày.

“Tiểu thương thôi, đã không còn đáng ngại, Khiêm Chi thay mặt hắn tạ ơn Tây Môn môn chủ đã quan tâm.” Bắc Đường Ngạo tuy nói vậy, nhưng khẩu khí lại mang ý mỉa mai.

Tây Môn Việt nghe chối lăm, mà không thể phản bác được. Năm đó y từng vì đệ nhất võ tướng, thủ hạ của mình, trở nên bá đạo. Tính tình sơ cuồng chính là do chuyện phản bội. Cho nên sau này, y tuy thu liễm rất nhiều, nhưng cư xử với mọi người cũng lạnh nhạt đi.

Sau cuộc đại chiến kia, y vội vàng lo chuyện chiến hậu, suốt từ bấy vẫn chưa đi thăm Ngôn Phi Ly, chỉ biết Ngôn Phi Ly vẫn hôn mê bất tỉnh. Sau đó mấy ngày, Diên nhân không cam tâm bại trận, đã rục rịch, phát động vài xung đột nhỏ, Tây Môn lại càng không thể xem Ngôn Phi Ly ra sao. Chỉ sai người đưa đến rất nhiều dược liệu quý báu, để Thu Diệp Nguyên hảo hảo chiếu cố Ngôn Phi Ly.

Kỳ thật mà nói, Ngôn Phi Ly vốn không phải là thuộc hạ của y. Nghe Thu Diệp Nguyên nói, tính mạng của Ngôn Phi Ly đã không còn đáng ngại, liền không để tâm nữa. Thế nhưng hôm qua nhận được tin, nói Bắc Đường Ngạo vì Ngôn Phi Ly mà tới, mới giật mình, e sợ thương thể của Ngôn Phi Ly. Nghĩ Ngôn Phi Ly thời khắc hiểm nghèo, chủ động xin đi tham chiến, ở cuộc đại chiến thủ vững chiến trường, lòng chột áy náy quá. Liền nói với Bắc Đường Ngạo:

“Nếu thương thể của Ngôn tướng quân đã không còn đáng ngại, ngươi cũng không cần phải ở đây nữa đâu. Thương thể của hãn thể nào? Phải làm gì, ngươi cứ nói.”

Hai người tuy thường ngày thích đối chọi, nhưng cũng đã quen nhau nhiều năm, với nhau cũng có chút biết tính. Bắc Đường Ngạo không khách khí nữa.

“Hãn không thể ở lại chiến trường, ta muốn dẫn hãn ly khai.”

“Quay về Tổng đà?” Vậy là thương thể của Ngôn tướng quân rất nghiêm trọng, y khó thoát trách nhiệm rồi.

“Quay về Tổng đà xa quá, ta sợ hãn không chịu nổi, muốn dẫn hãn đến Hoa Thành phân đà ở lại một thời gian, đợi thương thể của hãn khá lên sẽ trở về.” Nói đến tình trạng của Ngôn Phi Ly, Bắc Đường Ngạo bắt giắc nhíu mày.

Tây Môn Việt không ngờ vết thương của Ngôn Phi Ly lại nặng thế. Thấy Bắc Đường Ngạo đối với Ngôn Phi Ly quan tâm vậy, vừa cười vợ đã bất chấp tất cả, chạy đến đây muốn dẫn Ngôn Phi Ly đi, lòng không khỏi kinh ngạc.

...

Bắc Đường Ngạo thương lượng với Tây Môn Việt về chuyện của Ngôn Phi Ly xong, trở lại lều, thấy Thu Diệp Nguyên đang chăm cứu cho y, Lăng Thanh canh giữ bên cạnh.

“Hãn tỉnh chưa?”

Thu Diệp Nguyên lắc đầu. Bắc Đường Ngạo phân phó Lăng Thanh: “Lập tức đi thu dọn hành lý, theo bản tọa đến Hoa Thành.”

“Sao nhanh vậy?” Thu Diệp Nguyên ngẩng đầu, sững sốt hỏi.

Bắc Đường Ngạo ngồi xuống giường, nhìn Ngôn Phi Ly, lòng có chút lo lắng, nhưng nét mặt vẫn đứng vững. “Diên nhân muốn tấn công, ở đây không an toàn.”

Vừa rồi ở chỗ Tây Môn nghe được một tin tức ngoài ý muốn. Kẻ đối chiến với Ngôn Phi Ly ở chiến trường hôm đó, cuối cùng bị Lăng Thanh giết chết, chính là thân đệ đệ Sa Man của Ngột Kiệt. Ngột Kiệt vô cùng tức giận trước cái chết của Sa Man, tuyên bố ý định báo thù. Ngôn Phi Ly và Sa Man đối đầu, trên chiến trường có rất nhiều kẻ trông thấy, y lại thân là chủ tướng của Thiên Môn, phục sức nổi bật, Ngột Kiệt nhất định đã biết y là ai. Ba ngày trước cho người đến, nói nhất định sẽ gỡ thủ cấp của cừu nhân xuống.

Bắc Đường Ngạo không sợ gặp gã trong tuyến chiến, nhưng e gã phái người ám tập. Diên nhân am hiểu dụng độc. Ngôn Phi Ly lúc này khó có thể phòng bị, tốt nhất nên sớm đưa y ly khai.

...

Ngôn Phi Ly từ lúc hừng đông đã tỉnh một lần, sau đó lại hôn mê, nhưng đã khá hơn nhiều. Lăng Thanh lui xuống chuẩn bị việc rời đi, Thu Diệp Nguyên cũng muốn đi theo, liền quay về trưởng của mình thu thập đồ dùng.

Bắc Đường Ngạo sau khi an bài hảo hộ vệ, đi vào đại trường, tới bên giường, đã thấy Ngôn Phi Ly tỉnh lại, đang lẳng lặng nhìn hãn.

“Người đã tỉnh? Đúng lúc lắm, nào, ăn một chút, chúng ta phải xuất phát.” Bắc Đường Ngạo đi đến nâng y dậy, nhỏ giọng.

Ngôn Phi Ly không có phản ứng nhiều, chỉ vẫn nhìn hẩn mà thôi.

Vừa rồi tỉnh lại, nhớ đến chuyện tối qua, còn tưởng mình đang mộng. Môn chủ hiện giờ tân hôn yền nhĩ, xa đến nghìn dặm, sao lại ở đây, sao lại đối với y ôn nhu vậy?

Nhưng lúc này, đã trông thấy Bắc Đường Ngạo ngay trước mặt, Ngôn Phi Ly không dám tin.

Mãi đến khi, một muỗng cháo rất ấm rất ngon đưa vào miệng, Ngôn Phi Ly mới lấy lại được thần chí, phát hiện mình đang bị môn chủ ôm vào lòng, mà thìa cháo đang ở trong bàn tay trắng trẻo của môn chủ...

27. Chương 27

“Môn chủ...” Ngôn Phi Ly có phần hốt hoảng, bối rối. Muốn đẩy Bắc Đường ra, nhưng lại phát hiện bản thân vô lực, đầu văng mắt hoa, vô cùng yếu ớt.

“Đừng cử động. Người hôn mê gần nửa tháng trời, suốt từ bấy không ăn uống gì, cơ thể quá yếu. Mau ăn cháo uống thuốc, chúng ta sẽ đi.”

“Đi? Đi đâu?” Vừa mở miệng, đã bị Bắc Đường đút vào một thìa.

“Đến Hoa Thành.” Bắc Đường Ngạo đậm đậm đáp, vẫn tập trung đút cháo cho y. Cái chuyện này hẩn chưa từng làm bao giờ, động tác có chút trúc trắc thô bạo, nhưng đã là ôn nhu lắm rồi.

Ngôn Phi Ly cảm thấy đầu óc dường như còn bất tỉnh trầm trầm, đầy nghi ngờ: Môn chủ sao lại ở đây? Vì sao muốn dẫn y đến Hoa Thành? Chuyện hài tử... Môn chủ đã biết rồi ư? Hẩn đang nghĩ gì?

Y có rất nhiều điều muốn hỏi, mà cứ bị môn chủ liên tục nhét cháo vào miệng, căn bản không thể mở lời, đành phải cố nuốt. Y đã mê man nhiều ngày, uống thuốc nước đã thấy no, tràng vị bị suy thoái, giờ ăn thức ăn thật, nhưng khó trôi, nuốt một thìa cũng mất nhiều sức.

Ăn cháo xong, Bắc Đường đặt bát sang một bên, lấy áo choàng đến, khoác vào cho Ngôn Phi Ly, rồi lại mang thêm trường bào cho y.

“Môn chủ...” Ngôn Phi Ly ngơ ngác nhìn Bắc Đường Ngạo chăm nom mình.

Bắc Đường Ngạo cài xong thắt lưng cho y, cầm tay bắt mạch, nhận thấy nội tức coi như đã ổn, chỉ cần trên đường cẩn thận một chút, chú ý đến thân thể y một chút, chắc là không đáng ngại gì. Hẩn đối với người này, nếu mà đã chu đáo, thì quả thực đúng là vô cùng chu đáo.

Khi Lăng Thanh bước vào, chỉ trông thấy hai dáng người đang ở cùng một chỗ, lòng quặn lại. Vội thu lại hảo tâm, tiến đến cung kính nói với Bắc Đường: “Môn chủ, mã xa đã chuẩn bị xong, nhân mã cũng đã chỉnh tề, bất kì lúc nào cũng sẵn sàng xuất phát.”

Bắc Đường Ngạo gật đầu, hỏi: “Thu đại phu đâu?”

“Thu đại phu bị Tây Môn môn chủ tìm nói chuyện, chốc nữa sẽ đến.”

Bắc Đường Ngạo quay lại nói với Ngôn Phi Ly: “Sắp tới Thiên Môn sẽ khai chiến với Điện nhân, người ở đây khiến ta lo lắng nên mang người đến Hoa Thành dưỡng bệnh, chờ hồi phục sẽ quay về Tổng đà.”

Ngôn Phi Ly nghe hẩn nói lo lắng cho mình, lòng chột ảm lên, nhưng khi hẩn nhắc đến Tổng đà, lòng lại siết lại.

“Môn chủ, ngài, ngài muốn làm gì?” Ngôn Phi Ly kinh ngạc nhìn Bắc Đường Ngạo lại gần mình, dường như muốn ôm lấy y.

Quả nhiên, Bắc Đường Ngạo lại đậm đậm nói: “Ôm người ra xe.”

“Không, không cần. Ta, ta có thể đi được...” Ngôn Phi Ly yếu ớt đẩy hẩn.

Bắc Đường Ngạo cau mày, “Người hiện giờ thế này, có thể tự lên xe?”

Ngôn Phi Ly cúi đầu, thấp giọng, “Ồ đây là quân doanh, ta không thể làm tổn hại đến sĩ khí của chiến sĩ môn.”

Bắc Đường Ngạo không nói gì, nhìn chòng chọc y một lát, rồi đứng thẳng lên, vẫn ở bên giường nhìn y. Muốn bức ta khiến người ra cái kiểu gì đây.

Ngôn Phi Ly đầu không ngẩng lên, ngo ngoáy đưa chân xuống giường, muốn đứng dậy. Thế nhưng sao lại không được? Thân thể nghiêng ngả, đổ về phía trước.

Lăng Thanh cả kinh, vô thức muốn vọt lên, đã thấy Ngôn Phi Ly bị Bắc Đường Ngạo ôm vào lòng.

“Người không muốn đả kích sĩ khí của bọn họ, lại không hiểu bản thân đã hôn mê nhiều ngày như thế, từ lâu đã khiến họ phải bận lòng rồi, cần gì phải phô trương.” Bắc Đường Ngạo nhẹ trách cứ bên tai y, hơi thở phả vào thật gần.

Lòng Ngôn Phi Ly khẽ động, muốn hỏi hắn “phải bận lòng” đây là chỉ ai? Nhưng không dám hỏi. Thoáng một cái như thần, cơ thể đã bay bổng lên, bị Bắc Đường Ngạo ôm.

Ngôn Phi Ly hoa mắt, trái tim trong ngực đập rất nhanh rất mạnh, lại không ngờ so với nam nhân, thể trọng của bản thân đã nhẹ đến thế này.

Mồng hai Tết, ở Trầm Mai viện, Ngôn Phi Ly vì quỳ dưới tuyết mà té xỉu, cũng là Bắc Đường Ngạo ôm y vào buồng ngủ. Nhưng y bây giờ so với y khi đó, người đã sụt đến độ Bắc Đường Ngạo phải kinh hãi! Hai người họ khổ người vốn tương đương. Bắc Đường Ngạo tuy là người phương bắc, nhưng vóc dáng lại thon gầy, có chút mảnh mai, so với Ngôn Phi Ly có vẻ đơn bạc hơn. Còn giờ, Bắc Đường Ngạo nghĩ, trong tay mình quả thực là một khung xương.

Ngôn Phi Ly thấy vô cùng xấu hổ. Thứ nhất là bởi dáng dấp nhược thể, bị môn chủ ôm thế này, khiến y càng thấy mình vô lực. Thứ hai là bởi các chiến sĩ của mình ở trước mặt đây, y không thể hoàn thành trách nhiệm và giữ được uy nghiêm của một chủ soái.

“Không cần lo lắng, những tướng sĩ này đều là bộ hạ của người. Bọn họ lo lắng cho người đã lâu, thấy người tỉnh lại, phần chần còn không kịp nữa là đả kích!” Bắc Đường Ngạo trấn an y.

Nguyên lai... Môn chủ nói có người “phải bận lòng”, là chỉ bọn họ...

Những ngọn sóng thất vọng lăn tăn trong lòng Ngôn Phi Ly, đành cúi thấp đầu.

...

Mã xa chuyên dụng cho tướng lĩnh bị thương đã được chuẩn bị. Lăng Thanh chính lý rất cẩn thận, thấp y (giường nhỏ) và hai sườn xe lót thảm dày, giúp Ngôn Phi Ly ở trong xe không bị chòng chành.

Bắc Đường Ngạo đặt Ngôn Phi Ly lên tháp, thấy y vẫn cứ cúi đầu, liền tiến đến nâng lấy cằm y, hỏi: “Sao vậy? Khó chịu ư?”

Ngôn Phi Ly lắc đầu, yếu ớt đáp: “Thuộc hạ chỉ là hơi mệt.”

Bắc Đường Ngạo nhăn mày, “Phi Ly, trước khi người ly khai, bản tọa đã nói với người rồi. Người giúp Tây Môn môn chủ phân ưu là tốt, nhưng phải biết chừng mực. Tin người thông minh như người sẽ minh bạch ý tứ của bản tọa. Nhưng hiện tại thì sao, người tự biến mình thành dạng gì đây! Nói cho người, bản tọa rất mất hứng, phi thường mất hứng! Khi bản tọa cho người ly khai Tổng đà, không phải muốn người sẽ trở về như thế này!”

Lời Bắc Đường Ngạo mỗi lúc một nặng, tay cũng tăng thêm khí lực. Lại đột nhiên phát giác sắc mặt Ngôn Phi Ly tái nhợt đi, khuôn mặt vốn đã tiêu tụy lại càng trắng bệch như tờ giấy.

Phát hiện giọng điệu của mình hơi quá, Bắc Đường Ngạo hít một hơi, bàn tay đang nắm lấy cằm y chuyển thành khẽ vuốt ve, mềm giọng nói: “Bản tọa không trách người, chỉ là người chuyện gì cũng cố nhẫn nhịn, cái gì cũng không nói, khiến người ta không đoán được người đang nghĩ gì. Giờ thân thể người không tốt, đường đến Hoa Thành khổ cực, nếu không thoải mái phải nói. Bản tọa đã bảo Thu Diệp Nguyên theo cùng. Hắn và người thân thiết, y thuật của hắn lại cao minh, sẽ hảo hảo chiếu cố người. Nếu không thoải mái, người phải lập tức nói cho hắn, biết không?”

Khó thấy Bắc Đường Ngạo nói với ai nhiều như vậy, rõ ràng qua lời nói để lộ hàm ý quan tâm.

Môi Ngôn Phi Ly khẽ run, muốn nói lại thôi.

“Người có chuyện muốn nói?” Bắc Đường Ngạo hỏi y, lại đã thấy y cúi đầu, “Phi Ly?”

“Môn chủ, chuyện hài tử... Ngài đã biết?” Ngôn Phi Ly thấp giọng.

Bắc Đường Ngạo gật đầu đáp.

Tâm Ngôn Phi Ly căng ra, biết rằng khoảng thời gian thanh tỉnh ngắn ngủi tới qua là thật, quả là thật.

Nắm chặt lấy trường bào, thanh âm của y có phần run rẩy, “Chuyện hài tử, ta không biết, thực sự không biết... Ta, ta một chút cũng không phát hiện...”

“Phi Ly, chuyện này không trách người! Không nên nghĩ về chuyện hài tử nữa, quên đi.”

Ngôn Phi Ly nghe xong, cả người lẩy bẩy, quay đầu, lộ ra nụ cười sâu thẳm: “Thuộc hạ đã biết, thuộc hạ sẽ không nghĩ nữa...”

28. Chương 28

Sau khi Thu Diệp Nguyên chạy tới, Bắc Đường Ngạo để hần và Ngôn Phi Ly ngồi chung xe ngựa, mình thì cưỡi Mặc Tuyết, cùng Lăng Thanh và 30 danh thân binh xuất phát theo hướng Hoa Thành.

Dọc đường đi, Bắc Đường Ngạo cứ nghĩ mãi về chuyện vừa rồi.

Ngôn Phi Ly nói xong, liền mệt mỏi nằm xuống, cố tình quay lưng về phía hần, nhìn không rõ biểu tình. Y tuy miệng nói không nghĩ, nhưng Bắc Đường Ngạo thừa biết tính tình y.

Hần biết, bản thân không nên nói vậy. Khi mang Ly nhi đi hần cũng nói với Ngôn Phi Ly như thế, giờ là lần thứ hai, lại khiến y nổi lên tâm sự. Chính là hài tử đã mất, nói thế tuy vô tình, nhưng ngoài nói vậy, hần thực sự không biết phải nói như thế nào mới là tốt cho Ngôn Phi Ly.

Trong mã xa, Ngôn Phi Ly mơ màng như vậy mà nằm. Môn chủ nói rất đúng, y không nên nghĩ nữa, nên quên chuyện hài tử đi. Nhưng có một việc môn chủ sai rồi, đó chính là, tất cả đều do y!

Mất đứa con này, là y tự làm tự chịu. Y không nên rời khỏi Tổng đà, không nên muốn trốn tránh môn chủ, không nên cậy mạnh trên chiến trường, không nên ngu xuẩn mà thiếu số giác...

Ngôn Phi Ly nhắm mắt. Lệ đã nhạt nhòa suốt một đêm, cho nên giờ đây, y chỉ có thể nỉ non ở trong lòng,

...

Bắc Đường Ngạo mang theo Ngôn Phi Ly hướng về phía Hoa Thành. Bởi vì sợ thân thể y không chịu nổi, nên xe đi rất chậm, năm ngày trời mới đến Hà sơn, biên cảnh Giản Việt. Qua ngọn núi này, chính là địa giới của Việt quốc.

Tây Môn sinh ra tại Việt quốc, phụ trách mọi công vụ thuộc Thiên Môn ở Việt quốc. Y đã sớm phái người báo cho Hoa Thành phân đà, chỉ cần qua Hà sơn, sẽ gặp người của phân đà đến tiếp ứng. Tuy đã ra khỏi chiến trường, nhưng suy cho cùng vẫn đang ở cảnh nội Giản cảnh. Thổ địa ở đây không ai quản lý, rất nhiều người ngựa tranh đoạt lẫn nhau, lại có cả sự xâm nhập của ngoại tộc, vô cùng không an toàn.

Bắc Đường Ngạo chỉ mang theo 100 danh thân binh thuộc bộ đội của Ngôn Phi Ly, thừa sức hộ tống bọn họ đến Hoa Thành, nhưng để ứng phó nạn binh hỏa cũng phải nỗ lực hết sức. May mắn thay, đoàn người giương cờ hiệu của Thiên Môn mà đi, không nhằm với quân khẩu (quân xâm lược) hoặc lưu phi được, sẽ tự động được cho qua, chắc không kẻ nào ngu xuẩn đến nổi coi bọn họ là địch.

Ngôn Phi Ly tỉnh lại, cảm thấy xe đã dừng bánh, hồi lâu vẫn chưa đi tiếp, hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Thu Diệp Nguyên đáp: “Phía trước giao thông không tốt lắm thì phải, Bắc Đường môn chủ đã mang người đi xem rồi.”

Ngôn Phi Ly chậm rãi ngồi dậy. Nhiều ngày nay y không tỉnh thi ngủ, tuy cơ thể vẫn suy yếu, tinh thần uể oải, nhưng chung quy cũng đã khá hơn rất nhiều so với lúc mê man bất tỉnh, có thể uống thuốc đúng giờ, cũng có thể từ từ ăn chút thức ăn.

“Thu đại phu, chúng ta đi đến đâu rồi?”

“Đến chân núi Hà rồi.”

“Hà sơn?” Ngôn Phi Ly dưới sự giúp đỡ của Thu Diệp Nguyên, tựa người trên tháp, hỏi: “Chúng ta chính là vẫn dọc theo đông lộ Hà sơn mà đi?”

Thu Diệp Nguyên sống trên đời được 23 năm, ngoài xuất môn hái thuốc, rất ít rời Tổng đà, cho nên với những địa hình lân cận không biết mấy, nhớ khi này có hỏi binh sĩ, mơ hồ nói: “Có lẽ vậy.”

Ngôn Phi Ly không hỏi lại, Thu Diệp Nguyên liền xuống xe lấy thuốc cho y.

Bắc Đường Ngạo mở cửa xe, bước vào, thấy Ngôn Phi Ly đang nhắm mắt dựa trên tháp, bèn nói với y: “Phi Ly, con đường phía đông Hà sơn không thể đi, dùng xong bữa trưa, chúng ta sẽ vòng qua tây lộ.”

Ngôn Phi Ly mở mắt, “Đông lộ sao không đi được?”

“Đường bị đất chặn, xe không thể qua.” Bắc Đường Ngạo qua loa đáp.

Ngôn Phi Ly lặng yên một lát, thấp giọng: “Nếu đi tây lộ, phải cẩn thận.”

Y rõ tường tận từng cành cây ngọn cỏ của Giản cảnh.

Đông lộ bằng phẳng rộng rãi, dù hơi lòng vọng nhưng an toàn, thuận lợi. Tây lộ nổi thẳng đến Việt quốc, nhưng sơn sâu cốc hiểm, hai bên lại có núi cao rừng rậm, là một chỗ trốn tốt, trước đây lưu phi hay cường đạo thường ẩn núp trong đó, hoạt động lẻ tẻ, đặc biệt nguy hiểm, bởi nạn nhân khó chạy. Chỉ sợ là có người cố ý chặn đường, bắt ta phải chuyển sang đường khác.

“Người không cần lo lắng, bản tọa đã có dự định.” Việc này sao Bắc Đường lại không biết. Trong đầu sớm đã có cảnh giác.

Đại gia dùng xong ngọc thiện, nghỉ ngơi trong chốc lát, Bắc Đường Ngạo liền chỉ huy cả đoàn đổi sang tây lộ, cũng phái Lăng Thanh bí mật đi trước, tìm hiểu địa thế.

...

Mã xa dần tiến về tây lộ, đường đi chật hẹp gồ ghề. Cổ mộc hai bên cao ngất, che đi ánh sáng ban ngày. Là trưa tháng sáu, mà bầu không khí lại âm u dày đặc, hàn khí rất nặng, khiến người ta bất giác hồi hộp.

Bắc Đường Ngạo dường như với cảnh vật chung quanh không hề sở giác, cũng không cấp bách quá, chỉ là chú ý tránh những chỗ xóc nảy, không nhanh không chậm tiến bước.

Không ngờ cũng bình an qua được biên giới hai nước, đã đi được đến cuối đường rồi, Việt quốc gần ngay trước mắt, các tướng sĩ cũng chậm rãi mà thở nhẹ một hơi trong lòng.

Nhưng đúng lúc ấy, Bắc Đường Ngạo đột nhiên dừng ngựa, vung tay lên, đoàn xe cũng dừng lại.

Thúc ngựa tiến lên, thanh âm của Bắc Đường Ngạo hơi thanh lãnh, nhưng truyền vang khắp sơn cốc.

“Nếu đã tới, hà tất phải trốn, làm kẻ vô sỉ.”

Thanh âm vang vọng khắp sơn cùng cốc hiểm, lơ mơ tán đi, không còn chút động tĩnh. Tất thấy hẻm núi đều yên tĩnh đến dọa người.

Bắc Đường ngạo cười lạnh, trong đôi con ngươi thanh tú hiện lên tàn khốc: “Nếu không nhận ra người, bản tọa sẽ không khách khí.” Nói rồi vung hai tay, thân binh trái phải cùng cài tên, nhắm về phía rừng cây. Tên phóng ra, làm dậy lên một màn khói xanh, tỏa khắp rừng, lập tức tạo thành sương mù che phủ.

29. Chương 29

Giữa rừng, mơ hồ xuất hiện những xao động, địch nhân hiển nhiên không ngờ bên ta lại bắn ra loại mây mù thanh sắc này, không biết có độc hay không, lập tức hoảng loạn.

Màn sương như có sinh mệnh, nhanh chóng tỏa ra, không hề mỏng, ngược lại ngày một dày lên.

Bắc Đường Ngạo lần thứ hai giơ tay, ra hiệu tấn công, bình đựng khói xanh được thu hồi, phía sau lập tức xuất hiện thân binh đã chỉnh tề tiến quân, châm ngòi tiến nổ, lần nữa không lưu tình bắn về phía địch.

Hỏa diễm lập tức bốc lên, hừng hực cháy. Chỉ nghe thấy tiếng gào thét, ngựa hí móng đập, vài mũi tên lạc bay ra, dần dần có bóng người ngựa xuất hiện.

Bắc Đường Ngạo ra lệnh một tiếng, dẫn một phần thân binh áp sau. Lăng Thanh mang những người còn lại trật tự hộ tống mã xa của Ngôn Phi Ly, cấp tốc theo hướng tây mà chạy.

Chỉ trong mấy trăm tên địch nhân toán loạn đào tẩu. Cả người lẫn ngựa đều bị thiêu cháy, chặt vật không chịu nổi.

Vài tên vẫn còn chưa rõ tình thế, đã bị đợt tên thứ hai của Bắc Đường Ngạo bắn trúng, ngã xuống rào rào. Ngựa theo hậu diện chạy đi, lập tức quẩn chân, nhất thời người ngã ngựa đổ, sơn đạo vốn rộng lớn giờ chen chúc thành một đống. Bị lửa dọa, người cưỡi ngựa bỏ chạy ngày càng dồn dập, chung quanh loạn, lửa càng lớn thêm.

Toàn sơn đạo và rừng rậm, nháy mắt đã thành một trận hỏa hoạn lớn.

Bắc Đường Ngạo nhếch miệng, đôi môi hồng diễm lộ ra nụ cười lạnh lùng tuyệt đẹp.

Ung dung xoay người phóng ngựa, Bắc Đường Ngạo mang theo nhân mã, để lại địch nhân phía sau trong tiếng khóc thét.

Một trận này đã để cho đại tướng Diên tộc Ngột Kiệt, lần đầu tiên mở mang tầm mắt, nhận thức được thực lực của Bắc Đường Ngạo.

Một trăm thân vệ Thiên Môn không hề bị tổn thất, mà năm trăm nhân mã của mình lại gần như bị diệt trừ. Đã sớm trừ tính mai phục nhiều cạm bẫy, giờ đã không có lấy một cơ hội sử dụng.

Một khinh kỵ mặc xích sắc (màu đỏ), dáng người cao tráng kiệt chạy khỏi hỏa diễm. Nhìn chiến trường mình dày công chuẩn bị, giờ đã bị thiêu thành một đống hỗn độn. Cả tiểu phân đội năm trăm người, những kẻ sống sót, chỉ có hơn mười mạng.

Trên mặt Ngột Kiệt phủ đầy lãnh ngạnh, che kín lo lắng, nhìn về đoàn người phía xa.

Bắc Đường Ngạo!

Nghĩ đến cái bóng mờ đã khuất dạng sau tầng tầng cây rừng kia, vẫn có thể tượng tượng được rõ rệt bóng dáng cao ngạo, hai nắm tay Ngột Kiệt rất nhanh siết lại.

Ta, nhớ kĩ người rồi!

...

Dù Ngôn Phi Ly ngồi trong xe ngựa, nhưng với những chuyện đã xảy ra vẫn thanh thanh sở sở.

Lén vén rèm cửa sổ, trông thấy Bắc Đường Ngạo đang bình thản như thường chỉ huy đám lính, không uống công ai đó đã chuẩn bị trước, phá tan kế hoạch của địch nhân. Gần đây, trên khuôn mặt thanh lãnh luôn lộ ra vẻ sắc thái lãnh diễm ngoạn tuyệt (1).

(1) lãnh diễm ngoạn tuyệt:

“lãnh diễm” – vẻ đẹp lạnh lùng

“ngoạn tuyệt” – vô cùng độc ác.

“Bắc Đường môn chủ thật lợi hại...” Thu Diệp Nguyên tắc lưỡi thán phục, thoáng sợ sệt.

Ngôn Phi Ly không nói gì, một cảm giác mông lung xa xăm bao phủ y.

Đó là môn chủ. Một người vĩnh viễn không thất bại. Bất luận là mưu kế hiểm nguy cỡ nào, ở trước hắn đều nhỏ nhất không đáng kể như thế.

Ngôn Phi Ly nhìn chiếc bóng mặt hoặc kia, trong lòng có chút quen thuộc, người nóng lên.

Cái cảm giác ấy đã có từ khi lần đầu y gặp hắn, chưa bao giờ biến mất.

Tên vẫn bản không ngừng.

Ngôn Phi Ly hiểu, đoạn tình kết này, trọn kiếp, dù đến ngày y hôn phi yên diệt (2), cũng không thể dứt được...

(2) hôn phi yên diệt: thành tro bụi.

...

Ra khỏi Hà sơn, nhanh chóng thấy được nhân mã tiếp viện của Hoa Thành phân đà.

Bọn họ đang kinh ngạc nhìn khói đặc ngất trời từ đại hỏa trong sơn lâm. Chỉ thấy Bắc Đường Ngạo mang người thông dong bình ổn từ đường rừng bước ra, vội vàng nghênh đón.

Người của phân đà ở phía sau hộ tống, tốc độ đi nhanh hơn rất nhiều. Vì Ngôn Phi Ly bệnh quá nghiêm trọng, cho dù cố gắng chống chọi vài ngày đường nay, nhưng tới cảnh nội Việt quốc thì không chịu được nữa. Thu Diệp Nguyên không thể làm gì hơn, dứt khoát hạ trọng dược, làm y ngày nào cũng mê man, tiết kiệm thể lực.

Bắc Đường Ngạo thấy vậy, hạ lệnh dốc hết tốc lực, mau chóng đến Hoa Thành.

Bốn ngày sau, nhân mã chạy vội cũng đã đến ngoại ô kinh đô Hoa Thành.

Ngôn Phi Ly tỉnh lại, một hương thơm nhàn nhạt tỏa ra trong xe. Mở mắt, Bắc Đường Ngạo đang ngồi bên cạnh.

“Môn chủ?” Thanh âm của Ngôn Phi Ly khàn khàn suy yếu.

“Phi Ly, người tỉnh lại.” Bắc Đường Ngạo tiến sát lại, nói nhỏ với y: “Chúng ta đã đến ngoại ô Hoa Thành, một canh giờ nữa sẽ vào thành.”

“Ngô...” Ngôn Phi Ly lên tiếng, nghĩ thật chua chát làm sao. Y cứ thế mà qua nhiều ngày, tỉnh thoảng có tỉnh lại, ăn chút thức ăn, uống thuốc, rồi lại trầm trầm thiếp đi, vẫn chưa có cơ hội gặp môn chủ.

“Thu đại phu đâu?”

“Ngồi ở ngoài.”

Thật ra Thu Diệp Nguyên thứ nhất muốn hít thở không khí, thứ hai thấy Bắc Đường Ngạo hôm nay lại ở trong xe, dầu sao nghĩ cũng không được tự nhiên, liền thúc thời mà chạy ra ngoài ngồi, bồi đánh xe.

Ngôn Phi Ly cố tỉnh táo lên, muốn ngồi dậy. Bắc Đường Ngạo vừa mới đưa tay đỡ y, mã xa đột nhiên xóc một cái, thân thể Ngôn Phi Ly hơi nghiêng, lập tức ngã vào lòng hắn.

Ngôn Phi Ly cảm thấy phi thường xấu hổ, yếu ớt tránh ra, nghĩ Bắc Đường Ngạo sẽ buông y, ai ngờ, lại bị hắn ôm hẳn vào lòng. Trong mã xa chỉ có hai người, bầu không khí vốn kì lạ, giờ còn có thêm tư thái này, Ngôn Phi Ly không khỏi có chút bối rối.

Kỳ thực Bắc Đường Ngạo không nghĩ nhiều như thế. Mấy ngày nay mã xa liên tục đi vội, Ngôn Phi Ly nếu mê man sẽ không cảm thấy gì, nhưng sau khi tỉnh lại nhất định sẽ cảm thấy khó chịu bởi những chuyển động lắc lư. Chi bằng tựa vào ngực mình, tìm chút thoải mái. Kì quái chính là, ôm nam nhân này là điều cực quen thuộc, đáy lòng Bắc Đường Ngạo như thế mà phát ra một cảm xúc thỏa mãn lơ mơ.

“... Môn chủ, ngày đó, kẻ tập kích chúng ta ở Hà sơn là ai?” Ngôn Phi Ly thấy Bắc Đường Ngạo không có ý định buông y ra, còn giúp y điều chỉnh tư thế một chút, để y dựa vào lòng mình thêm thư thái, có chút

minh bạch dụng ý của hần. Nhưng hai người thế này thân thiết quá mức, Ngôn Phi Ly cho rằng rất không tự nhiên, bèn phá vỡ không gian yên lặng đến khó hiểu này.

“Chỉ là vài phi nhân bất tri tử hoạt (3) mà thôi. Phi Ly không cần quan tâm.” Bắc Đường Ngạo trả lời qua loa. Hần không muốn Ngôn Phi Ly biết chuyện Ngột Kiệt đã hạ lệnh truy sát y.

(3) bất tri tử hoạt: không biết sống chết.

Ngôn Phi Ly đương nhiên không còn nghĩ thêm, mặc dù thấy cũng kì lạ, bọn đạo tặc này to gan thế sao, dám tấn công Thiên Môn, nhưng chung quy là không nghĩ đến nữa.

Tựa vào lòng môn chủ, Ngôn Phi Ly dần dần thấy an tâm.

Đột nhiên nhận thấy, cảm giác này sao mà quen. Kỹ lưỡng hồi tưởng, dường như khi mình hôn mê, cũng đã từng được hần nhẹ nhàng ôm vậy, cũng từng được hương thơm nhàn nhạt của hần bao quanh. Cảm giác quen thuộc ấm áp này, trấn an cơn ác mộng lạnh buốt và bi thương của y...

Ngôn Phi Ly có chút khó xác định. Chính là y vô pháp mở lời hỏi. Không gian lần thứ hai lắng xuống trong mả xa. Thanh âm lộc lộc vang lên, mang theo sự yên lòng.

Chợt, mả xa lắng lại một hồi, ngừng lại. Ngoài xe truyền đến nhiều tiếng bước chân lẫn tiếng người.

30. Chương 30

“Chuyện gì vậy?” Ngôn Phi Ly vừa khê động, đã bị Bắc Đường Ngạo kìm lại.

Công lực của y bị hao tổn, không nghe rõ tiếng xôn xao bên ngoài, nhưng Bắc Đường Ngạo thì đã rõ ràng, thần nhiên trả lời: “Không có gì, đại khái là gặp phải dân chạy nạn.”

Lũ lụt ở phía nam ngày càng nghiêm trọng, Việt quốc và vài tiểu quốc cùng gặp khó khăn, quốc thể bất cường bất thịnh (1), nhưng vẫn phải miễn cưỡng trung lập ở thời loạn. Giờ còn gặp phải cơn lũ lớn chưa từng thấy trong mười năm qua, hần có chút không trụ nổi. Nạn dân cùng đường, ào ào rời nhà, đến Hoa Thành tị nạn.

(1) quốc thể bất cường bất thịnh: thực lực của quốc gia mà không mạnh thì đất nước không thịnh vượng.

Ngôn Phi Ly nghe vậy, lòng căng thẳng, nhớ tới cuộc sống hồi nhỏ cùng lão khất cái lang bạc đầu đường xó chợ. Năm nay thiên tai, biết bao hài tử cô nhi. Giã ra khỏi Bắc Đường Ngạo, đứng lên mở cửa xe nhìn ra, cảnh nạn dân quần áo tả tơi, lưng mang bao bố, tốp năm tốp ba dìu nhau đứng ở hai bên đường hoặc vô thần hoặc mở miệng chờ đoàn xe của bọn họ đi qua đập vào mắt. Có một người đàn bà trên tay vẫn ôm lấy một hài nhi, tiếng khóc nỉ non của đứa trẻ sao mà mỏng manh vô lực.

Lòng Ngôn Phi Ly trùng lại khi nhìn thấy vậy, mãi đến lúc mả xa vừa nhích lên, Bắc Đường Ngạo kéo cửa xe xuống. Ngôn Phi Ly lơ mơ nghe thấy thanh âm của những người dân tị nạn xa xa, rồi lát sau mới không nghe gì nữa.

...

Vào thành, nhanh chóng đã đến cửa Thiên Môn phân đà. Phân đà đà chủ Đỗ Sinh đích thân ra nghênh tiếp bọn họ.

Sau khi được tham kiến, Bắc Môn môn chủ, Bắc Đường Ngạo cho xe ngựa tiến thẳng vào viện, Tu Diệp Nguyên đỡ Ngôn Phi Ly xuống xe.

Đỗ Sinh hàng năm đến kì đều đến Tổng đà báo cáo, cũng đã từng gặp Ngôn Phi Ly vài lần. Lúc này thấy dáng vẻ tiêu tụy của y, gầy gò vô thần, không khỏi giật mình. Hần đặc biệt gọi toàn bộ phân đà Tây viện tới nghênh đón, cùng ở lại với Bắc Đường Ngạo và Ngôn Phi Ly. Một trăm thân binh kia, tất cả được an bài ở ngoại viện.

Sau khi tạm thời ổn định, Ngôn Phi Ly cũng coi như có thể an tâm dưỡng bệnh. Bệnh của y từ lâu đã sớm là gốc bệnh, chỉ có thể chậm rãi điều dưỡng, muốn khỏi hẳn là không thể.

Với sự chữa trị chu đáo của Thu Diệp Nguyên, vết thương và hậu di chứng sảy thai của Ngôn Phi Ly dần dần có chuyển biến tốt lên, nhưng vẫn cứ suy yếu thể, không khởi sắc.

Bắc Đường Ngạo thấy vậy, hỏi Thu Diệp Nguyên nguyên có.

“Khúc mắc nan giải, tích tụ trong lòng, đến nỗi thân thể hồi lâu rồi không khởi sắc.” Thu Diệp Nguyên đáp.

Bắc Đường Ngạo cau mày, “Vậy phải tới khi nào thân thể mới có chuyển biến tốt?”

Thu Diệp Nguyên thở dài:

“Tâm bệnh cần phải tâm được trị (2)! Thu mỗ chỉ có thể chữa trị được thân xác, không thể chữa trị được tâm hồn.”

(2) Nguyên gốc là “Tâm bệnh hoàn tu tâm được y”.

“Ý tứ gì đây?”

Vốn là y giả có giao tình với Ngôn Phi Ly, Thu Diệp Nguyên chẳng biết lấy được dũng khí từ đâu, thẩn thẩn nhìn Bắc Đường Ngạo, hỏi ngược lại: “Bắc Đường môn chủ không phải hỏi ta. Môn chủ chẳng lẽ không biết?”

Bắc Đường Ngạo sững sờ, nhìn hần, thấy hần không hề sợ hãi mà nhìn lại mình. Trong nháy mắt, Bắc Đường Ngạo đã có thể khẳng định, Thu Diệp Nguyên biết tất cả rồi. Bắc Đường Ngạo cũng không sợ hần biết, khi hần giúp Ngôn Phi Ly đỡ đẻ, chuyện này đã không thể giấu diếm. Huống hồ lần này Phi Ly mất con, cũng là do Thu Diệp Nguyên chăm sóc.

“Thu đại phu, bản tọa có chuyện vẫn luôn muốn hỏi người.” Nếu tất cả đã cùng minh bạch, thắc mắc nên sớm được giải đáp.

“Môn chủ có chuyện gì thỉnh cứ nói.”

“Bản tọa biết Phi Ly từng xin người thuốc tránh thai,” Bắc Đường Ngạo nghiêm túc nhìn hần, “Đã như vậy, hần vì sao vẫn mang thai?”

Nói đến chuyện này, Thu Diệp Nguyên cũng nghi hoặc đã lâu. Nhưng hần cũng không rõ, đã xem rất nhiều điển tích y được rồi, cũng không có ngoại lệ. đành phải thành thực đáp:

“Thu mỗ cũng vẫn chưa hiểu rõ. Khi Thu mỗ bắt mạch cho Ngôn tướng quân, thấy hần thụ thai không giống nữ tử, mà cũng không giống nữ nhân Quỷ Thủy. Thu mỗ từng tìm đọc điển tích, biết dân tộc Ma Da này thời cổ đến từ phương Bắc xa xôi. Tương truyền bọn họ vì được thần thánh chiếu cố, cho nên bất luận nam nữ đều có thể sinh con. Nhưng dân tộc này 200 năm trước đã bị tiêu vong, quan vụ ghi lại chuyện của bọn họ rất ít.”

Thu Diệp Nguyên suy nghĩ một lát, lại nói tiếp:

“Trên thực tế, Thu mỗ suy đoán nam nhân Ma Da tộc thụ thai không giống với nữ tử Quỷ Thủy là phải. Tự cơ thể bọn họ khi có tình ái, sẽ sản sinh năng lực thụ thai, sau khi cùng nam tử Tinh Thủy kết hợp sẽ có thể có em bé, cho nên thuốc Thu mỗ chuẩn bị cho Ngôn tướng quân mới có thể vô hiệu.”

Bắc Đường Ngạo nghe hần nói xong, trầm trầm nghĩ một lát.

“Nói vậy, hần sẽ vẫn tiếp tục thụ thai?”

Ý gì vậy?

Thu Diệp Nguyên càng hoảng sợ, kinh dị nhìn Bắc Đường Ngạo.

“Không có biện pháp ngừa thai khác sao?” Bắc Đường Ngạo liếc mắt nhìn hần, làm ngơ trước biểu tình dần ra kia.

“Chuyện này... Chuyện này...” Đầu óc Thu Diệp Nguyên nghĩ vòng nghĩ vo, hồi lâu mới phản ứng lại, có chút khó nói: “Chỉ cần, chỉ cần cuối cùng, cuối cùng, cái đó...” Lúng túng mãi, thoáng thấy Bắc Đường Ngạo có chút mất kiên nhẫn, đành cắn răng: “Chỉ cần cuối cùng không để lại bên trong là được!”

Nói xong, mặt hần cũng đỏ bừng lên.

Bắc Đường Ngạo nghiêng nghiêng đầu.

Phương pháp này hần biết. Thế nhưng thân phận hần tôn quý, từ bé đã được giáo dục, lấy hỉ nhạc bản thân làm chuẩn mực, chưa bao giờ ủy khuất chính mình, tự nhiên lại phải nhượng bộ y. Hiện tại nghe xong, có chút không hài lòng.

“Chuyện này...” Thu Diệp Nguyên không phải kẻ ngốc, đương nhiên hiểu dụng ý của Bắc Đường Ngạo, “Bắc Đường môn chủ, cơ thể của Ngôn tướng quân đã không thích hợp thụ thai. Gốc bệnh cũng không thể khỏi, cơ thể suy yếu, tương lai nếu sinh đẻ lần nữa, sợ sẽ nguy đến tính mạng.”

“Bản tọa đã biết.” Bắc Đường Ngạo gật đầu, “Người lui xuống đi.”

Lòng Bắc Đường Ngạo thoáng lo lắng. Sở dĩ hần phải hỏi Thu Diệp Nguyên chuyện đó bởi phát hiện mình đối với Ngôn Phi Ly không thể áp chế được dục vọng.

Ở quân doanh, giúp Ngôn Phi Ly uống thuốc hần đã phát hiện ra. Thậm chí trên đường đến Hoa Thành, ở trong xe ngựa ôm Ngôn Phi Ly, hần đều không nóng tới mức không chịu nổi.

Đi về phía nơi ở của Ngôn Phi Ly, thấy y vẫn chưa vào trong, chỉ khoác một chiếc áo mỏng, nằm trên ghế dựa ngoài hành lang.

Bọn họ đã tới Hoa Thành phân đà được nửa tháng. Cơ thể Ngôn Phi Ly tuy rằng suy yếu, nhưng đã có thể xuống giường đi lại. Giờ đang là tháng bảy nóng nực, mùa hè phương nam thật buồn chán, y nằm trên giường không nổi, mới thấy thích thú với khí trời mát mẻ buổi chạng vạng, liền ngồi ở trong viện.

“Sao một mình người ở đây, Lăng Thanh đâu?”

“Môn chủ.” Ngôn Phi Ly thấy hần tới, muốn đứng dậy, lại bị hần ấn ngồi lại. “Lăng Thanh đang bưng chè hạt sen đến.”

“Ấn! Mùa hè uống chè hạt sen, giải nhiệt.” Bắc Đường Ngạo ngồi xuống bên cạnh y, kéo tay y lại, hơi nhíu mày: “Sao lại lạnh thế này?”

Nói rồi, một luồng khí ấm áp truyền vào người y. Ngôn Phi Ly lập tức cảm thấy toàn thân ấm lên, tuy là mùa hạ, nhưng vẫn thấy thực thoải mái.

Bắc Đường Ngạo thấy y coi như có tinh thần, sắc mặt cũng đã hồng hào lên đôi chút, nhớ tới lời Thu Diệp Nguyên.

Kỳ thật tâm sự của y, Bắc Đường Ngạo sơ sơ cũng biết, chẳng qua không muốn mà thôi. Nhưng hiện giờ nhìn dáng vẻ này của y, cũng hơi chút bực bội.

“Phi Ly, Thu đại phu nói người khúc mắc nan giải, ứ đọng, đến nỗi bệnh tình chậm chậm khởi sắc, người có biết không?”

Ngôn Phi Ly sững sốt, lặng yên không lên tiếng.

Bắc Đường Ngạo thở dài: “Phi Ly, chuyện hài tử đã qua, không nên để mãi trong lòng. Coi như đứa nhỏ vô duyên với trần thế là được rồi, nếu không người sao có thể giải thoát bản thân?”

Ngôn Phi Ly hạ tầm mắt, vốn không muốn trả lời, nhưng nhớ tới lời Bắc Đường Ngạo: “Người chuyện gì cũng cố nhẫn nhịn, cái gì cũng không nói, khiến người ta không đoán được người đang nghĩ gì”, liền ngẩng lên, thẳng thắn đáp:

“Môn chủ, ngài nói đúng, chuyện hài tử ta không nên nghĩ đến nữa. Nhưng ta không quên được, thực sự không quên được, ta đã cố gắng, nhưng không làm được, thuộc hạ cũng không biết nên làm thế nào cho phải...”

Bắc Đường Ngạo lặng lặng nhìn y. Hần lần đầu tiên thấy y chủ động tự bày tỏ tâm sự, khuôn mặt tràn ngập đau thương và mệt mỏi khiến hần bất ngờ.

Ngôn Phi Ly cũng không biết vì sao mình sẽ thật thà như vậy. Có thể là bởi gần đây quan hệ với Bắc Đường Ngạo có chuyển biến. Không biết nói vậy có đúng không, dù sao bầu không khí giữa hai người đã khác so với trước kia, làm y tự nhiên đem chuyện trong lòng nói ra.

Bắc Đường Ngạo nhìn khuôn mặt tiêu tụy của y, đột nhiên nói: “Phi Ly, người muốn gặp Ly nhi không?”

31. Chương 31

Ngôn Phi Ly cả người chấn động, mắt mở lớn nhìn Bắc Đường Ngạo. Còn Bắc Đường Ngạo khi nhìn thấy vẻ mặt này của y, liền hiểu lời mình nói đã chạm vào đúng nỗi lòng người đối diện.

“Môn chủ, ngài có ý gì?” Thanh âm của Ngôn Phi Ly thoáng run rẩy.

“Ý bản tọa là, có thể để người gặp hài tử kia.”

Ngôn Phi Ly ôm lấy cánh tay hắn: “Môn chủ...”

Bắc Đường Ngạo nhìn dáng vẻ kích động mừng rỡ của y, trong lòng có chút phần khởi, nói với y: “Phi Ly, chỉ cần người đỡ hơn, cùng bản tọa quay về Tổng đà, người đương nhiên có thể gặp nó.”

Ngôn Phi Ly mấy ngày trời cứ nghe quay về Tổng đà, là có chút mừng rỡ, nhưng giờ đây, chỉ một lòng mong ngóng có thể trở về. Ý nghĩ về Ly nhi hiện lên, cũng không nhận được hồi:

“Ly nhi nó, nó có khỏe không? Nó trông như thế nào? Môn chủ có gặp nó không?”

“Àn. Con rất khỏe. Không những mũm mĩm, mà phi thường khả ái. Bản tọa trước khi đi có gặp.”

Tâm Ngôn Phi Ly như nhảy múa, trong đầu tràn ngập tưởng tượng dáng vẻ của Ly nhi. Nhớ tới tiểu thân thể mềm mại từng nằm trong lòng mình, khuôn mặt nhũ nhú vào, cũng nắm tay mập mập, giờ không biết trông thế nào. Lớn lên có giống y nhiều không, giống môn chủ chút nào không?

Ngôn Phi Ly kích động không biết phải nói gì, chợt nghĩ ra, mở miệng muốn nói lại bị Bắc Đường Ngạo chặn lại.

“Đừng nói với bản tọa là người giờ đã không vấn đề, dậy còn không nổi nữa là đi đường.”

“Môn chủ, ta...” Ngôn Phi Ly còn muốn thuyết phục.

“Không. Phi Ly, đừng để ta đổi ý.”

Ngôn Phi Ly cả kinh, lập tức im lặng. Thế nhưng thần sắc lại có vẻ lo lắng bất an.

Bắc Đường Ngạo cười cười, vươn tay giữ y, “Ly nhi sắp được một tuổi rồi, một tháng trước ta gặp đã lên cân, mắt vừa to vừa tròn, còn có thể cười. Chỉ cần người mau chóng hồi phục là có thể gặp nó.”

Thần sắc Ngôn Phi Ly khẽ động.

“Chuyện gì vậy?” Bắc Đường Ngạo nháy mắt trông thấy vẻ do dự của y.

“Môn chủ, Ly nhi... Có giống ta không?” Kì thực y muốn hỏi Ly nhi giống y hay giống môn chủ. Nhưng câu hỏi không thể thoát ra.

“Rất giống.” Bắc Đường Ngạo nhìn ánh mắt chờ mong của y, suy nghĩ thêm, lại cẩn thận nói: “Mắt con rất giống người, vẻ cười lộ lên cũng rất giống, còn lại khá giống ta.”

Ngôn Phi Ly vốn kìm nén nỗi nhớ đứa con đã lâu, lúc này nghe Bắc Đường Ngạo miêu tả, tình cảm trong lòng như bài sơn đảo hải mà dâng trào, kích động không kiềm chế được mình. Ngay cả lúc bị Bắc Đường Ngạo ôm vào ngực cũng không chú ý.

Bắc Đường Ngạo nói sẽ để y gặp con cũng chỉ tính là kế tạm, muốn y có thêm một hi vọng, sớm khỏe lại. Đợi trở về Tổng đà, gặp hài tử một lần cũng được. Nhưng thấy dáng vẻ xúc động của y, tâm trạng không khỏi động lòng.

Hài tử cũng là con đẻ của Ngôn Phi Ly, để hắn gặp hài tử, sao lại không được?

Bắc Đường Ngạo ngấm nghĩ thoáng qua, rồi lại nhìn y. Lúc này vì đang kích động, khuôn mặt gầy gò của Ngôn Phi Ly có chút ửng hồng. Năm nay kì thực y đã 29 tuổi rồi, nhiều tháng nay lẫn lộn sa trường tới kiệt sức, tóc mai vài sợi đã chuyển bạc. Càng ngày càng gầy, tâm lực tiêu tụy, khoe mắt cũng có mấy đường hằn nhạt. Trước đây y dù không phải là phi thường tuấn mỹ, nhưng cũng mang một vẻ đẹp ôn nhu, cương trực như trúc. Giờ vì bệnh, lại đã từng sinh con, ngược lại còn có vẻ vị đạo (hứng thú =) – ôi Ngạo ca~).

Bắc Đường Ngạo nhìn nhìn, không thể nhịn được động tình, hạ môi, hôn y.

Ngôn Phi Ly cả kinh, chợt tỉnh, lúng túng nhìn hắn.

Bắc Đường Ngạo bị đôi con ngươi đen nhánh như ban lộc làm không thể nhấn được, ghé vào tai y, lẩm bẩm: “Phi Ly, ta muốn ôm người.”

Ngôn Phi Ly toàn thân cứng đờ.

Hai thân người tương đương. Tỉ mỉ ngấm còn thấy Ngôn Phi Ly cao hơn một chút. Nhưng y giờ gầy lắm, được Bắc Đường Ngạo ôm, trông cũng chẳng có vẻ cao lớn gì.

Ngôn Phi Ly đương nhiên hiểu ý tứ của hắn. Vừa rời Tống đà, có lúc cũng không nhịn được động tình. Nhưng giờ đây, sau khi mất hài tử, y trăm triệu không muốn.

“Không! Không thể!” Ngôn Phi Ly nhất mực cự tuyệt.

Đôi mắt Bắc Đường Ngạo nheo lại: “Vì sao? Thu đại phu đã nói thân thể người không còn đáng ngại.”

“Không thể.” Ngôn Phi Ly muốn đẩy hắn, nhưng gốc bệnh khiến y không thoát được đôi tay như sắt kia.

“Môn chủ, ngài, ngài đã thành thân...” Ngôn Phi Ly hoảng loạn tìm cớ.

“Vậy thì sao?” Bắc Đường Ngạo nhíu nhíu đôi mi dài. Lâm Yên Yên tuy là thê tử của hắn, nhưng quan hệ của hắn và Ngôn Phi Ly không liên quan đến nàng.

Ngôn Phi Ly thấy hắn không để tâm, vẫn siết chặt lấy mình, tâm trạng vốn đang nhảy loạn giờ liền nguội lạnh.

Bắc Đường Ngạo vẫn rất gần, còn muốn hôn y, nhưng khi vừa hạ môi liền bị y né tránh, nụ hôn rơi xuống gò má. Nhân thân Bắc Đường Ngạo nhất lạnh, chăm chăm nhìn y. Cười gần một tiếng:

“Chúng ta ngay cả con cũng đã sinh, giờ còn nói gì chuyện nên hay không?”

Ngữ khí thoáng trào phúng khiến sắc mặt Ngôn Phi Ly tái nhợt. Y cứng ngắc lại, rồi đột ngột trầm thanh: “Môn chủ, ngài còn nhớ đã nói gì với ta không?”

Bắc Đường Ngạo chấn động, vòng tay nới lỏng.

“Ngài từng nói, có những việc đương đoạn bất đoạn, kỳ đoạn tự loạn. Bây giờ, ta đã hiểu rồi.” Y dừng lại một chút, lại chậm rãi nói: “Ta đã hạ quyết tâm, phải cắt đứt nghiệt duyên này với ngài, từ nay về sau, sẽ không nghĩ tới nữa.”

32. Chương 32

Bắc Đường Ngạo nhìn y hồi lâu, ánh nhìn thâm trầm khó dò. Ngôn Phi Ly không tự chủ được mà né tránh ánh mắt ấy. Y rất sợ khi hắn nhìn mình như thế, đừng khi kia sẽ tan thành mây khói.

“Phi Ly, người nói thật?” Giọng Bắc Đường Ngạo thật lạnh lùng, thanh thanh, mang theo hàm ý.

Ngôn Phi Ly khó khăn gật đầu.

Y biết mình căn bản không làm được. Y nói dối. Y sao có thể cắt đứt được nghiệt tình này với môn chủ! Chỉ là vì mất đứa con trên chiến trường, y vạn phần đau khổ, nghĩ kĩ thấy rằng hai người làm vậy là sai. Nếu nói Ly nhi là do ngoài ý muốn, vậy thì đứa con đã mất kia sao sao? Là kết quả do dự vọng của hai người?

Hài tử ấy đã không còn, với môn chủ có lẽ không việc gì phải đau khổ, nhưng với y là đau đớn như bị trùy tâm (trùy: dùi, khoan lỗ)! Cho nên y không muốn sai nữa.

Bàn tay Bắc Đường Ngạo xoa xoa gương mặt của Ngôn Phi Ly, im lặng một lát, rồi chợt cười: “Như vậy cũng tốt! Nếu ngươi thật muốn cắt đứt hết, chúng ta sẽ khôi phục lại quan hệ như trước kia.”

Nói rồi buông tay.

Thoát khỏi cái ôm của Bắc Đường Ngạo, Ngôn Phi Ly bỗng nhiên có cảm giác mất mát. Tuy chính mình nói thế, lại không ngờ môn chủ khoan thai mà tiếp nhận vậy, trong lòng một nỗi thất vọng không thể đè nén.

Quả nhiên, mình đối với hắn, chỉ như một đồ vật...

Ngôn Phi Ly cười khổ trong lòng. Những tưởng ở chung với nhau mấy ngày nay, quan hệ của cả hai đã thay đổi. Giờ mới phát giác, tất thấy đều là y mơ tưởng chiêm bao, môn chủ ngay từ đầu đã không để y trong đầu, đương nhiên cũng sẽ không quan tâm mình từ chối hắn hay không. Môn chủ cao ngạo như vậy, có gì lại muốn vui vẻ với y.

“Sao vậy?” Bắc Đường Ngạo nhẹ nhàng giúp y vén tóc mai, gọi thần chí y quay về.

“Không có gì.” Ngôn Phi Ly mạnh mẽ cười: “Môn chủ đồng ý là được rồi. Chỉ là...”

“Àn?”

“Việc... Ly nhi...” Ngôn Phi Ly thấp thỏm hỏi.

“Việc này ngươi cứ yên tâm.” Bắc Đường Ngạo cười, “Bản tọa đã nói là làm.”

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, “Sắc trời không còn sớm nữa, gió cũng lạnh hơn, ngươi quay về phòng nghỉ ngơi đi. Đừng quên, ngươi khôi phục càng nhanh, càng sớm được gặp Ly nhi.”

Ngôn Phi Ly ngoan ngoãn trở về phòng, ngoái lại, Bắc Đường Ngạo vẫn đứng ở hành lang dài. Thoáng buồn bã, Ngôn Phi Ly im lặng rời đi.

Bắc Đường Ngạo đợi y vào hắn, liếc về hướng tây viện môn, chớp mắt đã lỵ khai.

...

Từ lúc biết mình có cơ hội được gặp Ly nhi, lại là do chính Bắc Đường Ngạo hứa hẹn, tâm tình Ngôn Phi Ly không phải chịu uất ức nữa, nhờ có hi vọng, trở nên có sức sống hơn.

Thu Diệp Nguyên không biết Bắc Đường Ngạo dùng phương pháp gì, nhưng tâm bệnh phải được tâm được trị, mất thấy nỗi buồn đau thâm kín của Ngôn Phi Ly đã tám phần là ổn, bệnh trong người đương nhiên cũng tốt lên rất nhanh.

Như thế thêm một tháng nữa, Ngôn Phi Ly dần dần phục hồi, người cũng đã có chút thịt.

Bắc Đường Ngạo vì cùng một viện lạc với y, mỗi ngày đều đến thăm, nhưng không đề cập đến việc muốn ôm y nữa. Chẳng qua giữa những cử chỉ, có mang theo chút thân mật, khiến Ngôn Phi Ly khó có thể bỏ qua, mà cũng không dám khẳng định.

Trên thực tế, Bắc Đường Ngạo ở đây cũng không hề thanh nhàn. Bởi vì Tây Môn Việt đang ở chiến trường, chuyện tình của Tây Môn bên này bị gác lại rất nhiều. Tây Môn Việt đại khái có bàn giao cho Đỗ Sinh, giờ có Bắc Đường Ngạo nên chuyện gì cần giải quyết khả dĩ để hắn giải quyết. Cho nên Bắc Đường Ngạo gần đây cũng chính dồn mọi sự ở Hoa Thành phân đà. Lại thêm nạn dân trong thành không ngừng vào mạnh, trị an và quản lý dễ trở nên hỗn loạn.

...

Trong chuồng ngựa, Bắc Đường Ngạo đang chải lông cho Mặc Tuyết. Thân ảnh ngày càng hai đầu năm lại xuất hiện phía sau hắn.

“Môn chủ, sự tình đã điều tra xong.” Người nọ trình lên một bức thư.

Bắc Đường Ngạo tiếp nhận, đọc thoáng, thuận tay giơ lên, tờ giấy hóa thành bột, tán trong không khí.

Thân ảnh kia muốn lui ra, lại bị Bắc Đường Ngạo gọi lại:

“Khoan.”

Trong lòng người nọ thoáng kinh ngạc. Minh mỗi lần báo cáo công việc cho môn chủ xong đều rời đi ngay, môn chủ chưa từng trực tiếp nói chuyện nhiều với y. Hôm nay sao bỗng nhiên lại bị gọi lại.

“Môn chủ còn có chuyện phân phó?”

“Bản tọa muốn người đi theo dõi một người.”

“Là ai?”

Bắc Đường Ngạo quay đầu lại, tự tiểu phi tiểu đáp: “Một người vô cùng quen thuộc.”

...

Bắc Đường Ngạo đi vào trong viện thì trông thấy Ngôn Phi Ly đang chậm rãi múa một bài kiếm pháp, Thu Diệp Nguyên và Lăng Thanh đứng ở một bên.

“Bắc Đường môn chủ.”

“Môn chủ.”

Trông thấy Bắc Đường Ngạo, hai người vội vã hành lễ. Ngôn Phi Ly thở mạnh, hỗn hển thu lại kiếm pháp, đi tới trước mặt Bắc Đường Ngạo.

“Phi Ly, hôm nay thân thể thế nào?”

“Đa tạ môn chủ quan tâm, đã tốt lên nhiều.” Ngôn Phi Ly đưa kiếm cho Lăng Thanh. Kì thật sau khi múa kiếm, y đã mệt đến độ vô lực, tay chân hư nhược, gần như không thể cầm nổi chuôi kiếm. Chỉ là muốn mau khá lên, liền tận lực luyện tập. Cũng may có Thu Diệp Nguyên ở bên trông chừng, dẫu sao cũng không để y miễn cưỡng.

“Môn chủ, thuộc hạ đã khá lên nhiều, mấy ngày nữa chúng ta có thể khởi hành về Tổng đà được không?”

“Khá hay không, cũng phải do Thu đại phu định đoạt.” Bắc Đường Ngạo đậm đậm cười nhạt, nhìn về Thu Diệp Nguyên.

“Thân thể Ngôn tương quân bị hao tổn, không phải ngày một ngày hai có thể khôi phục hoàn toàn. Bất quá giờ bệnh cũng đã dần dần chuyển biến tốt, chỉ là thể lực chưa lấy lại được, nếu dọc đường được chăm sóc chu đáo hợp lý, không nên quá sức, thì có thể.”

Thu Diệp Nguyên thấy vài ngày gần đây, vô cùng rõ ràng khát vọng trở về Tổng đà của Ngôn Phi Ly, dù không biết nguyên nhân vì sao, nhưng nếu hiện tại tình trạng thân thể y đã đi theo chiều hướng tốt, có thể chịu được việc đường xá xa xôi, mới cân nhắc nói ra ý kiến của mình.

Ngôn Phi Ly nghe xong quả thực đại hỉ, chờ mong nhìn Bắc Đường Ngạo.

Bắc Đường Ngạo cũng đã rõ, nhẹ nhàng gật đầu, “Vây, chuẩn bị chuẩn bị, vài ngày nữa sẽ trở về Tổng đà.”

...

Buổi tối, Bắc Đường Ngạo lưu lại dùng bữa tối cùng y. Trong lòng Ngôn Phi Ly vui vẻ, lại thêm dạo này Bắc Đường Ngạo đều đến dùng cơm với y, cũng không im lặng như trước kia. Hai người vừa ăn vừa trò chuyện, bầu không khí thực êm ả.

Dùng được nửa bữa, Hoa Thành phần đà đà chủ Đỗ Sinh chợt tới.

“Tham kiến Bắc Đường môn chủ.”

“Chuyện gì?” Bắc Đường Ngạo đặt đũa xuống. Hắn không thích đang dùng cơm thì bị người khác làm phiền.

Đỗ Sinh này là một lão đạo tinh luyện, khoảng tầm bốn mươi tuổi, tướng mạo thường thường, hơi hói một chút. Đôi nhân xử thế lúc nào cũng khôn khéo, sớm từ lúc nghe danh đã lấy được lòng Bắc Đường Ngạo, giờ này lại chạy đến đây, nhất định có đại sự.

“Báo cáo môn chủ, Tổng đà Nam Cung môn chủ đưa đến công văn khẩn, thuộc hạ sợ làm lỡ đại sự của môn chủ, cho nên vội đưa tới.” Nói rồi trình lên một phong thư đỏ.

Màu đỏ cho thấy là chuyện quan trọng, dù chưa phải là lệnh khẩn cấp, nhưng cũng đủ để thấy việc này trọng yếu.

Bắc Đường Ngạo mở tín phong, lấy ra bức thư, đọc mà tâm khê động.

“Môn chủ, có chuyện gì vậy?” Ngôn Phi Ly thấy thần sắc hẩn như thế, bèn hỏi.

“Không có việc gì.” Bắc Đường Ngạo gấp lá thư lại, nhìn Ngôn Phi Ly, vẻ mặt có chút quái dị, rồi hiện lên tia vui sướng: “Yên Yên có tin mừng.”

Trong nháy mắt, khí sắc Ngôn Phi Ly trở nên trắng bệch.

33. Chương 33

Trên đường lớn ở Hoa Thành, Ngôn Phi Ly chậm rãi bước. Trong thành vẫn thật phồn hoa, người đến người đi, chỉ là ven đường khát cái và nạn dân, quần áo tả tơi khắp nơi, phố xá cũng chật chội hơn xưa nhiều.

Ngôn Phi Ly lòng trĩu nặng khi nhìn những người này, tâm tình trong tim sớm cũng nguôi ngoai.

Ngày mai bọn họ sẽ khởi hành về Tổng đà. Ngôn Phi Ly gần đây luôn cố gắng tránh mặt Bắc Đường Ngạo, với việc quay về Tổng đà thật mâu thuẫn mà lo âu.

Hôm nay uống thuốc xong, chợt muốn ra ngoài một chút. Bắc Đường Ngạo vắng mặt, dĩ nhiên không ai quản y. Thu Diệp Nguyên vội vàng chuẩn bị dược liệu, cũng chẳng nói gì, chỉ bảo y đừng gượng ép, sớm quay lại.

Hoa Thành này y cũng từng tới vài lần, thật xứng là nhất quốc chi đô, vô cùng sầm uất. Nhớ lại mười năm trước, y còn đang làm thủ lĩnh Phan quân, để tiếp tế tiếp viện quân lương, từng mang vài bộ hạ lên vào Hoa Thành chọn mua vật phẩm. Khi đó ở con đường đông này có một cửa hàng, chuyên kinh doanh búp bê bàn a phúc (1) rất dễ thương, còn có cả bát lộng cổ (2), đủ thứ dành cho hài tử, rất nổi tiếng trong thành. Ngôn Phi Ly mang theo bộ hạ A Nam, vợ hẩn đã có thai, gần đến tháng, sắp sinh. Hẩn đã hoàn thành công việc ở Hoa Thành, đặc biệt xin Ngôn Phi Ly dẫn hẩn tới đó mua đại a phúc, nói là để cho đứa con sắp chào đời, còn muốn về bình an cát lợi.

(1) búp bê bàn a phúc: xem tại đây.

(2) bát lộng cổ: ;____; Theo mình đoán thì đây chính là cái trống của các em bé, nhỏ nhỏ, có dây ở hai bên thùng trống, rồi quay quay thì dây buộc viên tròn đập vào mặt trống ấy >.< không=”” biết=”” nó=”” gọi=”” là=”” gì=”” nữa,=”” đành=”” để=”” nguyên=”” qt.”” phía=”” dưới,=”” ở=”” trong=”” truyen=”” cũng=”” miêu=”” tả=””>

Khi đó Ngôn Phi Ly tuổi còn trẻ, mới mười tám mười chín tuổi, theo hẩn đến một cửa hàng, lượn quanh cả nửa ngày. Đối với y, việc chăm chú trái lựa phải chọn này thực có vài phần buồn cười, lại thấy mình một người độc thân lại ở đây chọn đồ chơi thực có chút xấu hổ. Sau cùng kiến nghị với A Nam, chọn một đôi một nam một nữ bàn a phúc, vô cùng khả ái. A Nam phi thường vui vẻ, còn khen y thật tinh mắt. Ngôn Phi Ly cũng thấy mừng cho hẩn, sắp được làm phụ thân. Khi đó y vẫn chưa gặp Bắc Đường Ngạo, thầm nghĩ vài năm nữa mình cũng sẽ thú thê, sinh một oa oa, cũng muốn đến cửa hàng này mua vài món đồ chơi cho con.

Nghĩ tới đây, miệng Ngôn Phi Ly khê kéo ra, như cười cười, nhưng thần sắc lại nhiễm vẻ bi thương.

Bởi vì hẩn hồi tưởng đến vợ A Nam, do khó sinh mà chết, nghe nói việc sinh đẻ mất ba ngày ba đêm mà cuối cùng cả mẹ và con đều không giữ được.

Y cũng không biết tường tận, chỉ nhớ lúc mang binh trở về gặp lại A Nam, hắn đã thay đổi hoàn toàn, khí sắc và nhân thân đều ngơ ngác, làm chuyện gì cũng cực liều lĩnh.

Sao A Nam lại thành vậy?

Ngôn Phi Ly hồi tưởng kĩ lại, cũng không nhớ A Nam hi sinh trên chiến trường nào. Khi đó hắn cũng không hơn mình là bao. Giờ, huynh đệ xuất sinh nhập tử cùng mình không biết còn lại mấy người.

Thật là bản thân làm sao thế?

Ngôn Phi Ly cười khổ một tiếng, nhớ đến tình cảnh hai hôm trước.

...

“Chúc mừng môn chủ, chúc mừng môn chủ!” Đỗ Sinh nghe thấy tin môn chủ phu nhân có tin mừng, lập tức chúc mừng Bắc Đường Ngạo.

Bắc Đường Ngạo mỉm cười: “Đa tạ Đỗ đà chủ.”

“Môn chủ phu nhân có tin vui, đúng là đại hỉ của Thiên Môn, chẳng hay Bắc Đường môn chủ có phải trở về Tổng đà ngay hay không?”

“Bản tọa dự định ba ngày sau sẽ quay về, phiên Đỗ đà chủ chuẩn bị hộ.” Bắc Đường Ngạo gật đầu, tiện thể giao việc.

“Vâng.” Đỗ Sinh theo mệnh lệnh của Bắc Đường Ngạo, nói thêm vài câu chúc mừng nữa rồi tủm tủm lui xuống.

“Thuộc hạ cũng chúc mừng môn chủ!” Ngôn Phi Ly hướng về Bắc Đường Ngạo bày tỏ, nở nụ cười trên khuôn mặt tái nhợt.

“Àn!” Bắc Đường Ngạo lên tiếng, chân mày không che giấu vẻ vui mừng lờ mờ. Lâm Yên Yên dù sao cũng là thê tử hắn thiên nghìn vạn tuyến, giờ đã có mang, theo quy chế của Bắc Đường gia, vô luận trai gái, đã là con vợ cả thì là đứa con đầu. Bắc Đường Ngạo nghĩ tới đây, tâm trạng rất vui sướng.

“Phi Ly, mấy ngày nay chuẩn bị một chút, ba ngày sau chúng ta xuất phát.”

“Vâng.” Ngôn Phi Ly vừa mới nguội lạnh cả lòng, giờ nghĩ đến Ly nhi, lại nóng lên. Im lặng một lát rồi nói:

“Thân thể thuộc hạ đã không còn đáng ngại, môn chủ không cần để bụng, lúc này chuyện của phu nhân quan trọng. Môn chủ nếu lo lắng, thỉnh quay về Tổng đà trước cũng được.”

“Không, Yên Yên sẽ biết tự chăm sóc.” Bắc Đường Ngạo đậm đậm nhất tiếu, nhìn hắn thật sâu.

Ngôn Phi Ly thấy thần tình của hắn, trong lòng xót xa, dường như người muốn nứt ra, máu đỏ đang ào ạt tuôn trào. Chỉ cảm thấy hiện tại, từng khắc trôi qua đều khó khăn khi đứng trước mặt hắn. Nghĩ dọc đường vẫn phải tiếp xúc, càng cảm thấy không thể chịu nổi.

Lâm Yên Yên biết tự chăm sóc mình, y thì không ư? Cho dù thân thể y không tốt, nhưng cũng là tướng quân soái lĩnh nhiều năm, lẽ nào không bằng một nữ tử?

Trong bụng không nói được tự vị này là thế nào.

Thật vất vả mới ăn xong, khuôn mặt Bắc Đường Ngạo vẫn cứ mang theo tiểu ý, rõ ràng trong lòng thật sự đang thích thú.

Bữa cơm này của Ngôn Phi Ly, không biết ngon hay không, cứ như là nhai lại. Tâm trạng vui vẻ khi được trở về Tổng đà lúc đầu giờ đã biến mất hoàn toàn, lại còn phải ép buộc bản thân bất động thanh sắc.

Trước khi Bắc Đường Ngạo rời đi, đột nhiên xoay người, chăm chú nhìn y hồi lâu, mãi đến khi y không chịu nổi nữa mới nói nhỏ:

“Phi Ly, kì thực ngươi không cần phải miễn cưỡng mình.”

Ngôn Phi Ly sửng sốt, còn chưa phản ứng lại, bóng dáng của môn chủ đã dần xa.

...

Lăng Thanh vẫn đi theo Ngôn Phi Ly, thấy vẻ mặt buồn bã của y, tinh thần hoảng hốt, thực không đành lòng. Thật vất vả suốt cả tháng, y mới có sức sống như vậy. Nhưng lúc này dường như lại đầy tâm sự như trước.

“Khoan... Công tử, cửa hàng chuyên bán búp bê mà ngài nói, ở phía trước kia đúng không?”

Thanh âm của Lăng Thanh thật đúng lúc, gọi Ngôn Phi Ly trở về với hiện tại. Bềnh bồng ngẩng đầu, không ngờ đã tới nơi rồi.

Vào trong cửa hàng, bên trong vẫn được bày đầy bàn a phước và nhiều món đồ chơi. Chỉ là tường gạch đã cũ, vách loang lổ, rơi xuống nhiều rồi.

“Không ngờ vẫn còn.” Ngôn Phi Ly lẩm bẩm. Y vốn không mong chờ quá, rằng sẽ tìm thấy cửa hàng. Dẫu sao cũng đã mười năm, thế sự biến thiên, biết hay không còn người kinh doanh.

Trong điểm không có khách nhân, chỉ có một quản sự trẻ, nghe tiếng y, bèn đi tới cười nói: “Công tử trước kia đã từng chiếu cố nơi đây? Cửa hàng này của gia phụ đã kinh doanh được mười năm, mấy ngày trước lão nhân gia vừa qua đời, sinh ý trong điểm cũng rất tốt. Đợi hàng tồn được bán xong hết, cửa hàng này cũng sẽ bán đi. Công tử nếu để ý món hàng nào, cứ tự nhiên lựa chọn, chúng ta khả dĩ ưu đãi.”

Ngôn Phi Ly nghe hắn nói xong, lại mơ hồ nhớ lại mười năm trước, ở đây quả là có một lão nhân trên dưới năm mươi kinh doanh. Lúc đó lão nhân còn nói, mỗi vị khách nhân chọn lấy một bàn a phước, một hài tử sẽ xuất hiện.

Ngôn Phi Ly nhìn những món đồ chơi được bày ở cửa hàng, cũng không biết nên mua cho Ly nhi cái gì.

“Công tử muốn mua cho tiểu thiếu gia hay thiên kim?”

“Ân?” Ngôn Phi Ly sững sốt, lúng túng đáp: “Là, là nam hài tử.”

“A! Nguyên lai là tiểu thiếu gia. Bao nhiêu tuổi rồi a?” Tiểu lão bản kia một mặt vừa đem những món đồ chơi cho nam hài tử đến, lại vừa thân thiện hỏi thăm.

“Tám tháng rồi.” Ngôn Phi Ly cúi đầu.

“Yêu! Nhanh lắm đấy.” Tiểu lão bản nhiệt tình nói: “Tiểu tử nhà ta cũng được mười tháng mà đã học đi rồi, công tử ngài mua thứ này đi là vừa!” Nói rồi mang đến một vật.

Ngôn Phi Ly cầm lấy nhìn, là một tiểu bát cổ mặt xanh viền vàng, so với những tiểu cổ trên phố rất khác biệt, chế tác cực kì tinh xảo, mặt da dê khi ấn vẫn còn bọt nước, hai cổ trụ nhô theo lay động đập vào mặt cổ, phát ra âm “thùng thùng thùng” ròn tan.

Tiểu lão bản thấy dáng vẻ say sưa của y, cười nói: “Công tử, hài tử tám tháng dùng cái này chơi là hay nhất. Sau này ngài cầm cái này dụ nó, học đi sẽ rất nhanh đấy!” Nói rồi lại mang ra bốn năm mẫu mã khác, đặt trước mặt y, nhiệt tình đề cử.

Ngôn Phi Ly vừa thờ ơ nghe hắn nói, vừa cầm tiểu cổ chơi chơi.

Ly nhi mà học đi, trông thế nào nhỉ?

Trong đầu Ngôn Phi Ly tưởng tượng, bàn tay nhỏ bé mập mạp của Ly nhi vung vung vẩy vẩy, chạy về phía y, trên mặt bắt gặp lộ ra nụ cười.

34. Chương 34

“Công tử, hai đại a phước này cũng không tồi, ngài nhất định phải mua đi, sau này tiểu thiếu gia lớn thêm một chút là có thể chơi.”

Ngôn Phi Ly vì nhiệt tình của tiểu lão bản, cuối cùng mua một đôi bàn a phước và một bát lộng cổ kia.

Lão bản đem a phước vào một chiếc hộp, Lăng Thanh đi tới tiếp nhận. Chiếc tiểu cổ kia vẫn ở trong tay Ngôn Phi Ly, có chút thích thú, liền cất vào trong ngực.

Từ cửa hàng đi ra, tâm tình Ngôn Phi Ly đã khá lên nhiều. Chỉ cần nghĩ đến biểu tình của Ly nhi khi thấy những món đồ chơi, mọi chuyện khác với y đều không còn trọng yếu.

Hai người thuận theo đường cũ trở về.

Nơi đây cách Hoa Thành phân đà cũng không phải là xa lắm, qua vài góc đường là tới. Đi qua một tiệm điểm tâm ở cuối đường đông, Ngôn Phi Ly bỗng dừng bước.

“Đào hoa tô của nhà này rất có tiếng, chúng ta mua một chút mang về cho Thu đại phu đi.”

“Hảo a!” Đã sống chung hai tháng, Lăng Thanh và Ngôn Phi Ly đều biết Thu Diệp Nguyên rất thích ăn đồ ngọt. Tuy vẫn là một đại nam nhân như đại đa số nam nhân, nhưng xin miễn cho (1), Thu đại phu chỉ duy yêu thích có đồ ngọt.

(1) Nguyên bản có dùng cụm từ “kính tạ bất mãn”, nghĩa dịch là trên kia, nhưng cả đoạn này, cảm thấy cứ kì kì, đành dịch theo ý mình. Mọi người xem QT lại hộ, hiểu đúng nghĩa hơn thì báo tớ nhé. Cảm ơn.

Lăng Thanh nhìn thấy một hàng dài đang xếp theo thứ tự, điểm tâm hình như còn chưa ra lò.

Dù năm nay gặp phải thiên tai lũ lụt, nhưng phú thứ nhân gia (phú thứ: giàu có và đông đúc) lại chẳng bị ảnh hưởng chút nào, vẫn ăn chơi nhảy múa như cũ. Hàng dài trước cửa quán điểm tâm, vừa nhìn đã biết là nha hoàn tôi tớ của những đại hộ nhân gia, không giống như người dân đang ứng phó với vật giá bất dung dịch trong những năm qua, sao có thể mua được loại điểm tâm xa xỉ này.

“Công tử, ngài ở đây, ta đi mua.”

Lăng Thanh cẩn thận đưa Ngôn Phi Ly chờ dưới tán cây đại hòe ở phố, sợ hấn bị phơi nắng, xong xuôi mới vội vàng đi xếp hàng.

Ngôn Phi Ly dựa vào thân cây, cơn gió mùa hạ khẽ thổi qua, mang theo hơi lộc non, vừa có chút nóng, mà lại vừa trong lành.

Tâm trạng của y dần tĩnh lại.

Một bóng người nhỏ gầy thành linh lao tới, đâm thẳng vào lòng y. Ngôn Phi Ly còn chưa kịp đỡ nó dậy, nó đã giãy giụa muốn chạy. Nhưng cảm thấy cổ tay bị siết lại, bị người ta cầm. Quay đầu, Ngôn Phi Ly tự tiểu phi tiêu mà nhìn nó, tay kia nắm lấy chiếc túi vừa bị nó cầm.

Cái dáng nhỏ ấy thất kinh, liều mạng muốn thoát khỏi sự giam giữ này, có sao thể nào cũng không thoát được.

Ngôn Phi Ly dịu dàng nhìn nó: “Đừng sợ, ta sẽ không làm gì nhóc.”

Trước mắt là một tiểu nam hài loắt choắt bần thủ, khoảng mười một mười hai tuổi, đôi mắt to lanh lợi giờ đây phát ra hoài nghi, quật cường, cảnh giác và có chút hoang mang. Nó khiến Ngôn Phi Ly nhớ tới cuộc sông của bản thân lúc nhỏ, cùng Lưu Thất làm hành khất. Hai dáng nhợc tiểu nam hài không nơi nương tựa, lưu lạc khắp nơi, còn thường xuyên bị những tên khất cái lớn tuổi khác ăn hiếp. Bụng lúc nào cũng đói một cách khẩn cấp, cũng từng ăn cắp ăn trộm thế này.

Lòng Ngôn Phi Ly chợt thấy thương hại: “Nhóc có đói bụng không?”

Thấy nam hài kia vẫn không đáp, chỉ cần môi nhìn y.

Ngôn Phi Ly lấy ra một thỏi bạc vụn từ chiếc túi vừa bị nó chạm vào.

“Cho nhóc, cầm lấy mua chút gì ăn đi. Lần sau ăn nó đã rồi hẵng làm việc này, không thì không chạy được đâu.”

Nam hài tròn tròn mắt, giật mình mà trừng y.

Ngôn Phi Ly cười cười.

Y chỉ có thể giúp hài tử này được một lần nhưng không thể giúp nó cả đời. Lần tới nếu đói bụng, nó có tìm đến biện pháp thế này nữa, cũng là chuyện không cách nào. Chỉ hy vọng nó đừng nhằm vào những bách tính bình thường, lần sau nên trốn nhanh một chút, không nên để người ta bắt được. Số phận sau này ra sao, tạo hóa sẽ trông chừng.

Hài tử kia còn có chút do dự, nhưng thấy nụ cười ấm áp của y, cuối cùng cũng vươn tay nhận lấy.

Ngôn Phi Ly buông tay, nhẹ vỗ đầu nó: “Đi đi.”

Nam hài hạ mắt, ánh mắt ánh lên quang mang kì lạ, đáng tiếc Ngôn Phi Ly không phát hiện.

Lăng Thanh thỉnh thoảng lại quay về phía Ngôn Phi Ly, trông thấy y bắt được tiểu hài nằm ăn cắp, biết chuyện này không thể làm khó được đại tướng quân, trong lòng nghĩ hành vi lỗ mãng của nam hài kia sao mà buồn cười.

“Khách quan, đào hoa tô của ngài, tam tiền ngân tử.”

Nửa cân tô vậy mà bán những tam tiền ngân tử, chung quy chỉ có cửa hiệu lâu năm của nhà này mới bán thể được.

Lăng Thanh một bên thăm mắng họn họ như ăn cướp, một bên trả tiền. Đợi khi cầm hết các thứ mới xoay người, bóng dáng của Ngôn Phi Ly dưới bóng đại thụ đối diện đã không thấy đâu...

...

“Người sao đã về?” Bắc Đường Ngạo cau mày, nhìn một Tây Môn Việt tuy phong trần mà vẫn không mất đi vẻ quyết đoán, đứng trước mặt mình.

Về phiên muộn vẫn đọng trên khuôn mặt Tây Môn. Nếu không phải vì nhân tình với Ngôn Phi Ly ở chiến trường, lại còn bị Bắc Đường mang Thu Diệp Nguyên đi, việc gì phải bỏ lại chiến sự tiền phương chạy về đây?

Đương nhiên lý do thứ nhất thì có thể nói, chứ cái thứ hai kia đánh chết y cũng không khai.

“Không phải là vì đại tướng thủ hạ của người, Ngôn tướng quân sao?”

“Phi Ly xảy ra chuyện gì?”

“Ta đến thông báo, Ngột Kiệt mang theo cao thủ tối hảo võ công của Diên tộc tiềm nhập Hoa Thành, ý đồ bất lợi với Ngôn tướng quân.” Nếu không phải Ngột Kiệt thành linh bỏ lại đại quân tiền phương, chạy đến Hoa Thành, y sao đơn giản mà đại phá Diên quân, một phát thu hồi ba tòa thành. Đợi y nhận được tin, liền khoái mã gia tiên (2) truy đuổi theo bước Ngột Kiệt, vậy mà cũng chậm mất hai ngày.

(2) khoái mã gia tiên: ra roi thúc ngựa.

Bắc Đường Ngạo nghe xong, tâm nhói lên, nhớ tới lúc này quân sự báo lại, nói lúc chiều Phi Ly cùng Lăng Thanh đã ra ngoài.

“Còn nữa.” Tây Môn Việt nhìn hắn, tiếp tục nói: “Nghe bảo mục đích lần này của hắn còn là muốn gặp Bắc Môn môn chủ người, báo thù Hà sơn chi cừu!”

“Nga? Vậy bản tọa rất mong chờ.” Bắc Đường Ngạo lạnh lùng cười, mang theo chút hứng thú.

Đưa tay gọi hạ nhân tới: “Phái người ra ngoài tìm Ngôn tướng quân, nói có chuyện gấp, bảo hắn nhanh chóng trở về.”

Người nọ ứng khẩu rồi lui xuống.

Tây Môn Việt nhượng mày: “Ngôn tướng quân ra ngoài sao?”

“Đừng lo, có người đi theo.” Bắc Đường Ngạo nói xong thì im lặng, nhưng không biết làm sao, tâm trạng không khỏi thấy hồi hộp. Vừa nghe Tây Môn nói có người sẽ gây bất lợi với Ngôn Phi Ly, phản ứng đầu tiên của hắn tự nhiên muốn đem người kia siết chặt vào lồng ngực, tuyệt đối không để bất kì ai may mắn thương tổn y.

Tây Môn thấy hần nhẹ nhàng nói vậy, còn bảo có người theo, nhưng chính vẫn lập tức phái người đi tìm. Hành động này, dường như mất đi một chút lãnh tĩnh ngày xưa.

Bắc Đường Ngạo nâng ly trà, thấy Ngôn Phi Ly mãi vẫn chưa về, có chút mất kiên nhẫn. Kì thật có Lăng Thanh đi theo, hần nên thấy không có trở ngại gì mới phải. Trong đầu dù hần giữ ý nghĩ thế, nhưng lại bất ổn không yên.

“Khiêm Chi, ta lúc trước có phái người theo quân Ngột Kiệt, nhưng vào thành thì không có tin tức nữa. Nghe nói người ngày mai sẽ mang theo Ngôn tướng quân quay về Tổng đà, trên đường nhất định phải cẩn thận.”

“Àn.” Bắc Đường Ngạo tư tưởng không tập trung, đáp. Lòng chỉ tự hỏi, kẻ đi tìm kia sao chậm chạp vậy, còn không nghĩ hần vừa ra lệnh, công phu chưa đến một ly trà mà thôi.

Chính vào lúc này, có người hoảng sợ chạy vào.

“Báo cáo môn chủ, thiếp thân hạ nhân của Ngôn tướng quân bị thương nặng, ngã ở ngoài đại môn phân đà!”

“Cái gì?” Tây Môn Việt đại kinh.

Chỉ nghe “Rắc!” một tiếng, tất cả đều theo tiếng động mà nhìn, ly trà trong tay Bắc Đường Ngạo đã bị nghiền vỡ nát.

35. Chương 35

Mọi người đều cảm thấy hoa mắt, bóng dáng của Bắc Đường môn chủ đã không thấy đâu nữa. Trên mặt đất một vũng nước trà, bột phấn của ly trà phiêu tán, hơi ẩm vẫn còn lưu lại.

Chưa kịp phản ứng gì thêm, lại một trận gió thổi qua, Tây Môn môn chủ cũng không còn chút tung tích.

Trong phòng có rất nhiều người, bao gồm cả Đỗ Sinh vừa nghe Tây Môn môn chủ trở về mà đến, tất cả đều giữa ngày tháng tám, không rét mà run.

...

“Người đâu?” Thanh âm Bắc Đường Ngạo lãnh liệt hàn triệt.

Lăng Thanh trúng kịch độc, lại bị một chưởng đánh thẳng phế phủ, Thu Diệp Nguyên đang suy nghĩ biện pháp giúp hần giải độc trị thương.

Thương thế của hần rất nặng, nhưng đã tỉnh lại. Dưới tình thế cấp bách cũng không quan tâm đến chuyện lễ nghi, vội vàng một cách ngắt quãng kể lại sự tình.

Nguyên lai hần đã mua xong đào hoa tô, xoay người lại thì không thấy bóng dáng Ngôn Phi Ly đâu nữa, vội vàng vận dụng kỹ thuật linh mẫn (nhánh nhẹ) vô giác tìm dấu vết, đuổi đến một cái ngõ nhỏ.

Hần vừa vào đến cửa ngõ thì một làn khói xanh tỏa ra, Lăng Thanh lập tức bế khí. Nhưng khói độc thật lợi hại, trong khoảnh khắc đã thâm nhập toàn thân. Một hắc y nhân không biết từ nơi nào xông ra, giao triền cùng hần. Vốn kẻ đó không phải là đối thủ, chỉ hận là hần đã bị trúng ám khuy, dần dần không chịu nổi. Tình hình trông thấy thanh sam của Ngôn Phi Ly lướt qua, biến mất ở chỗ quẹo. Lăng Thanh khẩn trương, hợp lực một chưởng, đẩy lùi hắc y nhân, nhưng căn bản đã mất dấu Ngôn Phi Ly, mới biết đúng là bị lừa.

Hần vốn định tiếp tục truy đuổi, nhưng độc tính đã lan ra khắp người. Bằng năng lực bản thân khó có thể đi tìm Ngôn Phi Ly về, lại cố gắng chống đỡ để tình thế không bất lợi thêm, sau đó chịu đựng, chạy về phân đà báo tin, vừa đến đại môn thì miệng học máu ngã xuống.

“Là độc gì?” Bắc Đường Ngạo hỏi Thu Diệp Nguyên.

“Là Lân Yên của Điện nhân.” Người trả lời là Tây Môn Việt. Y giao thủ với Điện nhân đã lâu đương nhiên rành từ nhà ra ngõ. Lại thấy sắc mặt Lăng Thanh đen đi, thở gấp, trên da xuất hiện vài đốm xanh, lập tức biết.

“Loại độc này tuy độc tính kịch liệt, phát tác nhanh, nhưng không khó giải. Chỉ cần lấy...”

“Việc này ta biết!” Tây Môn Việt đang nói thì bị Thu Diệp Nguyên đột ngột cắt ngang. Sắc mặt hắn không biết tại sao, hình như so với Lăng Thanh còn khó coi hơn, nghiêng răng nghiêng lợi. Tay quả nhiên đã bưng lên giải được, đỡ Lăng Thanh uống.

“Thực sự là trò quỷ của chúng!” Khí sắc Bắc Đường Ngạo âm trầm, đi tới bắt mạch cho Lăng Thanh, truyền một luồng nội lực vào cơ thể hắn. Chỉ chốc lát sau, Lăng Thanh bất ngờ nôn ra một ngụm máu đen, một mồi ngã xuống giường.

“Đa, đa tạ môn chủ giúp thuộc hạ bức, bức tỵ máu. Thuộc hạ làm việc bất lợi, thỉnh môn chủ...”

“Không cần nói nhiều. Việc này không trách người, trước tiên hảo hảo dưỡng thương đi.” Bắc Đường Ngạo đứng dậy ly khai. Tây Môn Việt theo hắn ra ngoài, trước khi đi nhìn Thu Diệp Nguyên một cái.

“Quân Ngột Kiệt lai giả bất thiện (3), chỉ sợ tình hình của Ngôn tướng quân nguy cấp.

(3) lai giả bất thiện: câu thành ngữ đầy đủ là “lai giả bất thiện, thiện giả bất lai” – Người tốt thì không đến, người đến cũng chẳng tốt lành gì.

Lời này không cần Tây Môn nói, Bắc Đường Ngạo cũng đã hiểu. Lòng hắn lúc này như lửa đốt, lại biết mình tuyệt đối không thể mất đi lãnh tính, hàn quang khắp người nặng hơn nhiều so với ngày trước.

Dám đụng đến người của ta! Phi Ly nếu xảy ra chuyện gì, ta nhất định dùng toàn tộc của người bồi táng!

Tâm Tây Môn Việt thất kinh!

Bắc Đường Ngạo từ năm 16, sau khi thần công đại thành thì quảng kiếm dùng roi, một thân sát khí thu liễm, nhiều năm qua chưa từng hung bạo thế này. Nhưng giờ, khắp người hắn tỏa ra sát khí dày đặc, dường như nói Tây Môn Việt, ngày cả hạ nhân cũng ngửi được mùi.

...

Ngôn Phi Ly tỉnh lại, người bủn rủn vô lực, đầu đau như muốn nứt.

Ngồi dậy, phát hiện đây là một nhà lao. Không khí ẩm ướt hôi thối, vô cùng khó ngửi. Xung quanh không có cửa sổ, không thấy được mặt trời, chỉ có một ô nhỏ trên cửa sắt. Ngọn đèn mờ tối phát ra chút sáng, khiến người ta không phân biệt được là ngày hay đêm, bốn phía tĩnh mịch, cứ như là nhà mồ.

Ngôn Phi Ly kiểm tra lại bản thân, cũng không bị thương, thử vận nội tức, nhưng khí huyết bất thuận, không dâng vô lực, nội công chính thân không biết đi đâu rồi. Trán đau vô cùng, y bắt đầu nhớ lại chuyện đã xảy ra. Chỉ lơ mơ nhớ khoảnh khắc cuối cùng, tiểu khát cái ấy thừa lúc y không chú ý đã chụp thuốc mê, sau đó thì đầu óc vô tri vô giác, bất luận muốn nhớ cái gì, cũng không thể rõ mình đến đây bằng cách nào.

Ngoài cửa thành linh truyền đến tiếng bước chân, tiếp theo là tiếng kéo cửa. Lang một tiếng, hai người bước vào.

Ngôn Phi Ly nhìn lại, dáng người trước mặt khôi ngô, hình thể hùng tráng, ngũ quan thâm thúy, đôi mắt hổ phách vừa nhìn đã biết không phải người Trung Nguyên. Khí thế của gã uy mãnh, lan tỏa khắp không gian địa lao đơn sơ này, làm không gian như hóa nhỏ đi nhiều. Người phía sau một thân hắc y, khuôn mặt nôm nà, đôi mắt hẹp dài mang theo quang mang nhìn thấu mọi sự, vừa nhìn đã thấy phản cảm.

“Ngôn tướng quân, người biết mình rơi vào tay ai chưa?” Gã đứng đầu lạnh giọng hỏi. Ánh mắt sắc như dao, chiếu thẳng về phía Ngôn Phi Ly.

Ngôn Phi Ly im lặng nhìn gã hồi lâu, từng từ thốt ra bốn chữ: “Điện tướng Ngột Kiệt.”

36. Chương 36

“Người xem như có mắt.” Ngột Kiệt cười gằn.

Ngôn Phi Ly cau mày, thản nhiên: “Nghe nói tướng quân là đệ nhất đại tướng Điện tộc, vận binh như thần, khí thế bất phàm. Ngôn mỗ vốn tướng cũng xứng danh hán tử, hôm nay mới gặp, ra thường thôi. Quả là trăm nghe không bằng một thấy.”

Ngột Kiệt biến sắc: “Người dám cười nhạo bản tướng quân dùng thủ đoạn đem người tới đây.”

“Không dám. Chỉ là người chinh chiến sa trường, có ân có oán nên ở chiến trường giải quyết, sử dụng thủ đoạn bất nhập lưu thực khiến Ngôn mỗ thất vọng vô cùng.”

“Hanh! Bất nhập lưu thì bất nhập lưu, Điện nhân chúng ta không thích ra vẻ giống người Trung Nguyên các người.” Giọng nói nhỏ mang theo hơi lạnh tinh tế từ phía sau Ngột Kiệt phát ra.

Ngột Kiệt cũng lạnh nhạt nói: “Thù sát đệ, sao có thể không báo! Nếu không phải Ngôn tướng quân chuẩn khỏi chiến trường trước, bản tướng cũng không phải truy đến nơi này.”

“Chuẩn mất?” Ngôn Phi Ly cười: “Ngôn mỗ sa trường nhiều năm, thủ hạ sớm đã vong hồn vô số, sao lại vì mục đích cá nhân mà bỏ chạy? Hơn nữa, Ngôn mỗ cũng không biết vị đệ ấy là ai. Cho dù có thật ta giết hấn, người là kẻ địch của ta, trên chiến trường người không chết thì là ta, lệnh đệ nếu là một tướng sĩ, vậy cái chết hấn có ý nghĩa!”

“Sớm nghe Ngôn tướng quân đúng là đệ nhất võ tướng của Bắc Môn môn chủ, không ngờ cũng có mồm có mép. Bản tướng quân không đấu khẩu với người nữa. Hôm nay người rơi vào tay ta, mạng người đã được định rồi.” Quay đầu nói với tâm phúc: “Thay bản tọa hảo hảo chiêu đãi Ngôn tướng quân, chớ phụ nỗi khổ cực của những người mời hấn tới.”

Dứt lời, lạnh lùng cười rồi ly khai.

Ngôn Phi Ly cảnh giác nhìn hắc y nhân. Kẻ đó cũng cười ngoan độc, chậm rãi đến gần.

“Ngôn tướng quân, ngài không cần khẩn trương, ta sẽ không để ngài chịu khổ đâu, trái lại còn dùng thứ được trân quý nhất để thiết đãi ngài.” Nói xong bóp lấy yết hầu Ngôn Phi Ly, nhét từng viên thuốc xuống.

Công lực của Ngôn Phi Ly mất hết, căn bản vô pháp phản kháng. Thứ thuốc kia theo yết hầu đi xuống, vào miệng liền tan, chưa tới đã dày đã tan hết.

“Ngôn tướng quân, đây là Mê Đà Tiên nổi danh của Điện tộc. Thứ thuốc này không phải là độc, nhưng có thể làm người ta sống không bằng chết. Hơn nữa, kì diệu nhất chính là, không có thuốc giải.” Hai tròng mắt hẹp dài âm trầm, người đó hắc hắc cười hai tiếng: “Bất quá chờ ngài sau khi nghiệm nó, chỉ sợ không cầu giải được mà là xin thêm vài viên ấy! Mỗi ngày đều uống, sau ba ngày ngài sẽ ‘thoát thai hoàn cốt’.”

Tâm Ngôn Phi Ly nguội lạnh.

Y sớm có nghe đến loại mê dược này của Điện nhân, rất lợi hại. Có thể từ từ ăn mòn thần chí người ta, khiến tính tình đại biến, dần dần phát điên. Tựa như tửu quỷ thì vì rượu, ma bài bạc thì vì bài, nhưng so với thức này cơn nghiện còn ác liệt hơn. Có thể nói như có tâm bệnh, không thể kiềm chế. Mê Đà Tiên kiểm soát thần kinh con người ta, đợi khi đã nghiện, một ngày không quen, chính là sống không bằng chết.

Sau khi hắc y nhân kia rời đi, Ngôn Phi Ly nhào tới góc tường, liều mạng muốn nôn thứ thuốc kia ra, nhưng đến nước cũng không ra được.

Lúc này, công lực của y đã hoàn toàn biến mất, vô pháp vận công bức độc, đành phó mặc được tính đó lan khắp người. Trong chốc lát, thần chí quả nhiên dần tê liệt, toàn thân nhẹ nhàng bay bổng, tựa như muốn bay, khoan khoái không nói nên lời.

Tở nghĩ, anh Ly của chúng mình bị cho ăn ma túy ừi ;____;

...

Bắc Đường Ngạo phân tích tin tức thu được, xác định quân Ngột Kiệt vẫn chưa mang Ngôn Phi Ly ra khỏi Hoa Thành, vẫn đang ẩn náu ở đâu đó. Ngột Kiệt kia là người Điện, dáng vẻ khác xa người Trung Nguyên, vô luận che giấu, chỉ cần xuất hiện trong thành, nhất định sẽ bị người Thiên Môn tìm được.

Bắc Đường Ngạo cảm thấy có chút kì quái. Nếu mục đích của bọn chúng là báo thù, tại sao sau khi bắt được Ngôn Phi Ly lại không lập tức ly khai, còn ở lại địa bàn Thiên Môn. Nếu bọn chúng làm thế này, nhất định còn mục đích khác. Hắn nghi ngờ khả năng lớn mật của chúng để suy đoán, Phi Ly giờ hắn vẫn còn sống.

Nhưng nỗi bất an trong lòng Bắc Đường Ngạo vẫn chưa biến mất. Hắn vẫn trông chờ từng khoảnh khắc, thậm chí mong mau chóng tìm được Ngôn Phi Ly.

Chợt có một làn hơi lướt qua, Bắc Đường Ngạo rời đại sảnh, đi tới góc khuất ở hậu viện, một bóng dáng đã chờ sẵn.

“Khởi bẩm môn chủ, thuộc hạ có tin về Ngôn tướng quân.”

“Cái gì?” Bắc Đường Ngạo lập tức quát nhỏ: “Nói!”

“Thuộc hạ phụng lệnh môn chủ, theo hành tung của Lăng Thanh, trông thấy hắn truy tung tung tích của Ngôn tướng quân tới cửa ngõ phía tây thành, cùng một hắc y nhân động thủ. Sau đó công lực của Lăng Thanh không đủ để chống đỡ nữa, liền quay về phân đà báo tin. Thuộc hạ vốn định tiếp ứng hắn trở về, nhưng nghĩ Ngôn tướng quân nguy cấp hơn, liền tự quyết định, đi theo hắc y nhân.”

Bắc Đường Ngạo không ngờ vô tâm sắp đặt vậy mà thu hoạch được kết quả ngoài ý muốn.

“Vậy hắc y nhân dừng lại ở đâu?”

“Ở trong một trang viên phía tây thành, tên là Lưu Âm.”

“... Hảo! Lăng Chu, đêm nay ngươi cùng bản tọa đi một chuyến.”

...

“Tiểu Nguyên.”

“Không được gọi ta như thế!” Thu Diệp Nguyên quát lớn. Gương mặt búp bê vốn thanh tú giờ có phần méo mó.

“Đừng như vậy, không phải là lỗi của ngươi.” Tây Môn Việt phớt lờ phản kháng của người nọ, đi đến ôm chặt lấy hắn.

“Ngươi thì biết cái gì?! Biết cái gì?! Nếu không phải ta để Lăng Thanh dẫn hắn ra ngoài giải sầu, nếu không phải mua đào hoa tô cho ta, Ngôn tướng quân ngày mai sẽ cùng Bắc Đường môn chủ ly khai. Phát sinh chuyện hôm nay thế nào được.”

Quả nhiên, tiểu sỏ này đang giữ ý niệm tuyệt vọng đó trong đầu.

“Cho dù hắn hôm nay không ra khỏi cửa, dù hắn không mua đào hoa tô cho ngươi, Ngột Kiệt kia cũng đã chuẩn bị kế hoạch từ lâu rồi, nhất định sẽ dùng phương pháp khác đối phó Ngôn Phi Ly.”

“Không! Ngươi không hiểu! Là ta cho chúng cơ hội, đều là do ta...” Thu Diệp Nguyên không nói nữa. Thanh âm của hắn nghẹn ngào, khóc không thành tiếng.

Khi hắn thấy một thân Lăng Thanh đầy máu trở về, khi hắn biết Ngôn Phi Ly không rõ tung tích rơi vào tay địch, khi hắn trông thấy những mảnh nát vụn của đào hoa tô, Thu Diệp Nguyên hận không thể đâm ngay vào đầu mà chết!

“Đừng như vậy! Chúng ta sẽ tìm được Ngôn tướng quân. Hắn sẽ không có việc gì!” Tây Môn Việt vốn không giỏi an ủi người khác, lúc này cũng không biết nên nói gì cho tốt. Y chỉ biết cần nhanh chóng tìm được Ngôn Phi Ly, nếu không tiểu sỏ này nhất định sẽ hối hận cả đời, không thể tự tha thứ.

Trong lòng Thu Diệp Nguyên tràn ngập bất an và ăn năn, cũng bắt chắp mình đang dựa vào lòng ai, òa lên khóc, trút hết buồn bực.

37. Chương 37

Thu Diệp Nguyên nức nở trong lồng ngực Tây Môn Việt xong, tâm tình cũng dần dần ổn định, đột nhiên lý trí trở về, “bộp” một tiếng, đẩy Tây Môn Việt ra, mặt đỏ bừng: “Ta không sao rồi, người đi đi!”

“Thực sự không sao chứ?” Tây Môn Việt còn chút lo lắng.

“Thực. Người không cần phải quan tâm nữa, mau đi tìm Ngôn tướng quân mới phải!”

“Hảo, ta đi, người đừng nghĩ nhiều nữa.”

Thu Diệp Nguyên gật đầu, mãi đến lúc bóng dáng Tây Môn Việt đã xa xa viện ngoại, mới quay người vào phòng.

...

Tây Môn Việt đi thẳng đến đại đường, Đỗ Sinh vội vàng ra đón.

“Tây Môn môn chủ, Bắc Đường môn chủ nói đã lấy được tin tức về Ngôn tướng quân, vừa mới xuất môn, để lại cho ngài vật này.”

Tây Môn Việt nhận lấy lá thư, mở ra xem, mi đầu nhú lại.

Xem ra sự tình phức tạp hơn ý tưởng.

Đêm nay không trăng, báo trước khí trời ngày mai không tốt.

...

Lưu Ấm trang ở vùng ngoại ô phía tây thành, tối như mực, tĩnh lặng, buổi trong chỉ có một ánh đèn dầu, trông mơ hồ đến hoảng.

Đây là một ngôi nhà bình thường, không phải là một nông gia trang viên. Giữa hè, các chủ tử môn đều vào nội thành tránh nóng, cũng là lúc bận bịu thu hoạch. Tiết trời tháng tám này, không xấu cũng không tốt, không ai ở lại nơi đây.

Một thân bạch sắc xuất hiện bên trong viện lạc u ám, nổi bật lên màn đêm.

Người nọ chỉ nghỉ chân trong chốc lát, bước tới đại môn, thỉnh linh đá một cước, văng nát cánh cửa.

“Ai?! Kẻ nào?!” Một lão già hét hoảng chạy ra, nhìn hình dạng của cổng chính đại thính (phòng khách) thì nhảy dựng lên.

“Người, người là ai? Người muốn làm gì?”

Bạch y nhân lạnh lùng nhìn lão: “Ngột Kiệt ở đâu?”

“Cái gì?”

“Đừng cố giả bộ trước mặt bản tọa! Ngột Kiệt ở đâu?”

Phút chốc, Bắc Đường Ngạo đã đến rất gần, nắm lấy cổ lão, dễ dàng nhấc lão lên.

“Nói!”

“Khụ khụ... Ta, ta không biết...” Sắc mặt lão già đỏ bừng, cố kiềm chân bám trụ mặt đất, yết hầu vẫn hô hấp được, nhưng nói được thế này cũng đến chết mất.

Bắc Đường Ngạo cười lạnh: “Xem ra không giở chút thủ đoạn người sẽ không nói.”

Một tay hất văng, lão già nọ ngã xuống. Bắc Đường Ngạo xuất thủ nhanh như thiểm điện, liên tiếp điểm mấy đại yếu huyệt toàn thân lão, toàn lực thực hiện, khiến lão khổ không nói nên lời.

“A!” Lão kêu lên đau đớn.

Bắc Đường Ngạo vẫn lạnh lùng nhìn lão, giơ chân phải lên, nhắm sống lưng lão già, chuẩn bị hạ cước. Thêm một cước này, xương cột sống của lão chắc chắn sẽ vỡ nát, đời này thôi xong.

“Khoan!”

Từ phía sau, một thanh âm uy nghiêm truyền tới.

Bắc Đường Ngạo từ từ quay đầu lại. Tên này chính là Ngột Kiệt.

“Bắc Đường môn chủ, đã lâu không gặp.” Ngột Kiệt cười.

“Bản tọa chưa từng gặp người, tại sao lại là đã lâu?”

Sắc mặt Ngột Kiệt biến đổi: “Bắc Đường môn chủ quả nhiên nghệ cao nhân đảm đại (1), dám đơn thân xông vào nơi chốn của ta.”

(1) nghệ cao nhân đảm đại: tài cao mật lớn (QT).

Gã đã kiểm tra xung quanh một lượt, xác định chỉ có một mình Bắc Đường Ngạo.

“Ngột Kiệt tướng quân lá gan cũng không nhỏ, dám minh mục trương đảm (2) ẩn nấu ở thủ phủ Việt quốc, chẳng hay lý do là gì vậy?”

(2) minh mục trương đảm: lộ liễu, trắng trợn (QT).

Tâm Ngột Kiệt thoáng động, không biết hắn đã tìm hiểu được gì. Chợt cười: “Bắc Đường môn chủ, chẳng hay muốn làm gì?”

“Biết rồi còn hỏi.”

“Không phải là chuyện tại hạ thỉnh Ngôn tướng quân tới đây chứ?” Gã cố tình nhấn mạnh chữ “thỉnh.”

“Hắn ở đâu?”

“Bắc Đường môn chủ yên tâm, Ngôn tướng quân ở đây rất tốt, Bắc Đường môn chủ nếu không tin, có thể tự mình kiểm chứng.”

Đôi mắt Bắc Đường Ngạo díp lại, cố gắng chăm chăm nhìn gã.

Ngột Kiệt thỉnh linh cười ha ha: “Nói Bắc Đường môn chủ bách độc bất xâm, chỉ là với An Hồn Tán của Diên nhân chúng ta, không biết có bị ảnh hưởng không?”

Bắc Đường Ngạo nghe vậy cả kinh, quả nhiên có cảm giác buồn ngủ, thần chí dần dần có chút rời rạc.

“Người...” Bắc Đường Ngạo gắng sức chống lại cơn buồn ngủ mãnh liệt, nhưng buồn ngủ thì là hiện tượng sinh lý bình thường rồi, có công lực cũng không làm gì được.

Ngột Kiệt cười lạnh: “Để hảo hảo chiêu đãi Bắc Đường môn chủ và Ngôn tướng quân, tại hạ đã chuẩn bị không ít thứ hay ho.”

Thân thể Bắc Đường Ngạo lay động, nhoáng cái đã ngã xuống đất, mê man.

...

“Người làm rất tốt.”

Lão già ban đầu đang mềm nhũn kia liền ngoẹo, bò lên, phun ra một ngụm máu nồng, quỳ trên mặt đất: “Là tướng quân túc trí đa mưu, nghĩ ra chủ ý hạ An Hồn Tán lên y vật của thuộc hạ. Nếu không, cái tên môn chủ giáo hoạt đa nghi kia sẽ không ngờ tới.”

Ngột Kiệt vô tâm tình nghe lời nịnh bợ, đi đến trước mặt Bắc Đường Ngạo, đá hắn một cước, lật ngửa hắn lại, điểm huyệt đạo của hắn.

Một hương thơm nhàn nhạt từ cơ thể từ hắn man mát tỏa ra. Ngột Kiệt nhíu mày.

Càng nhìn kỹ, càng thấy Bắc Đường Ngạo tuần mỹ phi phạm. Dưới ánh trăng âm u mù mịt, quanh thân đều được bao phủ bởi một tầng huỳnh quang lơ lửng, tuần dung trầm tĩnh phản xạ ra một vẻ yêu diễm kì dị.

Ngột Kiệt bỗng nhiên thấy miệng có chút khô!

“Dem hẩn đi!” Vung tay, hắc y nhân kia xuất hiện từ phía sau, vừa rồi nguy trang thành một lão già, thô lỗ xốc Bắc Đường Ngạo lên, cùng biến mất sau màn đêm với Ngột Kiệt.

Gió lay, một bóng dáng thoáng hiện theo.

38. Chương 38

Ngôn Phi Ly dưới tác dụng của dược tính đã tỉnh lại, không biết bây giờ là lúc nào. Trong địa lao tối om, ngọn đèn dầu nhỏ kia đã hết rồi, đưa tay chạm vào, ngọn đèn lạnh băng, đủ thấy nó tắt đã khoảng một canh giờ.

Ngôn Phi Ly toàn thân vô lực, tay chân hư nhuyễn, đầu óc còn chút váng vất, dược tính vẫn còn lưu lại. Ước chừng thời gian một chút, e đã qua một đêm.

Cố gắng bò lên, Ngôn Phi Ly tỉ mỉ quan sát địa lao này. Ngoại trừ trên cửa sắt có một ô nhỏ, cả gian buồng có thể nói là mật bất thấu phong (1). Ngoại trừ chiếc giường gỗ sắt tường giản đơn, bên cạnh còn có một chiếc bàn nhỏ, ngọn đèn được đặt trên đó. Một ấm trà thô sơ, bên trong không ngờ có nước. Trên tường, ở đầu giường, có treo hai thiết liên rất chắc chắn, rõ ràng chỉ dùng để khóa người. Chẳng qua bọn chúng cho rằng việc này không cần thiết với y.

(1) mật bất thấu phong: kín không kẽ hở.

Một buồng giam địa lao chu mật (chu đáo chặt chẽ) thế này, cũng không phải một sớm một chiều mà nghĩ ra, Ngột Kiệt là dị tộc cũng không thể vừa vào thành là tìm ngay được một chỗ như vậy. Rõ ràng trong thành có kẻ tiếp ứng. Mà đang trong thời kì đặc biệt, người dám tiếp ứng Điền nhân, không những có quyền thế nhất định ở Hoa Thành, e rằng còn có mưu đồ khác.

Ngôn Phi Ly cũng không phải hạng vừa, chỉ từ một căn buồng giam nhỏ, liền có thể suy đoán ra đủ loại tình huống. Y áp sát người vào tường và xuống đất, hy vọng có thể nghe được gì đó. Đáng tiếc nội lực đã hoàn toàn biến mất, vô pháp phát giác được nhiều chuyện hơn.

Y thấy có chút khó hiểu. Hôm qua nghe giọng điệu của Ngột Kiệt, rõ ràng oán hận y rất sâu sắc, bắt y là để trả thù cho đệ đệ. Đã vậy, sao không nhanh chóng khiến y phải chịu đau đớn, dùng thủ đoạn dị thường để trả thù y. Nghe nói, Điền nhân cho người ta ăn Mê Đà Tiên để khống chế thần chí họ, lẽ nào bọn chúng muốn khống chế y?

Ngôn Phi Ly lấy ra một vật từ trong áo, chính là chiếc bát lộng cổ cho Ly nhi. Ngón tay khẽ sờ trở mặt cổ, thân cổ, trụ nhi của cổ, từng chút từng chút, cảm thấy đau khổ không chịu nổi.

Nếu Ngột Kiệt thực sự cho rằng dùng Mê Đà Tiên là có thể khống chế y thì gã đã làm rồi. Y thà tự quyết cũng nhất định không để người Điền lợi dụng, cũng đừng mong dùng loại dược này xâm phạm đến thần chí y.

Chưa đến khoảnh khắc cuối cùng, Ngôn Phi Ly sẽ không thỏa hiệp đâu. Y mơ hồ cảm thấy Ngột Kiệt bắt mình là còn có mục đích khác, y thực muốn xem, giáo cật ngoan tuyệt (2) nổi danh nước Điền nay rốt cục có tính toán gì.

(2) giáo cật ngoan tuyệt: giải nghĩa từng chữ thôi ^^ giáo – giáo hoạt, cật – khó dễ, ngoan – hung ác, tuyệt – vô tình.

Nhớ đến bản thân đã mất tích gần một ngày, nghĩ đến theo kế hoạch ban đầu, bọn họ hôm nay sẽ rời Hoa Thành, quay về Tổng đà. Nếu lộ trình suôn sẻ, ước chừng mười ngày sau là đến nơi. Đến lúc đó... Có thể gặp Ly nhi.

Thế nhưng hiện tại, tất cả đột nhiên đều biến thành mộng!

Không biết môn chủ đang làm chi?

Mình mất tích, hẩn có lo lắng không? Có đi tìm mình không?

Ngôn Phi Ly mệt mỏi nằm xuống giường gỗ, đang miên man suy nghĩ, chợt có tiếng bước chân. Có người đến.

Cất tiểu cổ lại vào ngực, ngồi dậy, Ngôn Phi Ly nhìn đại môn mở ra, một hắc y nhân đem thức ăn vào.

“Hắc hắc, Ngôn tướng quân, tư vị của Mê Đà Tiên thế nào? Có đúng là dục tiên dục tử không a?”

Ngôn Phi Ly không thèm để ý đến gã.

Người nọ vẫn đặt thức ăn xuống.

“Những thức ăn này bên trong không cho thứ gì đặc biệt, Ngôn tướng quân cứ hảo hảo dùng đi.” Người nọ thấy thần tình của y, âm âm cười: “Người không ăn cũng không sao, cuối cùng sẽ chết đói thôi. Bất quá bao tử rỗng mà hưởng thụ tiếp Mê Đà Tiên, e Ngôn tướng quân không chịu nổi nga!” Nói xong, chớp mắt đã ly khai.

Ngôn Phi Ly ngồi xuống cạnh bàn, nhìn thức ăn. Một bát cơm tẻ cầu thả, một đĩa rau xanh, hết.

Lời kẻ kia đương nhiên Ngôn Phi Ly không tin, nhưng y cũng biết Mê Đà Tiên lợi hại thế nào.

Không biết thành phần của dược vật là gì, sau khi tỉnh lại y thấy thể lực tiêu hao rất nhiều, giống như phải đánh với mười mấy người, mà y chỉ có nằm mỗi trên giường. Ngôn Phi Ly biết không ăn một chút thực sự sẽ không trụ được, đành lấy bát cơm, không động đến chút rau xanh nào.

Ăn cơm xong không bao lâu, hắc y nhân lần thứ hai đẩy cửa bước vào, liếc bát cơm không, không nói hai lời cho y nuốt một viên thuốc.

“Ngôn tướng quân, hảo hảo hưởng thụ hưởng thụ, thế mới có trò hay cho người xem.” Kẻ kia nhe răng cười, bưng mâm đi.

Ngôn Phi Ly đợi hắc y nhân ra khỏi, lập tức nhào tới góc tường, cho tay vào hõng, nôn ra một đồng vãi.

Nguyên lai y xé một góc áo, nhét sâu vào hõng, ngăn dược. Chỉ là vì sợ hắc y nhân phát hiện, cho miếng vải vào sâu quá, lúc nôn dược ra cũng mất nhiều sức, đã hấp thu chút dược tính, cũng không thể tránh được, không biết Mê Đà Tiên có phát tác không.

Ngôn Phi Ly mang miếng vải nhét vào khe tường trong góc, ngồi lại trên giường. Nhớ tới hắc y nhân đã nói, sẽ có trò hay cho y xem, nói chung sẽ chẳng phải là việc tốt đẹp. Nếu đã không biết chúng định làm gì, chi bằng tĩnh lặng quan sát. Chỉ là hồi tưởng đến lời nói biểu tình của kẻ kia, tâm trạng Ngôn Phi Ly có chút kinh hãi. Cuối cùng cho rằng trận vui vẻ này, e sẽ mang đến tai vạ...

Khinh ca mạn vũ (3), thanh ti ngưng Bích (4). Phù dung trưởng noãn (5), mạn ngữ điều tình (6).

(3) khinh ca mạn vũ: hát hay múa giỏi, nhạc êm dịu, múa uyển chuyển (QT).

(4) thanh ti ngưng Bích: đoán bừa – tóc đen lay động (thanh ti: tóc đen).

(5) phù dung trưởng noãn: đoán bừa tập 2 – hoa sen nở chẳng ‘___’?

(6) mạn ngữ điều tình: giọng nói mềm mại tâm tình.

Đông Phương Hi đang ở kỹ viện lớn nhất trong thành, tại Hoan các tìm hoan. Một mỹ nhân xinh đẹp nhưn như không có xương, nằm trong lòng hắn.

“Ừ, Đông Phương, ăn thêm một trái a.” Nữ nhân ngắt từng quả nho, bón đến tận miệng hắn.

“Tiểu mỹ nhân, mị công của nàng ngày càng lợi hại, Mị Lan dạy dỗ nàng không tệ a.” Đông Phương hưởng thụ sự hầu hạ của mỹ nhân, cười.

“Người ta đều vì Đông Phương cả. Người khác muốn Tình Vũ hầu hạ cũng không được đâu.”

Thanh âm của Tình Vũ kiều mị nhập cốt, thật yếu mềm.

“Đông Phương a, Hoa Hoa tướng quân của chàng ấy, đã tìm chàng ba ngày nay ngoài Hoan các rồi, chàng chưa gặp hẳn sao?”

“Thế nào?” Về mặt Đông Phương ai oán: “Tiểu mỹ nhân muốn đuổi ta?”

“Người ta đâu dám đắc tội thế. Người ta chỉ cầu chàng mỗi ngày đều ở đây, vĩnh viễn cũng không rời đi.”

“Vậy nàng đang nhắm Hoa Hoa tuần tú nhà chúng ta, phải không? Quả nhiên đúng là nữ nhân ái tiểu (xinh đẹp, thanh tú) a.”

“Đáng ghét, Đông Phương chàng đồ oan người ta.” Tình Vũ không chịu mà nhẹ dấm hắt: “Người ta có yêu cũng là yêu tiểu lang quân mà!”

Đông Phương Hi ha ha cười, vỗ vỗ hai bầu ngực nàng: “Đi gọi Mị Lan vào đây cho ta.”

Tình Vũ có chút ủy khuất, quý mị liếc hắt, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng dậy ra ngoài.

Đông Phương Hi cũng đứng dậy, đuổi thân một cái, khiến vạt áo mở rộng thêm ra, hướng về phía Noãn các.

Đối diện ban công Noãn các là một gốc đào hòe thụ, có một con tù điểu kỳ quái đang đậu trên thân hòe thụ, đôi móng hoàng sắc sắc bén quắc lấy thân cây, đang tùy phong phiêu đảng.

Đông Phương Hi phát hiện ra nó mà không hề chớp mắt, giơ giơ tay, con điểu kia “phành phạch” bay lên, đáp xuống tay hắn.

Đông Phương Hi suy nghĩ hồi lâu rồi thả nó bay, chợt mỉm cười: “Cái giá của việc cầu ta, rất lớn đấy...”

Gió nổi lên, vô lâm thiên hạ, sắp có biến đổi!

39. Chương 39

Lại có tiếng bước chân, Ngôn Phi Ly lập tức nhận biết, trong đó có Ngột Kiệt. Hắn tuy là đại tướng Điện tộc, nhưng võ công không phải cao lắm, cước bộ mạnh mẽ, khí vũ hiên ngang. Còn hắc y nhân kia hành tẩu im ắng, ngược lại có chút công lực.

Ngôn Phi Ly nằm ở trên giường không động đậy. Ngột Kiệt và hắc y nhân kẻ trước kẻ sau tiến vào. Nhìn thấy dáng vẻ hôn mê của y, Ngột Kiệt cười lạnh:

“Ngôn tướng quân sao nhanh chóng đã không chịu nổi Mê Đà Tiên lần hai?” Mở nắp chiếc ấm, thấy bên trong có nước, cầm lấy, hắt hết tất cả vào mặt Ngôn Phi Ly.

Y giật mình, thần sắc có chút hoảng hốt, dường như tỉnh táo lại.

Ngột Kiệt phát tay, hắc y nhân tiến đến, thô bạo lôi y dậy, kéo y ra khỏi cửa.

Ngôn Phi Ly toàn thân vô lực, trên đường gần như bị hắc y nhân kéo lê đi.

Sự vô lực này năm phần là giả, năm phần vẫn là thật. Đợt Mê Đà Tiên thứ hai tuy y đã nôn ra được, bắt quá thuốc vào đến miệng là tan, rất nhanh, chính vì vậy nên năm phần dược liệu đã được hấp thụ. Huống chi viên thuốc ăn lần hai này so với lần thứ nhất nhạy hơn, cảm giác mê huyền phù phiếm đã bắt đầu chỗi lên.

Ngoài cửa sắt là một hành lang hắc ám. Ấm thấp âm u, tường cũng tỏa ra hàn khí, tối đến độ không thấy rõ đường đi. Ngột Kiệt và hắc y nhân mang y quẹo trái quẹo phải, dần dần ra khỏi địa lao.

Ngôn Phi Ly càng đi càng kinh ngạc.

Một địa lao dài hẹp và âm u thế này, không thể một sớm một chiều tồn tại. Ở Hoa Thành, kẻ có quyền thế để xây dựng được một nhà lao như vậy đếm được trên đầu ngón tay. Những phú thứ nhân gia, cao môn đại hộ, để phòng ngừa kẻ tiểu nhân ám toán và cừu gia trả thù, phần lớn sẽ chuẩn bị vài gian cơ mật giống như tiểu địa lao giam giữ Ngôn Phi Ly. Nhưng có được một đường hầm quy mô lớn thế này, chủ nhân của gian ngục tuyệt đối không phải người thường.

Nhớ lại năm nay Thiên Môn và Địa tộc có chiến sự, thái độ không tham dự của Việt quốc, cùng với lũ lụt thiên tai...

Trong đầu Ngôn Phi Ly dần dần nghĩ đến một suy đoán...

Bị hắc y nhân kéo qua thềm đá, vào một gian địa lao rộng hơn, bên trong có vài thứ chén đèn đuốc, sáng sửa hơn.

Ngôn Phi Ly nhất thời bị ánh nến làm lóa, chưa thích ứng được với ánh sáng.

Chậm rãi mở mắt, thân thể Ngôn Phi Ly thoáng một cái, cảm thấy được lực của Mê Đà Tiên tựa hồ so với tưởng tượng còn ác liệt hơn.

Dáng người bị xích thành hình chữ đại rất chặt trên tường, bóng dáng bạch sắc ấy vô cùng rõ rệt.

Tay chân bị thiết liên siết lấy gắt gao, vết máu nhiễm đỏ bạch y, khắp nơi đều bị thương, có chỗ còn lộ cả da, khiến người ta phải hoảng sợ.

Nhưng so với những vết thương tàn bạo ấy, mi mắt người bị trói rũ xuống, trên khuôn mặt tuần mỹ đặc biệt lạnh lùng.

Cho dù ở hoàn cảnh nhếch nhác như thế, khí thế vương giả trời sinh của người nọ vẫn không suy giảm mấy may, vẫn cứ như đang ở nhà mình, tùy thời khả dĩ ra lệnh, nhất hô bá ứng.

Trong nháy mắt, Ngột Kiết cũng có cảm giác như vậy.

“Môn chủ...” Thanh âm của Ngôn Phi Ly rất nhẹ rất nhược, giống như một câu hỏi do dự.

Bạch y nhân ngẩng đầu lên, trong mắt hiện ra một tia mừng rỡ.

“Phi Ly, người đến à.”

Ngữ khí trăm nghìn như một, giống ngày trước, mỗi lần y đến Trần Mai viện thỉnh an đều nghe thấy, thanh lãnh, bình tĩnh.

Ngôn Phi Ly như trúng sét đánh, đại ra hồi lâu, thỉnh linh hai mắt mở lớn, muốn mạnh mẽ thoát khỏi cánh tay hắc y nhân, lao đảo bỏ nhào về phía trước.

“Môn chủ! Môn chủ!” Ngôn Phi Ly cảm thấy bây giờ được tính của Mê Đà Tiên đã khống chế mình, khiến y muốn phát điên. Y liều mạng giật lấy thiết liên, mong muốn giải thoát hần khỏi bức tường.

“Ha ha ha...” Ngột Kiết nhìn thấy cảnh này, nghe tiếng động mà thiết liên tạo ra, nhin không nổi bật cười ha hả.

“Phi Ly, người làm sao vậy?” Bắc Đường Ngạo kinh ngạc hét lên.

Ngôn Phi Ly như tai điếc mắt mù, hai tròng mắt y đỏ sậm đầy mê loạn, nhưng vẫn liều lĩnh giật lấy thiết liên, muốn giải cứu cho môn chủ, nhưng tổn công vô ích.

“Người đã làm gì?” Bắc Đường Ngạo lớn tiếng quát, trừng về phía Ngột Kiết. Ánh mắt đầy sắc bén, lập tức khiến gã cảm miệng.

Ngột Kiết bị khí thế của hần dọa khiếp, dừng cười. Nhưng vẫn không biết tại sao, ánh nhìn của hần khiến quyết tâm của gã có chút lung lay.

“Sao?” Ngột Kiết cười nhạt: “Bắc Đường môn chủ hần phải cảm thấy vinh hạnh mới phải. Ta đã dùng linh được tốt nhất của Địa tộc, chiêu đãi thủ hạ tướng quân của người.”

Bắc Đường Ngạo cả kinh, nhìn Ngôn Phi Ly, thấy đôi mắt y vẫn mê loạn, nước mắt chậm rãi chảy dài.

40. Chương 40

“Môn chủ... Môn chủ...” Ngôn Phi Ly không thể khống chế được nước mắt của mình

“Phi Ly! Người tỉnh lại!”

Ngôn Phi Ly vẫn còn nắm lấy thiết liên, nghe thấy thanh âm của Bắc Đường Ngạo thì dừng động tác, mơ màng nhìn hắc, cảm thấy tia lý trí cuối cùng đã rời đi rồi.

“Môn chủ, có đau không?”

“Cái gì?” Bắc Đường Ngạo sững sờ nhìn thần sắc Ngôn Phi Ly dần tán loạn.

“Môn chủ, có đau không?” Ngôn Phi Ly chạm vào vết thương trên người Bắc Đường Ngạo, rất nhiều vết thương máu vẫn chưa ngừng chảy, dính đầy hai tay y.

Tâm Ngôn Phi Ly như bị dao cắt. Từ sớm y đã theo môn chủ, môn chủ của y cao khiết như trăng, môn chủ của y cường đại vô địch, môn chủ mà y yên lặng một lòng hầu hạ, sao có thể bị đối xử thành thế này?

Không biết có phải do được tính không, Ngôn Phi Ly dần dần cũng không thể khống chế được tâm tình của mình. Vết máu đỏ tươi như vậy, vết roi lớn như vậy kích thích thần kinh y. Hai mắt đỏ sẫm, nước mắt càng lúc càng chảy ra nhiều, đáng vẻ thật khiến người ta phải kinh hãi!

“Phi Ly, người mau tỉnh lại cho bản tọa!” Bắc Đường Ngạo quát thẳng vào mặt y, vẫn không thấy y phản ứng, chỉ đang lẳng lặng chăm chăm vào vết thương trên người mình.

Bắc Đường Ngạo nhìn đáng vẻ đó của y, thở dài, hạ giọng: “Phi Ly, ta không sao, cũng không đau.”

Ngôn Phi Ly cuối cùng cũng cũng thoáng thay đổi nét mặt, ngẩng lên nhìn hắc.

“Thật sự, ta không hề đau, không tin người lại gần đây xem.” Bắc Đường Ngạo dụ dỗ y.

Trong đầu Ngôn Phi Ly đang xảy ra vài ý nghĩ tranh đấu, cẩn thận đến gần hắc hơn.

“Gần hơn chút nữa.” Bắc Đường Ngạo nhỏ giọng gọi, thấy gương mặt y đã ở ngay trước mặt, thành linh vờn người, ngậm lấy đôi môi y.

Chiếc lưỡi đậm hương vị của Bắc Đường Ngạo không hề do dự chiếm đoạt cái miệng của Ngôn Phi Ly, trắng trợn quét khắp khoang miệng, từng góc ngách của y. Ngôn Phi Ly ngơ ngác, tùy ý để hắc hôn, cảm thấy vật gì đó đang thuận theo đầu lưỡi mình mà tiến nhập, khiến y phải choáng váng vì cảm xúc quá mạnh mẽ, bất giác bám chặt lấy hai vai Bắc Đường Ngạo.

Hai người hôn môi thật sâu, địa lao âm lãnh bỗng nhiên chuyển thành giường ấm, bầu không khí trở nên mờ mịt động tình.

Ngột Kiệt và hắc y nhân vốn đang ở tâm trạng xem kịch vui, quan sát nhất cử nhất động của chủ tớ hai người, giờ chỉ biết đứng đực ra nhìn.

Hai mắt Ngột Kiệt tròn vo, ngây người một lát, đột nhiên có phản ứng, quát lớn:

“Tách bọn chúng ra!”

Phát hiện không thấy động tĩnh gì, quay lại thấy hắc y nhân còn chưa tỉnh trí, Ngột Kiệt kiềm chế không được, đích thân vọt tới.

Nhưng Ngôn Phi Ly không hề để ý, vẫn tiếp tục ôm lấy hai vai Bắc Đường Ngạo, chết cũng không buông. Ngột Kiệt như vậy mà cũng không kéo được y.

Thấy đôi môi của cả hai vẫn đang dính chặt vào nhau, Ngột Kiệt càng giận dữ.

“Ma Sa!”

Hắc y nhân chấn động, cuối cùng bình tĩnh, vội vàng chạy tới kéo lấy Ngôn Phi Ly.

Ngôn Phi Ly chẳng biết lấy đâu ra khí lực, ngón tay bấu chặt lấy vai Bắc Đường Ngạo, càng lúc càng siết chặt. Nụ hôn nồng say trộn lẫn cùng nước mắt, đầy chua chát mà cũng rất nồng tình, thế nào cũng không muốn xa cách.

Chỉ có điều cuối cùng, vẫn bị kiên quyết bắt chia lìa.

“Buông ra!” Ngôn Phi Ly điên cuồng giãy dụa, hai mắt Ngột Kiệt càng trợn lớn, vung tay cho y một tát, hắc y nhân nhân cơ hội điểm huyệt y.

“Dẫn hắn đi!”

“Không được động vào hắn!” Bắc Đường Ngạo gầm lên! Trông thấy Ngôn Phi Ly vì trúng đòn mà ngã xuống.

“Không được động? Ta càng muốn động!” Ngột Kiệt cũng không biết sao lại điên tiết, hạ liên tiếp hai cước xuống Ngôn Phi Ly.

“Người!” Bắc Đường Ngạo hận không thể lập tức xông lên, cuối cùng chút lí trí đã lên tiếng nhắc nhở. Hít sâu, hắn ép mình phải tỉnh táo. Nhìn đôi mắt lo lắng của Phi Ly, vẫn ngần lệ, lòng Bắc Đường Ngạo quặn vào, nét mặt dần tỉnh lại.

“Mang hắn đi cho ta!” Ngột Kiệt quát.

Hắc y nhân theo lệnh, vội vã xốc Ngôn Phi Ly đi ra.

Trong địa lao chỉ còn lại Ngột Kiệt và Bắc Đường Ngạo.

“Không ngờ Bắc Đường môn chủ lại, lại...” Ngột Kiệt căm tức, muốn nói vài lời trào phúng, nhưng chuyện vừa rồi quá chấn động, với người Điền mà nói là một sự đả kích, Ngột Kiệt không biết phải nói gì.

“Lại?”

“Lại làm ra chuyện không biết nhục như thế!” Ngột Kiệt trong cơn giận thốt ra một câu, sau khi nói xong cũng thấy thật nực cười.

“Nhục hay không là chuyện của người, miễn bản tọa cao hứng là được.”

Bắc Đường Ngạo cười lạnh một tiếng, không chút phật lòng. Lúc này, hắn đã thừa dịp đem Cửu Kim đan cho Phi Ly ăn, tin là một canh giờ nữa y có thể hồi phục nội lực.

Vốn Cửu Kim đan cũng có tác dụng giải độc và chữa thương, nhưng Bắc Đường Ngạo không ngờ bọn chúng cho Ngôn Phi Ly ăn Mê Đà Tiên. Mê Đà Tiên dù không tính là độc dược, nhưng so với toàn bộ chất độc còn lại hại hơn. Bắc Đường Ngạo nhớ tới dáng vẻ của Phi Ly khi nãy, lo lắng y không thể thanh tỉnh đúng lúc.

“Người...” Ngột Kiệt mặc dù bị tù nhân này mê hoặc, nhưng vẫn còn quyết đoán nam nhân, á khẩu không trả lời được.

“Người, người dám như vậy cùng một nam nhân, với chính thuộc hạ của mình...” Ngột Kiệt nói không xuôi nổi.

“Chuyện của bản tọa không khiến người quản!” Bắc Đường Ngạo không chút khách khí mà ngắt lời gã. Hắn oán giận gã dám hạ Mê Đà Tiên với Phi Ly, còn dám đánh y, thế nên nói chuyện rất lạnh nhạt.

41. Chương 41

“Chuyện của bản tọa không khiến người quản!” Bắc Đường Ngạo không chút khách khí mà ngắt lời gã. Hắn oán giận gã dám hạ Mê Đà Tiên với Phi Ly, còn dám đánh y, thế nên nói chuyện rất lạnh nhạt.

Ngột Kiệt vừa nghe xong, tâm trạng đã ảm ức, giờ càng thêm tức giận. Thấy roi cừu tắm nước vẫn treo ở kia, xoay người cầm lấy nó. Hung bạo quật mấy roi, vết thương trên người Bắc Đường Ngạo vốn chưa lành, giờ càng nặng, lập tức ứa máu.

Bắc Đường Ngạo lại trông như không hề đau đớn, lạnh lùng nhìn chòng chọc dáng vẻ cáu giận của Ngột Kiệt, chột nói:

“Ngột tướng quân có sao lại tức giận như vậy?”

“Ta...” Ngột Kiệt sững sốt, giờ mới phát hiện hành động của mình như kẻ không đầu óc. Dừng đánh, có chút luống cuống.

Bắc Đường Ngạo biết, cười:

“Ngột Kiệt, người làm ra vẻ thế này, sẽ khiến bản tọa nghĩ người yêu bản tọa đấy.”

“Người nói vậy cái gì hả?!” Ngột Kiệt kinh hãi, mặt đen thui, nóng lên. Bất quá may mắn, da thịt thô ráp, nhìn không ra.

Bắc Đường Ngạo tự tiểu phi tiểu, khinh thường nhìn gã, thần sắc chẳng cần nói ra cũng biết đang châm biếm!

Ánh mắt so với lời nói ra còn kịch liệt hơn, Ngột Kiệt nhất thời bị đánh bại ngổn ngang.

“Nguyên lai dám làm không dám nhận.”

“Người!” Ngột Kiệt then quá hóa điên, ngoan lệ (tàn độc đầy nhá) tràn đầy: “Có lẽ người nói đúng! Nếu thật như thế, e rằng ta nên giết người chăng?”

“Người nếu nói vậy thôi chứ không giết ta đâu.”

“Sao người dám khẳng định?”

Bắc Đường cười lạnh: “Vì với chủ nhân của người, ta vẫn còn lợi dụng được.”

Trong mắt Ngột Kiệt lộ chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh chóng giấu đi.

“Ta không hiểu người nói gì.”

“Người cần gì phải phủ nhận.” Bắc Đường Ngạo liếc mắt, “Người đã ở bên ngoài rồi.”

...

Ngôn Phi Ly bị hắc y nhân mang về buồng giam địa lao của y, nặng nề nằm trên giường gỗ. Hắc y nhân nhìn y một cái, ánh mắt chính là khinh thường cái kiểu nam nhân với nam nhân này, khinh thường vô cùng. Sau đó xoay người ly khai, khóa chặt cửa sắt lại.

Ngôn Phi Ly nằm trên giường, huyết đạo bị điểm, khí huyết không thông, đầu óc choáng váng không ngừng, nhưng trong bụng lại có hơi âm lan tỏa ra, dần dần lan tỏa khắp toàn thân.

Nhưng Ngôn Phi Ly vẫn chưa cảm nhận được. Trên mặt có vết nước mắt đã khô, trong đầu chỉ có hình bóng Bắc Đường Ngạo. Nếu không phải thân thể không động được, y nhất định sẽ liều lĩnh lao ra khỏi đây.

Không biết đã qua bao lâu rồi, được tính và tình cảm đang kích động dần dần nguôi ngoai, Ngôn Phi Ly từ từ tỉnh táo lại, đầu óc cũng chậm chậm thanh tỉnh. Y cuối cùng cũng nhận thấy thân thể đang biến đổi, cảm thấy một cỗ nhiệt đang chạy khắp toàn thân, liền thử vận hành chân khí trong người, mới phát hiện nội lực tự nhiên dần khôi phục.

Y vội vàng vận công phá huyết. Cũng không biết hắc y nhân kia sử dụng thủ pháp gì, có lẽ lúc đó khí huyết của y tuôn trào, huyết đạo đứt vài lần, cuối cùng bất ngờ, rất nhanh được khai giải.

Ngôn Phi Ly lập tức trở mình ngồi dậy, nhưng động tác quá mạnh, trước mắt tối sầm lại, thiếu chút nữa ngã quỵ.

Ngồi xuống mép giường, chuyện phát sinh vừa rồi dần dần tái hiện trong đầu y.

“Môn chủ! Môn chủ...” Ngôn Phi Ly thầm gọi hai tiếng.

Môn chủ sao lại ở chỗ này? Sao lại bị bọn chúng bắt? Lẽ nào, vì cứu y? ... Nhưng sao lại để bản thân lạc đến nước này? Đây không phải tác phong của môn chủ.

Chợt nhớ đến màn áp môi vừa này...

Đó cũng không phải là tác phong của môn chủ. Ngôn Phi Ly đỏ mặt mà nghĩ.

Chẳng lẽ ta nằm mơ? Là ta quá nhớ mong môn chủ chăng? Là ta bị được tính mê hoặc phải không?

Ngôn Phi Ly xoa nhẹ môi, nơi đó vì tình cảm mãnh liệt vừa rồi mà sưng lên, giờ khẽ chạm vào, lập tức thấy đau đến tê dại. Cơn đau và nội lực trong người đã tố cáo cho y, chuyện phát sinh khi này không phải mộng, tất thấy đều là sự thực.

Ngôn Phi Ly bỗng ý thức được tình trạng của môn chủ.

Từ lúc bọn họ gặp nhau đã qua một canh giờ rồi, môn chủ bây giờ ra sao?

Ngôn Phi Ly lòng như lửa đốt, lại một lần nữa xem xét kĩ địa lao, phát hiện dù nội lực của mình có khôi phục, cửa sắt buồng giam chắc chắn như vậy, y không thể làm gì được.

Ngôn Phi Ly vẫn đang chưa biết làm thế nào, chợt nghe thấy từ hành lang truyền đến tiếng gió. Không phải là tiếng gió thông thường, mà là thanh âm của một cuộc chiến cấp tốc. Công lực của Ngôn Phi Ly đã khôi phục, lập tức nghe được có hai người đang giao thủ, mà một trong đó là hắc y nhân, nhưng nghe kĩ, biết gã đã rơi vào thế hạ phong.

Người sắp tới là bạn hay thù?

Cuộc giao chiến rất nhanh đã đến hồi kết, Ngôn Phi Ly vội vàng quay về giường.

Cửa sắt “két” một tiếng mở ra, một bóng dáng xông vào.

42. Chương 42

“Lăng Thanh!” Ngôn Phi Ly kinh ngạc, nhìn người trước mắt. Nhưng rất nhanh y liền thấy nghi ngờ.

“Người không phải là Lăng Thanh. Người là ai?”

Người này tuy dáng vẻ rất giống Lăng Thanh, nhưng tổng thể thì khác biệt. Một thân hắc y, tuấn dụng lạnh lùng sắc bén cũng như tức sát (*), lãnh ngạnh, mang theo vẻ vô tình.

(*) tức sát: tức – nghiêm túc, sát – trong từ “sát khí”.

Ngôn Phi Ly và Lăng Thanh đã ở chung nửa năm, tuy cảm thấy hắn có phần không đơn giản, nhưng rõ ràng là một người lạc quan rộng rãi, đôi lúc khôn lỏi, nhưng không sao. Vô luận hắn có trốn nấp hay nguy trang thế nào, khí chất bên ngoài sẽ không khác biệt lớn như người này.

Người nọ lấy ra một lệnh bài, bên trên khắc một ngân sắc phi long đang trương nha vũ trảo (dương nanh múa vuốt).

Tứ đại môn chủ của Tứ Thiên Môn, đều lấy phi long làm biểu tượng tối cao. Minh hoàng sắc đại diện cho Đông Môn môn chủ Đông Phương Hi, thanh lam sắc đại diện cho Nam Môn môn chủ Nam Cung Yến, hỏa hồng sắc đại diện cho Tây Môn môn chủ Tây Môn Việt, và ngân bạch sắc, đại diện cho Bắc Môn môn chủ, Bắc Đường Ngạo.

Ngôn Phi Ly ngay lập tức minh bạch thân phận của hắn.

“Tại hạ Lăng Chu. Môn chủ có lệnh, để tại hạ đưa Ngôn tướng quân ly khai nơi này.”

“Môn chủ đâu?” Ngôn Phi Ly vội vàng hỏi.

“Môn chủ đã có dự định.” Lăng Chu không nói nhiều, xoay người muốn đi.

“Không! Ta không thể để một mình môn chủ ở lại.” Ngôn Phi Ly kiên quyết.

Lăng Chu quay lại: “Môn chủ giao phó, bằng bất cứ giá nào cũng phải đưa Ngôn tướng quân ly khai nơi này. Tướng quân nếu không chịu, tại hạ buộc lòng phải động thủ.”

Vừa rồi, Ngôn Phi Ly đã phát hiện võ công của hắn rất cao cường, công lực chắc chắn thâm hậu. Nếu là bản thân ngày trước, may ra cũng đo hòa được với hắn. Nhưng thân thể y đã chịu nhiều tổn thương, công lực sớm đã thua kém hồi xưa. Giờ bệnh nặng mới đỡ, công lực mới khôi phục, nếu cùng động thủ với hắn, tất nhiên không thể chiếm được ưu thế.

Ngôn Phi Ly suy xét một lát: “Hảo, ta theo ngươi! Nhưng ngươi phải nói cho ta biết đã, môn chủ rốt cục có tính toán gì?”

Lăng Chu có chút do dự. Sau đó nghĩ lại, môn chủ chỉ nói phải dẫn Ngôn tướng quân ly khai, không nói không thể không cho y biết kế hoạch, do vậy không tính là vi phạm mệnh lệnh. Thuận miệng nói:

“Môn chủ hoài nghi Điền nhân và Việt quốc cầu kết, muốn nhân cơ hội này cá mè một lứa.”

Tâm Ngôn Phi Ly động lên: quả nhiên là vậy!

Nhìn thấy một lao ngục trong lòng đất khổng lồ quy mô vậy, y đã đoán được chuyện này là có thể, không ngờ đúng thật. Việt quốc quân thân già nua ngu ngốc, thái tử dã tâm bừa bừa mà không có bản lĩnh, thế nhưng cả cha lẫn con đều là hạng người lòng tham không đáy. Kinh tế Việt quốc luôn bị khống chế bởi Thiên môn, chắc hẳn bọn chúng sớm đã bắt mẫn. Lúc này, nhân cuộc chiến Giản cảnh, một thời gian dài chưa có kết quả, bọn chúng đại khái có một cơ hội tốt để đả kích Thiên Môn. Cứ vậy suy xét tiếp, sự tình không hề đơn giản, rất có thể toàn bộ động tình của Thiên Môn ở Việt quốc và Giản cảnh đều nằm trong tay bọn chúng.

“Làm thế nào thoát thân?”

“Một canh giờ nữa Tây Môn môn chủ sẽ dẫn người đến tiếp ứng, lúc đó sẽ cùng môn chủ phản hồi về Tổng đà.”

“Các huynh đệ của Hoa Thành phân đà đâu?”

“Đã an bài ổn thỏa, tùy thời chuẩn bị rút lui.”

Xem ra đoạn tuyệt với Việt quốc là điều không thể tránh được.

Không biết vì sao, Ngôn Phi Ly lại thấy sự bố trí của Bắc Đường Ngạo không giản đơn như thế. Thứ nhất, với tính cách của hắn, sẽ không thể dễ dàng bỏ qua Ngột Kiệt và Việt quốc; thứ hai, Việt quốc cũng không thể dễ dàng để bọn họ rời khỏi biên giới.

Nhưng y lúc này không được phép suy nghĩ nhiều.

“Ngôn tướng quân, tại hạ đã xem xét, thỉnh tướng quân lập tức theo tại hạ ly khai.”

Ngôn Phi Ly nhìn hắn, đáp: “Hảo.”

“Chờ một chút.” Lãng Chu đi ra cửa, kéo một thân hình vào, chính là hắc y nhân kia.

Ngôn Phi Ly thấy hắn chảy rất nhiều máu, đúng là tâm mạch bị chấn đoạn mà chết, không nén được cảm giác thâm phục thân thủ cao cường của Lãng Chu. Hắc y nhân này võ công cũng không vừa, nhưng chỉ trong hai mươi chiêu đã bị hắn đánh bại, hiển nhiên thực lực của hắn không thể khinh thường.

Lãng Chu ném thi thể của hắc y nhân lên giường, lột áo ngoài của gã ra, nhìn Ngôn Phi Ly một cái. Ngôn Phi Ly hiểu ý, liền trao đổi áo của mình với gã kia. Thấy bên hông gã đeo kiếm, tiện tay cầm lấy luôn.

Hai người ra khỏi cửa sắt, trong hành lang tăm tối, chỉ có thể dùng thị lực của người luyện võ.

Ngôn Phi Ly đột nhiên nói: “Người sao biết đường?”

“Tại hạ đã đi theo hắc y nhân kia một lần.”

Ngôn Phi Ly thầm cả kinh! Khinh công người này cũng thật cao cường, chỉ sợ đương đại không mấy ai có thể sánh bằng.

“Đã đi hết rồi sao?”

“Không, chỉ tới thiết lao giam giữ ngài thôi.”

Ngôn Phi Ly không hỏi thêm nữa.

Lãng Chu chuyên tâm đi trước dẫn đường, chợt nghe thấy tiếng thở của Ngôn Phi Ly có phần hỗn loạn, cước bộ cũng lư nhuyển đi một chút.

“Ngôn tướng quân, ngài không sao chứ?” Lãng Chu không ngoảnh đầu lại, hỏi.

“Không sao.” Thanh âm của Ngôn Phi Ly có phần kiềm nén. Lãng Chu cảm thấy bất thường, còn chưa hỏi lại, đằng sau đã vang lên một tiếng, Ngôn Phi Ly ngã.

“Ngôn tướng quân?!” Lăng Chu cả kinh, tưởng y bị trúng ám tường nhà lao, vội vàng quay lại dìu y. Đúng lúc đó, ngón tay của Ngôn Phi Ly như gió, nhanh chóng điểm lấy vài đại yếu huyệt của hắn.

“Ngài!” Lăng Chu biến sắc.

“Lăng huynh đệ, xin lỗi nhé! Ta điểm ba huyệt ngọc tuyến, tử đàm, ung quan. Với công lực của ngươi thì một ly trà nhỏ là có thể giải. Giờ ta muốn tìm môn chủ, ngươi không cần để ý ta, cứ đi gặp Tây Môn môn chủ đi.” Ngôn Phi Ly đặt hắn vào một chỗ không ai chú ý, tức khắc xoay người ly khai, thoáng chốc đã khuất tầm nhìn của Lăng Chu.

Đi theo trí nhớ, Ngôn Phi Ly nhanh chóng tìm được buồng giam đã giam Bắc Đường Ngạo trong mê cung ngầm này.

Cửa gỗ khép hờ, ánh nến chớp động.

Ngôn Phi Ly thận trọng đến gần, thành linh nghe thấy bên trong truyền ra tiếng kêu. Ngôn Phi Ly dưới tình thế cấp bách, không thèm nghĩ, vọt nhanh vào trong.

Cửa bị bật mở mạnh, một bóng người hiện ra, Ngôn Phi Ly lợi kiếm xuất thủ, người kia cũng một chưởng hạ xuống, nháy mắt sẽ giao chiến, nhưng rồi lại nháy mắt đồng thời dừng lại.

“Phi Ly?”

“Môn chủ?”

43. Chương 43

“Phi Ly?”

“Môn chủ?”

Cả hai đều cả kinh.

“Tại sao ngươi ở đây?”

“Tại sao ngài ở đây?”

Đồng thanh, cùng dừng lại.

“Ngươi không sao chứ?”

“Ngài có làm sao không?”

Lần thứ hai cùng nói, đều không che đậy nỗi sự quan tâm dành cho nhau.

Bắc Đường Ngạo không đợi y mở miệng lần nữa, giành nói: “Ta không phải đã lệnh Lăng Chu đưa ngươi đi ư?”

Tại sao ngươi lại quay lại?”

“Ta không thể để môn chủ ở lại.”

“Thiên hạ ai ngăn được ta.” Bắc Đường Ngạo kéo y, xem xét nội lực.

“Môn chủ, thương thể của ngài...” Ngôn Phi Ly nhìn vết thương chồng chéo trên người hắn, lòng đau xót.

“Ta không sao, trước tiên ly khai khỏi đây đã.” Bắc Đường Ngạo buông tay y, chớp mắt đã ra đến hành lang đen kịt.

Ngôn Phi Ly vội đưa mắt nhìn qua bên trong cánh cửa, thấy hai ba người ngổn ngang nằm đó, mơ mơ hồ hồ không rõ. Chưa kịp hỏi đã xảy ra chuyện gì, phải nhanh chóng theo sau môn chủ.

Theo môn chủ qua mấy hành lang nữa, Ngôn Phi Ly cảm thấy hướng này ngược với thiết lao giam giữ mình.

“Môn chủ, đây là...”

“Là hướng tên kia đi.” Bắc Đường Ngạo vừa mới hạ một thứ lên kẻ đó. Gã là một kẻ tầm thường, lại chỉ mãi mơ mộng viễn vông đến Thiên Môn, căn bản không phát hiện. Ngột Kiệt vì lời hấn mà mềm lòng, mất đi cảnh giác thường ngày.

Bắc Đường Ngạo nếu đã muốn đi, tất nhiên sẽ không ở lại. Bọn chúng cho rằng những viên tán công hoàn có thể giữ được hấn ư? Thế là đợi bọn chúng rời đi, liền thi triển sức cốt chi thuật, đơn giản thoát ra. Đánh ngã vài tên đại nội thị vệ trông coi hấn, vốn không phải đối thủ, chỉ tự tìm cái chết vô nghĩa mà thôi.

Quả nhiên con đường này dần dần mở rộng, hai bên vách cũng có thêm ánh nến. Đột nhiên, Bắc Đường Ngạo kéo Phi Ly một cái, dẫn y lui lại vào một ngách nhỏ vừa đi qua.

Kiến trúc của địa lao này vốn khúc chiết chật hẹp, hành lang cũng chỉ có thể một người đi trước một người, hai người cùng đi thì hơi miễn cưỡng, huống hồ là ở ngách nhỏ.

Ngôn Phi Ly biết công lực của môn chủ hơn mình rất nhiều, chắc chắn đã nghe được động tĩnh gì đó phía trước, nên mới để môn chủ kéo mình vào ngách, cùng ở một chỗ nhỏ xíu thế này với mình.

Hai người mặt đối mặt quá gần, có ngăn cách của vải vóc nhưng vẫn cảm nhận được sự phập phồng hô hấp.

“Phi Ly, hai ngày nay bọn chúng có ngược đãi ngươi không?” Thanh âm của Bắc Đường Ngạo trầm thấp, truyền vào tai y. Hơi thở người nọ cũng lan đến lồng ngực.

Ngôn Phi Ly thoáng run rẩy, mặc dù cố gắng hết sức để trấn định, nhưng vẫn không kìm được nhịp đập như trống đánh.

“Không có.”

“Nói vậy! Bọn chúng cho ngươi nuốt thuốc gì?” Bắc Đường Ngạo khê trách, nhưng giọng điệu lại dịu dàng như lời nỉ non với tình nhân.

Đầu Ngôn Phi Ly cúi càng thấp, không trả lời.

“Nói!” Bắc Đường Ngạo đột nhiên sát cận lại, chút nữa thì chạm đến gò má y.

Ngôn Phi Ly không còn chỗ trốn.

“Bọn chúng... Cho ta nuốt... Mê Đà Tiên.”

Bắc Đường Ngạo khê cau mày, siết chặt lấy hai tay y.

“Môn chủ, thương thể của ngài...” Tuy biết rằng vết thương ngoài da với môn chủ là không đáng nói, nhưng Ngôn Phi Ly vẫn không yên tâm.

“Kệ nó...” Bắc Đường Ngạo nói chưa hết câu, đôi môi đã bắt đầu di chuyển.

Ngôn Phi Ly lúng túng trong chốc lát, nhưng cũng lập tức xuôi theo hành động của hấn.

Chỉ mới gặp lại mấy canh giờ, vậy mà với Ngôn Phi Ly, thời gian dài tựa cả đời. Y không quên được cảm giác đau đớn như muốn vỡ ra khi trông thấy môn chủ trong địa lao. Cũng không quên được cảm xúc mãnh liệt khi thần trí mơ mơ màng màng. Càng không quên bọn họ sẽ phải đối mặt với những nguy cơ và gian khổ như thế nào.

Toàn bộ lo lắng, ưu phiền, đau đớn, lúc này hết thảy đều biến thành một nụ hôn sâu.

Mãi đến lúc bàn tay Bắc Đường Ngạo tự nhiên luồn vào vạt áo y, Ngôn Phi Ly mới xấu hổ bắt lấy.

“Môn chủ, ngài muốn, làm gì?” Y thở dốc.

“Đây là cái gì?” Bắc Đường Ngạo bị cự tuyệt, lấy từ trong ngực y ra một vật.

Trong góc tối u ám, Ngôn Phi Ly nhìn lại, đúng là chiếc bát lộng cổ.

Nguyên lai là hiểu lầm môn chủ. (trời ạ~ hổng có hiểu lầm đâu ạ~)

Ngôn Phi Ly thảm xấu hổ.

Với tính cách của môn chủ, chẳng lẽ ở đây, vào lúc này lại làm cái chuyện... Hành động của y thật là kì cục!

“Là ta mua cho Ly nhi...”

Bắc Đường Ngạo đã minh bạch, đem tiểu cổ cất lại vào ngực y.

“Cất đi. Con nhất định sẽ thích.” Bắc Đường Ngạo lần nữa ôm chặt lấy y.

Ngôn Phi Ly có chút khó hiểu, sao lâu như vậy không có ai xuất hiện. Nghe kĩ lại, trong hành lang tăm tối, chỉ có tiếng thở của hai người.

“Môn chủ, sao không thấy ai xuất hiện?”

“Ai cơ?” Môi Bắc Đường Ngạo vẫn cọ nhẹ lên hai gò má y, mang đến một trận tê dại.

“Cái gì?” Ngôn Phi Ly kinh ngạc.

“Bản tọa nói có người sao?” Nhân thân Bắc Đường Ngạo tự tiểu phi tiểu. (ôi Ngạo ca =)]

Ngôn Phi Ly giờ mới biết mình bị lừa. Đúng là không thể tin được, môn chủ cư nhiên chọc ghẹo y. Ngôn Phi Ly đã theo Bắc Đường Ngạo nhiều năm như thế, chưa bao giờ gặp phải tình huống thế này, nhất thời không biết phải phản ứng ra sao.

Nghĩ đến bản thân vẫn bị hấn ôm, Ngôn Phi Ly vội vàng muốn giãy ra.

“Đừng nhúc nhích.” Bắc Đường Ngạo ngăn y.

Ngôn Phi Ly cứng đờ. Hạ thân của cả hai sát gần, cảm giác đặc biệt nhạy cảm.

Ngôn Phi Ly vô cùng xấu hổ.

“Môn, môn chủ...”

“Phi Ly, ta hỏi người một lần nữa, lời người nói lần trước là thật tâm?”

[“Môn chủ, ngài còn nhớ đã nói gì với ta không?”]

[“Ngài từng nói, có những việc đương đoạn bất đoạn, kỳ đoạn tự loạn. Bây giờ, ta đã hiểu rồi. Ta đã hạ quyết tâm, phải cắt đứt nghiệt duyên này với ngài, từ nay về sau, sẽ không nghĩ tới nữa.”]

Ngôn Phi Ly biết hẳn đang hỏi chuyện gì, trong đầu lập tức hiện ra lời nói cự tuyệt ngày ấy. Ngay lúc đó, môn chủ cũng đã hỏi y, có phải là lời thật tâm không.

Y thực sự muốn nói dối một lần nữa, lại nói rằng đó là lời nói thật. Nhưng giờ đây, ở hoàn cảnh này, y không thốt lên được tiếng nào.

“Môn chủ, hiện giờ không phải lúc, chúng ta...”

“Phi Ly, trả lời ta.” Bắc Đường Ngạo nâng cằm y, không cho y trốn tránh nữa, “Nhìn vào mắt ta, trả lời lại.”

Ngôn Phi Ly nhìn hẳn, ánh mắt lúc đầu hoảng hốt dần trầm tĩnh lại, tất thấy đều không thể che giấu. Khẽ cắn môi, y cuối cùng cũng thú nhận: “Không phải... Không phải lời thật tâm.”

Khóe môi Bắc Đường Ngạo cũng nhếch lên, buông tay, ghé vào tai y: “Lời của bản tọa, cũng không phải lời thật tâm.”

Hơi thở của hắn phả vào mặt y, giọng nói không thể ẩn đi sự hứng thú. Cả người Ngôn Phi Ly run lên, trong giây lát còn chưa xuôi được ý tứ của hắn.

Bắc Đường Ngạo cũng không chờ y minh bạch, đột nhiên buông y, đi ra khỏi góc khuất.

“Lăng Chu, ra đi.”

44. Chương 44

“Lăng Chu, ra đi.”

Thoát khỏi cái ôm của môn chủ, Ngôn Phi Ly chợt thoáng thấy lạnh. Nhưng khi nghe tiếng môn chủ, nhìn lại bóng dáng ẩn mặt, y lại cảm thấy kinh hãi.

Kinh công của Lăng Chu này quả thật khó tưởng. Nếu không phải môn chủ gọi, e rằng y cũng không nhận ra. Thậm chí ngay cả lúc hấn tới, y cũng không biết.

Ý thức được vấn đề, Ngôn Phi Ly có chút hốt hoảng, không biết hấn có thấy... Bộ dạng của y và môn chủ.

“Thuộc hạ thất trách, không đưa Ngôn tướng quân ly khai.” Lăng Chu quì xuống.

“Môn chủ, việc này không trách hấn được, là thuộc hạ tùy tiện.” Ngôn Phi Ly vội vàng ở phía sau Bắc Đường Ngạo giải thích.

“Lăng Chu, người đứng lên, giờ không phải lúc.” Bắc Đường Ngạo nhàn nhạt hỏi: “Bây giờ là giờ gì rồi?”

“Hồi môn chủ, gần đến giờ dậu.”

“Àn.” Là thời điểm hành động.

Bắc Đường Ngạo quay đầu nhìn thoáng Phi Ly, thấy y tay cầm lợi kiếm, thái độ kiên định, lộ rõ vẻ muốn cùng hấn tiến lui.

Lòng Bắc Đường Ngạo ấm lên.

Nhiều năm đã qua, vẫn cứ như vậy. Chỉ cần quay đầu lại, nhất định sẽ trông thấy bóng dáng luôn gắt gao đi theo mình. Chỉ là khi đó cho rằng là chuyện đương nhiên, chưa hề phát hiện nhân thần rực nóng của y.

Nguyên lai thiếu niên đến bây giờ, vẫn là một người, luôn dùng nhân thần như thế theo sát mình.

Bắc Đường Ngạo đã phát hiện ra tâm tình bản thân hơi biến đổi. Tất thấy đều từ lúc Phi Ly nói sẽ ly khai hấn. Sau khi y ly khai Tổng đà, bản thân liền có chút mất hồn, tâm trạng không tốt. Mặc dù vừa mới tân hôn ái ân, cũng không thể vô về khoảng không trong lòng.

Đến khi nhận được phong thư mật hàm, đã khiến hấn mã bất đình đề (1) mà chạy tới bên cạnh y, lồng ngực phảng phất mới ổn định lại. Nguyên lai bất tri bất giác, sự tồn tại của người này giống như không khí để thở, mà trọng yếu!

(1) mã bất đình đề: ngựa không dừng vó (QT)

Bắc Đường Ngạo đột nhiên muốn tìm cách đuổi Lăng Chu đi.

“Lăng Chu, người lập tức quay về phản hồi, báo cho Tây Môn môn chủ hành sự theo kế hoạch.”

“Vâng!” Lăng Chu không nghi ngờ bất cứ mệnh lệnh gì từ môn chủ, hấn không do dự, lập tức rời đi.

“Phi Ly,” Bắc Đường Ngạo quay đầu, nhàn nhạt cười câu xuất nhất mật (2), thanh âm trong trẻo: “Chúng ta đi.”

(2) câu xuất nhất mật: nôm na là anh í cười nhạt == (tham khảo theo tangthuvien)

“Vâng.” Tâm Ngôn Phi Ly nóng lên, với thanh kiếm trong tay, nhanh chóng đi sát sau hấn.

[“Như vậy cũng tốt! Nếu người thật muốn cắt đứt hết, chúng ta sẽ khôi phục lại quan hệ như trước kia.”]

[“Lời của bản tọa, cũng không phải lời thật tâm.”]

Ngôn Phi Ly nhìn theo bóng lưng Bắc Đường Ngạo, chợt minh bạch ý tứ ban nãy của hấn.

Không phải là lời thật tâm.

Lời của bản tọa, cũng không phải lời thật tâm.

Ngôn Phi Ly trong nháy mắt, đầu óc trống rỗng.

Nguyên lai, nguyên lai không chỉ có bản thân mình dối lòng. Phần tình kết của y dành cho môn chủ, đoạn không được.

Như vậy, lời môn chủ vừa rồi là gì?

Lòng Ngôn Phi Ly xao động, hô hấp lập tức dồn dập. Nhưng chỉ trong ngắn ngủi, y đã tự áp chế xuống.

Sự biến đổi này Bắc Đường Ngạo ở phía trước nhất thanh nhị sở đều nhận thấy, hiểu y cuối cùng cũng minh bạch ý tứ của mình. Bất quá, còn có rất nhiều chuyện, thời gian sau, để hai bọn họ từ từ xác nhận. Nhất là những lời nói thật tâm của nhau.

...

Sau chuyện ở Quỷ lâm, hai người vẫn chưa từng cùng hành động. Nhưng giờ, sự ăn ý vẫn nguyên vẹn như xưa.

Bắc Đường Ngạo cùng Ngôn Phi Ly theo chính diện đại môn của địa lao, lặng lẽ ra ngoài. Thì ra đúng là Đông cung của thái tử Việt quốc.

Nấp vào bên trong, thái tử y phục lộn xộn bị Ngôn Phi Ly kéo từ trên giường xuống.

Bắc Đường Ngạo đã tìm được Ngân Long tiên của mình, cây roi nhẹ khéo khéo xoẹt qua mặt thái tử, nơi nào roi lướt qua nơi ấy để lại sẹo.

“Thái tử diện hạ hảo hăng hái. Sắc trời vừa tối đã vội vui vẻ, bản tọa đến thật không đúng lúc.” Liếc nhìn vị mỹ nhân nhỏ nhắn, nắm chặt lấy cổ tay mà rét run, “Hảo mỹ nhân, bất quá đáng tiếc, sau này sợ không có cơ hội chịu sự sủng hạnh của thái tử diện hạ nữa.”

Thái tử cho rằng hắn sẽ hạ độc thủ với mình, còn chưa kịp kêu cứu, khổ hạ liền truyền lên một cơn đau đớn, cúi đầu nhìn, hai mắt giật giật, ngất xỉu.

“Chờ thái tử tỉnh dậy thì nói với hắn, bản tọa lưu mệnh lại cho hắn để hắn tận mắt thấy rõ kết quả việc đắc tội bản tọa.” Bắc Đường Ngạo lạnh nhạt nói với phi tần kia: “Tiện thể để thái tử báo lại với Điện tướng Ngột Kiệt, dám động vào người của ta, cái giá của hắn là gấp mười lần Việt quốc trả ta.”

Sau khi điểm huyết nữ nhân kia, liền mang theo Phi Ly ly khai Đông cung.

Ngôn Phi Ly nghe thấy câu nói cuối cùng của hắn, trong lòng có chút phấp phới, nhưng lập tức nhắc nhở mình đừng nghĩ đến nhiều. Chẳng qua là phải trả giá gấp mười lần Việt quốc...

Trong lòng Ngôn Phi Ly mơ hồ bất an. Nghĩ lại thần sắc lãnh liệt tức sát của môn chủ khi nói lời ấy, chung quy cảm thấy cái giá này, e rằng sẽ rất lớn, sẽ làm thiên địa biến sắc...

Hai người trước khi ra khỏi Đông cung, ở hậu viện phát hiện một hầm rượu. Bắc Đường Ngạo nổi hứng, đập vỡ hết tất cả thùng rượu bên trong, tan tành hết thấy. Sau đó châm lửa, dần dần trong bóng tối dấy lên một mảnh hồng thiên.

Đứng trên sườn núi phía tây, Bắc Đường Ngạo phi thường thỏa mãn với kiệt tác của mình. Quay đầu nhìn Phi Ly, thấy y đang tức mưng nhìn sự hỗn loạn trong thành.

“Phi Ly, ngươi đang nghĩ gì vậy?”

“Môn chủ, hiện nay trong thành cảnh giới sâm nghiêm, chúng ta phải nhanh chóng rút lui.”

Bên trong Hoa Thành, Tây Môn Việt đã chỉ huy tất cả những người liên quan di rời, cũng phái người vào thành gây hỗn loạn, hễ là chỗ có quan hệ với Điện nhân tất cả đều động thủ kháng cự. Hiện giờ trong Hoa Thành vô cùng hỗn loạn.

“Ta đã cùng Tây Môn ước hảo, giờ hội gặp nhau ở khu rừng ngoại thành.” Bắc Đường Ngạo nghĩ đến một chuyện: “Bọn chúng đã bắt người nuốt Mê Đà Tiên, nhớ đến gặp Thu đại phu, để hắn hảo hảo xem xét, thử được... E cũng không phải là không thể giải được.”

Ngôn Phi Ly cười khổ một cái, không lên tiếng.

Mê Đà Tiên không phải độc dược, đương nhiên không có giải được tương ứng. Môn chủ nói vậy chỉ an ủi y mà thôi.

Bắc Đường Ngạo thấy thần sắc của y, hỏi: “Phi Ly, bọn chúng bắt người nuốt mấy viên rồi?”

“Được một nửa rồi.” Ngôn Phi Ly đem sự tình kể lại cho hắn một lần.

“Mê Đà Tiên chỉ cần nuốt đến ba viên, nhất định nghiện, làm hao mòn thần chí người ta, mặc cho bị chi phối. Lên cơn nghiện thuốc sẽ thống khổ không chịu nổi. Hoàn hảo chúng chỉ mới cho người nuốt một nửa, còn kíp.” Bắc Đường Ngạo trầm ngâm một chút: “Trên thực tế Mê Đà Tiên tuy không có giải được, nhưng nếu người bị nghiện có lý trí mạnh mẽ, sẽ có thể tự mình bài trừ độc tố ra. Hiện tại người chưa hẳn đã nghiện, được tính trong người không cao lắm, nếu bình thường dùng vài viên tán độc, được nghiện phát tác có thể kháng được. Qua vài ngày, được tính sẽ dần dần tiêu biến.”

Trong đầu Ngôn Phi Ly rành mạch từng câu, ngoài mạnh mẽ chống cự, thật sự không còn biện pháp khác.

“Môn chủ, chúng ta đi.”

Bắc Đường Ngạo gật đầu. Thân ảnh hai người chìm vào bóng đêm mịt mờ.

45. Chương 45

Ban đêm, giờ Hợi, rừng rậm.

Bắc Đường Ngạo dựa vào ám hiệu do Tây Môn Việt lưu lại, tìm được một vật được giấu dưới gốc cây khô.

“Môn chủ, xảy ra chuyện gì?”

“Sự tình có biến.” Bắc Đường Ngạo dương dương một hàm trong tay. “Chúng ta phải đến biên cảnh Việt quốc gặp bọn họ.”

Thiên Môn phân đà đóng ở trong Hoa Thành nhiều năm, bàn chi thác tiết (*), kéo dài nhiều nhánh, không phải dễ dàng một sớm một chiều toàn bộ có thể di tản. Hiện tại nếu cùng Việt quốc phát sinh xung đột chính diện, để đảm bảo toàn bộ người của Thiên Môn an toàn rút lui, Tây Môn Việt phải mang theo mấy trăm danh huynh đệ đi đến biên cảnh trước. Ven đường lưu lại tín hiệu, bảo trì liên lạc.

(*) bàn chi thác tiết: quan hệ rộng và phức tạp, liên quan đến nhiều đối tượng khác (tham khảo tangthuvien).

Bắc Đường Ngạo nhìn khu rừng tối đen, đột nhiên có một khẩu tiểu (trạm gác) phát ra ánh sáng. Chỉ một lúc sau, giữa màn đêm, một tuần mã như tuyết phi đến, theo sau là một tuần mã màu mận nữa.

Tây Môn Việt thật chu đáo, giữ ngựa lại cho bọn họ.

Bắc Đường Ngạo đến gần Mặc Tuyết, vượt vượt lông mao của nó, xoay người lên ngựa. Ngôn Phi Ly cũng sải bước đến con ngựa kia.

“Đi.”

Tuần mã phi băng băng, nháy mắt đã mất hút trong rừng rậm sâu thẳm.

Hai người một mạch phi đến bình minh, cuối cùng cũng tạm thoát khỏi phạm vi truy bắt của Hoa Thành.

Sơn lâm buổi sớm mai, sương giăng dày đặc, mang theo hơi lạnh, không khí cũng ướt át.

Đi qua một dòng suối, Bắc Đường Ngạo nhìn Phi Ly, nói:

“Phi Ly, chúng ta nghỉ ở đây một lát đã.”

“Vâng.”

Dắt ngựa đến bên suối uống nước. Nước suối lạnh buốt, hai người chỉ đơn giản tẩy rửa một chút.

Bắc Đường Ngạo cảm thấy sắc mặt Ngôn Phi Ly không tốt lắm. Y vừa mới khỏi bệnh, lại phải chạy thực mạng suốt một đêm, tuy nội lực đã khôi phục, nhưng thể lực vẫn chưa được như trước.

Ngôn Phi Ly tháo bao phục trên lưng ngựa mà Tây Môn Việt để lại xuống, bên trong có ngân lượng, được vật, y phục cần thiết, còn có lương khô. Chuẩn bị thật đầy đủ.

Ngôn Phi Ly mang bao phục về phía đại thụ gần dòng suối chờ Bắc Đường Ngạo, đột nhiên thấy hoa mắt.

“Phi Ly!” Bắc Đường Ngạo cả kinh, vội đỡ lấy y.

“Người làm sao vậy?” Thấy thần sắc y khác thường, nhanh chóng đỡ y ngồi xuống dưới tàng cây.

“Thuộc hạ không sao.” Ngôn Phi Ly tỉnh lại một chút, muốn mở bao phục, nhưng tay run rẩy kịch liệt, dĩ nhiên không mở nổi. Run rẩy một lát, thật vất vả mới tháo gỡ được, cầm lấy một cái màn thầu, muốn đưa cho Bắc Đường Ngạo, nhưng vẫn cứ run lên, màn thầu rơi xuống đất.

Ngôn Phi Ly không ngờ được tính lại phát tác mau vậy. Có lẽ đêm qua nội lực đã hao hụt, lại phải một mạch chạy nhanh, máu tuần hoàn cũng nhanh hơn, thôi động được tính.

Bắc Đường Ngạo thấy dáng vẻ của y, đã nhận ra.

“Phi Ly, có phải được tính phát tác?”

Ngôn Phi Ly khó khăn gật đầu.

Bắc Đường Ngạo thấy y cắn môi, thân thể không ngừng lấy bầy, hai tay nắm chặt, dường như đang cố nén thống khổ.

“Môn, môn chủ, nếu, nếu như thuộc hạ, không, không chống đỡ được, thỉnh ngài trời, trời ta lại...”

Bởi vì đây là lần đầu phát tác, cả hai đều chưa chuẩn bị tâm lý, cũng không ngờ được tính của Mê Đà Tiên đến không báo trước thế này, phát tác rất mãnh liệt. Trong khoảnh khắc, toàn bộ bắp thịt của Ngôn Phi Ly bị khống chế đến cứng ngắc. Khó khăn phun ra mấy chữ, Ngôn Phi Ly đã hết sức rồi. Y biết bọn họ vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi hiểm cảnh, bản thân vô luận thế nào cũng phải chịu đựng được.

Bắc Đường Ngạo không thể điểm huyết đạo của y, như vậy chỉ khiến kinh mạch vận hành không mau, độc tố sẽ lắng lại khó thoát ra, buộc lòng phải để y tự sinh kháng. Nhưng dù biết vậy, nhìn thấy dáng vẻ đó của y, hân sao có thể ngồi yên được.

Toàn thân Ngôn Phi Ly khó chịu muốn chết, nói không nên lời, chỉ cảm thấy vô pháp kiềm chế bản thân. Hai tay siết chặt, móng tay bấm vào thịt đến chảy máu, cơ thể run rẩy càng lúc càng ác liệt.

Bắc Đường Ngạo thấy thần chí y bắt đầu mê loạn, thống khổ tăng lên, sợ y không chịu nổi độc tính phát tác, khả năng sẽ tự làm hại bản thân. Cuối cùng không nhịn được, từ sau ôm lấy y, dùng sức tách hai nắm tay ra, để y nắm lấy tay mình.

Thái dương dần dần lên cao, không gian cũng trở nên ấm áp hơn. Dưới tán cây thông rậm rạp, nước chảy bên suối, Bắc Đường Ngạo gắt gao ôm chặt Ngôn Phi Ly, cả hai đều mồ hôi nhễ nhại.

Qua hai ba canh giờ, cơn phát tác cuối cùng cũng dần dừng lại. Ngôn Phi Ly không biết từ lúc nào đã mê man trong lồng ngực Bắc Đường Ngạo.

Bắc Đường Ngạo bắt mạch cho y, tạm yên lòng rồi. Cẩn thận để y dựa vào thân cây, đứng dậy. Toàn thân Bắc Đường Ngạo cũng có chút cứng ngắc, hướng hồ là Phi Ly.

Lấy quần áo từ trong bao ra, đắp lên cho Ngôn Phi Ly. Bắc Đường Ngạo nhìn y trầm nghĩ, biết y vừa mới tiêu hao phần lớn tinh lực. Mình cũng bị cảm giác mồ hôi thấm ướt cả người làm khó chịu.

Đi đến dòng suối, thấy chỗ này hẻo lánh, chung quanh chỉ có hai người hai ngựa an tĩnh, Bắc Đường Ngạo không lo nghĩ nhiều, cởi hết y vật, đi xuống suối.

46. Chương 46

Nhiều năm chinh chiến sa trường, đã tạo nên cho Ngôn Phi Ly một thói quen, giữa bất kì thời khắc nguy cấp nào cũng tỉnh ngủ được. Cho nên dù đang kiệt sức, y cũng rất mau tỉnh lại.

Toàn thân đau đớn vô cùng, các khớp xương cứng đờ như người bị bệnh thấp khớp.

Ngôn Phi Ly khó khăn động thân, nghe thấy tiếng nước bên suối khác thường, nhìn theo.

Ánh dương sau giờ ngọ, lấp lánh phản xạ nước suối trong veo. Một bóng dáng trắng trẻo thon dài, giữa bầy cá chép múa lượn, bay vút lên từ mặt nước, duyên dáng nhào lộn, vẽ lên một vòng cung thật đẹp trên không trung.

Ngôn Phi Ly vô thức vươn tay che trán, si mê nhìn cảnh sắc tuyệt lệ trước mắt, trong chốc lát không khỏi bị mê hoặc, cho rằng mình vô thức đã xông vào thiên trì của tiên nhân.

Người kia lúc ẩn lúc hiện trong nước, lần nữa lại nhô đầu lên, mái tóc đen như mực lấp lánh, mang theo ánh bạc của bọt nước.

“Phi Ly, người tỉnh.” Người nọ nở nụ cười như trăng sáng giữa bầu trời, dưới ánh dương, càng thêm diễm lệ.

Ngôn Phi Ly nhìn Bắc Đường Ngạo phơi lộ nửa thân trên, đường cong lãnh ngạnh ưu mỹ, tràn trề năng lượng và kiêu phách, vết roi hằn vẫn chưa lành cũng khiến người ta nổi lên dã tính.

Ngôn Phi Ly siết lấy áo ngoài, chợt thấy có chút khô miệng.

“Phi Ly, đón lấy.”

Bắc Đường Ngạo đột nhiên vung tay, một con cá chép nhằm hướng Ngôn Phi Ly phi tới.

Ngôn Phi Ly không kịp chuẩn bị, cuống quýt bắt lấy, vẩy cá trắng trơn, trượt khỏi tay, rơi xuống đất. Ngôn Phi Ly mới thoát khỏi được tính, người còn thiếu linh hoạt, lúc này không khỏi lúng túng, cổ cũng không bắt được.

“Ha ha ha...” Nhìn dáng vẻ vụng về của Ngôn Phi Ly, tiếng cười sang sảng thoát ra từ Bắc Đường Ngạo, chưa bao giờ nhẹ nhàng đến thế.

Ngôn Phi Ly thoáng buồn bực liếc hắt một cái, nhưng ngoài ý muốn trông thấy dáng vẻ tươi cười kia, không khỏi ngây người.

Bắc Đường Ngạo chậm rãi lên bờ, trong tay vẫn còn cầm một con cá béo, thấy ánh mắt đang chăm chăm sững sờ nhìn mình của Ngôn Phi Ly thì đột nhiên quay đầu đi, lỗ tai rõ ràng đỏ bừng lên.

Nam nhân này lớn tướng rồi, còn từng cùng mình nhiều lần tình dục, thậm chí hài tử cũng đã sinh, nhưng vẫn đơn thuần khiến kẻ khác kinh ngạc đến thế.

Bắc Đường Ngạo mỉm cười ném cá xuống đất, không e ngại cơ thể xích lõa vẫn đang phơi bày dưới ánh dương nóng bỏng.

“Phi Ly, người khá hơn chưa?”

“Àn! Hảo, khá hơn, đa tạ môn chủ quan tâm.” Nghe tiếng mặc quần áo sau lưng, Ngôn Phi Ly không dám quay lại, chỉ cố gắng đè chặt hai con cá béo xuống đất.

“Người nếu không có chuyện gì, thì tôi giúp bản tọa.”

“Tôi cái gì?” Ngôn Phi Ly vô thức quay đầu, trông thấy Bắc Đường Ngạo chỉ mặc một cái khố, đang đứng phía sau y.

“Nào, giúp bản tọa bôi thuốc.” Bắc Đường Ngạo ném cho y một chiếc lọ, bên trong chính là thuốc trị thương Tây Môn Việt để lại. Lọ được của hắn đã bị Ngột Kiệt lục soát đoạt đi, chỉ có Ngân Long tiên là lấy lại được từ chỗ thái tử Việt quốc.

Ngôn Phi Ly nhìn Bắc Đường Ngạo mà đau đớn. Hắn đưa lưng về phía y rồi ngồi xuống, mái tóc đen vất trước ngực, lộ ra tám lưng trắng trẻo mảnh mẽ, cũng đường cổ duyên dáng.

Trước kia cùng môn chủ hành động, thân thủ của Bắc Đường Ngạo cao cường, hầu như chưa bao giờ bị thương. Hai lần gần đây nhất, cũng là từ khi hắn mười sáu tuổi, trước khi thân công đại thành. Bất quá khi đó, đã có những người khác, bị thương thì có đại phu Thiên Môn đặc biệt trị thương.

Ngôn Phi Ly có chút hối hận. Mở lọ, đổ được ra, chậm rãi xoa cho hắn. Những vết sẹo ấy chồng chéo, không biết đã phải chịu bao nhiêu lần roi. Lòng Ngôn Phi Ly lúc đầu thì ngượng ngùng, nhưng giờ bị thay thế bởi lửa giận và thương xót.

“Môn chủ, bọn chúng làm gì với ngài thế này?”

“Làm gì với ta? Không phải là như vậy sao?” Khẩu khí Bắc Đường Ngạo cứ như người ta đang hỏi hắn “Môn chủ, hôm nay ngài ăn gì?”, trả lời “Ăn cái gì? Không phải là cơm rau sao?”.

“Môn chủ!” Ngôn Phi Ly không thể dừng được như hần.

“Phi Ly người xót?” Bắc Đường Ngạo quay đầu lại cười, trêu chọc.

“Môn chủ, đừng đùa.” Ngôn Phi Ly không để tâm đến vẻ đùa giỡn hiểm thấy của hần. “Là tình địch của Thiên Môn, dám bắt kính với môn chủ, đây là việc đại sự, nhất định phải nhanh chóng báo cáo Tổng đà, kịp thời xử lý.”

“Không cần lo lắng, ta sẽ bắt bọn chúng phải trả một cái giá đắt.”

“Môn chủ...” Ngôn Phi Ly còn muốn nói nữa, nhưng đột nhiên dừng lại.

Bắc Đường Ngạo ngoảnh lại nhìn, thấy biểu tình của y rất quái dị mà nhìn chăm chú vào vai hần. Nhìn lại vai mình, có mấy vết trảo thâm lại, hần sâu thành hình năm ngón tay, rất kinh tâm.

“Phi Ly, người muốn nói gì?”

“A? Không có, không có gì.” Ngôn Phi Ly đóng nắp bình dược lại, “Môn chủ, đã xong rồi.”

Bắc Đường Ngạo không tiếp nhận, lại đột ngột xoay người, một phen đè y lại.

Ngón tay mơ trỏ đôi môi y, khôi hài hỏi: “Phi Ly, người vừa rồi nghĩ cái gì?”

Nghĩ gì chứ? Ai nhìn thấy vết tích đó, chẳng phải sẽ muốn hỏi ở đâu lúc nào mà có vết tích ấy ư?

Ngôn Phi Ly lần thứ hai đỏ mặt.

“Không nghĩ gì cả... Môn chủ, ngài, ngài mau mặc y phục vào đi, không thì bị lạnh.”

Bắc Đường Ngạo nhếch nhếch môi cười: “Ta còn chưa lo, người cấp bách cái gì. Phi Ly...”

Thanh âm của hần kéo dài, mang theo vị đạo thân mật: “Ta hiện tại muốn, cùng người như vậy.”

Cái gì?

Ngôn Phi Ly còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị đôi môi Bắc Đường Ngạo chế ngự.

Nụ hôn này rất ôn nhu. Đầu tiên thì tinh tế mà lướt qua cánh môi y, từng chút từng chút, càng tiến sâu. Lại chậm rãi thâm nhập, khiêu khích bên trong môi y, quyến rũ đầu lưỡi của y.

Bắc Đường Ngạo ôm lấy lưng y, ngón tay thon dài linh hoạt vuốt dọc theo đường cổ, dần đi xuống theo đường cột sống, cho đến tận điểm cuối, nhẹ nhấn một cái.

“A—” Ngôn Phi Ly không kịp nổi tiếng kêu của mình, trừng mắt nhìn hần.

Bắc Đường Ngạo mỉm cười, bản thân rõ như lòng bàn tay những điểm mẫn cảm của y a. Dù sao trước khi y rời khỏi Tổng đà, họ cũng đã có vài đêm, có thể nói là ‘thân mật’.

Ngôn Phi Ly trong lòng thầm giận. Y tuyệt đối không có ý nghĩ giống môn chủ!

“Môn chủ, bây giờ, chúng ta...” Y cũng không biết phải nói thế nào, hay nên nói gì. Nhưng tóm lại, hai người họ không nên nhân hạ thoả mái làm cái chuyện này mới đúng.

“Chúng ta làm sao?” Bắc Đường Ngạo bất vi sở động, cúi thấp đầu muốn tiếp tục, đột nhiên bên cạnh vang lên tiếng động khiến cả hai phải giật mình.

Nhìn về nơi phát động, nguyên lai là hai con cá béo. Ngây người trong chốc lát, đều không kịp tiếng cười.

“Đồ cá ngu!” Đầu Bắc Đường Ngạo thâm mắng một tiếng.

Bầu không khí đã bị phá hủy, Bắc Đường Ngạo liền đứng lên, mặc quần áo, mái tóc dài còn ẩm rất nhanh được nội lực sấy khô.

Ngôn Phi Ly vừa bị hần khiêu khích một phen, trong người vẫn còn chút cảm giác tê dại, lồng ngực thoáng vắng vẻ. Bất quá cũng không còn gì đáng ngại.

Ngôn Phi Ly ổn định lại lòng mình, mang hai con cá lớn đi sửa soạn, tìm mấy nhánh cây, nhóm lửa.

Warning: H

47. Chương 47

Trước tiên mang hai con cá lọc sạch nội tạng, dùng bùn bên suối đắp kín, đem nướng trên lửa, một lúc sau đã có được một món ăn ngon.

“Mùi vị không tồi. Phi Ly, thủ nghệ của người càng ngày càng tốt đấy.” Bắc Đường Ngạo cũng không tiếc lời khen.

Ngôn Phi Ly mỉm cười. Y từ nhỏ có xuất thân ăn xin, tay nghề biến thức khó ăn thành mỹ thực để lót bụng, quả thực không ngoa, huống chi hai con cá còn mập mạp, lớn như vậy.

“Môn chủ, chúng ta nên xuất phát.” Bởi vì liên quan đến cơn phát tác được tính của y, đã làm hành trình ban ngày bị chậm đi.

Bắc Đường Ngạo xem sắc trời, quả thật đã không còn sớm. Hiện tại xuất phát, chắc là đến nơi.

Ngôn Phi Ly xóa sạch dấu vết ở đây. Hai người cưỡi ngựa, ra khỏi sơn cốc. Nhưng Bắc Đường Ngạo không trực tiếp đi về phía bắc, biên cảnh Việt quốc, mà lại vòng sang hướng đông.

“Môn chủ, chúng ta đi đâu vậy?”

Bắc Đường Ngạo mỉm cười không đáp, vẫn cứ ra roi thúc ngựa, chạy về phía trước.

Chạy thẳng một đường, qua hai thành trấn, sắc trời mờ mịt, đi tới chân một ngọn núi.

Ngôn Phi Ly theo hần đi tới đi lui trong núi, cuối cùng ở nơi sơn cốc sâu nhất tìm được một sơn động bí mật. Bắc Đường Ngạo nhảy xuống ngựa, nói với Ngôn Phi Ly:

“Đêm nay ở đây, người chiêu cổ ngựa một chút.” Nói xong thi triển khinh công, nháy mắt đã không thấy tung tích.

Ngôn Phi Ly dắt hai con ngựa đến dưới một tàng cây non, đi vào sơn cốc, đơn giản rửa ráy khỏi bụi bặm, cũng đồng thời tìm chút cỏ khô. Thu thập bốn phía, nhìn lại cũng được đồng củi nhỏ, nhóm lửa.

Khi Bắc Đường Ngạo trở về, trong tay đã có con thỏ rừng, ném cho y xử lý.

Ăn xong bữa thịt thỏ, Bắc Đường Ngạo nói với Ngôn Phi Ly:

“Phi Ly, theo ta.”

Ngôn Phi Ly đi theo hần ra khỏi sơn động, đi tới một dãy núi thấp phía trước. Núi không cao, nhưng lại vô cùng hiểm trở, tựa hồ rất khó leo lên. Bất quá đối với những người có võ công, cũng không đáng gì.

Hai người đến bên sườn núi, một hang động rộng rãi mở ra. Bắc Đường Ngạo vén đám dây leo rậm rạp lên. Đó là một huyết động bán cao, bên trong có chút tối tăm, nhưng nham bích hiện lân quang, vẫn thấy đường.

Ngôn Phi Ly không rõ vì sao, vẫn cứ theo sau môn chủ trong sơn động mờ mịt, chốc lát ở đây chợt phát ra ánh sáng.

“Phi Ly, người xem.” Bắc Đường Ngạo nói với y. Phía trước, dưới động nham là một ôn tuyền lộ thiên. Nước suối cuộn cuộn từ mạch ngầm tuôn ra, còn mang theo hơi nóng lờ mờ. Ngẩng đầu nhìn lên, ánh trăng tựa như gần ngay trước mặt. Trời không sao, chỉ có ánh trăng đơn độc, vậy mà lại là cảnh sắc mỹ lệ đáng lay động.

“Ôn tuyền này có công hiệu chữa thương, có lợi cho người.”

Ngôn Phi Ly có chút giật mình, “Môn chủ, sao ngài tìm ra được chỗ này?”

“Không phải ta tìm được, chỉ là nghe người khác từng nhắc qua, mới thử vận. Không ngờ đúng là thấy nó.”

Nơi này là do Đông Phương Hi phát hiện. Hắn ta một thân phong lưu tiêu sái, không chịu nổi ràng buộc, tuổi còn trẻ đã tam xuyên ngũ nhạc, đông hải tây linh, chỗ nào cũng đã từng đặt chân đến. Nơi này do hắn ngẫu nhiên tìm ra, không biết đã nói cho Bắc Đường Ngạo từ lúc nào.

Kỳ thật tại cơn nghiện phát tác của Ngôn Phi Ly khiến hắn lo lắng. Thấy với tình hình như vậy, chạy tới biên cảnh thực sự miễn cưỡng. Nếu lần phát tác sau, không biết y làm sao chịu đựng được. Đáng giận là không có thuốc giải, không biết còn phải trải qua mấy lần độc phát, mới có thể thoát khỏi sự trói buộc của được tính.

Buổi trưa khi lặn xuống nước, Bắc Đường Ngạo đột nhiên nghĩ tới chuyện Đông Phương đương niên đã từng nói với hắn về ôn tuyền này, nghe đâu có lợi cho việc giải độc. Nhớ lại hình như là ở nơi giao giới giữa Văn quốc và Việt quốc, mất nửa ngày để đến nơi.

Bắc Đường Ngạo thông minh hơn người, trí nhớ cũng tốt. Chỉ dựa vào mấy chi tiết miêu tả vụn vặt mà Đông Phương Hi năm đó nói đến, thêm nữa do hắn vận khí tốt, thực sự đã tìm được.

“Phi Ly, người xuống ngâm đi.”

“Việc này...”

Ngôn Phi Ly hơi bối rối nhìn Bắc Đường Ngạo. Kỳ thật lúc y trông thấy ôn tuyền, đã không nhận được tâm động. Phải nhớ rằng, ba ngày trước khi bị Ngột Kiệt bắt đến giờ, lại bị giam giữ, còn bốn ba, sáng sớm mồ hôi nhễ nhại vì độc phát lần đầu, lúc này thực sự muốn hảo hảo ngâm mình. Chỉ là môn chủ ở bên, bảo hắn sao dám khoan khai thác thất lưng.

Bắc Đường Ngạo biết tác phong người này có chút hướng nội, mỉm cười:

“Ta trở về sơn động đợi người.” Nói rồi xoay người ly khai.

Ngôn Phi Ly đợi môn chủ đã đi xa, cuối cùng vẫn là không chịu nổi, cởi y vật, chậm rãi đi xuống ôn tuyền.

Khi nước suối bắt đầu bao lấy y, nhiệt khí bùng bùng theo lỗ chân lông toàn thân ngấm vào, sóng dợn sóng dợn, nhanh chóng hấp lấy hơi người, nhanh đến độ suýt phi thiên.

Ngôn Phi Ly thả lỏng cơ thể ngấm mình trong nước, bơi bơi lặn lặn, bệnh trong người dường như đỡ lên không ít. Đầu tiên là những đau nhức toàn thân, nhanh chóng truyền giảm, thư thái không nên lời. Y hoàn toàn buông lỏng cả người, mượn sức nước lại bơi lại lặn, chỉ còn mỗi cái đầu nổi lên mặt nước.

Trong không gian mơ hồ, trong đầu nghĩ đến đủ chuyện, nếu là lúc bình thường sẽ tuyệt không nghĩ đến. Tỉ như... Trưa nay, hương diễm của môn chủ lúc đắm mình.

Đang miên man suy nghĩ bầy bọ, thành linh cảm giác thấy có một hương thơm quen thuộc, Ngôn Phi Ly vội vàng quay đầu, đã thấy Bắc Đường Ngạo đứng trên bờ chậm rãi cởi thất lưng.

“Môn chủ, ngài, ngài quay lại?” Vừa thất kinh: “Ngài làm gì vậy?”

“A, vừa rồi quên mang theo y vật, bản tọa đặc biệt mang tới cho người.” Bắc Đường Ngạo chĩa chĩa về bao phục bên cạnh, cởi hết y vật của mình, đi xuống ôn tuyền, “Bản tọa chợt nghĩ, cũng muốn ngâm nước nóng.”

Ngôn Phi Ly bất ngờ, lộ vẻ lúng túng. Dẫu sao cũng là hai đại nam nhân, cùng ngâm ôn tuyền có gì là lạ. Nhưng y vừa mới nghĩ đến cảnh tượng kiều diễm của môn chủ vào ban trưa, lúc này cái cảnh ấy lại một lần nữa tái hiện trước mặt, thật sự khiến y không chịu nổi.

Ngôn Phi Ly muốn lên bờ sớm, nhưng ôn tuyền này không lớn lắm, chỗ đặt y vật lại ở phía môn chủ, vô luận thế nào, đều phải đi qua hắn.

Ngôn Phi Ly vừa mới đến gần chỗ Bắc Đường Ngạo được một thước, đã bị hắn tóm lấy cổ tay.

“Sao đã vội lên, người phải ngâm thêm một lúc nữa.” Bắc Đường dẫn thân đến, cơ ngực ngay sát phía sau y.

Ngôn Phi Ly thở dốc đến kinh ngạc, chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã nhào vào ao.

“Không sao, thuộc hạ đã ngâm đủ rồi.” Ngôn Phi Ly liều mạng muốn thoát khỏi những ngón tay của Bắc Đường Ngạo, nhưng thế nào cũng không thể.

Làm sao đây? Y, y, hạ thể của y đã có phản ứng!

Màu đỏ từ bờ vai trần lan ra toàn thân, hai má sớm đã như con cua luộc.

Cả đời Ngôn Phi Ly cũng chưa gặp chuyện gì nan kham đến vậy. Mặc dù trước kia còn sinh con trước mặt môn chủ, cũng không thấy xấu hổ và ảo não thế này.

Ôn tuyền vốn là thứ dễ kích thích tình dục con người ta, huống chi y vừa mới mơ tưởng đến dáng vẻ hương diễm ban trưa của môn chủ.

Bắc Đường Ngạo biết y đã động tình, từ đằng sau gắt gao giữ lấy y, không cho y chạy trốn. Hai tay từ từ vươn ra, lướt qua bờ ngực y.

Làn da Ngôn Phi Ly trơn bóng mịn màng không thể tả, vậy mà lại rất co dãn và dẻo dai, đưa tay chạm, từng giọt nước chảy dài, càng tăng thêm vẻ gợi cảm. Bắc Đường Ngạo không biết vô tình hay hữu ý, đầu ngón tay khẽ động đến tiêm nhũ trước ngực y, hơi thở phả đến bên tai y.

“Phi Ly, bản tọa đặc biệt mang ngươi đến nơi này chữa thương, sao có thể nhanh chóng rời đi như vậy?”

Ngôn Phi Ly không thể chịu nổi nữa, cả người mỗi nhừ, ngã vào lòng Bắc Đường Ngạo.

Đôi môi Bắc Đường Ngạo di động, hôn lên vành tai sau của y, dùng răng nhẹ nhàng nhấm nháp, lời nói ôn nhu mà hàm hồ:

“Phi Ly, ta biết lời ngươi nói ngày đó là không thật tâm, thật ra ngươi rất muốn, đúng không?”

Ngôn Phi Ly bị ôn tuyền và tình dục làm cho hư nhuyển cả người, đầu óc không còn rõ ràng, mơ mơ hồ hồ phát ra tiếng.

Bắc Đường Ngạo xoay y lại, để y dựa lên vách ao, cúi người dán sát lấy y, đưa tay xuống phía dưới, cười khẽ.

“Đã cứng thế này rồi sao? Xem ra ngươi đã nhịn từ lâu rồi nhỉ...”

“Môn chủ...” Mặt Ngôn Phi Ly càng đỏ lên, nhìn người ngay trước mặt mình, cảm thấy dục vọng nơi khó hạ như càng lúc càng phát lớn, cuống quýt nhắm chặt hai mắt, không dám nói chuyện, cũng không dám nhìn hẳn lấy một cái (ngát~ Ly ca, anh có cần kute thế không~).

Bắc Đường Ngạo mơn man đôi môi mọng, ghé vào tai y khẽ rì rầm:

“Yên tâm, bản tọa sẽ thỏa mãn ngươi.”

Nói rồi, mở rộng hai chân y ra, bàn tay lần mò xuống, nắm lấy phân thân của y. Cảm giác thoáng động, ngón tay linh hoạt bắt đầu trượt đến nơi quan trọng nhất, vuốt ve theo quy luật.

48. Chương 48

Thân thể của Ngôn Phi Ly đối với Bắc Đường Ngạo là cực kì hấp dẫn, lúc này thân thể ấy đang run rẩy, cắn chặt môi, mới không để tiếng rên rỉ thoát ra.

Bắc Đường Ngạo một mặt vừa khiêu khích phân thân của y, một mặt áp lên môi lên môi y, dùng răng và lưỡi khai mở cánh môi mềm, nhỏ giọng:

“Phi Ly, ta đã nói rồi, không cần miễn cưỡng mình.”

Ngôn Phi Ly hé miệng, mặc cho hắn tiến vào.

Hai cơ thể dính sát vào nhau, nước suối ấm áp tựa hồ muốn nấu chảy bọn họ. Phân thân cũng đã nóng rực, Bắc Đường Ngạo cứng ngắt đặt vào giữa lối vào của y.

Bắc Đường Ngạo nâng Ngôn Phi Ly lên, nhấc hẳn hai chân y, quắp lấy lưng mình.

“Không, đừng...” Ngôn Phi Ly có chút bối rối, bộ dạng này thật sự...

Bắc Đường Ngạo chặn miệng y lại. Một ngón tay đã đi vào.

Cả người Ngôn Phi Ly căng cứng, không tự chủ kẹp chặt nơi đó. Hai tay siết chặt lấy bả vai Bắc Đường Ngạo, giúp mình tựa bên thành ôn tuyền.

Bắc Đường Ngạo mở rộng thêm song đồn (ạ... là cái bản tọa, ta đi chết đây~), đem hai ngón tay đi vào, bên tai nghe thấy một tiếng rên khẽ từ Ngôn Phi Ly.

Kỳ thực Bắc Đường Ngạo biết y chịu được. Không ai hiểu rõ nam nhân này hơn hẳn, cũng không có thân thể nào rõ ràng cương nhận (*) hữu lực như người này, vừa chặt lại vừa mềm.

(*) cương nhận: cương – ạ, xin đừng bắt ta giải thích; nhận – mềm lỏng ra – đừng bắt ta nói thêm~ Đi đâm đầu vào gối tập 2.

Cuối cùng cũng không thể kiên nhẫn được nữa, Bắc Đường Ngạo rút ngón tay ra, đem phân thân chậm rãi đi vào.

“Ngô...” Ngôn Phi Ly rên rỉ một tiếng nữa. Huyết khẩu chặt chẽ kia đã hoàn toàn mở ra, dưới tác dụng của ôn tuyền, lại càng dễ dàng. Y cố sức thả lỏng thân thể, cuối cùng cũng nuốt hết được toàn bộ phần thân của môn chủ.

Bắc Đường Ngạo cảm thấy sự tiến nhập của mình thuận lợi đến không ngờ, bởi vì Ngôn Phi Ly hoàn toàn phối hợp với hắn. Vậy thì sao có thể nhẫn đây? Va chạm, không dừng.

Ngôn Phi Ly không thể thở nổi nữa, siết chặt lấy thêm tấm lưng của hắn. Bắc Đường Ngạo cũng bất chấp tất cả, dùng lực trừu sáp.

Nội bạch của Ngôn Phi Ly quả thực mạn diệu, không có cách nào miêu tả. Mỗi lần sáp nhập đều chặt đến khó khăn, mà mang theo khoái cảm cực đại; khi trừu xuất lại nhu nhuyễn ẩm áp như nước ấm.

Bắc Đường Ngạo vốn định đối xử với y ôn như một chút, thế nhưng vô pháp dừng lại được. Dục vọng mạnh mẽ dị thường, mỗi lần tiến xuất càng lúc càng nhanh.

Sóng dập dồn kịch liệt theo cử động của hai cơ thể. Những thúc đẩy lên xuống của cả hai, mỗi lúc một kích thích tình dục đối phương.

Lúc đó, phong cảnh kiều diễm trong sơn động là vô hạn.

Rên rỉ và thở dốc không ngừng từ ôn tuyền truyền ra, hai thân thể xích lõa đang giao hợp tẩm trắng rửa tội.

“A —” Ngôn Phi Ly thở mạnh, bị Bắc Đường Ngạo ép vào bờ ao, một thân cơ quắp ngẩng đầu lên, trên bầu trời ngân nguyệt sáng tỏ mỹ lệ. Gần quá, hình như có thể đưa tay chạm vào.

Đôi mắt Ngôn Phi Ly trở nên sương mù, đôi môi khẽ nhếch, thân thể càng co quắp lại, co rút, tiếng rên rỉ đầy khoái cảm hòa vào hơi thở hỗn hển.

“Phi Ly —” Bắc Đường Ngạo gọi, bỗng nhiên chạm vào khuôn mặt y, “Nhìn ta!”

Minh nguyệt của bầu trời chợt gần ngay trước mặt. Ngôn Phi Ly mê mẩn nhìn khuôn mặt tuấn mỹ đầy sắc dục của hắn, đôi mắt như sao lóe ra một thần thái khác thường, khiến y nhớ đến quãng minh nguyệt kiều nhiên ngày đầu gặp mặt.

Một thân bạch y ấy, một thiếu niên tay cầm nhuyễn kiếm, lãnh diễm như hàn mai, một thiếu niên cao cao tại thượng như một vị thần trẻ tuổi, phía sau là lãnh nguyệt cần khôn, một thiếu niên tỏa ra ngân sắc nhàn nhạt. Thiếu niên ấy giờ khắc này đã hóa thành một cường giả chân chính, đang ở trước mặt y.

“Môn chủ...”

“Gọi Khiêm Chi...”

“... Khiêm Chi...”

Ngôn Phi Ly vươn tay, cảm nhận được hơi nóng của vầng minh nguyệt, tựa ôn tuyền cũng phải sôi sục.

Bắc Đường Ngạo cúi đầu, ép môi vào môi y.

Điên cuồng tàn phá, cắn nát nhiệt liệt. Ngôn Phi Ly nhắm mắt, đầu óc chẳng còn gì, mơ mơ hồ hồ nhớ lại buổi chạng vạng ở Quỷ lâm ấy, môn chủ cũng điên cuồng như vậy.

Từng tắc da tắc thịt của cả hai đều dính sát lấy nhau, cho nhau những ma sát, cho nhau những dây dưa, chuyển động một cách có quy luật.

Ngôn Phi Ly không còn muốn gì hơn. Không thể nghĩ đến nói chuyện ngày hôm qua hay chuyện ngày hôm nay, y chỉ biết, giờ khắc này, vầng minh nguyệt kiêu nhiên cao khiết này, cuối cùng y cũng chạm được vào rồi...

... (oa ha ha ha, đang ngẩn máu mũi ~> câu này có trong bản raw, cơ mà cũng là tình trạng của bạn Lu)

Bắc Đường Ngạo nhìn thân người vô lực đang nằm trong lòng mình. Hắn đã giúp y mặc một chiếc áo đơn vào, bởi vì sau vài lần phun trào, y cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, giữa lúc tình cảm mãnh liệt, thở gấp rồi hôn mê.

Dục vọng của Bắc Đường Ngạo đối với y hình như là bất tận khó kiềm chế, vô luận là bao nhiêu lần đều không đủ, chỉ thầm muốn không ngừng tác cẩu. Đêm nay, Ngôn Phi Ly cũng rất ngoan ngoãn, hai thân thể phối hợp vô cùng thân mật khăng khít.

Cuối cùng Bắc Đường Ngạo chợt nhớ tới lời Thu Diệp Nguyên nói, biết cơ thể y không thích hợp thụ thai, thuốc tránh thai của nữ tử bình thường không có tác dụng với y. Cho nên trước mắt, đến phút cuối đều lập tức rút ra. Đây là sự sẵn sàng hắn chưa từng dành cho bất kì ai.

Nghĩ tới đây, Bắc Đường Ngạo càng ôm chặt lấy y vào ngực, nhìn khuôn mặt y, càng nhìn càng thấy y là chân dung của Ly nhi!

Huyết thống này, thực sự kì diệu. Trên người nhi tử có dáng vẻ của hắn mà cũng có dáng vẻ của y. Hai tử ấy là mối liên hệ chặt chẽ của bọn họ.

Bắc Đường Ngạo không kìm được ý nghĩ, giá có thể cùng y có thêm mấy hài tử nữa thì huyền diệu biết bao.

...

Khi bình minh sắp đến, Ngôn Phi Ly lại hôn mê vì độc tính phát tác, Bắc Đường Ngạo lần thứ hai ôm y vào ôn tuyền. Không biết là thật do kiệt sức hay là tác dụng đặc biệt giảm độc tính của ôn tuyền, Ngôn Phi Ly không cảm thấy đau đớn nhiều lắm. Thậm chí còn không hoàn toàn tỉnh táo, thời gian cũng không lâu như lần trước, khoảng chừng vài thần (tớ đoán là 1 đơn vị thời gian), đã giảm bớt.

Ngôn Phi Ly mở đôi mắt mệt mỏi, phát hiện mình vẫn nằm trong ôn tuyền ở sơn động, chỉ là bầu trời có vầng trăng sáng tỏ đã được thay thế thành một màu xanh biêng biếc.

Khó khăn cử động thân thể mỗi nhừ, toàn thân vô lực.

Vật áo tuột xuống, lộ ra một nước da trắng mịn nhờ ngâm ôn tuyền, còn điểm vài vết lốm đốm.

Ngơ ngác nhìn những dấu tích tình dục này, Ngôn Phi Ly nhớ đến sự hoang đường đêm qua.

Thật sự... Quá điên khùng!

Ngôn Phi Ly lấy tay che mặt, day day trán.

Tuy rằng y tự nguyện, nhưng chuyện điên khùng như thế, y nghĩ cũng còn chưa nghĩ tới.

Có lẽ là do chuyện môn chủ bị nhốt trong địa lao kích thích y, có lẽ là do hương diễm khi môn chủ tắm rửa khiêu khích y. Nhưng cũng không thể phủ định rằng, y thích kiểu yêu này, bởi vì người kia không phải ai khác mà là môn chủ của y, Bắc Đường Ngạo.

Ngôn Phi Ly nhớ đến độc tính trong người vừa bộc phát, nhưng cảm thấy nhẹ nhàng hơn so với lần trước rất nhiều, tựa hồ môn chủ vẫn ôm y suốt trong ôn tuyền, còn dùng nội lực giúp y sở giải độc tính.

Ngôn Phi Ly đứng dậy, mặc y vật, động tác thông thả nhưng vẫn dằn vào đấy. Nhìn bốn phía không thấy bóng dáng Bắc Đường Ngạo đâu, chắc đã quay lại sơn động nghỉ ngơi như dự tính hôm qua của bọn họ, vội vã ra khỏi ôn tuyền sơn động, chậm rãi hạ sơn.

49. Chương 49

Quay trở lại sơn động trước kia, mắt nhìn thấy hai con ngựa đang nhón nhơ gặm cỏ còn Bắc Đường Ngạo thì đang đứng ngó người ra trước chỗ đốt lửa đêm qua.

“Môn chủ... Ngài làm sao vậy?”

Bắc Đường Ngạo nhìn thấy Phi Ly, hình như có chút lúng túng, khoát khoát tay chỉ thứ gì đó trên mặt đất nói:

“Ta vốn định học người làm mấy món dã vị, nhưng hình như lại không ra gì cả.”

Ngôn Phi Ly nhìn trên mặt đất, thật sự là một đồng hỗn độn, bất giác thấy chút buồn cười. Bắc Đường Ngạo đường đường là một môn chủ, là một vị thân vương của Minh quốc, tuy rằng luôn phải đi xa, có lúc xan dã lộ túc (1), nhưng chẳng bao giờ phải đích thân động thủ những việc thế này.

(1) xan dã lộ túc: xan dã – cơm hoang dã; lộ túc – ngủ ngoài trời (QT). Câu tiếng Việt tương đương chắc là ‘màn trời chiếu đất’, ‘ăn hang ở lỗ’ được đẩy nhĩ. Tuy nhiên, thiết nghĩ nó cũng không đến nỗi thế ‘_____’

Trên mặt đất, thịt hươu đã được lột da, xuyên qua cành cây, gác ở trên đồng lửa, đáng tiếc lại bị nướng cháy đen.

Ngôn Phi Ly đi tới, kéo thịt hươu lại gần, xem xem.

“Nếu không ăn được... ta... săn một con khác.” Bắc Đường Ngạo nhìn chính kiệt tác của mình, không khỏi cảm thấy ngượng ngùng.

“Không cần, vẫn ăn được mà!” Ngôn Phi Ly cười cười, gỡ bỏ từng lớp thịt cháy khét, lộ ra lớp thịt thơm mềm hấp dẫn bên trong, tỏa hương nghi ngút.

Bắc Đường Ngạo bước đến ngồi xuống bên cạnh Phi Ly, nhìn y chăm chú làm. Trước đây cũng đã từng như vậy, nhất là mỗi lần ra chiến trường, nhưng cho tới bây giờ, hắn chưa bao giờ dễ tâm.

“Phi ly, thân thể ngươi không sao chứ?”

“... Ân.”

Bắc Đường Ngạo biết đêm qua bản thân có chút tác cầu vô độ, nhưng vẫn chẳng có chút xấu hổ gì. Dù thế nào hắn vẫn luôn muốn y. Từ khi ôm cơ thể gầy gò suy yếu của y trong đại trường quân doanh, hắn đã biết. Sau này tại Hoa Thành, y bị kẻ khác bắt đi, Bắc Đường Ngạo cuối cùng cũng phải thừa nhận, hắn quan tâm nam nhân này, hơn nữa là còn quan tâm vượt xa tưởng tượng.

Bắc Đường Ngạo xuất thân cao quý, từ nhỏ đã là tối chính thống, được giáo dục vô cùng nghiêm khắc, với nhân sinh luôn xác định mục tiêu và dự định rõ ràng. Cho tới bây giờ, chỉ riêng có cảm tình đối với Ngôn Phi Ly là vượt khỏi những dự liệu của hắn. Đương nhiên, Ly nhi cũng thế. Nhưng đối với một nam nhân mà nói, mặc kệ là với ai, có con trai nối dõi là việc đáng mừng nhất, huống hồ còn là trưởng tử của Bắc Đường gia. Bắc Đường Ngạo từ lâu đã tiếp nhận đứa con, hơn nữa định một ngày nào đó sẽ đưa nhi tử về nhận tổ quy tông. Chỉ là, Phi Ly không biết.

Bắc Đường Ngạo biết bản thân đã động tình với y. Biết rõ y là một nam nhân, còn là thuộc hạ của mình, nhưng yêu là yêu. Trước đây hắn còn chưa minh bạch, còn dối mình dối người. Giờ thì đã biết, Bắc Đường Ngạo thật vô pháp thuyết phục bản thân tiếp tục vờ như không có gì xảy ra. Mà việc này, cũng không dễ giải quyết.

“Phi Ly, chúng ta ở lại đây vài ngày đã rồi mới trở lại, có được không?” Giọng điệu thương lượng thế này, trước đây chưa từng có.

“Cái gì?” Ngôn Phi Ly thất kinh, “Ở lại đây? Việc này không thể! Hiện tại tình thế đang cấp bách, chúng ta phải mau chóng trở về Tổng đà. Hơn nữa, ngài không phải đã hẹn Tây Môn môn chủ gặp nhau ở biên cảnh sao?”

“Nơi đây bí mật, không dễ bị phát hiện. Hoa Thành hiện tại ắc còn không mang nỗi mình ắc, ta nghĩ sẽ không có nhiều người truy đuổi chúng ta lắm đâu. Còn về lời hẹn với Tây Môn...” Bắc Đường Ngạo đậm đậm nhất tiếng: “Chỉ mình hần tín hàm nói thế, bản tọa còn chưa đáp ứng.”

“Môn chủ, như vậy không được.” Ngôn Phi Ly nhíu mày, “Vì sao nhất định phải ở lại đây?”

“Ôn tuyền không phải rất hữu hiệu với người ư.” Bắc Đường Ngạo trả lời một cách bình thản.

Ngôn Phi Ly nhìn hần, môi mấp máy, rồi lại quay đầu đi.

“Sao vậy? Người muốn nói gì?” Bắc Đường Ngạo truy vấn.

Ngôn Phi Ly trong nháy mắt có chút động tâm, mơ hồ có chút minh bạch tâm ý của môn chủ.

“Thuộc hạ đã không sao rồi, không nên vì thuộc hạ mà làm lỡ đại sự của môn chủ. Chúng ta cần phải mau chóng đi gặp Tây Môn môn chủ.”

Bắc Đường Ngạo bước tới gần, nằm xuống bên cạnh Ngôn Phi Ly, vén vén tóc y, để lộ ra hồng ngân trên cổ, đã thâm tím lại, vẫn còn dấu răng mờ mờ. Bắc Đường Ngạo xoa nhẹ chỗ đó, thở dài:

“Ở lại đây đi, ngâm nước nóng thật sự tốt cho thân thể người.”

Vô luận là nam nhân với nữ nhân, hay nam nhân với nam nhân, một ngày đã phát sinh loại quan hệ này, tự nhiên sẽ thân mật hơn. Hai người họ cũng không ngoại lệ.

Ngôn Phi Ly yên lặng mặc hần vuốt ve, không nói gì, vẫn như đang chuyên tâm nướng thịt hươu, chỉ nhân thân là có chút dao động.

Bắc Đường Ngạo tưởng rằng y vẫn không muốn mình là nguyên nhân làm lỡ đại sự, lại nói:

“Phi Ly, người không nên miễn cưỡng mình. Người đã ăn Mê Đà Tiên, không biết bao giờ mới thoát khỏi sự ràng buộc của dược tính. Nhân tiện ở đây có ôn tuyền có thể giải được độc, sao lại không muốn giải? Lễ nào người thật muốn mang một cơ thể như vậy lên đường? Người phải biết là dù có trở về Tổng đà cũng không có phương pháp tốt nhất để giúp người.”

Ngôn Phi Ly gỡ thịt hươu đã được nướng chín xuống, xé ra một cái chân, thấp giọng nói:

“Môn chủ quyết định là được rồi.”

Hai người lưu lại nơi thâm sơn này thêm hai ngày. Ngôn Phi Ly hàng đêm đi đến ôn tuyền ngâm mình chữa thương, dĩ nhiên không thể thiếu Bắc Đường Ngạo đi theo, ở ôn tuyền mà điên loạn đảo phượng một phen.

Qua sự việc ở lao ngục Hoa Thành, lòng cự tuyệt sớm đã bị dao động, rồi lại bị Bắc Đường Ngạo bức ra lời thật tâm, Ngôn Phi Ly cũng không thể che giấu tâm ý của mình lần nữa. Y là một nam nhân, dĩ nhiên cũng có dục vọng của nam nhân. Môn chủ là người y tâm tâm niệm niệm suốt 9 năm, lúc đầu là trung thành, ngưỡng mộ, quyến luyến, sau khi phát sinh chuyện ở Quỷ lâm thì biến đổi, hướng chỉ hai người đã có chung một Ly nhi.

Ngôn Phi Ly vốn có phần hết hy vọng với người này, nếu sớm biết bản thân với người ấy có một tình kết chém không đứt, thì hiện tại ngay ở nơi sơn lâm cùng cốc này sao dễ dàng bỏ hần.

...

Bắc Đường Ngạo ôm lấy y, hai người nằm ngâm mình dưới ôn tuyền. Mấy ngày nay họ chính là sống ở đây.

“Môn chủ, chúng ta thật sự không trở về sao?”

“Người gấp trở về sao?”

Ngôn Phi Ly lặng lẽ không nói. Mấy ngày này, cùng Bắc Đường Ngạo ở chung một chỗ, không cần nghĩ ngợi cũng không cần lo lắng, với y mà nói thực sự là thế giới thần tiên, y thế nào mà có ý niệm quay về được? Bất quá, có một số việc y phải làm!

Bắc Đường Ngạo cũng không muốn y trả lời, chỉ nói:

“Độc trong người người cũng đã được giải nhiều. Kể ra cũng nên về. Không biết ở nhà thế nào rồi...” Nói câu cuối như là lời tự lẩm bầm.

Suối nước nóng đúng là thần dược, Ngôn Phi Ly vốn trúng độc nặng, liên tiếp ba ngày ngâm ôn tuyền, còn được Bắc Đường Ngạo dùng nội lực tương trợ, được tính của Mê Đà Tiên phải giảm đi 8 phần.

“Môn chủ, ngài còn rất nhiều việc cần làm.”

“Phi Ly, người thực sự nguyện ý theo ta quay về Tổng đà?”

Nhân thần của Ngôn Phi Ly hơi tối đi, nhưng chỉ là chốc lát, không để người khác nhận ra.

“Hiện tại rối loạn, ngài thân là Bắc Môn môn chủ, chắc chắn có rất nhiều chuyện quan trọng cần xử lý.”

“Phi Ly, có lúc ta thật sự không hiểu nổi người.” Bắc Đường Ngạo nhìn hắn, ảm đạm than thở: “Rõ ràng là yêu ta như vậy, muốn cùng ta một chỗ như vậy, vậy mà không hề mở lời, chỉ yên lặng chờ đợi. Lúc này ta nguyện ý ở tại đây cùng người, người lại chỉ muốn đi.”

Ngôn Phi Ly bỗng nhiên mặt đỏ, một tay đẩy hắn, lắp ba lắp bắp nói: “Ai, là ai... Môn chủ ngài nói bậy!”

Bắc Đường Ngạo ngây người trong chốc lát rồi đột ngột cất tiếng cười to, một tay giữ lấy y.

“Phi Ly, lẽ nào giờ này người vẫn chưa muốn thừa nhận!”

Mặt Ngôn Phi Ly nhanh chóng phồng hồng. Vài phần xấu hổ, nhưng từ đáy lòng thực sự dấy lên dư vị ngọt ngào hạnh phúc.

...

Ngày rời khỏi thâm sơn, Ngôn Phi Ly quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sương giăng đầy, u cốc ôn tuyền, núi xanh bích lục, đều bị che kín bởi tầng sa mỏng. Ba ngày hạnh phúc này tựa như cả năm sương mù phiêu đảng, lúc ẩn lúc hiện, khiến người ta khát bất chân thiết (2).

(2) khát bất chân thiết: nôm na ý hiểu là tựa như không thật.

“Đi thôi!” Bắc Đường Ngạo hô một tiếng lớn, Mặc Tuyết vội đứng lên.

Ngôn Phi Ly vội nén lòng, vung roi, đi theo sau.

Chạng vạng ngày hôm sau, bọn họ chậm mất hai ngày so với dự tính, đến biên giới phía bắc, cũng không có ý kiến gì về cục diện lưỡng quân giăng co.

50. Chương 50

Một bên quân kỳ lay động, rõ ràng là Điền nhân và Việt quốc đã liên minh. Một bên khác, tuy Phi Long kỳ tung bay, đại diện cho Thiên Môn, nhưng nhiều hơn cả là hàng loạt quân kỳ minh hoàng sắc, thêm một chữ “Văn” rất lớn bên trên.

Ngôn Phi Ly thậm cả kinh, nhận ra rằng đây là khinh kỵ đại quân của Văn quốc!

“A nha nha, có người đến muộn!”

Đã lâu không nghe ngữ khí ngả ngớn, thái độ cợt nhả thế này. Không cần quay đầu lại cũng biết là ai.

Một tiểu phân đội xuất hiện, đưa bọn họ tiến tiếp vào đại quân của Văn quốc, hai người vừa xuống ngựa, liền nghe một thanh âm.

“Sao vậy? Các người vượt ngoài dự tính chậm đến hai ngày!” Tây Môn Việt lại gần, không vui nói.

“A nha, người tới là tốt rồi, nói chung là vẫn sớm hơn dự định!”

“Có chút việc nên chậm lại một chút.” Bắc Đường Ngạo hời hợt trả lời Tây Môn, chuyển hướng nhìn sang Đông Phương Hi, “Lần này người rất đúng giờ.”

“Hiếm có dịp người cầu ta, làm ca ca cũng phải cho người nể mặt một chút chứ.” Đông Phương Hi cười.

Bắc Đường Ngạo đăm đăm nhất tiếu, quay đầu lại nhìn về phía đại quân Việt quốc xa xa: “Mỡ dăng đến miệng mèo rồi người lại không ăn.”

Đông Phương Hy nhún nhún vai: “Thật ra cũng không nhất thiết. Ta chỉ không ngờ người hào phóng vậy. Đã thế thì ta cũng không khách khí. Bất quá, đến lúc đó người đừng hối hận a.”

“Ta tuyệt sẽ không hối hận. Người mà khách khí cái nỗi gì.”

Tây Môn Việt tiến lại ngắt lời bọn họ: “Được rồi được rồi, chính sự quan trọng hơn, người muốn đi nghỉ trước hay là muốn bàn bạc đối sách tấn công với chúng ta?”

Bắc Đường Ngạo nhìn Đông Phương Hy một cái, nhàn nhạt trả lời: “Đường xá bên ba, ta cảm thấy mệt, muốn nghỉ ngơi một chút đã.”

Đông Phương Hy phát tay áo, sai một gã quân sĩ đưa Bắc Đường Ngạo cùng Ngôn Phi Ly đến nơi nghỉ ngơi.

...

“Môn chủ, ngài đã thỏa thuận với Đông Phương môn chủ sao?” Khi chỉ còn hai người bên trong lều lớn, Ngôn Phi Ly hỏi.

“Đúng.” Bắc Đường Ngạo thấy sắc mặt y ngưng trọng, nói: “Thích thì làm thôi, người không thấy ư?”

Ngôn Phi Ly ở Môn đã nhiều năm, tính tình ổn trọng, rất cẩn thận, cho nên đối với mỗi vị môn chủ cũng có chút lý giải.

Hiện tại, trên thực tế, tuy Nam Cung Yến là người nắm quyền Thiên Môn, nhưng hắn cũng là người không có dã tâm nhất với Thiên Môn. Hắn đồng ý nắm giữ Thiên Môn chỉ là bởi vì trời sinh nhận chân*, rất có trách nhiệm, cho nên không cần phòng bị.

* nhận chân: chăm chỉ, nghiêm túc và một loạt các tính từ nghĩa rứa rứa

Thứ nhì là Tây Môn Việt. Hắn tính tình có chút cuồng, đối nhân xử thế bất ky, mặc dù khiến người khác thấy có cảm giác hơi điên, nhưng trái lại không hề say mê chính vụ và quyền lợi. Lại nói tiếp, so với tất cả thấy người Thiên Môn, hắn như người trong giang hồ.

Còn hai vị Đông Phương Hy và Bắc Đường Ngạo...

Với chính môn chủ của mình, Ngôn Phi Ly dĩ nhiên hiểu rõ. Hắn bản tính cao ngạo, đối nhân xử thế đăm đăm xa cách, bất luận là chuyện gì dù lớn nhỏ thế nào đều như không hứng thú. Thực tế, chuyện có thể khiến hắn hứng thú trên đời vốn là không nhiều lắm, chỉ quyền lợi từ đó mới là thứ đứng đầu. Nhiều năm đã qua, dã tâm của môn chủ, từ ngoài Minh quốc đến trong Thiên Môn đều có an bài, Ngôn Phi Ly tuy không hỏi, nhưng vẫn mơ hồ đoán được chút ít.

Còn Đông Phương Hy... Hắn bề ngoài phong lưu phóng đãng, không màng thế sự, mà lại là thân vương ngồi ở vị trí thứ hai Văn quốc, thực sự là không có bản lĩnh sao?

Không biết có phải do hai người có xuất thân gần giống nhau hay không, Ngôn Phi Ly cảm thấy bọn họ tuy quan niệm bất đồng, nhưng nội tình đều xuất thân cao quý từ giới quý tộc, đều được bồi dưỡng trong cùng một hoàn cảnh, từ quyền lực sinh tới dục vọng.

“Môn chủ, ngài không phải, muốn đem Việt quốc... tặng cho Văn quốc chứ?”

“Người quả nhiên là người hiểu bản tọa nhất.” Thâm trầm nhìn Ngôn Phi Ly, Bắc Đường Ngạo nói: “Không chỉ Việt quốc, cả Giản cảnh, ta cũng nhất định tặng cho hắn!”

“Cái gì?”

Kỳ thực sự tình rất đơn giản, hiện nay chư quốc phân tranh, thiên hạ đại loạn, trải qua hàng trăm năm chiến tranh, hiện tại có khả năng thống lĩnh thiên hạ nhất chính là Minh quốc ở phương bắc, và Văn quốc ở phương đông. Hai quốc gia này không chỉ có thực lực, binh hùng tướng mạnh, chủ yếu là quốc phú dân an, xã tắc ổn định. Cho nên về quốc lực, đương nhiên mấy quốc gia xa mịt hoang dã khác không có khả năng so bì.

Minh quốc có Bắc Đường Ngạo ở phía nam để ý, mơ tưởng Việt quốc đã lâu, nhưng năm trước vừa trải qua một trận phản loạn, tuy đã bị Bắc Đường Ngạo trấn áp, vẫn là bị tổn thất quá lớn. Hơn nữa so với Văn quốc, địa lý của Minh quốc lệch bắc, cho dù có chiếm được Việt quốc, cũng là rất khó quản lý.

Bắc Đường Ngạo lần này thỏa thuận với Đông Phương Hi, Việt quốc và Giản cảnh, Minh quốc không nhúng tay, nhưng mấy tiểu quốc phía tây, Văn quốc cũng đừng động tới.

Nếu không phải lần này có sự kiện Hoa Thành, Bắc Đường Ngạo sẽ không chấp nhận thỏa thuận. Chẳng qua vì sự tình khẩn cấp, lực lượng Thiên Môn khó cầm cự, nếu triệu tập Minh quốc đại quân thì nước xa không cứu được lửa gần, đành phải xin viện trợ gần hơn cũng là có thực lực nhất, chính là Văn quốc.

Đông Phương Hi đâu phải kẻ ngu ngốc. Thứ nhất, Thiên Môn bách tại mi tiệp (2); Thứ hai, Bắc Đường Ngạo đại diện cho Minh quốc lùi một bước như thế, dĩ nhiên không thể không kiểm lời.

(2) bách tại mi tiệp: lửa sém lông mày ~> vô cùng cấp bách (QT).

“Phi Ly, có thể phải lưu lại, đợi dẹp loạn xong sẽ quay về Tổng đà, người thấy sao?”

“Thuộc hạ không có vấn đề.”

Trận đại chiến giằng co ba tháng, kết thúc nhanh chóng đầy bất ngờ.

Quân Việt quốc có thể thắng được Thiên Môn, nhưng địch sao nổi khinh kỵ đại quân của Văn quốc. Việt quốc gần đây xa hoa dâm dật, quân đội cũng tản mạn vô kỷ, quân lính rất mau tan rã. Điền tương Ngột Kiệt giả hoạt như hồ (hồ ly ầy), thấy tình thế bất hảo, vội vã rút quân. Mất liên bang, Việt quốc một mình khó chống cự, đại nạn buông xuôi, cuối cùng bị thiết binh của Văn quốc đánh cho vong quốc.

Chiến sự là sở trường của Bắc Đường Ngạo, vận binh như thần, liên thủ giáp công với Đông Phương Hy, Tây Môn Việt, quả nhiên khiến Việt quốc phải trả giá thành vong quốc. Lúc hần và Ngôn Phi Ly chờ ổn định để cùng về Phù Du cư, cũng đã gần một năm.

...

Nam Cung Yến mang theo phu nhân cùng Lâm Yên Yên ra ngoài đón tiếp.

Lâm Yên Yên đứng ở hàng đầu, dáng vẻ tiêu sái, nhưng vẫn phong tư yếu điệu, tươi cười thản nhiên. Lúc này đã rét đậm, áo khoác rất dày mà vẫn không che được bụng.

Khi Bắc Đường Ngạo cùng mọi người trở lại Tổng đà, Nam Cung môn chủ đã tổ chức một yến tiệc to lớn mừng đại công.

Ngôn Phi Ly ngồi trong một góc, bồi hồi như nhớ lại khoảng thời gian đêm trừ tịch năm ngoái. Lúc đó y cũng là ngồi như vậy, không dám chớp mắt, chịu được cơn đau, nhìn Bắc Đường Ngạo tiếp vị hôn thê uống rượu cao cao tại thượng, ngọt ngào ân ái.

Hiện tại, Bắc Đường Ngạo vẫn đang bồi Lâm Yên Yên ngồi ở vị thủ, cùng Đông Phương, Nam Cung, Tây Môn ba vị môn chủ vui vẻ ăn mừng. Chỉ là hần không như năm ngoái, làm ngơ y, thường liếc về phía y, ánh mắt như trắng rằm giữa thâm u bích tuyền, chốc chốc lại lóe lên chút quang mang.

Ngôn Phi Ly chỉ cảm thấy tâm phiền ý loạn cực kỳ, không nhận được nắm chặt lấy tiểu cổ luôn mang theo.

Y không phải không nghĩ tới chuyện sau này phải đối mặt sự thật khi trở lại Tổng đà, chỉ là trong lòng dù chuẩn bị thế nào, khi thực sự lâm cuộc lại là chuyện khác.

Y yên lặng uống rượu, thỉnh thoảng cùng đồng môn tương lĩnh chúc mừng, cạn một chén, hàn huyên một phen. Vô tình lại thành uống hơi nhiều rượu.

Đằng kia, Lâm Yên Yên có thai, không chịu được tử lực, mới uống mấy chén hai má đã ửng hồng, thân thể vô lực. Bắc Đường Ngạo nâng nàng dậy, hướng các huynh đệ xin cáo lui, dìu nàng về Trâm Mai viện nghỉ ngơi.

Ngôn Phi Ly nhìn theo bóng lưng bọn họ từ từ biến mất, lòng chợt trầm xuống, nhói nhói đau, không biết đây là tư vị gì, chỉ cảm thấy vô cùng đau khổ.

51. Chương 51

Bước chân liêu xiêu, Ngôn Phi Ly vội vàng dựa vào tường. Quả thật, uống có chút quá chén rồi.

Ngôn Phi Ly ôm đầu, cảm thấy hơi choáng váng, chậm rãi đi về Trúc viên.

Đầy đại môn Trúc viên, nhìn khoảng sân lạnh lẽo, nhớ đến mùa đông tuyết rơi năm ngoái, mình đã lăn lộn ở đây, suýt nữa sinh Ly nhi giữa đại tuyết. Bây giờ, môn chủ cũng sắp đón hài tử thứ hai, sau này Lâm Yên Yên sẽ sinh thêm cho hắn đứa thứ ba, thứ tư...

Khi đó, Ly nhi của ta phải làm sao?

“Qe —” Gió lướt qua, hơi rượu bốc lên, Ngôn Phi Ly lập tức muốn ói mửa.

Ngồi gục mặt vào góc mà ói, sau đó lại thất thiếu đi về phòng, ngã vật ra giường, chẳng biết gì nữa.

Không biết bao lâu sau, mơ mơ hồ hồ, cảm thấy có người nâng y dậy, giúp y thay quần áo.

“Môn chủ... Khiêm Chi, người đừng đi.” Ngôn Phi Ly mắt lơ lơ, mờ mờ nắm lấy tay người nọ. Người nọ cứng người lại, nhưng không dứt y ra, vẫn tốt bụng giúp y.

“Qe —” Ngôn Phi Ly thò đầu xuống giường, lại nôn mửa.

Người nọ đợi y nôn hết, lại cởi y vật bẩn ra, đỡ y dậy, dìu vào dục thất (phòng tắm).

Hơi nước sau bình phong ở dục thất bốc lên, thùng gỗ cao đến nửa người đã được chuẩn bị nước ấm, bên cạnh là cọ gỗ và huân hương gì đó, nhất định là đã chuẩn bị từ trước rồi. Người này thật chu đáo.

Ngôn Phi Ly tuy mơ màng, ngâm mình trong nước ấm, thần chí bị hơi nóng chưng lên, càng choáng váng.

Bàn tay người nọ cầm khăn, không ngừng cọ sát y, giúp y rửa ráy, còn đi tới cả nơi mẫn cảm ở hạ thân.

“A—” Ngôn Phi Ly lúc không say, dục hỏa cũng tràn đầy, bị người nọ tiếp xúc, nhất thời khô nóng. Người nọ buông khăn ra, nắm lấy thứ nóng rực của y.

“A, không... Môn chủ...” Ngôn Phi Ly trong vô thức, thở hổn hển xuất ra bạch trọc vào bàn tay người kia.

“Môn chủ...” Ngôn Phi Ly không biết làm thế nào mình đã ở trên giường. Bàn tay ấm áp của người nọ lại giúp y đắp chăn, lại bị y bắt được.

“Đừng đi...” Y nỉ non, hai mắt mở hờ, cảm giác bàn tay người nọ vuốt ve y. Đột nhiên, người trở nên mát lạnh, áo bị cởi xuống. Đôi môi ấm áp ẩm ướt di chuyển từng chút trên cổ y, nháy mắt đã xuống đến điểm nổi lên trước ngực.

“A...” Ngôn Phi Ly không tự chủ, cong người lên, lơ mơ mở mắt, khó khăn nhìn lại, thấy một cái đầu trước ngực mình.

“Môn chủ?”

Người nọ dừng lại, chợt ngẩng lên hôn đôi môi y, mút lấy triển miên.

“Ngô...” Ngôn Phi Ly cũng không thấy rõ khuôn mặt người nọ, nhưng cảm giác nụ hôn này khác với nụ hôn bình thường của Bắc Đường Ngạo, mơ hồ một lát, đột nhiên giật mình đẩy người nọ ra, trợn tròn.

“Lăng Thanh?!” Ngôn Phi Ly đã thấy rõ, vô cùng sợ hãi, tỉnh hẳn rượu.

“Người đang là gì?” Cúi đầu nhìn lại, phát hiện bản thân chỉ mặc một chiếc áo mỏng không hề chỉnh tề, vật áo lại mở rộng, trước ngực vẫn còn những vết tích âu yếm.

“Ngôn tướng quân, ta, ta thích người...”

Thần chí Ngôn Phi Ly vẫn còn hơi rời rạc, nghe hắn nói xong thì chết lặng.

Lăng Thanh thấy y không nói gì, cho rằng đã được ngầm ưng thuận, tiến đến ôm lấy y, cúi đầu muốn hôn.

“Buông ta ra! Người làm gì?” Ngôn Phi Ly say rượu lập tức bị hắn đánh tỉnh, phản nộ đẩy hắn ra.

“Ngôn tướng quân, ta thích người! Từ hồi ở chiến trường đã thích, thực sự, ta thật tâm!”

“Ngừng lại! Người nói bậy bạ gì vậy? Người uống say, buông ra!”

“Ngôn tướng quân, ta sẽ đối xử tốt với người. Người không phải cũng rất thích thú sao? Người không phải cũng muốn sao?”

Ngôn Phi Ly cứng đờ, nhớ tới mình khi tắm lúc này, cùng, cùng...

Nhớ đến đây, Ngôn Phi Ly ngay tức khắc vừa thẹn vừa uất ức, mặt đỏ bừng lên.

“Ngôn tướng quân, ta biết người thích môn chủ, nhưng môn chủ và người không thể. Môn chủ đã có phu nhân, hắn không thực sự thích người.”

“Câm miệng!” Ngôn Phi Ly lớn tiếng ngắt lời hắn, “Lăng Thanh, người uống say, người không biết mình vừa rồi đã làm gì!”

“Không! Ta biết!” Hai mắt Lăng Thanh đỏ sẫm lại, lần thứ hai xông tới, một tay đã đẩy ngã y.

Sau khi Ngôn Phi Ly và môn chủ trở lại chiến trường, hắn đã bị môn chủ chuyển dời khỏi Ngôn Phi Ly, không được làm thiệp thân hầu hạ nữa. Hắn biết môn chủ cảnh giác với hắn, cũng nhìn ra tình cảm của môn chủ dành cho Ngôn Phi Ly không bình thường, thân cận hơn rất nhiều. Người bình thường có thể không nhận ra sự khác biệt gì, nhưng bất luận kẻ nào đối với người trong lòng hắn trở nên ân cần đặc biệt, Lăng Thanh đương nhiên rõ. Hắn yên lặng quan sát nhất cử nhất động của Ngôn Phi Ly, chỉ cần có tâm, sẽ nhìn ra rất nhiều chuyện người khác không thấy.

“Ngôn tướng quân, người phải minh bạch rằng, người và môn chủ không thể đến với nhau. Môn chủ có Lâm phu nhân, có gia đình của hắn, sắp tới sẽ có trưởng tử, đến lúc đó người ở chỗ nào? Môn chủ sẽ không thật lòng thích người, trong mắt môn chủ, người chẳng qua chỉ là một thuộc hạ tài giỏi của hắn thôi! Môn chủ không đáng, hắn không đáng để người đối với hắn như vậy.” Lăng Thanh vừa nói, vừa đề lên y, xé rách vạt áo y.

Ngôn Phi Ly vẫn do ảnh hưởng của rượu, đầu vầng mắt hoa, tuy liều mạng giãy giụa, nhưng không ăn thua. Nghe hắn nói xong, đột nhiên không biết lấy đâu ra sức lực, quấy mạnh một cái thoát ra.

“Chát!”

Một tiếng động vang lên, cái tát hằn lên mặt Lăng Thanh.

Lăng Thanh ngậy người, ngớ ngàng nhìn lại, thấy Ngôn Phi Ly tức giận đến run cả người.

“Lăng Thanh, người có thể vu nhục ta, nhưng không được vu nhục môn chủ! Ngày hôm nay ta có thể coi như không nghe thấy gì, người lập tức biến đi cho ta!”

“Ngôn tướng quân...”

“Đừng nói nữa! Sau này mà để ta nghe được người nói năng lỗ mãng trước mặt môn chủ, nhất định sẽ không tha cho người!”

Lăng Thanh thấy khuôn mặt xanh xám lại của y. Y đang căm tức nhìn mình, tâm trạng liền nguội lạnh.

Bữa tiệc đêm nay, Ngôn Phi Ly cứ mãi nhìn về Bắc Đường Ngạo, mà hắn lại cứ mãi yên lặng nhìn y. Thấy Ngôn Phi Ly vẫn buồn bực, bắt đầu uống rượu, uống mãi rồi thất thiếu một thân trở về Trúc viên, trong lòng không yên tâm mới đuổi theo. Sau đó thấy y nôn ọe ở góc tường, trở lại phòng, lại chỉ một thân một mình. Rồi nghĩ tới hôm nay vừa về Tổng đà, Hỉ Mai còn chưa được điều về kịp...

Lăng Thanh sao nhảnh tâm để y say rượu như vậy, mới lớn mật đi vào hầu hạ, đã thấy y trong mơ hồ gọi môn chủ, lại nắm lấy không buông tay mình.

Lăng Thanh đau lòng, không kim lòng nổi, mới làm thế với y.

Ngôn Phi Ly nắm chặt lấy cổ tay của mình, lạnh lùng hướng về phía cửa: “Cút.”

Sắc mặt Lăng Thanh trắng bệch, nhìn chằm chằm y hồi lâu, mới chậm rãi xuống giường, khó khăn ly khai.

Mãi đến lúc bóng dáng Lăng Thanh biến mất, thân thể cứng ngắc của Ngôn Phi Ly mới thả lỏng, chán nản nằm xuống.

52. Chương 52

[“Ngôn tướng quân, người phải minh bạch rằng, người và môn chủ không thể đến với nhau. Môn chủ có Lâm phu nhân, có gia đình của hắn, sắp tới sẽ có trưởng tử, đến lúc đó người ở chỗ nào? Môn chủ sẽ không thật lòng thích người, trong mắt môn chủ, người chẳng qua chỉ là một thuộc hạ tài giỏi của hắn thôi! Môn chủ không đáng, hắn không đáng để người đối với hắn như vậy.”]

Ngôn Phi Ly mơ màng nhìn hoa văn trang trí ở màn giường, đầu óc rối bời.

Y trăm triệu không ngờ Lăng Thanh lại ôm tâm tình như thế với y, trong lòng lại lo lắng. Nghĩ đến lời hắn nói ban nãy, ngực càng thêm nhức nhối.

Tuy không muốn thừa hận, nhưng y cũng biết Lăng Thanh nói có lý. Y và môn chủ, thật sự không thể.

Ngôn Phi Ly miên man suy nghĩ suốt một đêm, sắc trời tờ mờ sáng mới chớp mắt, rồi rất nhanh lại tỉnh, đầu đau như muốn nứt.

Thức dậy và trông thấy những vết tích trên người, nhớ tới hành động đêm qua của Lăng Thanh, thâm tâm thấy xấu hổ giận dữ không thôi. Đến dực thất phía sau ốc lấy chút nước lạnh, kỳ cọ toàn thân hết sức một trận, chỉ mong lột được tẩm da này.

Tắm rửa xong, thay y vật, nhìn canh giờ không còn sớm nữa, Ngôn Phi Ly do dự một lát, không biết có nên đến Trầm Mai viện thỉnh an không.

Trước khi xuất môn thì thấy trông thấy y vật mà Lăng Thanh giúp y thay đặt ở đầu giường. Y cầm lấy chiếc tiểu cổ mua cho Ly nhi khi ở Hoa Thành, khẽ quay quay một chút rồi lại cất vào lồng ngực.

...

Đi tới Trầm Mai viện, theo lệ cũ chờ ở Nhã thất.

Ngôn Phi Ly vì say rượu đâm khó chịu, mắt có quầng thâm. Một tay day day mấy vết nhằn trên trán.

“Sao vậy? Khó chịu?”

“Môn chủ.” Ngôn Phi Ly hoảng sợ, không ngờ Bắc Đường Ngạo vô thanh vô tức đi đến vậy, không bảo hạ phó truyền y vào giống trước kia.

“Sắc mặt sao lại xấu như vậy?” Bắc Đường Ngạo cau mày, tự nhiên đưa tay ra, chạm vào trán y.

“Không có gì... Chỉ là có chút say rượu.” Bàn tay Bắc Đường Ngạo lạnh như ngọc, hơi buốt như băng, nhưng lại khiến trán y muốn nổ tung, thư thái nói không nên lời.

Bắc Đường Ngạo nhìn sâu vào mắt y, nắm lấy tay y.

“Tửu lượng của người bất hảo, sau này nên uống ít một chút.”

“Vâng.”

Có lẽ là nghĩ đến tửu yến tối qua, có lẽ là nghĩ đến Lâm Yên Yên vẫn ở trong phòng, Ngôn Phi Ly tận lực giữ khoảng cách. Tuy trong lòng sớm đã chuẩn bị trước rất nhiều, thế mà khi đối mặt, so với tưởng tượng lại thật khác. Ngôn Phi Ly chưa bao giờ cảm thấy áp lực hơn thế.

Bắc Đường Ngạo cũng không rõ cảm giác của Ngôn Phi Ly. Xuất thân của hắn, sự giáo dục của hắn, tính cách của hắn, không hay vì người khác suy nghĩ nhiều lắm.

“Hôm nay ta không tham gia Hội nghị thường kỳ, người thay mặt ta dự họp là được rồi.”

“Môn chủ có việc gì sao?”

“Không có gì, Yên Yên có chút khó chịu, ta muốn bồi bồi nàng.” Bắc Đường Ngạo dừng lại thoáng chút, đại khái bắt được nét mặt của Ngôn Phi Ly, lại tiếp: “Nàng hiện giờ đang có thai, cần người chiếu cố.”

“Thuộc hạ hiểu, môn chủ không cần giải thích.” Ngôn Phi Ly miễn cưỡng cười: “Môn chủ ly khai đã nửa năm, nên hảo hảo bồi bồi phu nhân. Thuộc hạ không quấy rầy nữa, xin cáo lui.”

Nói xong, cũng không đợi Bắc Đường Ngạo cho phép, tự động hành lễ rồi xoay người rời đi.

Đây là lần đầu tiên Ngôn Phi Ly vô phép mà hành động như thế.

Rời khỏi Trầm Mai viện, Ngôn Phi Ly ngẩng đầu lên, nhìn lá thu bay, cảnh đầy sương giăng, tâm trạng cũng trở nên mệt mỏi.

Y không biết mình vừa hành động đột ngột thế nào, dường như là đổ kị...

Nhưng y nào có thể đổ kị! Ngay từ lần đầu thấy nữ nhân đó khả dĩ công khai bồi bên môn chủ, khả dĩ là bạn đời danh chính ngôn thuận của hắn, lòng y đã đau như cắt, bức bối điên cuồng.

Nếu không phải đã nếm được hạnh phúc, e rằng y còn có thể mạnh mẽ tỏ vẻ vô sự như năm ngoài, hoàn toàn áp chế cảm tình của bản thân. Nhưng đã cùng trải qua những khoảnh khắc sống chết có nhau, tình dục dây dưa nơi ôn tuyền, sự ăn ý tương tùy trên chiến trường, bảo y giả bộ vô sự thế nào được! Tình cảm đã lộ, thu hồi làm sao đây!

...

Thật vất vả, Ngôn Phi Ly đã dự xong Hội nghị thường kỳ, cũng không muốn về Trúc viên nội, lại cảm thấy đầu càng lúc càng đau, dứt khoát phải đến Dược Thạch cư tìm Thu Diệp Nguyên thôi.

Thu Diệp Nguyên đích thân trên chiến trường, giúp y giải triệt để độc tính của Mê Đà Tiên còn sót lại, trước ngày trở về Tổng đà. Hôm qua tửu yến hỗn loạn, hai người chưa kịp nói với nhau câu nào.

Ngôn Phi Ly vốn là một người không thích giao tiếp, nhưng đã trải qua rất nhiều việc cùng Thu Diệp Nguyên, tính tình cả hai cũng hợp, đàm khó mà không thành tri kỷ.

Chỉ tiếc hai người chưa trò chuyện được nhiều, Tây Môn Việt lại tới. Ngôn Phi Ly không muốn quấy rầy, đành phải xin cáo lui.

Quanh co một hồi, đầu Ngôn Phi Ly đau khó nhịn, chưa kịp để Thu Diệp Nguyên xem, bây giờ cũng không thể quay lại, cuối cùng vẫn là trở về Trúc viên.

Trước kia yêu thích sự u tĩnh của Trúc viên bao nhiêu, giờ lại oán hận sự thanh lãnh ở đây bấy nhiêu.

Ngôn Phi Ly thầm cười nhạo bản thân, càng lúc càng tham. Chẳng hiểu mình trầm ổn thông dong hồi trước đã đi đâu rồi.

Tiến vào Trúc viên, vốn định hướng về phía thư phòng, đột nhiên lại cảm thấy có một khí tức khác thường lan tỏa.

Ngôn Phi Ly dừng bước, nhìn vào buồng.

Dòng khí tức này không biết phải nói sao, thậm chí một cảm giác khó hiểu, bao thật dày xung quanh, dẫn dắt tâm can của y, khiến y bất giác đi hẳn vào thất.

Lúc đẩy cửa, tay Ngôn Phi Ly có chút run rẩy, trong ngực nảy sinh một sự chờ mong kỳ diệu. Chờ mong cái gì, bản thân cũng không biết, nhưng lại khẩn trương đến không chịu nổi.

Cánh cửa chậm rãi mở ra, trong phòng truyền ra tiếng cười non nớt.

Một tiểu nhân nhi, được mặc chiếc áo nạm vàng màu tím đỏ, hoa văn hình rồng trên cẩm tú. Đầu đội một chiếc mũ nỉ da hổ, nghiêng nghiêng. Ngồi trên giường, nắm chùm khóa bảy chìa tinh xảo loay hoanh với Bắc Đường Ngạo. Theo tiếng khóa động, cái miệng nhỏ lại phát ra tiếng “đát đát” “đát đát”, đôi tay nhỏ bụ bẫm vung vẩy, khả ái không nói nên lời.

Thời gian như ngừng lại. Ngôn Phi Ly đứng đó, không động đậy.

53. Chương 53

“Cạch” một tiếng, chiếc khóa tinh xảo đã được mở, rơi xuống giường, chiếc chìa mở được tiểu nhân nhi nắm chặt trong tay.

“Ly nhi thật thông minh!” Bắc Đường Ngạo kinh hỉ, ôm lấy hài tử, hôn lên má nó.

Bé con dường như rất thích được Bắc Đường Ngạo hôn, lập tức “lạc lạc lạc” bật cười, đôi mắt đen long lanh híp cả lại.

Có thứ gì đó lấp đầy đôi mắt, khiến tất cả trở nên thật mơ hồ. Ngôn Phi Ly gắng mở lớn mắt, muốn nhìn rõ ràng hơn cảnh tượng trước mặt, hình như tất cả cũng khá bất chân thiết.

Bắc Đường Ngạo ôm lấy đứa bé đi đến gần, mỉm cười với y: “Phi Ly, người xem Ly nhi của chúng ta rất thông minh này.”

Ngôn Phi Ly không thể nói được gì, chỉ hoảng hốt mà tha thiết nhìn đứa con.

Bắc Đường Ngạo bắt đắc dĩ thở dài, ôn nhu nói: “Đã lớn thế này rồi, trước mặt trẻ con thì không nên trưng ra bộ dạng như vậy.”

“Cho ta, cho ta ôm nó...” Ngôn Phi Ly thoáng như không còn chút cảm giác, cẩn thận vươn tay ra.

Hài tử cũng không sợ người lạ, để cho y ôm, hiếu kì nhìn y, lại quay đầu lại nhìn Bắc Đường Ngạo.

“Ly nhi... Ly nhi của ta...” Ngôn Phi Ly khẽ chạm vào khuôn mặt nộn nộn của con, thấy nó quay đầu, giờ cái khóa đã được mở lên cho y xem.

“Ly nhi... Hảo thông minh... Ly nhi của ta... Hảo thông minh...” Ngôn Phi Ly biết nó muốn y khen ngợi mình, lập tức tươi cười khen thưởng, nhưng cuối cùng, cuối cùng không nhận được mà ôm chặt lấy đứa con, nghẹn ngào không thôi.

Bắc Đường Ngạo thấy dáng vẻ vừa khóc vừa cười của y, có chút yêu thương, cũng có chút khó xử. Nhiều năm qua, hẳn chưa bao giờ thấy Ngôn Phi Ly rơi lệ. Giờ thấy bộ dạng này, làm hắn hơi hoảng. Muốn đưa tay lau nước mắt cho y, rồi lại nghĩ không thích hợp, bàn tay cứ do dự như vậy. Hồi lâu, cuối cùng mới nói:

“Phi Ly, bình tĩnh một chút, đừng dọa con.”

Ngôn Phi Ly nghe thế, cuống quýt ngừng đầu, đã thấy đôi mắt to tròn như hai viên lưu ly đang nhìn y, không hề sợ sệt.

Bắc Đường Ngạo cười: “Người xem, Ly nhi của chúng ta rất khỏe, thực là một đứa bé đẹp.”

“Vâng.” Ngôn Phi Ly quay mặt sang chỗ khác, lúng túng lau lệ, lại quay lại nhìn hài tử, nói: “Con giống môn chủ.”

“Cũng giống người. Người xem đôi mắt đen kia, giống người như đức a.”

Ngôn Phi Ly nhìn kĩ một chút, vẫn thấy hài tử giống môn chủ nhiều hơn.

Ly nhi ngồi trong lòng y, im lặng lắng nghe, chợt hướng về phía Bắc Đường Ngạo, vươn tay ra, lóng ngóng kêu: “Y nha...”

Bắc Đường Ngạo cười cười với con, dỗ dành: “Ly nhi ngoan, để... nghĩa phụ ôm.”

Ngôn Phi Ly nghe mà cứng đờ người.

“Phi Ly, tên của Ly nhi ta đã nghĩ ra rồi, người xem người xem.” Bắc Đường Ngạo đưa tờ giấy ra, bên trên bốn chữ rồng bay phượng múa.

“Bắc Đường Diệu Nhật...” Ngôn Phi Ly lẩm bẩm đọc.

Diệu (*) đại diện cho nhật, nguyệt, tinh. Diệu Nhật, Diệu Nhật, như vầng nhật quang rực rỡ, ẩn dụ cho sự kỳ vọng với hài tử của Bắc Đường Ngạo.

(*) Diêu: – mặt trời, mặt trăng và các vì sao đều gọi là diêu, mặt trời, mặt trăng và năm ngôi sao, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ hợp thành thất diêu, thời xưa chia ra để gọi bảy ngày trong tuần, ngày nhật diêu là ngày chủ nhật, ngày nguyệt diêu là ngày thứ hai, số còn lại theo thứ tự mà gọi (QT).

“Đó là một cái tên hay.”

“Đúng vậy.”

Ôm con đi đến bên giường, Ngôn Phi Ly lấy chiếc tiểu bát cổ từ trong ngực ra, chơi chơi mấy cái trước mặt Ly nhi, thu hút toàn bộ sự chú ý của nó. Ngôn Phi Ly cười, cùng chơi với con.

Bắc Đường Ngạo đi tới, ngồi xuống bên cạnh bọn họ.

“Hôm nay người vừa rời Trầm Mai viện, ta liền đích thân mang con quay về, muốn để người ngạc nhiên. Phi Ly, bây giờ đã gặp Ly nhi, người thấy có vui không?”

“Ân! Cảm tạ môn chủ.” Ngôn Phi Ly nhìn Ly nhi, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Bắc Đường Ngạo ở bên y chơi đùa với Ly nhi cả nửa ngày. Đến bữa trưa, đại khái đã đói bụng rồi, Ly nhi dần dần có chút quấy. Bắc Đường Ngạo bèn gọi một tiếng, một nông phu tiến vào.

“Tiểu thiếu gia đã đói bụng rồi.”

Phụ nhân kia không nói gì, chỉ hành lễ, tiếp nhận hài tử rồi lui xuống.

“Nàng muốn đem con đi đâu?” Ngôn Phi Ly hấp tấp hỏi.

“Người đừng lo, ta chỉ bảo nàng mang con lui xuống cho ăn.” Bắc Đường Ngạo thấy thần sắc Ngôn Phi Ly hoảng loạn, trấn an nói: “Người yên tâm, nàng tên là Thúy Nữ, là vú nuôi của con. Suốt một thời gian, Ly nhi vẫn ở cùng nàng. Nàng là một người cảm, sẽ không nói lung tung. Phi Ly, người ngồi xuống, có chút việc ta muốn bàn với người.”

Ngôn Phi Ly thuận theo.

Bắc Đường Ngạo nghiêm mặt: “Ta đặt tên cho Ly nhi là Diêu Nhật, người hẳn minh bạch tâm ý của ta. Nó là trưởng tử của ta, bất luận sau này Yên Yên sinh con trai hay con gái, đều không thể biến chuyển sự thật này. Sau này phong hào Bắc Đường vương, nó không thể thiếu quyền kế thừa.”

Ngôn Phi Ly trong lòng run rẩy.

“Môn chủ...”

“Người không cần nói gì, ý ta đã định. Hài tử này nếu đã là trưởng tử của ta, theo lý sẽ kế thừa mọi thứ từ ta. Bất quá, Phi Ly, người phải hiểu rằng, nếu nó đúng là con ta, thì không thể là con người, người hiểu không?”

Sắc mặt Ngôn Phi Ly trong nháy mắt tái nhợt lại.

“... Ta minh bạch.”

Bắc Đường Ngạo thở dài: “Ta biết, hài tử là con ruột của người, để nó gọi người là nghĩa phụ, trong lòng người nhất định khó chịu. Thế như ta không còn cách nào khác. Tương lại của con còn dài, chuyện này dù sao cũng khó giải thích cho nó, không bằng để nó nhận người làm nghĩa phụ, sau này cũng là phụ tử thân mục, chẳng phải nhất cử lưỡng tiện sao.”

Thần sắc Ngôn Phi Ly hơi ảm đạm, cũng biết chỉ có thể như vậy, thấp giọng: “Vâng. Môn chủ suy nghĩ chu toàn.” Đột nhiên nhớ tới một chuyện: “Còn phụ nhân...”

“Ta chưa nói cho nàng. Đợi nàng sau khi sinh xong đi.”

“Vậy... Ly nhi... Môn chủ dự định bao giờ, bao giờ mang con đi?”

Bắc Đường Ngạo thấy vẻ hồi hộp lo sợ của y, tâm trạng mềm nhũn: “Người nếu muốn bên nó thêm, ta sẽ bảo Thúy Nữ để nó ở đây đôi ba ngày.”

Nghe vậy, trong lòng Ngôn Phi Ly cực kì vui sướng, khuôn mặt tràn đầy vẻ mừng rỡ.

“Môn chủ, cảm tạ môn chủ!”

Bắc Đường Ngạo nghĩ quyết định này có phần hấp tấp, nhưng thấy thần thái của y lại thấy đáng giá, mỉm cười: “Để Ly nhi ở đây với người cũng tốt. Thúy Nữ và trượng phu của nàng tuy nghe được nhưng đều là người câm. Ly nhi bây giờ đang lúc học nói, người rảnh thì dạy nó đi.”

Ngôn Phi Ly tức khắc đứng ngồi không yên, nóng lòng muốn ôm ngay lấy Ly nhi, dạy nó nói, dạy nó đi.

54. Chương 54

Bắc Đường Ngạo vô cùng tuân thủ lời hứa. Đợi sau khi Thúy Nữ ôm Ly nhi quay lại, liền nói cho nàng Ngôn Phi Ly là nghĩa phụ của đứa nhỏ, muốn nàng để nó ở đây một thời gian, tiện thể hầu hạ Ngôn Phi Ly sinh hoạt hàng ngày.

Sau khi giao việc xong, Bắc Đường Ngạo trở về Trầm Mai viện.

Ngôn Phi Ly được gặp lại con, vừa có thể sớm chiều ở cùng nó, đương nhiên đặc biệt quý trọng. Nói chung, thực đúng ‘mẫu’ tử tình thâm, Ly nhi bất quá nửa buổi đã quen hơi y.

Mấy ngày sau đó, Ngôn Phi Ly một tắc cũng không rời Ly nhi, buổi tối cũng muốn ngủ cùng con. Nửa đêm tỉnh dậy cho con ăn hoặc cho con đi tiểu, đều đích thân làm.

Mấy hôm nay Tổng đà đang gấp rút chuẩn bị cho tân niên, nguyên sự vụ rất nhiều, nhưng Bắc Đường Ngạo lại cố ý giao cho người môi hạ, toàn bộ chuyển giao cho Bắc Môn phó tướng làm, không muốn làm phiền Ngôn Phi Ly.

Thấm thoát, một đêm trừ tịch nữa đã tới. Phù Du cư giảng đèn kết hoa, vui vẻ tưng bừng.

Bữa tiệc trọng đại mỗi năm một lần lại đến, bất quá năm nay thiếu Đông Môn môn chủ Đông Phương Hi và đại tướng thủ hạ của hắn.

Bởi vì Việt quốc Giản cảnh đưa tin chiến thắng liên tiếp, Văn quốc quốc chủ đại hỉ, cố ý gọi đệ đệ “Không chịu thua” về, cùng chung ngày hội. Mọi người trong Môn đều hiểu, lần này Đông Phương cuối cùng cũng nắm được cơ hội, không chỉ củng cố thể lực bản thân ở Văn quốc, mà còn đến gần hơn với mục tiêu của hắn.

Ngồi trong bữa tiệc, ngoại trừ những người đã thông báo là không thể dự, còn có một người vắng mặt, đó là Lâm Yên Yên.

Nguyên nhân vì thân thể nàng mang bầu, đi lại bất tiện, với niên yển có chút lười nhác tham gia. Cho nên đêm nay, chỉ có một mình Bắc Đường Ngạo theo lệ cũ họp mặt.

Trong lòng Ngôn Phi Ly không yên mà uống rượu với mọi người, đầu chỉ nghĩ đến Ly nhi. Nghĩ đến Ly nhi thật thông minh, mấy ngày ngắn ngủi, với sự dạy dỗ của mình đã nói được mấy câu, thậm chí hành diện không thối. Qua giờ tuất, cuối cùng cũng không dẫn lòng được nữa, mượn một cái cớ mà xin cáo lui.

Trở về Trúc viên, Ly nhi còn đang ngủ. Bởi vì buổi tối có pháo hoa mừng tân niên, Ngôn Phi Ly nghĩ đây không chỉ là năm mới đầu tiên của con, mà còn là ngày sinh nhật, mới bảo Thúy Nữ cho con ngủ trước, ban đêm sẽ đánh thức.

Sau khi cho Thúy Nữ lui xuống, Ngôn Phi Ly ngồi bên giường, ôn nhu nhìn khuôn mặt say ngủ của Ly nhi, vỗ nhẹ lên lưng con mà tràn đầy tình yêu thương.

Lúc Bắc Đường Ngạo bước vào, nhìn thấy một màn đáng cảm động này. Trong nháy mắt, hắn thật sự có một ảo giác, hình như Ngôn Phi Ly mới chính là ‘thê tử’ của hắn, đang dỗ dành nhi tử vào giấc ngủ.

Ngôn Phi Ly trông thấy Bắc Đường Ngạo đi vào, có chút kinh ngạc.

“Môn chủ sao lại tới đây?”

“Đến xem người và con.” Bắc Đường Ngạo đi đến, ngồi bên cạnh y, nhìn Phi Ly, lấy ra từ trong người một trường mệnh tỏa (1) bằng vàng, nói: “Ngày mai là ngày sinh nhật Ly nhi tròn một tuổi, ta làm cho con một chiếc trường mệnh tỏa, đợi nó thức thì đeo vào cho nó, để cầu an.”

(1) trường mệnh tỏa: tứ đoán là vòng cổ.

Ngôn Phi Ly nhận lấy kim tỏa, đưa lên trước mặt, thấy có khắc tên Ly nhi và ngày sinh tháng đẻ, phía dưới còn tám chữ ‘bình an khang thái, trường mệnh bách tuế’.

“Môn chủ suy nghĩ thật chu toàn, ta còn chưa nghĩ đến việc này.”

Bắc Đường Ngạo cười cười: “Chuyện người không ngờ còn nhiều lắm. Ngày mai chúng ta phải tổ chức cho Ly nhi lễ Trảo chu (2) mới được.”

(2) lễ Trảo chu: lễ chọn đồ vật đoán tương lai của các bạn Trung Quốc

Ngôn Phi Ly cũng cười: “Việc này thì ta cũng đã nghĩ đến.”

“Nga? Người chuẩn bị cái gì?”

“Vây môn chủ chuẩn bị cái gì vậy?”

“Việc này bản tọa không thể nói cho người.”

“Vây thuộc hạ vô lễ, thuộc hạ cũng không thể nói cho môn chủ.”

Hai người cùng bật cười. Ngôn Phi Ly ôm lấy Ly nhi, đánh thức nó, rồi mặc quần áo cho con, bọc thật kín. Bắc Đường Ngạo đeo trường mệnh tỏa vào cho Ly nhi, làm nổi bật hắc khuôn mặt nhỏ nhắn mà bầu bĩnh của nó, khá ái vô cùng.

Hai người cùng ôm hài tử ra sườn núi nhỏ phía sau Trúc viên, tiếng pháo nổ từ Hồng tường bên kia truyền tới, nghe thực náo nhiệt.

“Chúu... Bùm!”

Pháo hoa nổ rộ rực rỡ trên bầu trời, phát ra hồng quang mờ mờ.

Đôi mắt đen của Ly nhi mở rất lớn, hưng phấn nhìn lên không trung.

...

Lâm Yên Yên nghe tiếng pháo hoa bên ngoài, gọi nha hoàn tới.

“Môn chủ vẫn uống rượu ở bữa tiệc sao?”

“Vâng.”

“Người bảo người đi thỉnh môn chủ quay về đi, nói ta muốn ngài đưa ta đi xem pháo hoa.”

“Vâng.” Nha hoàn kia lui xuống, hồi lâu trở lại, hồi báo: “Phu nhân, đã phái người đi thỉnh, bắt quá đại điện không thấy môn chủ, nói rằng từ sớm đã rời khỏi hội trường.”

“Nga?” Tú mi của Lâm Yên Yên khẽ cau lại, “Rốt cục là đi đâu rồi.”

Hôm nay nàng không tham gia niên yến, ngủ từ lúc trưa, bây giờ tinh thần rất tốt. Liên chỉnh trang lại dung nhan, chậm rãi đứng dậy.

“Các người theo ta đi xem pháo hoa đi.”

Được nha hoàn đỡ ra khỏi phòng, đứng ở trong sân hồi lâu, Lâm Yên Yên nhìn bầu trời ngoài bức tường, nói: “Ở đây khó thấy.”

Chợt nhớ tới tân niên năm ngoái, vì mình say rượu nên không thể xem pháo hoa, Bắc Đường Ngạo vẫn còn chút nuối tiếc bảo nàng, nơi xem pháo hoa rõ nhất là sườn núi nhỏ phía sau Trầm Mai viện. Vậy là theo mấy nha hoàn ra Trầm Mai viện, hướng về phía sườn núi nhỏ u tĩnh phía sau.

Còn chưa đến gần, đã nghe thấy tiếng hài đồng thật rõ, tiếng cười thanh thúy mơ hồ truyền đến, còn có tiếng cười nói của hai nam nhân, thanh âm thật quen thuộc.

Đi qua sơn lâm, Lâm Yên Yên liếc mắt đã thấy Bắc Đường Ngạo đang ôm Ly Nhi cùng Ngôn Phi Ly đứng ở đỉnh núi, ngưỡng vọng lên cảnh sắc hoa mỹ trên không trung.

Một bông hoa pháo màu trắng tung lên, ánh sáng tràn đầy, nháy mắt tỏa ra một mảng diễm hồng, soi rõ nụ cười ấm áp của Bắc Đường Ngạo và Ngôn Phi Ly.

Tâm Lâm Yên Yên cả kinh!

Dáng vẻ tươi cười này của Bắc Đường Ngạo, nàng chưa từng thấy. Trong đó còn chút hãnh diện, chút thỏa mãn, còn có cả chút nhu tình.

Bắc Đường Ngạo nghe tiếng bước chân, quay đầu, bắt gặp sắc mặt kinh ngạc của Lâm Yên Yên.

“Yên Yên?”

Toàn thân Ngôn Phi Ly chấn động.

55. Chương 55

“Sao nàng lại ở đây? Không phải thân thể khó chịu, cần nghỉ ngơi sao?” Bắc Đường Ngạo nhú mày, hỏi.

“Đột nhiên thiếp muốn xem pháo hoa, mới đến đây.” Nhân thần của Lâm Yên Yên vẫn nhìn chòng chọc vào hài tử trong lòng Ngôn Phi Ly.

Đứa bé này...

“Ngôn tướng quân, là con tướng quân sao? Giống tướng quân đấy.”

Ngôn Phi Ly vô thức ôm chặt lấy con, không biết phải trả lời thế nào. Ly nhi cũng chẳng thức thời gì cả, đột nhiên bật cười khanh khách, vươn tay về phía Bắc Đường Ngạo.

“Cha cha, ôm!”

Thời gian gần đây, Bắc Đường Ngạo không có thời gian rỗi rãi đến thăm con, không biết những từ Ly nhi học được đầu tiên, chính là những từ này.

Bắc Đường Ngạo ôm lấy Ly nhi, thở dài, nhìn sắc mặt trắng bệch của Lâm Yên Yên, nói: “Yên Yên, nó không phải nhi tử của Ngôn tướng quân, là nhi tử của ta.”

Tuyết từng bông từng bông rơi xuống, hòa lẫn vào pháo hoa còn đang phát sáng trên bầu trời, tràn ngập trong ngày Tết vui vẻ.

Sắc mặt kiêu diễm của Lâm Yên Yên trở nên hơi tái, cơ thể run run, được nha hoàn phía sau đỡ lấy.

“Phu quân, chàng nói gì?”

“Ta nói, đây là nhi tử của ta.”

Lâm Yên Yên ngơ ngàng nhìn Ly nhi, lại nhìn Bắc Đường Ngạo.

Kỳ thực nàng đã thấy rõ dung mạo hài tử này, lòng mơ hồ đã đoán ra. Hài tử này, phải bầy phần giống Bắc Đường Ngạo.

Ngôn Phi Ly trông sắc mặt nàng, tâm trạng có chút không đành lòng.

Trương phu của mình, đột nhiên ôm một đứa trẻ xuất hiện trước mặt mình, công bố nó là cốt nhục của hần, thế thì ai chẳng hoảng sợ lúng túng.

Nhưng đây là việc một ngày nào đó nàng cũng sẽ biết. Tương lai, hài tử của y không khéo còn phải gọi nàng là mẫu thân...

“Chuyện này để sau nói tiếp. Tuyết rơi rồi, nàng về nghỉ trước đi.” Bắc Đường Ngạo cũng không ngờ chuyện sẽ bị Lâm Yên Yên biết dưới hoàn cảnh này. Mặc dù hần không muốn hoàn toàn giấu diếm, nhưng bây giờ không phải là cơ hội tốt để giải thích.

Nhân thần của Lâm Yên Yên vẫn dõi lên khuôn mặt Ly nhi, chăm chú một lát, mới chậm rãi nhấc chân, lướt qua Ngôn Phi Ly.

Đột nhiên Ngôn Phi Ly hơi rùng mình. Ánh mắt nàng thâm trầm mờ mịt, như thiên nhiên u trầm, dưới sóc phong đại tuyết (*), thật lạnh hết sức.

(*) sóc phong đại tuyết: sóc – trắng non, trắng lười lười; phong – gió; đại – lớn; tuyết – ... snow =]

“Phi Ly, người bế con về trước đi.” Bắc Đường Ngạo kéo lại chiếc áo lông chồn nhỏ cho Ly nhi, đưa nó vào vòng tay Ngôn Phi Ly.

Ngôn Phi Ly cũng không nói gì, chỉ ôm con, xoay người trở về Trúc viên.

Đêm hôm ấy, Ngôn Phi Ly thấp thỏm không yên, không thể ngủ được. Chẳng biết môn chủ sau khi quay về sẽ giải thích thế nào. Sau khi giải thích xong thì hài tử sẽ ra sao?

Nhớ lại ngày này năm ngoái, bản thân giãy dụa khổ sở trên chiếc giường này. Loại cảm giác đau đớn như bị xé rách, đập vụn khiến y nghĩ đến còn rùng mình. Bây giờ, tiểu gia khóa ngày ấy từ trong cơ thể mình chui ra đang ngủ say bên cạnh, khuôn mặt nhỏ còn chưa rõ nét, đã thấy đáng đáp sau này sẽ cực hảo rồi. Không biết mai đây, số phận sẽ đón chào nó như thế nào.

Không! Hài tử này nhất định sẽ tốt số hơn mình! Bởi vì nó không chỉ là con y, mà còn là nhi tử của Bắc Đường Ngạo!

Chỉ là, Lâm Yên Yên, không biết nữ nhân ấy có thể chấp nhận Ly nhi được không? Cũng không biết khi biết chuyện, nàng sẽ bị đả kích thế nào?

Ngôn Phi Ly là một nam nhân, y không thể lý giải tâm tư phụ nữ, mặc dù y và Lâm Yên Yên đều yên Bắc Đường Ngạo.

Nhiều năm qua, tình yêu của y là không lý do, không cầu xin, không vọng tưởng, cũng... không quyền lợi. Còn Lâm Yên Yên, khác y.

...

Sáng hôm sau, Ngôn Phi Ly rời giường, đang tay y vật cho con thì phó dịch của Trầm Mai viện tới, nói rằng phu nhân muốn gặp y.

Tay Ngôn Phi Ly chợt dừng lại, đáp: “Biết rồi, qua ngay.”

Vội vàng giao con cho Thúy Nữ, đi tới Lưu Hương cư. Bốn phía của Nhã thất đều có hỏa bồn, huân hương tự nhiên, ấm ấm áp áp, thanh thanh nhã nhã.

Lâm Yên Yên ngồi sau màn che, không nhìn rõ hình thái.

“Phi Ly kiến quá phu nhân.”

“Ngôn tướng quân không cần đa lễ, thỉnh ngồi.” Thanh âm của Lâm Yên Yên vẫn nhẹ nhàng ôn nhu như vậy, nhưng đã không giống so với ngày trước, mang theo chút hậm hực, và một chút uể oải.

“Ngôn tướng quân, ta và tướng quân không cần quanh co nữa. Đêm qua tướng quân đã ở đó, môn chủ nói hài tử trong tay tướng quân đó là cốt nhục của hần. Việc này tướng quân đã biết.” Không phải là một câu hỏi, mà là một câu khẳng định.

“Vâng.” Trong đầu Ngôn Phi Ly đã có chuẩn bị, thản nhiên trả lời.

“Ta nghe nói hài tử đó nhận tướng quân làm nghĩa phụ?”

“... Vâng.”

“Ngôn tướng quân, tướng quân hình như rất thân với hài tử a. Đêm qua hấp tấp, thoáng nhìn thôi, thật là một hài tử thông minh lanh lợi. Tương lai nhất định là hảo tướng mạo. Ha ha, còn thập phần giống môn chủ nữa chứ...”

Ngôn Phi Ly chưa hiểu ý nàng, không dám đối đáp, nhưng nghe giọng điệu, thấy tâm trạng nàng có chút bất an.

“Ngôn tướng quân, tướng quân thấy chuyện này có kỳ quái không. Phu quân của ta, có con với một nữ nhân khác ở bên ngoài, việc này tướng quân là thuộc hạ còn biết, ta lại như ếch ngồi đáy giếng.”

“Phu nhân, chuyện này... Môn chủ cũng không hẳn định che giấu.”

“Nga? Ngôn tướng quân, tướng quân thật trung thành với môn chủ.” Vẫn không rõ ý tứ của Lâm Yên Yên, khẩu khí nàng tựa hồ ẩn dụ trào phúng.

“Thuộc hạ đối với môn chủ, luôn tận tâm tận lực.”

“Tướng quân đối với môn chủ tận tâm tận lực, chẳng hay có đối với chủ mẫu ta như vậy?”

“Tất nhiên... Giống như với môn chủ.”

Lâm Yên Yên nhìn ra được sự do dự trong nháy mắt của y, khẽ bật cười.

“Đã vậy, Ngôn tướng quân, ta hỏi tướng quân chuyện này, tướng quân nhất định phải trả lời.”

“Vâng.” Tim Ngôn Phi Ly nẩy nhẹ, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

“Ta chỉ hỏi tướng quân, hài tử đó là con của môn chủ với ai?” Lâm Yên Yên chậm rãi phát ra từng từ, hỏi.

“... Thuộc hạ, không biết.”

“Không biết a...” Lâm Yên Yên nhẹ nhàng thở dài một tiếng. Từ trong tấm màn truyền ra tiếng va chạm của ly trà, giòn giòn khe khẽ. “Ngôn tướng quân, tướng quân là nghĩa phụ của hài tử, sau khi hài tử được đưa về không tới Trầm Mai viện, lại được gửi nuôi ở Trúc viên của tướng quân, tướng quân bây giờ trả lời không biết, có phải hơi miễn cưỡng.”

Ngôn Phi Ly không biết đêm qua môn chủ nói thế nào với Lâm Yên Yên, cũng không biết nàng rốt cuộc đã biết được bao nhiêu, lúc này thực sự không dám liều lĩnh nói tiếp. Bởi chuyện này phát sinh thật đột ngột, hai người đều trở tay không kịp. Sáng sớm nay, y đã bị Lâm Yên Yên gọi tới, chưa kịp bàn với môn chủ.

Đúng lúc Ngôn Phi Ly không biết phải làm sao, cánh cửa Nhã thất chợt được đẩy nhẹ ra, Bắc Đường Ngạo chậm rãi đi vào.

56. Chương 56

Bắc Đường Ngạo chậm rãi nhìn Ngôn Phi Ly một cái, rồi lại chuyển ánh mắt xuyên thấu qua màn sa, nhìn Lâm Yên Yên.

“Yên Yên, mới sáng sớm, nàng không nghỉ ngơi đã gọi Ngôn tướng quân tới đây làm gì?”

Lâm Yên Yên thở dài, nhẹ giọng: “Chàng không chịu thành thật trả lời vấn đề của thiếp, thiếp chỉ muốn tìm tâm phúc yêu quý của chàng để hỏi rõ ràng mà thôi.”

“Nga?” Bắc Đường Ngạo vén rèm, đi vào nội các, ngồi xuống bên cạnh nàng: “Nàng đã hỏi được gì rồi?”

Lâm Yên Yên lộ ra nụ cười thê lương: “Hắn đúng là tâm phúc của chàng, thiếp đương nhiên chẳng hỏi được gì.”

Bắc Đường Ngạo cau mày: “Yên Yên, chuyện ta cùng ai sinh ra hài tử, nàng không cần phải hỏi. Nàng chỉ cần biết nó được sinh ra trước khi chúng ta thành thân, mẹ của nó vĩnh viễn không uy hiếp nàng, cũng không thể so sánh với nàng. Nàng cần gì phải tự tìm phiền não.”

Lòng Ngôn Phi Ly run lên.

Ngẩng đầu, màn đã được vén sang, Bắc Đường Ngạo cùng Lâm Yên Yên sóng vai ngồi, khuôn mặt đậm nhiên, giống như chẳng có chuyện gì. Sắc mặt Lâm Yên Yên có chút tái nhợt, thần tình tiêu tụy, mắt có quầng thâm.

Bắc Đường Ngạo lại nói: “Yên Yên, nàng nên hảo hảo nghỉ ngơi đi, chuyện này nói sau, thân thể của nàng quan trọng hơn.”

Lâm Yên Yên cười gượng: “Phu quân, từ ngày Yên Yên gả cho chàng, tự thấy phụ đứ không kém cõi. Hôm qua, chàng đột nhiên ôm một hài tử ở trước mặt thiếp, nói rằng đó là con của chàng. Thiếp có thể chấp nhận. Dù sao nam nhân tam thê tứ thiếp, vốn không sao, có một hai hài tử, Yên Yên cũng sẽ không nói gì. Chỉ là phu quân cũng thật kì lạ. Đã nói đưa hài tử về tiếp hồi tông phủ, nhập tịch tộc phổ (gia phả), vì sao không đưa luôn mẫu thân của hài tử cùng tiếp hồi? Lẽ nào trong mắt phu quân, Yên Yên là một người không bao dung? Sinh mẫu của hài tử còn đang nhân thế, cần gì phải khổ sở giấu diếm, chẳng lẽ có nỗi khổ tâm?”

Lâm Yên Yên hùng hổ, quyết tâm truy vấn đến cùng. Bắc Đường Ngạo có chút thiếu kiên nhẫn, thấy Ngôn Phi Ly ngay trước mặt, càng chau mày. Trầm giọng: “Nàng cứ biết ta có điều khó nói là được rồi. Bây giờ, sức khỏe của nàng mới là quan trọng, chuyện này về sau không nói lại nữa!”

Tâm Lâm Yên Yên đau đớn, đột nhiên đứng dậy.

Đêm qua, vô luận nàng hỏi thế nào Bắc Đường Ngạo cũng không chịu cho nàng biết nhiều về mẫu thân của hài tử. Nếu hẳn thật muốn giấu diếm, có thể nói đại mẫu thân của hài tử đã không còn ở trên thế gian, hoặc dùng một lý do tùy tiện cho có lệ nói với nàng. Thế nhưng hẳn lại không làm thế, nữ nhân đó nhất định chiếm một vị trí lớn trong lòng hắn. Bởi vậy hẳn không muốn bịa đặt, không muốn nói xấu nữ nhân kia.

Điều này khiến Lâm Yên Yên trong lòng nảy sinh cảm giác nguy hiểm. Với sự nhạy cảm của phụ nữ, nàng biết đây là lần đầu tiên Bắc Đường Ngạo có một người khác tron lòng ngoài nàng. Cho nên nàng nhất định phải hỏi rõ. Hiện tại, nàng mang trong mình cốt nhục của hắn, nàng mới là chính thê của hắn. Nàng không thể chịu đựng được có người đã sinh con cho hắn trước nàng, thậm chí còn có một chỗ trong trái tim hắn.

“Phu quân, chàng muốn thiếp coi hài tử ấy như con đẻ, muốn thiếp làm mẫu thân của nó, nhưng lại không nói cho thiếp biết mẫu thân thật sự của nó là ai. Nếu một ngày nữ nhân kia xuất hiện trước mặt thiếp, nói rằng nàng ta chính là mẫu thân của hài tử đó, đến khi ấy chàng muốn thiếp phải làm thế nào?”

“Không có ngày đó.” Bắc Đường Ngạo càng thêm mất kiên nhẫn. Liếc mắt, thấy Ngôn Phi Ly đứng bên, mặt cũng đã trắng bệch.

“Chàng...” Lâm Yên Yên còn muốn nói gì nữa, ấy vậy đột nhiên cảm khẩu, thân thể lão đảo, khí sắc tái mét.

“Yên Yên, nàng sao vậy?” Bắc Đường Ngạo thấy thế, liền bước đến đỡ lấy nàng, đã thấy thân thể nàng run rẩy, lưng lay sắp ngã sập.

Bắc Đường Ngạo cảm giác nàng tâm tình bất ổn, sợ là động thai khí rồi, cũng không để ý đến Phi Ly nữa, cuống quýt ôm lấy nàng, đi vào nội thất, gọi người truyền đại phu.

Ngôn Phi Ly nhìn một phen hỗn loạn, bản thân ở cũng không được mà đi cũng không xong, buộc lòng phải chờ trong Nhĩ thất. Không biết bao lâu, mới có người chuyển lời, nói môn chủ bảo y về trước.

...

Ngôn Phi Ly trở lại Trúc viên, tâm tình không thể bình tĩnh. Thống khổ, thương tâm, bất đắc dĩ, mờ mịt... Đủ loại cảm xúc như sóng xô bờ, đánh vào lồng ngực, vô cùng đau đớn.

Lần đầu tiên y ý thức được rõ ràng, nữ nhân đó đúng là thê tử của môn chủ, thật sự là một thê tử. Nàng có thân phận, có quyền chất vấn bất kì chuyện gì của Bắc Đường Ngạo. Mà bản thân, ngay cả quyền nói cũng không có.

Y chưa bao giờ nghĩ rằng sự tồn tại của mình và Ly nhi sẽ khiến cho nàng ta thấy bị uy hiếp, cũng mang đến cho Bắc Đường Ngạo cục diện nan kham như vậy. Thế nhưng, bản thân chỉ toàn tâm toàn ý yêu môn chủ. Khi xưa là liều lĩnh giải tán Phan quân, vứt bỏ một cuộc sống an nhàn bình ổn đáng lẽ sẽ nhận được, để bước vào Thiên Môn, một chốn phức tạp khó lường, chỉ vì có một ao ước được đứng bên cạnh hắn, cầu xin chút hào quang mặt trăng.

Nhưng tới giờ khắc này...

Ngôn Phi Ly lần đầu tiên cảm thấy, mình e đã sai rồi...

...

Lúc Ngôn Phi Ly trở lại Trúc viên, Thúy Nữ đang bế Ly nhi đợi y. Thấy y trở về, liền hua tay hua chân hỏi y, bao giờ thì làm lễ Trao chu cho Ly nhi.

Ngôn Phi Ly cười gượng một cái, hôm nay chắc môn chủ sẽ không qua đây, thiếu phụ thân, y một người sao có thể làm lễ này một cách trọn vẹn.

Ly nhi trông thấy y, gọi: “Cha, cha...”

Mới còn nhỏ, sẽ không gọi ‘nghĩa phụ’, mà ‘mẫu thân’ thì chưa ai dạy nó, cho nên khi trông thấy Phi Ly và Bắc Đường Ngạo, nó chỉ biết gọi ‘cha’ như nhau.

Ngôn Phi Ly ôm lấy Ly nhi, lo lắng trong Trúc viện vừa đến trưa, thỉnh thoảng có vài môn hạ phó tướng muốn vào chúc Tết, đều bị y đuổi đi.

Đến chiều, vẫn thấy không ổn lắm, cuối cùng nhịn không nổi, đi đến Trầm Mai viện, thấy ai nấy đều hoang mang, mọi người vội vàng vàng qua lại. Giữ lấy một nha hoàn hỏi, nàng đáp: “Phu nhân động thai khí, sợ sẽ đẻ non, đã mời bà đỡ. Môn chủ ở bên trong bồi phu nhân, nói ai tới cũng không gặp.”

Ngôn Phi Ly cả kinh, tay chân lạnh ngắt đi.

Đêm khuya, gần đến giờ tỵ, hài tử thứ hai của Bắc Đường Ngạo, Bắc Đường Diệu Huy, yếu ớt ra đời.

57. Chương 57

Một đứa trẻ tội nghiệp, mới có 8 tháng tuổi. Bởi vì sinh non, thân thể rất yếu ớt, ngay cả tiếng khóc cũng mong manh như một con mèo nhỏ.

Bắc Đường Ngạo vì đứa con ra đời sớm hơn dự kiến này nên không thể đến Trúc viên mừng ngày sinh của Ly nhi.

Hôm sau Ngôn Phi Ly mới nhận được tin tức từ Trầm Mai viện, trong lòng tê tê. Hổ thẹn, thống khổ, thương tâm, thất vọng, còn có một chút... đổ kị.

Tuy biết sau đó, Bắc Đường Ngạo phải toàn tâm toàn ý với thê tử của mình là lẽ đương nhiên, nhưng Ngôn Phi Ly vẫn không nén được những cảm giác ấy.

Bắc Đường Ngạo cũng chưa bao giờ cảm thấy mờ mịt và hỗn loạn như bây giờ. Hắn không ngờ một Yên Yên luôn ôn nhu dịu dàng sẽ vì chuyện mẫu thân của hài tử mà cố chấp như thế. Hắn có chút hối hận, vì sao lúc đầu không bịa ra một lý do gì đó để gạt nàng. Nhưng thứ nhất, loại sự tình này hắn hơi khinh thường; thứ hai, Ngôn Phi Ly vẫn sống, sao hắn có thể nhẫn tâm trừ yểm y.

Nếu không phải thân thể Ngôn Phi Ly đặc biệt, sinh ra Ly nhi, chắc chắn giờ đây sẽ không gặp chuyện thể này. Chỉ là, với ai mà nói, đây đều là chuyện ngoài ý muốn, sau này hắn mới vô tình động tình với Ngôn Phi Ly, cũng là thất sách của bản thân.

Thích một người, yêu một người, không thể sao?

...

Mấy hôm sau, sức khỏe của Lâm Yên Yên đã khá lên. Nam Cung phu nhân và các phu nhân khác trong môn đều mang tới nhiều dược vật bổ thân. Minh quốc Đoan Thân vương phi, mẫu thân của Lâm Yên Yên, di mục của Bắc Đường Ngạo, sau khi nhận được tin cũng mang đến rất nhiều vật phẩm từ Minh quốc.

Bắc Đường Ngạo đặt tên cho hài tử là Bắc Đường Diệu Huy. Lâm Yên Yên rất thỏa mãn với cái tên này. Chỉ có điều sau khi nghe cái tên hắn đặt cho Ly nhi, sắc mặt liền khê biến.

Bắc Đường Ngạo vẫn chưa đề cập lại chuyện của Ly nhi với nàng vì muốn nàng chuyên tâm an dưỡng, chăm sóc Huy nhi.

Bắc Đường Diệu Huy từ khi ra đời, cơ thể vẫn gầy yếu, điều này khiến cả Lâm Yên Yên lẫn Bắc Đường Ngạo đều có chút lo lắng.

...

Thấm thoát, tân niên rồi loạn cũng đã qua, Thiên Môn lại trở lại nhịp độ bình thường.

Mười lăm tháng Giêng, Ngôn Phi Ly đã sắp xếp xong sự vụ của Môn ở Trúc viên, đi vào trong sân thì trông thấy Bắc Đường Ngạo đang ôm Ly nhi ngoài thư phòng, ngắm hoa mai dưới tàng cây.

Nhiều ngày đại tuyết không ngừng rơi, đêm qua cũng rơi, gần sáng mới dừng.

Tuyết đọng dày trên nhành cây, Bắc Đường Ngạo đang đỡ lấy bàn tay nhỏ đựng đĩa của Ly nhi, tuyết từng khối rơi xuống, lộ ra đoá mai tiên diễm, khiến Ly nhi thích thú, khanh khách cười.

“Ly nhi nhìn xem, cha đã về kìa.” Bắc Đường Ngạo trông thấy Ngôn Phi Ly đứng ở cổng, liền nói với Ly nhi. Ly nhi quay đầu nhìn sang, rồi lại hưng phấn đựng đĩa cành cây.

“Môn chủ.”

“Đã về rồi à. Trong Môn có chuyện gì không?”

“Không. Đều là việc vặt, đã xử lý rồi.”

Bắc Đường Ngạo gật đầu, vẫn ôm lấy hài tử đang chơi đùa. Ngôn Phi Ly đứng lặng lẽ một bên nhìn, chỉ khi ngắm Ly nhi của mình, mới lộ ra nụ cười yêu thương.

Một lát sau, Bắc Đường Ngạo thấy Ly nhi đã chơi đủ rồi mới để Thúy Nữ dẫn nó đi, hân hân với Ngôn Phi Ly: “Ta có chuyện muốn nói với người.”

Hai người vào thư phòng, Bắc Đường Ngạo ngồi xuống, khuôn mặt hơi cúi.

Ngôn Phi Ly thấy hân hân thần sắc thản nhiên, nhưng trong lòng lại đầy tâm sự.

“Môn chủ, ngài có chuyện gì?” Hồi lâu, Ngôn Phi Ly vẫn thấy Bắc Đường Ngạo một mực không lên tiếng, tựa như tâm trí đã đi đâu rồi, cuối cùng mới mở lời hỏi.

Bắc Đường Ngạo ngẩng đầu lên, nói: “Phi Ly, sau khi Huy nhi đầy tháng được đôi ba ngày, ta muốn đem Ly nhi vào Trầm Mai viện.”

“Cái gì?” Ngôn Phi Ly cả kinh. Y không ngờ ngày chia tay sẽ tới nhanh vậy.

“Yên Yên đã bằng lòng nuôi dưỡng Ly nhi, cũng đã thấy nó rồi. Nàng là một nữ nhân thức đại thể, nhất định sẽ không bạc đãi Ly nhi. Chỉ là nàng dù không nói, ta vẫn biết nàng luôn để tâm đến sinh mẫu của hài tử, sau này chắc chắn sẽ nghĩ cách tra hỏi.”

Bắc Đường Ngạo nhìn vẻ mặt Ngôn Phi Ly, thở dài một tiếng, nói tiếp:

“Phi Ly, Yên Yên tất nhiên sẽ không điều tra ra cái gì, người không cần lo lắng. Ta biết người luyện tiếu Ly nhi, nhưng con ở trong Trầm Mai viện, người nếu muốn vẫn có thể gặp.”

Chỉ là không giống bây giờ thôi. Cho dù có gần ngay trước mắt, cũng là xa tận chân trời.

Ngôn Phi Ly mở miệng muốn nói gì đó, nhưng lại thấy Bắc Đường Ngạo cau mày, thần sắc thoáng vẻ mệt mỏi, đã mất đi phong thái lãnh ngạo tự tin như ngày xưa, y không khỏi đau lòng, lời khó nói lại nuốt vào. Im lặng một lát, thấp giọng đáp:

“Hết thấy... Nghe theo môn chủ an bài.”

58. Chương 58

Bắc Đường Ngạo không ngờ y lại đơn giản đáp ứng như vậy, có chút bất ngờ, ngẩng đầu lên nhìn lại, vô tình bắt được nhãn thần của Ngôn Phi Ly.

Đôi mắt từng đen nhánh sáng rực kia, giờ đây u tối, giống như ao tù nước đọng, trầm tĩnh giữa tuyệt vọng.

Lòng Bắc Đường Ngạo thất lại, đứng dậy đi đến bên y.

“Phi Ly...” Gọi một tiếng rồi lại không biết phải nói gì. Bắc Đường Ngạo nắm lấy bàn tay y, vôn về những ngón tay.

“Phi Ly, xin lỗi.”

Ngôn Phi Ly chậm rãi lắc đầu: “Người không phải xin lỗi ta. Ta biết người mang Ly nhi đi cũng là bất đắc dĩ, làm vậy cũng là muốn tốt cho nó.”

Bắc Đường Ngạo nghe y nói xong, lại thở dài: “Ta cũng không biết phải làm sao. Vốn dĩ ta đã nghĩ quyết định của mình là đúng. Nhưng nhìn người lại thấy, hình như ta đã làm sai điều gì đó.”

Ngôn Phi Ly gượng cười: “... Người không sai, đó là biện pháp tốt nhất.”

Hai người trầm mặc nhìn nhau, trong lòng đều là những lời khó nói. Cuối cùng, Bắc Đường Ngạo lên tiếng: “Mấy ngày nay người vất vả chăm sóc Ly nhi rồi. Qua một hai ngày nữa, ta sẽ làm lễ Trảo chu cho Ly nhi. Sau này Ly nhi vào Trầm Mai viện, Thúy Nữ cũng sẽ theo, người ở đây không ai hầu hạ, để ta chọn mấy người thuận mắt rồi điều đến đây cho người.”

Ngôn Phi Ly gật đầu, Bắc Đường Ngạo cũng không nói thêm gì nữa, trở về Trầm Mai viện.

...

“Tiểu thư, khí sắc gần đây của tiểu thư đã khá hơn.”

Nháy mắt ngày đầy tháng của Diệu Huy cũng sắp tới, Lâm Yên Yên cũng đã sớm xuống giường đi lại được.

Nàng soi gương, nghĩ bản thân so với hồi trước khi sinh con có vẻ đầy đặn lên nhiều.

“Lan Nhi, người nói ta bây giờ trông có đẹp không?”

“Đẹp. Lan Nhi chưa thấy ai đẹp bằng tiểu thư.”

Lan Nhi chải đầu cho nàng. Lan Nhi là nha hoàn bồi nàng từ khi còn chưa xuất giá. Lâm Yên Yên thành thân đã lâu, nhưng Lan Nhi vẫn xưng hô với nàng như trước đây, vẫn gọi nàng là “tiểu thư” “tiểu thư”.

“Tiểu thiếu gia lớn lên sẽ giống tiểu thư, tương lai là một mỹ nam tử.”

“Nó vẫn còn nhỏ, sao đã nhìn ra là giống ai được.” Lâm Yên Yên đàm đàm nói. Lại nhớ tới Bắc Đường Diệu Nhật mới chỉ thoáng qua đó, thằng bé trái lại rất giống môn chủ.

Lan Nhi thấy Lâm Yên Yên khẽ nhăn mày, không nói lời nào thì biết. Lan Nhi là tâm phúc của Lâm Yên Yên, từ nhỏ đã hầu hạ nàng, ăn nói chẳng bao giờ cố kỵ với nàng chuyện gì.

“Tiểu thư, nô tỳ nghĩ hài tử kia nhất định là nhất thời hồ đồ của môn chủ, cùng nữ nhân bên ngoài sinh ra. Chuyện này ở trong vương phủ quý tộc cũng thường thấy. Môn chủ tuy luôn giữ mình trong sạch, tính tình lạnh nhạt, nhưng cũng là nam nhân, nếu là đã nữ nhân không đứng đắn cố tình dụ dỗ, môn chủ tuổi trẻ khí thịnh, khó tránh không chống cự lại sự mê hoặc được. Môn chủ chắc cảm thấy khó mở miệng, mới không muốn dẫn nàng về, tiểu thư hà tất để bụng.”

Lâm Yên Yên vẫn cau mày, nói: “Môn chủ sẽ không để loại người này dụ dỗ. Ta cảm thấy việc này không hề đơn giản như thế.”

Lan Nhi suy nghĩ một chút, lại nói: “Nói vậy cũng phải. Môn chủ ôm hài tử về, không trực tiếp mang về Trầm Mai viện, lại để nuôi ở chỗ Ngôn tướng quân. Nếu không phải đích thân môn chủ thừa nhận, chắc ai cũng nghĩ đó là nhi tử của Ngôn tướng quân a.”

Lan Nhi vô tâm mà nói vậy, Lâm Yên Yên nghe lòng khẽ động.

“Ta thấy hài tử đó trông cũng giống Ngôn tướng quân vài phần... Lan Nhi, người thăm dò xem, trong nhà Ngôn tướng quân có mấy người, có tỷ muội gì hay không?”

“Ngôn tướng quân là cô nhi, không có thân nhân.”

“Sao người biết rõ vậy?”

Lan Nhi đỏ mặt.

Ngôn Phi Ly là thủ hạ đệ nhất đại tướng của Bắc Đường Ngạo, dáng vẻ đường đường, tính tình ôn trọng, lại là người hòa khí, nha hoàn ở lâu trong Trầm Mai viện, có chút tư sắc, có chút tâm kế, ai lại không ôm chút tâm tư. Môn chủ tuy dung mạo tuyệt trần, thân phận đáng tôn kính, nhưng lại là minh nguyệt trên bầu trời, cao không với được, sao dám động vào hắn.

“Nô, nô tỳ nghe Hỉ Mai nói.”

“Nga?” Lâm Yên Yên đặt một ngón tay lên môi. “Hỉ Mai chính là đại nha hoàn năm ngoái đến Trúc viên?”

“Vâng.”

Lâm Yên Yên suy nghĩ một lát, phân phó: “Người gọi nàng đến đây, ta có chuyện muốn hỏi.”

“Vâng.”

...

Hỉ Mai nhanh chóng đi tới.

“Phu nhân.”

“Ân.” Lâm Yên Yên ngồi bên bàn, uống bát súp bổ thân, nhìn nàng.

“Môn chủ năm ngoái điều người đến Trúc viên, sao giờ lại điều người về? Người ở Trúc viên hầu hạ bao lâu?”

“Hỉ Mai chỉ ở Trúc viên hai tháng. Sau khi Ngôn tướng quân ra chiến trường, Trúc viên không còn chuyện gì, nên nô tỳ trở lại đây. Sau khi Ngôn tướng quân trở về, môn chủ nói có tội tở mới, tạm thời không cần nô tỳ qua.”

“Người ở bên hậu hạ, Ngôn tướng quân đối xử với người thế nào?”

“Ngôn tướng quân là người vô cùng tốt, đối đãi với chúng nô tỳ không còn gì để nói.”

“Khi người ở trong Trúc viên, có bao giờ gặp ai không?”

Hỉ Mai chưa hiểu ý phu nhân, có chút mờ mịt. Lan Nhi thấy vậy, ở bên nói:

“Có từng gặp nữ nhân ra vào Trúc viên không?”

Hỉ Mai lấy làm kinh ngạc: “Không có, chưa từng thấy.”

Lan Nhi nhìn Lâm Yên Yên một cái, rồi lại hỏi:

“Vậy có từng gặp ai ôm hài tử đi qua không?”

Hỉ Mai lắc đầu: “Không có.”

Lâm Yên Yên nhớ tới thời điểm này năm ngoái, Ngôn Phi Ly không biết vì lý do gì chạy tới Mai viện, giữa tuyết quỳ nửa ngày. Môn chủ sau đó giữ y lại Lưu Hương cư dưỡng bệnh.

Bằng trực giác của nữ nhân, Lâm Yên Yên chung quy cảm thấy việc này có liên quan đến chuyện hài tử. Thế nhưng theo lời Hỉ Mai, không tra ra cái gì.

“Được rồi, không còn chuyện gì nữa, người lui xuống đi.”

“Vâng.” Hỉ Mai lùi ra tới tận cửa rồi, Lâm Yên Yên đặt chén nhân sâm xuống, buột miệng hỏi:

“Môn chủ có thường đến Trúc viên không?”

“Không. Không thường.” Hỉ Mai hình như đột nhiên nhớ tới chuyện gì, có vẻ giật mình.

Lâm Yên Yên thấy sự biến đổi của Hỉ Mai trong nháy mắt.

“Sao vậy? Có chuyện gì?”

“Không, không có gì ạ.”

Lâm Yên Yên lạnh nhạt nói: “Đừng ấp úng nữa, rốt cục là có chuyện gì?”

“Thật sự không có gì.” Hỉ Mai có chút không chắc chắn, rồi mới nói: “Chỉ là có một lần, môn chủ và Ngôn tướng quân như đánh nhau.”

“Cái gì?” Lâm Yên Yên hơi ngạc nhiên.

“Chuyện này... Nô tỳ cũng không dám khẳng định. Khi đó nô tỳ nghe thấy tiếng động, nhưng không dám vào. Sau đó Lăng Thanh nói với nô tỳ không cần lo, bảo nô tỳ lui xuống.”

“Lăng Thanh?” Lâm Yên Yên thấy cái tên này có chút quen tai, nghĩ kĩ lại, đột nhiên nhớ tới hẳn chính là một trong hai ám song vệ từ Minh quốc của Bắc Đường Ngạo, không nhận được bằng hoàng.

59. Chương 59

Chuyện rốt cục là sao? Môn chủ cứ nhiên đem Lăng Thanh, một trong hai ám song vệ cấp cho Ngôn Phi Ly?

Lâm Yên Yên cẩn thận hỏi Hỉ Mai về việc này, nhưng mãi cũng không ra cái gì, mới bảo nàng lui xuống.

Ở trong phòng không yên mà đi lại, Lâm Yên Yên càng nghĩ càng thấy cổ quái.

Môn chủ phái Lăng Thanh hầu hạ Ngôn Phi Ly rốt cuộc có ý gì? Còn để hắn theo y ra chiến trường Giản cảnh nữa chứ. Để giám sát sao? Hay là bảo hộ? Chuyện này với chuyện hài tử có liên quan đến nhau không?

Lâm Yên Yên suy nghĩ đi suy nghĩ lại cũng không lý giải được.

Lăng Thanh là ám vệ của môn chủ, nếu không có tín vật thì bản thân nàng cũng không sai động được hắn, huống chi cùng hắn nói chuyện.

Nãi nương bế Diệu Huy vừa được cho ăn vào, Lâm Yên Yên ôm lấy con, vạch tiểu y khâm của nó ra, trên lồng ngực nhỏ bé không có gì cả.

Không có cái bớt hình hoa mai ấy.

Lâm Yên Yên sau khi sinh hai ngày đã xác định rồi.

Lúc này đột nhiên, lòng nàng sinh ra một ý niệm cường liệt, muốn xem hài tử tên Diệu Nhật kia, có kế thừa cái bớt trường tử đặc biệt họ Bắc Đường không, có kế thừa được thể chất đặc biệt để tu luyện Minh Nguyệt thần công không.

Đưa con cho nãi nương, Lâm Yên Yên mang theo Lan Nhi và vài nha hoàn ra khỏi Trầm Mai viện.

...

“Ly nhi, bên này!” Ngôn Phi Ly vỗ vỗ tay, nhìn đôi chân mũm mĩm nhỏ nhắn của Ly nhi đang rộng dưới thảm, xoay trái xoay phải.

“Ly nhi, bên này!” Bắc Đường Ngạo đứng ở một bên khác, chìa chìa dưới chân thứ gì đó, gọi hài tử.

Hôm nay ngày tốt, Bắc Đường Ngạo quyết định tổ chức cho Ly nhi lễ Trảo Chu, cùng với Ngôn Phi Ly, trên thảm trải ở đại thính, xếp đủ loại đồ vật xung quanh, đặt Ly nhi ở giữa, mặc nó chọn lựa.

Mà tính tình Ly nhi cũng thật kì quái vô cùng. Cái gì bắt được trong tay, đều nhìn xong thì vứt, tựa như chẳng hứng thú với thứ gì. Bò trên thảm đã nửa ngày rồi vẫn chưa chọn được đồ vật nào.

Bắc Đường Ngạo nhìn con ném chiếc bút lông ra ngoài một lần nữa, không nhận được: “Hài tử này, rốt cục muốn cái gì?”

Ngôn Phi Ly lại không lo lắng, nói: “Hay là vẫn chưa tìm được thứ vừa ý.”

“Mỗi thứ ở đây đều bị nó cầm lấy, chưa thấy nó không muốn gì.”

Trên mặt đất có rất nhiều đồ vật. Có mộc kiếm, có bút nghiên (nghiên mực), có thư họa, có châu bảo, có quan bài... Phàm là đại diện cho võ thuật, văn chương, tiền tài và quyền lực, đều la liệt, đáng tiếc Ly nhi cái gì cũng không để tâm.

Cuối cùng vòng vo hồi lâu, Ly nhi nắm lấy một thứ. Nhìn nhìn, ngửi ngửi, rồi không chịu buông tay.

Bắc Đường Ngạo và Ngôn Phi Ly thấy có phần dở khóc dở cười. Nguyên lai đó là nhánh hàn mai được Thúy Nữ chiết xuống từ cây mai ban sớm. Vốn hoa được cắm vào bình ở đại sảnh. Đại khái trong lúc cắm hoa không để ý, một nhánh rơi xuống đất. Ly nhi bị hương hoa hấp dẫn, lảo đảo đi tới, nhặt lên.

Bắc Đường Ngạo không hồn không giận, nói: “Hài tử này chọn cái gì cũng không được, hết lần này đến lần khác cuối cùng chọn một nhánh mai.”

Ngôn Phi Ly lại cười: “Vây cũng không sao. Hàn mai kiên cường. Ly nhi tương lai nhất định là một người bình tĩnh, thanh cao, liêm khiết.”

Bắc Đường Ngạo vẫn có chút không cam lòng, cầm lấy kim bài đích thân chuẩn bị, lần nữa dụ dỗ Ly nhi:

“Ly nhi, bên này, cha ở bên này.”

Kiên nhẫn dụ dỗ hồi lâu, Ly nhi dường như có phần dao động, hoa mai vẫn cầm trong tay, đôi chân nhỏ mũm mĩm lạch bạch hai ba bước, đến cầm lấy lệnh bài trong tay Bắc Đường Ngạo.

Lúc này, sắc mặt Bắc Đường Ngạo mới có chút hài lòng, gật gù.

Ngôn Phi Ly thấy hơi buồn cười. Hành động của môn chủ thực giống trẻ con, bất quá chính hắn không nhận ra điều đó.

Ngôn Phi Ly đi đến, ôm lấy Ly nhi, nhìn con một tay cầm hoa mai, tay kia cầm lệnh bài, trái nhìn phải nhìn, tựa hồ đang so sánh.

Ngửi ngửi, hương hoa thật thơm; lại giơ lên, lệnh bài thật sáng. Sao khó lựa chọn.

Ngôn Phi Ly thấy vô cùng mắc cười, nói: “Thế này mà là Trảo Chu?”

Bắc Đường Ngạo ha hả: “Ly nhi của chúng ta nhất tiến song điều (*)!”

(*) nhất tiến song điều: một mũi tên trúng hai con chim.

“Cái gì nhất tiến song điều?”

Cánh cửa khẽ mở ra, Lâm Yên Yên bước vào.

60. Chương 60

“Yên Yên?”

“Phu nhân?”

Cả Bắc Đường Ngạo lẫn Ngôn Phi Ly đều kinh ngạc, nhìn một Lâm Yên Yên đoan trang khoan thai.

“Nàng còn chưa qua tháng tử, sao đã ra đây?”

Lâm Yên Yên mỉm cười: “Phu quân, chàng nuông chiều thiếp thế sao? Sức khỏe của thiếp sớm đã ổn rồi.” Nhìn về phía Ngôn Phi Ly và Ly nhi trong lòng y, “Tối hôm đó chưa nhìn rõ hài tử thế nào, Ngôn tướng quân, có thể để ta ôm một cái không?”

Ngôn Phi Ly thoáng do dự, rồi cùng đưa Ly nhi ra.

Lâm Yên Yên ôm lấy Ly nhi, tinh tế quan sát, khen: “Thật là một đứa bé đẹp.” Liếc thấy mặt đất đầy đồ vật, hỏi: “Phu quân, hai người tổ chức Chu lễ cho Nhật nhi ư, sao không gọi thiếp? Xem hai người kia, sao lại qua loa thế được.”

Nhật nhi?

Nháy mắt, Ngôn Phi Ly minh bạch nàng đang gọi Ly nhi.

Lâm Yên Yên trông thấy vật mà Ly nhi cầm trong tay, sắc mặt thoáng thay đổi, lại lập tức cười: “Hài tử này hảo thủ khí, lệnh bài của phu quân dĩ nhiên bắt được, có thể thấy tương lai sẽ là một Bắc Đường vương bình tĩnh, xuất sắc như phu quân.”

Bắc Đường Ngạo nhú mày, không nói gì.

Ly nhi ở trong lòng nàng rất ngoan, để nàng ôm ấp, vỗ về.

Thực tế, nó thấy nữ nhân này rất tốt. Trong sự hiểu biết hữu hạn của nó, nữ nhân ôm nó chỉ có Thúy Nữ và một lão ma ma bất động. Thúy Nữ tàn tật, ma ma cũng không phải là một nữ nhân thật sự. Người này khác biệt hoàn toàn. Thân thể nàng mềm mại, thể hương của nàng ấm áp, thanh âm nàng dễ nghe. Tất cả Ly nhi đều chưa từng thể nghiệm. Đôi mắt nó mở to, nhìn nữ nhân đầu tiên trong cuộc đời mình, trong mắt đầy hiếu kì, không hề sợ hãi mà nghiền ngẫm.

Lâm Yên Yên cũng nhìn nó. Nhìn đứa trẻ ra đời trước Huy nhi, là hài tử của phu quân và một người đàn bà khác. Trông thấy cổ đứa bé có một trường mệnh tỏa kim chế, lấy ra xem, ngạc nhiên hỏi: “Thật khéo, hài tử này và Huy nhi cùng ngày sinh.”

“Đúng.” Bắc Đường Ngạo ngồi xuống bên bàn, thản nhiên đáp.

“Hài tử đáng yêu quá, lại nghe lời, không khóc nháo. Phu quân, thiếp rất thích nó, thiếp nghĩ không cần đợi đến lúc Huy nhi đầy tháng đâu, hôm nay đưa nó về Trầm Mai viện luôn được rồi.”

“Cái gì?” Ngôn Phi Ly cả kinh.

Bắc Đường Ngạo cũng không ngờ, lặng lẽ không biết nói gì.

“Thiếp thấy cứ vậy đi. Dù sao hài tử để ở chỗ Ngôn tướng quân, sẽ quấy rối hần. Sớm đưa Nhật nhi về, để thiếp chiếu cố đi.”

“Phu nhân, không sao, ta có thể chăm sóc nó.”

“Ngôn tướng quân, tướng quân một đại nam nhân lúc nào cũng kè kè hài tử thì bất tiện. Hơn nữa, Nhật nhi sớm muộn cũng sẽ về với chúng ta. Chỗ ta nhân thủ nhiều, lại có lão mục tử đầy kinh nghiệm, nhất định sẽ nuôi dưỡng tốt Nhật nhi. Phu quân, chàng nói có phải không?”

Lâm Yên Yên ôn nhu cười.

Bắc Đường Ngạo và Ngôn Phi Ly nghe xong, nhất thời cảm lạnh.

Trong lòng Ngôn Phi Ly sao cam tâm. Nhưng trên danh nghĩa, y chỉ là nghĩa phụ của hài tử, có quyền gì mà đòi giữ nó không buông?

Bắc Đường Ngạo không còn cách nào, buộc lòng đáp: “Được rồi.”

Lâm Yên Yên nói: “Nhật nhi ta bế. Lan nhi, người đi theo Ngôn tướng quân thu thập đồ đạc của hài tử, ta về trước.”

“Vâng.” Lan nhi tuân mệnh, liếc Ngôn Phi Ly một cái, tự nhiên đỏ mặt.

Lòng Ngôn Phi Ly cay đắng, chỉ có thể nén nhịn, đi vào nội thất thu xếp đồ đạc cho Ly nhi.

Ly nhi không hiểu thế nào là ly biệt, cũng không biết được bế đi đâu. Ban nãy nó chơi đùa đã mệt, dựa vào lòng Lâm Yên Yên thiêu thiêu, nhàn mai và lệnh bài cùng rơi xuống...

...

Lâm Yên Yên bế hài tử trở lại Trầm Mai viện, đặt nó lên giường, gạt vạt áo ra, trông thấy cái bốt hoa mai đỏ thắm trước tiểu ngực, rõ ràng động nhân.

Lâm Yên Yên chỉnh sửa lại vạt áo hài tử, gọi nãi nương, bế nó xuống.

“Tiểu thư.” Lan Nhi trở về, trông thấy Lâm Yên Yên ngồi ngây ngẩn bên giường. “Tiểu thư, người không khỏe? Vì... thiếu gia đó.”

“Thiếu gia đó là thế nào, lần sau phải gọi là Nhật thiếu gia.”

“Vâng.”

“Đồ đạc đã thu thập xong chưa?”

“Rồi ạ, đã thu dọn ổn thỏa đưa về, Thúy Nữ kia cũng đã an bài.”

Lâm Yên Yên gật đầu, có chút lơ đãng.

Lan Nhi trông vậy, lựa lời: “Thật không ngờ, Ngôn tướng quân là một đại nam nhân lại chuẩn bị chu toàn cho Nhật thiếu gia như thế. Nô tỳ thấy tướng quân rất luyện tiếc Nhật thiếu gia! Sau này Ngôn tướng quân mà làm phụ thân, nhất định sẽ là một hảo phụ thân...”

Lâm Yên Yên nghe Lan Nhi thao thao bất tuyệt, nhìn khuôn mặt đỏ ửng, thần tình kích động của nàng ta, trong lòng khẽ động, cười: “Xem người khen Ngôn tướng quân kìa, không phải muốn gả cho hần chứ?”

Lan Nhi nghe vậy, lập tức càng đỏ mặt, nói: “Tiểu thư, tiểu, tiểu thư nói gì ạ?”

Lâm Yên Yên tinh tế quan sát sắc mặt nàng ta, dáng vẻ này nàng quá quen thuộc bởi nàng đã từng một thời như thế. Đột nhiên, trong đầu mơ hồ có một ý nghĩ.

“Lan Nhi, ta hỏi người, nếu người gả cho Ngôn tướng quân, người có nguyện ý?”

Lan Nhi càng thêm xấu hổ, khả dĩ xuất huyết ấy, mãi mới trả lời: “Nô tỳ đâu xứng với Ngôn tướng quân...”

“Cái gì xứng với không xứng? Hần tuy là tướng quân, nhưng bất quá chỉ là một thuộc hạ của môn chủ. Người là nha hoàn tối thiếp thân của ta, dung mạo lại xinh xắn, là người tốt bụng, ta thấy rất xứng với hần a.”

Lan Nhi vẫn đỏ mặt, cúi đầu không nói.

“Người không nói gì, ta cho là người đồng ý.”

“Nhưng, Ngôn tướng quân, tâm ý của Ngôn tướng quân... không biết...”

“Việc này giao cho ta là được rồi, nhất định không bạc đãi người.”

Lâm Yên Yên mỉm cười.

61. Chương 61

“Không được! Ta không đồng ý!”

Buổi tối, khi Bắc Đường Ngạo trở về, Lâm Yên Yên liền đem việc này nói với hần, lập tức bị hần phản đối.

“Vì sao?”

“Ta nói không được là không được!”

“Phu quân, chàng thật bá đạo. Chàng đã hỏi Ngôn tướng quân chưa mà biết không được? Ngôn tướng quân cũng đã ba mươi tuổi rồi. Nam nhân ba mươi, là tuổi thành gia lập nghiệp. Hần thân là đệ nhất đại tướng, đi theo chàng đã nhiều năm, công huân xuất sắc, chiến tích hiển hách. Chàng thân là chủ thượng của hần, chẳng lẽ không quan tâm đến chung thân đại sự của hần sao?” Lâm Yên Yên vô cùng ngạc nhiên, nhưng khẩu khí vẫn không nhanh không chậm, từng chữ thuyết phục.

“Nói chung, chuyện này nàng không cần lo!” Bắc Đường Ngạo lạnh lùng nói, đứng dậy ly khai khỏi phòng.

Sau khi trở lại Tổng đà, bởi vì Lâm Yên Yên mang thai, thân thể không tiện, Bắc Đường Ngạo liền dọn đến Nhã Hương cư ở sườn đông trong Trầm Mai viện. Hiện tại, tuy hài tử đã ra đời, nhưng theo quy củ, chưa đầy tháng thì phu thê không thể chung phòng. Bởi vậy, hần vẫn ngủ lại ở chỗ kia.

Lâm Yên Yên lần đầu thấy Bắc Đường Ngạo lãnh ngạnh bác bỏ nàng như vậy, cảm thấy có chút xấu hổ buồn bã, cũng không thể giải thích được tại sao.

“Tiểu thư, môn chủ, môn chủ hình như không đồng ý...” Lan Nhi vốn ở ngoài phòng, nhưng những lời đối thoại vừa rồi của hai người, nàng nghe rất rõ ràng, hai mắt lúc này rưng rưng, thương tâm không nguôi.

“Người không phải lo lắng, ta sẽ làm chủ cho người.” Lâm Yên Yên bình tĩnh nói.

...

Ba ngày sau, Bắc Đường Diệu Huy đầy tháng. Các tướng lĩnh và quân sự trong Thiên Môn đều đến tham gia, còn mang theo rất nhiều quà mừng.

Kỳ thật Bắc Đường Ngạo không thích náo nhiệt, với những chuyện lật vật này càng không hứng thú. Nhưng trong mắt mọi người, đây chính là lễ đầy tháng trưởng tử của hần, không cần hần lo liệu, cũng có người tự nguyện giúp. Huống hồ, nường gia của Lâm Yên Yên cũng là gia tộc quyền cao chức trọng, rất nặng lễ nghĩa.

Trong đại viện của Trầm Mai viện, khách quý chật nhà, bầu không khí từng bừng không thua hôm giao thừa. Ngôn Phi Ly đương nhiên cũng tới tham dự, dâng tặng hạ lễ của mình.

Đây là sự kiện đại hỷ đầu tiên của môn sau tân niên, tất cả mọi người đều vui vẻ vô cùng. Ngôn Phi Ly bị vài lão bộ hạ lôi kéo uống rượu dồn dập. Y vốn là một người có tử lượng khá, nhưng từ lúc thân thể phải chịu nhiều tổn hại, giờ không chịu nổi tử lực, thường ngày cũng phải hết sức kiềm chế. Chỉ là dạo này nhiều chuyện khổ não, từng đợt từng đợt, trong lòng phiền muộn, nên không tiết chế nữa.

Uống mấy chén lót bụng, cảm giác nóng nực chậm rãi xuất hiện, giống như hỏa thiêu.

“Ngôn tướng quân, đã lâu không uống cùng ngài, hôm nay chúng ta phải uống vài chén mới được!” Trầm phó tướng dáng vẻ cao hứng bừng bừng, như thể là con hần đầy tháng không bằng.

Ngôn Phi Ly ha ha cười: “Hảo! Hôm nay ta sẽ bồi các huynh đệ, không say không về!”

...

Bắc Đường Ngạo buồn chán nghe âm thanh đàn ca.

Việc này không biết do ai thu xếp, vậy mà cũng mời được gánh hát ca vũ nổi danh kinh thành, đang biểu diễn trước mắt đây. Trong Thiên Môn cấm chế sâm nghiêm, rất ít khi mới những hí tử thế này vào, chỉ có những hoạt động do đích thân môn chủ tiến hành mới có thể sắp xếp chút tiết mục. Chính vì vậy, đại gia mới phá lệ mà dễ dãi, không quá khắt khe như trước.

Bắc Đường Ngạo chậm rãi nhìn bốn phía, trông thấy mấy tướng lĩnh đang mời rượu Ngôn Phi Ly, không khỏi nhíu mày.

Không biết ai đó đề nghị muốn trông thấy tiểu thế tử, Lâm Yên Yên mới để nãi nường bế hài tử ra. Mọi người trông thấy, tất nhiên không thể thiếu những lời khen ngợi rằng hài tử trông đẹp thế nào, tương lai tiền đồ tốt ra sao.

“Ngôn tướng quân, không biết lúc nào mới có thể uống rượu mừng đầy tháng cho nhi tử của người a?”

“Ngôn tướng quân còn không mau rước lão bà đi! Trầm phó tướng, người phải hỏi lúc nào mới có thể uống rượu mừng của thượng tướng quân chứ.”

Trầm phó tướng vỗ đầu, cười: “Đúng đúng, là ta hồ đồ, không có lão bà sao có nhi tử a!”

Tất cả mọi người đều cười ha hả.

Mấy vị tướng lĩnh này, lớn hơn hoặc nhỏ hơn Ngôn Phi Ly vài tuổi, nhưng đều đã thành gia lập nghiệp, có nhi có nữ.

“Ngôn tướng quân, nhi tử của môn chủ cũng đã đầy tháng, người cũng nên cân nhắc chuyện đại sự của bản thân đi.” Trầm phó tướng vỗ vỗ vai Ngôn Phi Ly, sang sảng nói.

Ngôn Phi Ly cười cười, không đáp lại, chỉ cạn thêm một ly rượu, sắc mặt hơi ửng hồng.

“Ngôn tướng quân, nếu người vừa ý khuê nữ nhà ai, nói với lão ca ta, lão ca ta sẽ làm mối cho người!” Đại hần râu quai nón bên cạnh vỗ ngực nói.

Có người lại kêu lên: “Nếu để lão Trương người đi làm mai, ai dám gả cho Ngôn tướng quân a! Đừng có phá hư chuyện tốt của Ngôn tướng quân chứ.”

Mọi người càng cười ngất trời.

Ngôn Phi Ly được bầu không khí vui vẻ này xoa dịu, cảm giác buồn rầu không còn, cười đáp: “Không cần phải làm mai, các vị huynh đệ uống với ta mấy chén là vui rồi.”

Bắc Đường Ngạo ở bên kia giao tiếp với mọi người, tâm tư lại bay đến bên Ngôn Phi Ly. Hai người tuy cách nhau một khoảng cách, nhưng với nội công thâm hậu của Bắc Đường Ngạo, ngưng thần tụ lực, dù ồn ào vẫn nghe rõ cuộc trò chuyện của bọn họ, không khỏi thầm uất hận người muốn làm mai cho y sao gần đây nhiều vậy! Lại thấy Ngôn Phi Ly uống từng chén từng chén liên tục, có chút lo lắng.

Buổi tối, tửu yến cuối cùng cũng kết thúc, Bắc Đường Ngạo đi tiễn mấy vị khách nhân tử Nam Cung, trở lại viện đã không thấy bóng dáng Ngôn Phi Ly. Khách khứa từng tốp rời đi, Bắc Đường Ngạo trở lại Lưu Hương cư xem Huy nhi và Ly nhi. Ly nhi không biết thế nào, ngủ không ngủ, vẫn khóc suốt không ngừng, miệng vẫn gọi “cha.” Nãi nương và thị nữ bên cạnh đều cho rằng nó nhớ môn chủ, nhưng chỉ có Bắc Đường Ngạo và Thúy Nữ cảm giác mới biết người nó gọi ai. Bắc Đường Ngạo có chút bất lực, dỗ dành hồi lâu mới vỗ về được nó.

Bắc Đường Ngạo muốn về Nhã Hương cư, nhưng lại gặp Lâm Yên Yên ở hành lang.

“Phu quân, chàng muốn đi đâu?”

“Tối rồi, nàng vẫn chưa nghỉ ngơi sao?”

Lâm Yên Yên phất nha hoàn phía sau đi, đến bên hán, hai má đỏ bừng, nhỏ giọng: “Phu quân lẽ nào đã quên, hôm nay Huy nhi đã đầy tháng rồi.”

Bắc Đường Ngạo minh bạch nàng muốn ám chỉ mình nên quay lại chủ ngoại, nhưng chỉ nói: “Hôm nay nàng cũng vất vả rồi, sớm quay về nghỉ ngơi đi.” Nói rồi xoay người ly khai.

Ra khỏi Lưu Hương cư, Bắc Đường Ngạo không về Nhã Hương cư, mà tránh mọi người, lặng lẽ đi về Trúc viên. Đẩy cửa phòng, trong phòng chỉ có một ngọn đèn nền, tựa tỏ tựa mờ, buồn trong mơ hồ truyền ra tiếng ưm ưm.

Bắc Đường Ngạo biến sắc, chậm rãi đẩy cửa buồng, trên chiếc giường tối mờ, có hai người y sam lộn xộn dây dưa, cùng quay đầu lại.

62. Chương 62

“Môn chủ?!” Mặt Ngôn Phi Ly đang đỏ lựng, trở nên trắng bệch. Nữ tử dưới thân y vội vàng kéo vạt áo lại, thất kinh.

“... Cứ từ từ, Ngôn tướng quân hảo hăng hái a!” Bắc Đường Ngạo chậm rãi mở miệng, thần sắc như thường, nhưng trong ánh mắt băng lạnh lại nhuốm thêm phần sương lạnh, giọng điệu cũng không thể cho là nhẹ nhàng.

Ngôn Phi Ly đứng dậy, đầu óc hỗn loạn, nhưng cũng không nói gì, chỉ siết chặt hai tay.

“Đây là cô nương nhà nào, sao mà may mắn được nằm trên giường của Ngôn tướng quân vậy?”

Nữ tử vốn đang cúi đầu, nghe vậy thì run lên, vội vàng quỳ bùm xuống trước Bắc Đường Ngạo.

“Môn chủ, không, không, không phải vậy, ngài, ngài hiểu lầm rồi...”

“Hiểu lầm?” Bắc Đường Ngạo nhìn Lan Nhi đang nơm nớp lo sợ, thanh âm càng chậm chạp: “Hai người các ngươi nửa đêm canh ba, cô nam quả nữ, y sam bất chỉnh ở trên giường, còn nói ta hiểu lầm ư?”

“Ta hiểu lầm cái gì? Nói!” Bắc Đường Ngạo đột ngột quát một tiếng, khiến cả hai người đều thót tim.

Lan Nhi chưa từng thấy môn chủ khủng bố như vậy, sợ đến mặt cắt không giọt máu, cả người mềm nhũn, ngã xuống đất, rét run.

Ngôn Phi Ly quỳ gối bên cạnh nàng: “Việc này là hiểu lầm, thỉnh môn chủ bớt giận?”

Bắc Đường Ngạo thấy Ngôn Phi Ly vì nữ nhân đó mà cầu tình, trong lòng càng nổi giông tố. Đủ loại cảm xúc dồn đến, khiến nộ khí của hắn bùng lên cao ngất. Vung mạnh tay, tát một cái trời giáng lên khuôn mặt Ngôn Phi Ly, khiến y ngã về phía giường.

“A!” Lan Nhi kêu lên, nhào tới trước, run rẩy nói: “Môn chủ, không phải do Ngôn tướng quân, là, là lỗi của nô tỳ. Nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ không dám nữa...”

“Cút! Người là cái thá gì, người mà xứng nằm trên giường hắn ư? Lập tức cút ngay cho ta!”

Lan Nhi sợ đến nỗi mắt mày thất sắc. Nàng luôn kính nể môn chủ, giờ thấy hắn thô bạo vậy, một câu cũng không dám nói thêm, hốt hoảng chạy ra khỏi cửa.

Lan Nhi vừa rời đi, Bắc Đường Ngạo lập tức túm lấy Ngôn Phi Ly, ném hắn vào giường, quát: “Các người rốt cuộc đã làm cái gì?”

Ngôn Phi Ly bị cái tát của hắn làm choáng váng đầu óc, khóe miệng còn vệt máu trào ra, hắn có quát hỏi cũng không trả lời được, chỉ chăm chú nhìn hắn, cắn môi không lên tiếng.

“Ngôn. Phi. Ly. Ta hỏi lại lần nữa, các người rốt cuộc đã làm gì?”

Ngôn Phi Ly gắng sức nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, chậm rãi mở miệng, thanh âm khàn khàn: “Người không tin ta?”

Bắc Đường Ngạo khẽ run lên, hai tay buông lỏng.

Kỳ thật, tâm ý của Ngôn Phi Ly đối với hắn, hắn rõ ràng hơn bất kỳ ai. Chỉ là nghĩ đến chuyện Lâm Yên Yên từng đề cập với hắn, khiến hắn rất dễ tâm. Hôm nay lại nghe các tướng lĩnh muốn làm mai cho y, càng khiến hắn tâm phiền ý loạn.

Ban nãy bắt gặp thấy y và một nữ nhân trên giường dây dưa ám muội, lòng như bị vật gì đó nhéo vào, rất đau. Một ngọn lửa không tên bùng lên, hận không thể thiên đao vạn quả nữ nhân kia, rồi bóp chết Ngôn Phi Ly. Lúc này nghe y chất vấn, giọng nói lộ ra vẻ tuyệt vọng, mới minh bạch mình đang ghen.

Bắc Đường Ngạo chậm rãi buông y ra, thấy nhãn thần đau đớn bi thương của y, lòng thất lại: “Ta không phải không tin người, chỉ là nhìn cảnh tượng này, ai có thể không nghi ngờ.” Trông thấy má trái của y sưng lên, có chút hồi hận, vừa rồi hắn nổi giận, vung tay mà không cân nhắc, đã tát lên khuôn mặt này rồi.

“Ta hạ thủ quá nặng... Vì sao người lại cầu tình cho nữ nhân đó?”

“Không vì gì cả.” Ngôn Phi Ly đàm đạm, bờ má tê dại, mất hết cảm giác.

Bắc Đường Ngạo lạnh nhạt nói: “Người có biết nữ nhân đó có ý đồ với người? Nếu không phải ta vào đúng lúc, không biết sẽ phát sinh chuyện gì.”

Ngôn Phi Ly cắn răng: “Người vẫn không tin ta.”

“Đây là hai việc khác nhau! Người không muốn giải thích gì sao?”

Ngôn Phi Ly không lên tiếng.

Bắc Đường Ngạo đứng bật dậy, mặt đầy vẻ lo lắng, hận nói: “Ta sẽ điều tra rõ chuyện này.”

Sau đó, phất tay áo rời đi.

...

Lao ra khỏi Trúc viên, một trận gió lạnh kéo tới, mang theo hơi lạnh thấu xương, thổi tắt ngọn lửa thịnh nộ của hắn.

Bắc Đường Ngạo không phải không biết chuyện này cổ quái. Lúc đầu có lẽ tại hắn nổi cơn ghen, bị sự đố kỵ chiếm giữ tâm hồn. Nhưng cũng phải nói đến cái thái độ gì cũng không nói của Ngôn Phi Ly. Nếu muốn hắn tin, cho dù chỉ nói có một câu, có vô lý thế nào bản thân cũng có thể bỏ qua, sẽ tuyệt không khó chịu thế này.

Thật ra là khó chịu cái gì, hẳn cũng không biết. Chỉ là đáng về tính mệnh này của Ngôn Phi Ly khiến hẳn càng phần nộ, có một cảm giác không được tín nhiệm.

— nguyên lai, cả hai ta đều chưa tin tưởng nhau a!

Bắc Đường Ngạo chợt phát hiện ra sự thực này, lòng đau nhứt khắc khoải.

— hai ta như thế này thì liên quan gì đến nhau? Không tin tưởng nhau cũng là đương nhiên thôi.

“Ha ha...” Bắc Đường Ngạo đột nhiên phát ra tiếng cười khê, vị tanh nồng trào lên yết hầu, lại bị hẳn nuốt mạnh xuống.

— thẩm thoát, trong lòng ta người đã quan trọng như vậy...

Bắc Đường Ngạo thầm quyết tâm, đem tâm trí đang dao động tàn khiến nội tức tán loạn ép xuống. Nhưng hẳn thập phân rõ ràng, Minh Nguyệt thần công hoàn hảo của mình, cuối cùng đã xuất hiện vết nứt.

— loại quan hệ này vốn không nên tồn tại. Nếu không phải có Ly nhi, hôm nay chúng ta vẫn là chính mình trước kia.

Trong đầu Bắc Đường Ngạo, thành linh có một ý niệm.

63. Chương 63

Ngôn Phi Ly chậm rãi trở mình, tỉnh lại trong nhứt nhối. Gò má đã thôi đau rát, nhưng lồng ngực lại trống không, mệnh môn mù mịt.

Hôm đó là do uống quá nhiều rượu nhưng cũng không đến nỗi say, cho nên khi Lan Nhi vào phòng, y lập tức phát hiện. Lan Nhi đặc biệt bưng đến một ly trà giải rượu cho y, y từ chối không được, đành phải uống. Ai ngờ lúng túng thế nào, nước trong chén bị sóng ra ngoài, bắn cả vào người, khiến y phục bị ướt. Lan Nhi vội vã muốn hầu hạ y thay y phục.

Ngôn Phi Ly không phải chưa từng trải qua chuyện nam nữ, cũng không phải không biết tâm tư của các nha hoàn đối với y. Lan Nhi đến gần, muốn làm gì, có ý tứ gì, y loáng thoáng cũng hiểu, tất nhiên sẽ không để nàng làm vậy.

Kỳ thực ở trong cao môn đại hộ, ai lại không có nha hoàn hầu hạ ở tử cung, đừng nói đến thay y phục, kể cả tắm rửa cũng không là gì. Mấy việc sinh hoạt này, Lan Nhi sớm đã làm quen, cho dù ở Trầm Mai viện, Bắc Đường Ngạo cũng có rất nhiều nha hoàn chăm lo ăn mặc. Tay chân nàng nhanh nhẹn hoạt bát, nhanh chóng đã cời xong vạt áo Ngôn Phi Ly.

Ngôn Phi Ly dẫu sao cũng không thể để nàng giống một Lăng Thanh thứ hai, vội vã ngăn hai tay nàng lại.

“Lan Nhi cô nương, không cần, ta có thể tự thay đồ.”

“Chuyện này thì có gì chứ. Ngôn tướng quân không cần để ý, Lan Nhi hầu hạ ngài.” Lan Nhi nói nhỏ.

“Thực sự không cần, ta không có thói quen được hầu hạ.”

“Ngôn tướng quân, việc này sao có thể để ngài tự làm. Lan Nhi, Lan Nhi nguyện ý hầu hạ ngài... Lan Nhi ngưỡng mộ ngài đã lâu.” Lan Nhi đỏ mặt xấu hổ, câu cuối lí nhí, nhưng bày tỏ tâm ý bản thân rất rõ ràng.

Ngôn Phi Ly hơi kinh ngạc, không ngờ nàng bạo dạn vậy, cứ thế mà trực tiếp nói, không khỏi ngây người một lúc.

Kỳ thật nữ tử Bắc quốc luôn mạnh dạn vậy, yêu hận oán sầu muốn nói là nói, muốn làm là làm. Lan Nhi tuy theo Lâm Yên Yên đến đây, đã nhập gia tùy tục, thu liễm rất nhiều. Nhưng bây giờ, chuyện đã được tiểu thư chấp nhận, còn cổ vũ nàng thẳng thắn theo đuổi, nàng liền phô bày cách hành sự của đầy bạo dạn của nữ tử Minh quốc, nhân cơ hội này mà bày tỏ. Thấy Ngôn Phi Ly không nói gì, nàng tiếp tục: “Lan Nhi tự biết mình chỉ là nha hoàn, không xứng với Ngôn tướng quân, nhưng Lan Nhi thật có tâm ý với tướng quân, tuyệt không giả dối, thỉnh tướng quân tin nô tỳ.”

“Lan Nhi cô nương, ta tin cô nương, bất quá Ngôn mỗ e không thể có phúc phận này...” Ngôn Phi Ly thật không biết phải nói thế nào cho phải. Trong đầu vẫn bị chất cồn quấy nhiễu, tai ù ù, nhất thời có chút phiền não, xoa xoa thái dương.

“Tướng quân...” Lan Nhi cũng không nổi giận, thấy y khó chịu, nhân tiện: “Có phải đầu khó chịu? Lan Nhi giúp ngài thư giãn.” Nói rồi, nhẹ nhàng giúp y xoa bóp.

Ngôn Phi Ly định cự tuyệt, nhưng cảm thấy bàn tay nàng thật ôn nhu dễ chịu, quả thật rất thoải mái, mới để nàng giúp mình xoa hai bên thái dương. Đến lúc khá lên, mới nói: “Đa tạ cô nương, ta đã đỡ rồi, cô nương trở về đi.”

Lan Nhi nghe những lời này, đột nhiên hai mắt đỏ lên, rơi lệ.

Ngôn Phi Ly nhất thời luống cuống, vội nói: “Lan Nhi cô nương, cô, cô nương...”

“Tướng quân có phải ghét Lan Nhi?”

“Tuyệt đối không phải.”

“Nếu như vậy, xin tướng quân tác thành Lan Nhi.” Nói rồi, nhào vào Ngôn Phi Ly, ôm lấy đầu gối y mà thút thít.

“Cô nương mau đứng lên.” Ngôn Phi Ly hốt hoảng.

Lan Nhi tự cởi áo mình, sắc mặt thẹn đến đỏ bừng: “Lan Nhi toàn tâm toàn ý, nguyện hầu hạ tướng quân.”

“Đừng làm vậy!” Ngôn Phi Ly vội tóm lấy cổ tay nàng, “Lan Nhi cô nương, thỉnh tự trọng.”

Lan Nhi nghe vậy, “oa” một tiếng, khóc thảm thiết. Ngôn Phi Ly thở dài, đỡ nàng ngồi xuống bên giường. Y đứng dậy, nghiêm mặt: “Lan Nhi cô nương, đa tạ cô nương nâng đỡ. Ngôn mỗ không ghét cô nương, thực không dám giấu diếm, Ngôn mỗ đã có người trong lòng, đời này ngoài người đó, quyết không chạm vào ai khác.”

Lan Nhi lặng người, thấy bộ dạng của y, cuối cùng đã biết tâm ý hắn rất kiên định, chỉ thương tâm không thể nói, nghẹn ngào rồi hạ giọng: “Tâm ý của tướng quân Lan Nhi đã hiểu, Lan Nhi... sẽ không làm khó tướng quân nữa.” Nói rồi đứng dậy, muốn ra khỏi phòng.

Chuyện hỗn loạn tiếp theo cũng không biết là thế nào. Tựa hồ là Lan Nhi không nhìn rõ đụng vào Ngôn Phi Ly, hay là Ngôn Phi Ly dời chân đụng vào nàng, nói chung là sự tình linh tinh, còn có một người say rượu, cả hai mới ngã xuống. Ngôn Phi Ly theo phản xạ đẩy tay, Lan Nhi sau đó bị Ngôn Phi Ly kéo vội lại, cùng ngã xuống giường. Vô cùng vướng víu hỗn loạn, ai cũng không nói nổi thành lời. Lan Nhi bị đau thì kêu, đang lúc bối rối định đứng dậy, lại nghe thấy tiếng cửa chậm chậm mở ra.

Nguyên lại trên đời có những chuyện khéo trùng hợp. Chính là cái lúc mập mờ đáng xấu hổ nhất ấy, môn chủ đẩy cửa vào, khiến hai người bách khẩu mạc biện (*).

(*) bách khẩu mạc biện: có trăm miệng cũng không biện bạch được (QT).

— chẳng lẽ đây là thiên ý?

Ngôn Phi Ly rời giường, cả thể xác lẫn tinh thần đều uể oải, nhớ lại tất cả mọi chuyện vừa phát sinh.

Cơn thịnh nộ của môn chủ, với y coi như là một sự quan tâm, nhưng cũng có thể nói rằng hắn không tín nhiệm mình.

— quan hệ giữa chúng ta là gì? Sao lại cần tín nhiệm?

Ngôn Phi Ly bỗng nhiên cảm thấy ức chế không thể chịu đựng được, nắm mạnh hai nắm xuống giường, khiến giường lồm sồm một lồm.

— cái gì chứ! Loại quan hệ này đáng lẽ không nên tồn tại!

Ngôn Phi Ly thở dốc, đau lòng đến nỗi không thể thở được.

...

“Rầm!” một tiếng, đại môn bật mở. Lâm Yên Yên và Lan Nhi đang khóc lóc cùng giật nảy mình, ngoảnh lại nhìn, trông thấy thần sắc lãnh ngưng của Bắc Đường Ngạo.

“Nàng mang theo một nha hoàn thật tốt!”

Lâm Yên Yên chưa từng trông thấy sắc mặt hắc như vậy, ban nãy Lan Nhi khóc sụt sùi kể lại chuyện phát sinh với nàng, nàng vẫn còn thấy khó tin. Nhưng thấy dáng vẻ này của Bắc Đường Ngạo, giờ nàng mới thấy chính xác.

“Phu quân, chuyện này...”

“Chuyện này nàng mau giải thích rõ cho ta. Bằng không, ngày mai đánh đuổi nha hoàn không an phận này đi!”

“Phu quân?!” Lâm Yên Yên kinh ngạc, Lan Nhi càng sở hãi. “Người lui xuống trước đi.” Lâm Yên Yên vội vàng phân phó nàng ta. Lan Nhi không dám ở lại, hoang mang lùi ra.

“Để nàng ta đi quyến rũ Ngôn Phi Ly, có phải là mưu kế của nàng?”

“Vâng.”

“Nàng thật to gan!” Bắc Đường Ngạo nheo mắt lại, “Nàng hiện đang nghĩ gì, dừng cho là ta không biết.”

Tim Lâm Yên Yên nhảy lên. Nàng đúng là dự định đem Lan Nhi gả cho Ngôn Phi Ly, mượn chuyện này để lôi kéo tâm phúc của Bắc Đường Ngạo, thuận tiện dò la một số chuyện muốn biết. Bất luận thế nào, đây cũng là một sự lựa chọn tốt. Ai ngờ Bắc Đường Ngạo lại phản ứng quá nghiêm trọng với nó, thực sự nằm ngoài dự liệu của nàng, cũng khiến nàng mơ hồ cảm thấy không hợp lý lắm.

“Phu quân, nam nữ hoan ái, vốn không sai. Lan Nhi ngưỡng mộ Ngôn tướng quân đã lâu, thiếp cổ vũ nàng ta đi bày tỏ với Ngôn tướng quân, có gì sai? Bọn thiếp đều là nữ tử Bắc quốc, dám yêu dám hận, chàng không thể trách nàng ta.”

“Hảo, ta không trách nàng ta.” Bắc Đường Ngạo lạnh lùng nhìn Lâm Yên Yên không còn dáng vẻ ôn nhu ngày xưa nữa. “Chỉ là từ nay về sau, nàng nên bỏ cái ý niệm này đi.”

“Vì sao?” Lâm Yên Yên không cam lòng, hỏi.

Bắc Đường Ngạo lạnh nhạt đáp: “Bởi vì từ ngày mai, Ngôn Phi Ly sẽ phải dời Tổng đà, đóng ở biên chi, không có lệnh, không được trở về!”

64. Chương 64

Bắc Đường Ngạo lạnh nhạt đáp: “Bởi vì từ ngày mai, Ngôn Phi Ly sẽ phải dời Tổng đà, đóng ở biên chi, không có lệnh, không được trở về!”

“Cái gì?!” Lâm Yên Yên ngạc nhiên, sau đó thì tức giận đến đỏ mặt: “Phu quân, chàng sao có thể vội vàng đưa ra cái quyết định tắc trách như thế? Lẽ nào chỉ là vì không muốn thiếp gả Lan Nhi cho hắn?”

“Ta không muốn giải thích với nàng. Lan Nhi kia, đừng quên đuổi nàng ta đi, sau này ta không muốn gặp lại nô tỳ ấy nữa!” Nói rồi bước ra khỏi cửa.

Cả người Lâm Yên Yên phát run, không biết nói gì cho phải.

Chuyện này thực sự nghiêm trọng vậy sao? Nghiêm trọng đến nỗi Ngôn Phi Ly phải rời đi, Lan Nhi cũng bị đuổi?

Lâm Yên Yên không thể hiểu nổi. Nhưng nàng biết, chuyện này không hề đơn giản.

...

Ngày hôm sau, Ngôn Phi Ly nhận được lệnh chuyển dời, tựa như không hề bất ngờ, lặng lẽ mở lệnh xem nội dung.

“Ai! Ngôn tướng quân, sao lại vậy? Đang êm đẹp, môn chủ bỗng nhiên điều người đi là sao?”

“Trầm phó tướng, sự vụ Bắc môn sau này thỉnh người và các thống lĩnh khác hao tâm vậy.”

“Ngôn tướng quân yên tâm, ở đây cứ giao cho chúng ta.” Trầm phó tướng nói.

Sáng hôm nay, bỗng nhiên nhận được điều lệnh của môn chủ, khiến hấn thất kinh. Lúc đưa cho Ngôn Phi Ly, lại thấy thần sắc y lạnh nhạt, tựa hồ đã sớm có chuẩn bị.

“Ngôn tướng quân định bao giờ khởi hành?”

Ngôn Phi Ly cười gượng, giơ giơ lệnh chiết trong tay: “Không phải nói lập tức xuất phát sao? Ta vào thu dọn chút đồ đạc, trong ngày sẽ lên đường, người đi hồi bẩm cho môn chủ đi.”

“Vâng.” Trầm phó tướng dù thấy chuyện này đột ngột, nhưng cũng không hỏi nhiều, xoay người cáo từ.

“Khoan đã.” Ngôn Phi Ly chợt gọi giật lại, suy nghĩ một chút, lại nói: “Trầm phó tướng, những thuộc hạ cũ của ta, đã làm phiền người nhiều. Bọn họ đều từ Phan quân, theo ta đã nhiều năm, thường ngày do ta quản giáo, quen thói hoang dã. Sau này người tiếp nhận chỉ bảo, không cần phải nể mặt ta mà châm trước, cứ dựa vào quy củ để hành sự.”

“Vâng.”

“Còn sự tình tam môn kia nữa, thường ngày đều là ta giao thiệp với hai vị tướng quân Hoa, Tần của Đông môn, Nam môn. Giờ Hoa tướng quân không có ở đây, có việc gì người hãy đi tìm Tần tướng quân, hấn nắm khá rõ sự vụ của tứ môn, đối nhân xử thế cũng ôn hòa khoan dung. Hôm nay ta chuyển đi, rất nhiều chuyện không thể nói cho người để người tiếp quản. Nếu không rõ chuyện gì, cứ đi thỉnh giáo hấn, hấn sẽ giải thích cho người.”

“Vâng.”

Tiếp đó, Ngôn Phi Ly còn dặn dò thêm nhiều chuyện nữa, mang tất cả những sự vụ và nhân sự có quan hệ thường ngày do mình phụ trách nói lại rất tỉ mỉ, cuối cùng hỏi: “Trầm phó tướng, người đã rõ chưa?”

“Vâng. Mạt tướng đã rõ.” Trầm phó tướng thấy hơi kì lạ, nghe giọng điệu của Ngôn Phi Ly, như thể y sẽ một đi không trở lại, đang bàn giao hậu sự. Thấy môn chủ rất sùng ái y, cho dù đến biên chi, qua vài ba tháng, nhiều nhất là một năm rưỡi, cũng sẽ quay lại. Bản thân cùng lão Trương, trong lúc chờ người, có thể tạm ứng phó, hà tất chuyện lớn chuyện nhỏ cũng phải nói cho xong.

Bất quá, nghi đi ngờ lại, những chuyện Ngôn Phi Ly nói đều là chuyện công, hấn cũng nên nhớ thật kỹ càng.

...

Sau khi Trầm phó tướng rời đi, Ngôn Phi Ly trở về phòng, mở y quỹ (tủ quần áo), chọn mấy bộ y vật hay mặc, mang theo chút tích góp mấy năm qua, lại đến thư phòng dọn sách vở, qua quýt thu xếp hành lý. Sau đó thay đồ, cẩn thận nhìn lại mình rồi đi đến Trầm Mai viện.

Vẫn là nhả thất với làn hương tỏa khắp vậy, bước vào thì có phó nhân bẩm rằng, “Môn chủ nói, Ngôn tướng quân không cần chào từ biệt, cứ thế mà rời đi.”

Ngôn Phi Ly im lặng một lát, hít sâu, nói: “Người đi bẩm với môn chủ, nói ta hôm nay không gặp môn chủ sẽ không ly khai.”

Phó nhân ngẩng đầu, nhìn y kì lạ, thầm nghĩ Ngôn tướng quân hôm nay giọng điệu không bình thường, không giống mọi ngày sẽ khách sáo cung kính, có chút... Cầm giác không nói nên lời, khiến người ta không thể không nghe theo lời y. Buộc lòng lui xuống, đi vào bẩm báo.

Ngôn Phi Ly đứng đợi gần cửa sổ. Chỉ chốc lát, một mùi hương nhàn nhạt lành lạnh tỏa ra, biết là Bắc Đường Ngạo đang ở ngay phía sau mình, nhưng đột nhiên có dưng khí xoay người đi.

Bắc Đường Ngạo nhìn bóng lưng của y, có chút đau lòng, lại có chút yêu thương không nói thành lời, thêm cả chút giận dữ vô cớ.

Ngày hôm nay hấn điều y đi, một là tránh Lâm Yên Yên lại quấy rầy y thêm nữa, nếu cứ để tiếp tục vậy, với tính tình của mình, chỉ sợ một ngày nào đó sẽ làm ra những chuyện điên rồ. Hai, hấn hiểu hai người cần phải để nhau tĩnh tâm lại. Từ ngày trở về Tổng đà, bọn họ vẫn chưa đối mặt với những vấn đề hệ trọng, giờ

lại có thêm chuyện này, với mối quan hệ của cả hai là một thách thức lớn, Bắc Đường Ngạo thực có chút mệt mỏi.

Lần đầu tiên, để tránh né y, tự mình bỏ đi Minh quốc.

Lần thứ hai, để tránh né mình, y đến Giản cảnh.

Lần này... Là ai muốn tránh né ai, đại khái cả hai đều không rõ. Bất quá, còn tiếp tục ở cùng, cũng không phải là cách hay. Cho nên hẳn mới hạ điều lệnh, để y ly khai khỏi mình.

Ngôn Phi Ly chậm rãi quay lại, nói nhỏ: “Môn chủ.”

“Ân.” Bắc Đường Ngạo nhìn y, thấy y cũng đang nhìn mình. Bốn mắt nhìn nhau, lại cũng tránh né.

“Môn chủ, hôm nay ta phải đi, ta muốn... Gặp Ly nhi.”

“Nó còn đang ngủ trưa, chưa gặp được.”

“Không.” Ngôn Phi Ly lại gần, kiềm chế mà thấp giọng: “Ta muốn gặp nó, môn chủ, thỉnh người để ta gặp nó.”

Bắc Đường Ngạo thấy dáng vẻ cầu xin của y, bèn đáp: “Được rồi, người chờ một lát.” Nói xong đi vào, đích thân bế hài tử ra.

Hôm qua Ly nhi khóc nháo đến nửa đêm, sáng nay vừa tỉnh lại quấy, giờ mới ngủ, căn bản không biết người đang bế mình là người mình vẫn nhớ mong bấy lâu.

Ngôn Phi Ly dè dặt ôm lấy tiểu nam hài vào lòng, trên mặt lộ vẻ trù mên vô tận.

Bắc Đường Ngạo nhìn y, lòng mềm nhũn, tiến lại nói: “Phi Ly, ta không phải vì chuyện hôm trước mà làm vậy. Ta muốn chúng ta có thời gian. Một số việc... Hai ta đều cần phải hảo hảo thông suốt.”

Ngôn Phi Ly cúi đầu nhìn hài tử trong lòng, nhẹ nhàng vỗ về nó, đáp: “Ta biết. Nếu không phải có nó, chúng ta sẽ không đi đến nước này.”

Bắc Đường Ngạo không ngờ Ngôn Phi Ly cũng nghĩ như vậy, nhất thời không biết phải nói gì. Lúc sau mới than: “Phi Ly, chúng ta cùng hảo hảo ngẫm lại, qua một thời gian, chờ chuyện này qua đi, ta sẽ đưa người trở lại.”

Ngôn Phi Ly chợt nhớ tới một việc: “Lan Nhi cô nương có làm sao không?”

Sắc mặt Bắc Đường Ngạo trầm lại: “Người còn muốn nàng ta?”

“Không phải.” Ngôn Phi Ly vội vàng nói: “Nàng không làm sai chuyện gì, hy vọng môn chủ không trừng phạt nàng.”

“Chuyện của nàng ta người không cần lo.” Bắc Đường Ngạo trầm giọng nói.

“Môn chủ.” Ngôn Phi Ly nhăn mày, lộ vẻ ưu tư.

Bắc Đường Ngạo biết y là một người chính trực, sẽ không muốn vì mình mà người khác gặp họa, đành phải thở dài: “Biết rồi, ta sẽ không phạt nàng ta nữa. Chỉ là nàng ta hành sự thiếu sót, chúng ta không thể lưu lại một nha hoàn không biết an phận như vậy, đã sai người đuổi nàng ta về Minh quốc rồi.”

Ngôn Phi Ly lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, biết tính cao ngạo của Bắc Đường Ngạo, sẽ không để yên cho nha hoàn đó đâu.

65. Chương 65

“Môn chủ, sau này ta đi rồi, xin hãy hảo hảo chiếu cố Ly nhi.”

“Người không cần phải nói vậy.”

“Ta biết môn chủ thương nó.” Ngôn Phi Ly mỉm cười, nụ cười vương chút mệt mỏi, lại có cả phần bất đắc dĩ. “Ở chỗ phu nhân...”

Bắc Đường Ngạo hiểu ý y: “Người hãy yên tâm. Yên Yên ngoại nhu nội cương, luôn biết chừng mực, với Ly nhi, dù không giống như Huy nhi, nhưng tuyệt đối sẽ không bạc đãi.”

“Ta tin.” Ngôn Phi Ly cúi đầu, nhìn Ly nhi: “Ta tin nàng sẽ là một hảo mẫu thân...”

Ngày đó trông thấy vẻ hiếu kỳ mà an tĩnh của Ly nhi trong lòng nàng, y đã biết, nữ nhân đó có lẽ sẽ không thương đứa trẻ này, nhưng sẽ là một người mẹ tuyệt vời nhất của Ly nhi. Bởi vì nàng có một bản năng mà bản thân y không có. Chính là thứ bản năng của người mẹ, kiểu như tình mẫu tử.

Ngôn Phi Ly biết, cả đời này mình cũng không thể có loại tình cảm ấy, nhưng đã từng là một đứa trẻ, còn là một cô nhi, y đã từng có một khát vọng thật mờ mịt. Giờ, đứa bé trong lòng y cũng có y một cảm giác đến khát khao như thế. Với cả hai, đó là cảm giác giúp mình an tâm. Lâm Yên Yên tuy không phải là người thân sinh ra đứa nhỏ, nhưng có thể cho nó một thứ mà nam nhân không thể. Với Ly nhi mà nói, thế này thật tốt.

Bắc Đường Ngạo có chút bất an, cảm thấy thái độ của Ngôn Phi Ly có phần kì quái. Nhưng lại nghĩ, mình chắc nhạy cảm quá. Dù sao hắn cũng đã điều y đi, bắt y ly khai Tổng đà, rời xa đứa con, trong lòng y không thoải mái, cũng là điều đương nhiên.

“Môn chủ, dẫn hài tử đi đi.” Ngôn Phi Ly ôm Ly nhi một lát, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, dứt khoát đưa con cho Bắc Đường Ngạo.

Bắc Đường Ngạo gọi nha hoàn tới, mang hài tử đang ngủ lui xuống. Trong phòng chỉ còn lại hai người, không gian trầm tịch, Ngôn Phi Ly yên lặng nhìn Bắc Đường Ngạo, thần sắc này, tựa như muốn khắc sâu dáng vẻ của hắn vào đầu.

Bắc Đường Ngạo nhất thời bị mê hoặc, chỉ là chớp lát, mà tựa nghìn năm.

Sự bất an của Bắc Đường Ngạo càng lúc càng tăng, tiến lại một bước, muốn tới gần y, rồi lại dừng bước.

Ngôn Phi Ly cười, nói nhỏ: “Môn chủ, sau này ta đi rồi, người phải bảo trọng.”

“Phi Ly, người... Cũng phải chú ý sức khỏe.” Bắc Đường Ngạo muốn nói thêm một chút, mà cuối cùng chỉ có vậy.

“Ta biết rồi.” Ngôn Phi Ly đột nhiên nghiêm mặt, kính cẩn cúi đầu trước hắn: “Thuộc hạ bái biệt môn chủ.”

Bắc Đường Ngạo ngẩn ngơ.

Từ lúc sau khi rời Hoa Thành, hai người bọn họ chỉ trước mặt người ngoài mới xưng hô như vậy. Giờ khắc này thấy Ngôn Phi Ly tự xưng ‘thuộc hạ’, hắn có chút không thoải mái.

“Đứng lên đi.”

Ngôn Phi Ly chậm rãi đứng dậy, lặng lẽ cười, nhìn kỹ hắn lần nữa mới từ từ xoay người. Thanh bào phát qua khiến gió bay nhẹ, thoang thoảng rồi tan.

Bắc Đường Ngạo cau mày, trầm ngâm nhìn theo bóng dáng của Ngôn Phi Ly. Nó tiêu thất khỏi Trầm Mai viện rồi, lòng hắn như xao động, gió lạnh ào ạt lướt vào. Vươn tay ra khoảng không mênh mông, rốt cuộc... Không bắt được...

Từ ngực Bắc Đường Ngạo, có một dự cảm bất hảo.

Xuân hàn, đông tuyết tan.

Ngôn Phi Ly một người một ngựa, mang theo hành lý đơn bạc, ngoài Bắc Đường Ngạo, không bái biệt bất kì ai nữa, cô độc ra đi. Nhưng y không hướng về biên chi phía nam, cũng không đến một chi nhánh phân đà nào khác của Thiên Môn. Cứ như vậy, biến mất khỏi giới hạn Thiên Môn.

Mười ngày sau, Bắc Đường Ngạo nhận được tin tức, ly trà trong tay buột rơi, trà bắn tung tóe lên vạt áo trắng, mà hắn dường như không hay biết.

“Môn chủ, Ngôn tướng quân hiện giờ hành tung bất minh, không biết là gặp sự cố gì, thuộc hạ sẽ phái người đi tìm người.” Trầm phó tướng quỳ gối bẩm báo.

Một hồi trầm tịch, mới có một thanh âm thanh thanh lãnh lãnh truyền tới: “Không cần, không cần tìm...”

Trầm phó tướng kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt trống rỗng đến lạnh lùng của môn chủ. Hắn đứng dậy, đi về phía cửa sổ, nhìn xuân sắc trong viện đang dần sống lại, thản nhiên nói: “Từ hôm nay, người được thăng chức làm đệ nhất võ tướng của môn ta.”

“Vây, Ngôn tướng quân...?”

“... Ba tháng. Ba tháng sau, nếu các phân đà biên chi không nhận được tin tức của hắn nữa, lập tức... Gạch cái tên ‘Ngôn Phi Ly’ ra khỏi danh sách Thiên Môn.”

Trầm phó tướng cả kinh, há miệng muốn nói gì thêm, nhưng thấy môn chủ nghiêng người, vẻ lạnh lẽo lãnh diêm, nhất định là cô ý rất nặng, diện mục tức liêu (*), dồn nén nhân tâm sa sút.

(*) tức liêu: tức – nghiêm túc, liêu – trống trải ~> nói chung là Ngạo ca sốc a ;____; thương quá

~Lời đã ra đến miệng, Trầm tướng quân cũng đành nuốt lại, nhẹ đáp: “Vâng.” Lĩnh mệnh rồi lui.

Tay nắm chặt lại, móng tay bắt giắc bấm cả vào thịt. Bắc Đường Ngạo khép mắt, chậm rãi thở, không biết bao lâu sau, mới mở mắt ra, con ngươi thanh lãnh bắn ra một tia kiên định.

— người nếu đã muốn chạy, ta sẽ để người chạy! Bởi vì, thời gian, sẽ nói cho ta hết thảy! Nếu có một ngày, ta tìm được đáp án, khi đó, bất luận người có trốn ở chân trời góc bể nào, ta cũng sẽ không tha cho người!

Đã nghĩ thông, Bắc Đường Ngạo có chút nhẹ nhõm, buông tay ra, khẽ cười.

— ba năm. Ba năm thôi. Khoảng thời gian ba năm, cũng đủ để chúng ta xác định rõ rồi...

66. Chương 66

Thân ảnh màu nâu xẹt nhanh qua, phía sau là một bóng dáng màu đen theo sát. Sau khi vào đến rừng rậm, hắc y nhân bắn ra một cái gì đó, hạt y nhân kêu lên một tiếng, đứt đoạn ngã xuống. Người nọ đuổi lên, nhanh chóng điểm huyết hắc, đã thấy bàn tay người ở trên mặt đất vung lên, đánh tới. Hắc y nhân phản ứng nhanh, lập tức nghiêng đầu tránh, giận dữ quát: “Lăng Thanh!”

Hạt y nhân khẽ cắn môi, lại một chưởng nữa đánh tới. Khuôn mặt luôn như lãnh nhược băng sơn của hắc y nhân đã lộ ra vẻ tức giận, không chút khách khí đánh trả. Hai người trong khu rừng đen kịt, đấu qua đấu lại đã hơn mười chiêu.

Tướng mạo của cả hai giống hệt nhau, tuổi tác cũng tương tự, nhưng công lực lại có hơn có kém. Công lực của hắc y nhân rõ ràng cao hơn một bậc, lại thêm Lăng Thanh vừa bị gã đánh trúng mắt cá chân, xuất chiêu ít ưu thế hơn, cuối cùng cũng bị hắc y nhân chế ngự.

“Người thật to gan, dám phản bội môn chủ ư?!” Hắc y nhân phẫn nộ, đau đớn quát hỏi.

“Không phải!” Lăng Thanh rống to: “Ta không phản bội chủ thượng!”

“Vây người bỏ trốn khỏi Thiên Môn là vì lẽ gì? Người không biết rằng khi đã vào Thiên Môn, trừ phi bị gạch tên khỏi danh sách của môn chủ, có chết cũng không được rời đi sao? Huống chi chúng ta còn là tư vệ của chủ thượng, đã phát thề trước vong linh Bắc Đường vương!”

Toàn thân Lăng Thanh run rẩy, kích động mà đáp: “Đại ca, người cũng quên rồi sao, liệt tổ liệt tông Lăng gia ta cũng đã phát thề, kiếp này tuyệt không phản bội chủ thượng!”

Lăng Chu tức giận có chút bình tĩnh lại: “Vây vì sao người không chờ sự cho phép của môn chủ đã ly khai?”

Lăng Thanh nghiêng rằng, không lên tiếng.

“Người nói mau! Nếu không chẳng cần chờ môn chủ cho phép, ta cũng không tha cho người đâu!”

“Ta, ta muốn đi tìm một người...” Lăng Thanh cúi đầu, thấp giọng nói.

“Người!” Lăng Chu đã biết hắn muốn tìm ai, cho dù gã luôn lãnh ngạnh với hắn, đối với người đệ đệ ruột thịt yêu hơn cả tính mạng, vì một nam nhân làm ra cái chuyện này, vẫn đau lòng vô cùng.

“Người có biết mình đang làm gì không hả? Người có biết hần là người thế nào với môn chủ không? Người dám...” Lăng Chu không thể nói tiếp.

“Ta biết.” Lăng Thanh đáp, đột nhiên ngắt đầu: “Thế nhưng hần đã ly khai, không phải là người của môn chủ nữa. Hiện tại hành tung bất minh, ta muốn đi tìm hần. Đại ca, người thả ta đi, người để ta đi tìm hần...”

“Chát!”

Tiếng bạt tai vang vọng, cái tát cho Lăng Thanh. Lăng Chu giận đến phát run: “Người còn không biết hối cải!”

Lăng Thanh đưa tay chạm má, không nói.

“Người cho rằng hần đã rời khỏi môn chủ là người sẽ có cơ hội? Người cho rằng môn chủ thả hần đi, thì sẽ không quan tâm đến hần nữa? Không nói nhân hải mang mang (*), người đi đâu tìm hần, mà có tìm được thì sẽ thế nào? Người nghĩ hần sẽ thích người ư?”

(*) nhân hải mang mang: biển người mênh mông.

Lăng Thanh cúi thấp đầu, một lát lại nhẹ nói: “Hần sẽ không thích ta, ta biết.”

Trong mắt người kia, trong lòng y, chỉ có một mình môn chủ, điều này, huynh đệ bọn hần đều rõ ràng vô cùng.

“Vậy vì sao còn muốn đi tìm?”

Lăng Thanh nhìn người bào huynh (anh ruột) của mình, mù mờ hoang mang đáp: “Ta cũng không biết... Ta chỉ biết mình muốn tìm hần, muốn ở bên cạnh hần. Cho dù trong mắt hần không có ta, cho dù ta chỉ là phó dịch của hần, không sao cả... Tóm lại, tóm lại ta không muốn để hần một mình... Đại ca, người nói xem, có phải kiếp trước ta thiếu hần?”

Lăng Chu nhìn bộ dạng này của đệ đệ, không trả lời.

Hai người im lặng hồi lâu, gió gợn tiếng của lá trong khu rừng tĩnh lặng, còn có cả tiếng thú vật ban đêm huýt gọi.

“Đại ca?” Lăng Thanh dò xét gọi.

“... Người đi đi.” Lăng Chu thở dài, giải huyết đạo cho hần.

Lăng Thanh đứng dậy, đột nhiên do dự: “Đại ca, ta đi, người sẽ nói thế nào với môn chủ?”

“Không cần người lo. Lăng gia chúng ta đời đời làm ám vệ cho Bắc Đường vương, thiếu một người, còn người khác.”

“... Đại ca, ta, ta có lỗi với người! Cũng có lỗi với môn chủ! Ta...”

“Đừng nói nữa! Nếu người không đi, ta sẽ đổi ý đó!”

Lăng Thanh cả kinh, vội vàng: “Vậy ta đi!”

Lăng Chu nhìn theo bóng dáng nhanh chóng tiêu thất vào rừng cây của hần, đợi mọi chuyện đã xong xuôi, gã mới quay lại, đột nhiên quỳ xuống.

“Thuộc hạ tham kiến môn chủ.”

Một bóng dáng bạch sắc chậm rãi xuất hiện, không có tiếng động, tựa như quỷ mị.

“Đứng lên. Người làm tốt lắm, sau này nhớ duy trì liên lạc với hần.”

“Vâng.” Lăng Chu sớm đã khôi phục diện vô biểu tình, nhưng lúc này, vẫn không nhịn được có chút xúc động.

“Môn chủ, Lăng Thanh hần, hần chỉ nhất thời si mê Ngôn tướng quân, đợi một thời gian, sẽ tỉnh ngộ...”

Bắc Đường Ngạo mỉm cười, ngắt lời gã: “Người không cần nói cho hần, bản tọa sẽ không lưu tâm.”

Chính vì nỗi si mê này mới có thể thành tâm đi tìm người kia, cũng sẽ hảo hảo bảo hộ y — tuy rằng người kia cũng chẳng cần ai bảo hộ.

“Có lẽ, hắc đường tình ngộ sẽ tốt hơn...” Bắc Đường Ngạo ngẩng đầu, xuyên thấu qua tầng tầng cây, trông lên những vì sao lấp lánh. Ngôn Phi Ly tựa như một trong những vầng tinh tú này, lặng lẽ thủ hộ đã nhiều năm, hẳn cũng hy vọng, bên cạnh y luôn có một người, có thể vĩnh viễn tận tâm bảo hộ y như thế.

— tiếp theo, sẽ có rất nhiều chuyện xảy ra. Phi Ly, ta cần phải tạm thả người đi. Nhưng ta sẽ phái một người, thay ta tìm người trước, luôn ở bên người...

67. Chương 67

Thảo nguyên đầu xuân, xuân ý dạt dào, hoa nở điểm xuyến mặt cỏ xanh ngắt, trải rộng, mang theo hương thơm nhàn nhạt, qua vùng bình nguyên thâm thấp, bay khắp sườn đồi, ra tận chân trời, hòa làm một với bầu trời trong xanh.

Nơi đây chính là thủ phủ của Minh quốc, ngoại ô của Diêu Kinh.

Trên đại thảo nguyên có mấy trăm con tuấn mã vừa hí vang vừa chạy, trần yên khởi chồ (1), nhanh như chớp nhảy, kinh thiên động địa, khí thế như hồng (cầu vòng – QT). Vó ngựa vù vù, ngay cả thảo nguyên cũng phải hơi rung rung. Ở sau đàn ngựa, có vài mục dân vùng vùng mã tiên đuổi theo.

(1) trần yên khởi chồ: Ta mạn phép đoán là có khói bay theo, chạy tóe khói á.

Gần mấy trăm con ngựa cứ một mạch phi về một gia mã tràng. Gia mã tràng này không lớn cũng không nhỏ, chăn nuôi cũng chỉ có mười con, chuyên cung cấp ngựa cho vài hộ trong kinh thành. Nhưng hai năm nay, Minh quốc tân quân đăng cơ, không kiêng dè xuất kích, sau khi tiêu diệt các tiểu quốc xung quanh, dần dần thống trị thảo nguyên tây bắc và biên cương nam bộ, nhu cầu với chiến mã tăng cao, cho nên mã tràng nhỏ nhỏ cũng phải mở rộng kinh doanh, trở thành một trong những mã tràng cung cấp ngựa cho đại quân Huyền Vũ của cấm vệ quân Bắc Đường vương.

Một tiểu cô nương diện y sam hoàng sắc, tầm mười bốn tuổi, thế mà đã cưỡi một chú ngựa rất to, xa xa chạy đến từ sườn dốc bên kia.

“Phan thúc thúc! Phan thúc thúc...” Thanh âm trong trẻo của cô nhóc bị tiếng móng ngựa dồn dập át đi, nhưng từ xa vẫn có thể thấy được nàng giữa đám mục dân. Người nọ đứng trước đàn ngựa, vẫy vẫy tay, rời khỏi đàn ngựa chạy vội tới.

“Nhã nhi.” Người nọ đã ở trước mặt nữ hài, mỉm cười hỏi: “Hôm nay không phải đi học sao? Về sớm vậy?”

“Phan thúc thúc.” Nữ hài mở to đôi mắt như sao, kích động đáp: “Hôm nay Bắc Đường vương và Úc tướng quân khải hoàn hồi triều, học đường nghỉ, chúng cháu đến cửa ô trông ngài.”

“Vậy sao. Nhanh thế à?” Người nọ sửng sốt.

“Vâng ạ. Bắc Đường vương thật lợi hại. Lần trước diệt Tôn quốc và Đức quốc cũng chỉ nửa năm, lần này diệt Nam Ô, chỉ có hai tháng. Hoàng thượng đại hỉ, ban chỉ gọi Bắc Đường vương hồi triều, quốc khách một tháng. Học đường của bọn cháu cũng không mở đâu!”

“Một tháng không cần đi học, cháu sao lại vui thế?” Người nọ giả bộ nghiêm mặt.

Nữ hài le lưỡi, hừ nói: “Đây là chiếu chỉ của Hoàng thượng, không phải người ta cố tình trốn học.”

“Được rồi, đã biết.” Người nọ cười cười, vươn tay, vỗ vỗ đầu nàng.

“Phan thúc thúc là tốt nhất.” Nữ hài bắt lấy tay y nũng nịu. Nàng tuổi nhỏ, chỉ mới mười một tuổi, nhưng nữ tử phương bác phát triển nhanh, nhìn đã như một thiếu nữ trưởng thành rồi.

“Nhã nhi tới tìm ta có việc gì vậy?”

“À vâng.” Nữ hài lúc này mới nhớ đến chính chuyện. “Cha cháu tìm thúc.”

“Hảo, cùng đi nào.” Người nọ dắt theo nữ hài, ghim cương mà đi.

Đến một trạch đại viện, hai người nhảy xuống ngựa, Lưu Nhã nhanh nhẹn chạy vào trong. Đúng lúc đó, một đại hán có vết sẹo lớn trên mặt đi ra, trông thấy nàng thì mắng: “Nha đầu, bảo mày đi tìm thúc thúc sao mãi mới về, đi chơi ở đâu hả?”

“Cha, con không có đi chơi, thúc thúc ở bãi chăn thả, con phải băng qua núi mới tìm được.”

“A Thất, người đừng mắng nàng. Hôm nay chúng ta đi hơi xa.”

Đại hán nói với nữ nhi: “Về nhà hảo hảo dọn dẹp chút đi, mẹ con đang làm cơm đó, đi giúp đi.”

“Vâng.” Lưu Nhã ngoan ngoãn đáp, chạy đi.

“Tiểu Ngôn, người đi theo ta.” Đại hán có vết sẹo trên mặt không phải ai khác, chính là người huynh đệ cùng lớn lên với Ngôn Phi Ly, Lưu Thất.

“A Thất, ở ngoài đừng gọi ta như vậy. Giờ ta tên Phan Ly.”

“A! Phải rồi! Tí nữa thì quên.” Lưu Thất vỗ đầu, nói xong mới nhớ.

Ngôn Phi Ly lắc đầu, rành rẽ hơn cả bản thân. Đã lâu như vậy rồi, cũng không thấy ai đi tìm y, chắc là người nọ... Đã quên mình rồi.

Hai người đi vào trướng phòng (2), Lưu Thất đóng cửa lại, ngồi xuống đối diện Ngôn Phi Ly, nói: “Tiểu Ngôn, Bắc Đường vương hôm nay sẽ khai hoàn hồi triều.”

(2) trướng phòng: phòng kế toán

“Ân. Ta đã biết.”

“Sáng sớm hôm nay, Bắc Đường vương phủ đột nhiên cử người tới, nói rằng cấp cho ái mã của Bắc Đường vương một tấn mã (ngựa cái) tốt nhất, bảo chúng ta chuẩn bị một chút, chọn khoảng ba con, buổi chiều mang đến Bắc Đường vương phủ.”

“Vậy a...” Ngôn Phi Ly thầm tính toán, Mặc Tuyết cũng đã bảy tám tuổi, đã đến tuổi làm cha. May mắn được theo Bắc Đường Ngạo mà nhện lâu như vậy, vẫn chưa được cho phối lần nào.

“Bất quá, có vẻ hơi vội. Nếu muốn có tấn mã tối hảo, thế nào cũng phải chuẩn bị a.”

“Ừ. Ta cũng nói với người của vương phủ như vậy, nhưng bọn họ nói tiểu thế tử muốn, nhất thời không chờ được, vương phi lúc đó mới hạ lệnh chọn nhanh, nói muốn hai ngày phải cấp đổi tượng.”

Lòng Ngôn Phi Ly chợt thoáng động. Không biết tiểu thế tử mà bọn họ nói đến là ai...

Lưu Thất nuốt nước bọt, lại nói: “Hình như không chỉ để mỗi mã tràng của chúng ta chuẩn bị tấn mã. Tất cả các mã tràng, mỗi mã tràng đều phải đưa đến ba con, cuối cùng để người trong vương phủ chọn, chọn xong mới biết. Hai năm trước, trong đợt tuyển mã, chúng ta bị chèn ép đến nỗi tí nữa thì không chống đỡ nổi. Nếu Tiểu Ngôn người không kịp thời tới, chúng ta giờ này chắc chẳng nở mày nở mặt như bây giờ. Cho nên lần này...”

Lưu Thất chưa nói xong, Ngôn Phi Ly dù không để tâm, nhưng cũng đã hiểu. Tới đây đã lâu rồi, y vẫn luôn thầm nói với bản thân, đừng cố tìm hiểu. Nhưng người kia vang danh thiên hạ, dù y có nhất quyết khép tai không muốn nghe cũng không được.

Không nghe cũng được, hôm nay coi như lần đầu tiên nghe thấy. Tuy không có chuyện gì đáng nói, cũng không biết đó là ai, nhưng tiếng lòng của y vẫn không cách nào ngừng kích động...

68. Chương 68

Buổi trưa, Ngôn Phi Ly và Lưu Thất không kịp ăn, đến thẳng mã tràng chọn lựa ba cô ngựa hoàn mỹ.

Ngôn Phi Ly nhớ tới Mặc Tuyết, một chàng ngựa kiêu ngạo y như chủ nhân a! Cô nàng nào mới có thể lọt vào mắt xanh của nó?

Ở trong mã tràng cả buổi, tốn bao nhiêu công phu, Lưu Thất cũng đã chọn ra được ba con, buổi chiều đưa đến vương phủ.

Bất quá Ngôn Phi Ly lại cảm thấy mấy con ngựa này không được. E rằng chúng nó lọt được mắt người, chắc gì đã hợp ý một con ngựa thông minh như Mặc Tuyết.

Chạng vạng, Lưu Nhã trở về cùng mấy đứa trẻ trong thành, trên bàn cơm cứ tíu tít chuyện Ưc tướng quân cưỡi ngựa uy phong ra sao, lại tiếc nuối nói rằng Bắc Đường vương không kỵ mã mà ngồi hoàng niện (1), không lộ mặt.

(1) hoàng niện: đoán là xe hoàng gia ‘_____’

“Vì sao không kỵ mã?” Ngôn Phi Ly hỏi.

Lưu Nhã vừa nhai cơm vừa nói: “Nghe bảo Bắc Đường vương bị thương trên chiến trường, Hoàng thượng đích thân ban ngự niện, bảo ngài không cần hạ kiệu, trực tiếp vào cung.” Nàng lắc lắc đầu, nói: “Ưc tướng quân rất uy phong, bất quá không bằng Bắc Đường vương rạng ngời. Bắc Đường vương là người giỏi nhất. Lần trước cưỡi ngựa đen từ Đức quốc trở về, vô cùng oai, lại đẹp lắm a! Tỷ tỷ Trần gia nhìn đến ngây người, còn nói dù có là nha đầu trong phủ vương gia cũng nguyện ý làm.”

“Nha đầu, đừng nói nhảm nữa!” Lưu đại tẩu ở bên huấn nàng. “Con gái con đứa, đừng nói những điều hoang đường vậy”

Lưu Nhã nhăn nhăn mũi, cúi đầu và cơm tiếp.

Lưu Thất nhìn lướt qua Ngôn Phi Ly, thấy thần sắc y u ám, có chút suy nghĩ, không khỏi thầm nhủ mày.

Hai năm trước, Ngôn Phi Ly đột nhiên xuất hiện trước mặt gã. Một thân thanh sam, nhã nhặn cười.

Đã qua bao năm tháng, dường như đã bị cái nụ cười này, nhất tảo nhi không (2).

(2) nhất tảo nhi không: hễ quét là sạch, biến mất hoàn toàn.

Lưu Thất chỉ tiến lại, ôm chặt lấy y.

“Hảo huynh đệ!”

Ngôn Phi Ly ôm lại gã, hai người tách nhau ra, đấm đấm nhau, lại nhìn nhau cười phá lên.

Hai người lúc đó, chẳng cần nói gì nhiều.

Từ đó đến nay, Ngôn Phi Ly ở lại, giúp gã kinh doanh mã tràng, dùng cái tên giả là Phan Ly.

Tin tức cuối cùng mà Lưu Thất nghe được từ y, y đã là đệ nhất võ tướng của Tứ Thiên Môn Bắc môn, tâm phúc của Minh quốc Bắc Đường vương. Nhưng giờ lại cô độc thế này, dùng tên giả, nhất định đã xảy ra chuyện. Lưu Thất gì cũng không hỏi. Bởi vì gã tin Ngôn Phi Ly, giống như Ngôn Phi Ly tin tưởng gã.

“Nếu có một ngày ở giang hồ không chịu nổi nữa, nghìn vạn lần nhớ tới tìm ta a!”

Những lời này, gã vẫn nhớ. Cứ thế nhiều năm, có lúc, gã chờ Ngôn Phi Ly sẽ đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, nổi lại tình huynh đệ với gã; có lúc lại hy vọng, y đừng bao giờ xuất hiện, có một cuộc sống thật tốt của chính mình.

Cuối cùng ngày đó tới, Ngôn Phi Ly xuất hiện, như không phải cái thái độ bức bách, cũng không có gì phiền phức hết, giống như nhàn vân dã hạc (3), đạm xuất giang hồ (4).

(3) nhàn vân dã hạc: tự do thoải mái, không bị ràng buộc, câu thúc.

(4) đạm xuất giang hồ: có lẽ là không liên quan/không chú ý đến (việc) giang hồ (cảm ơn các huynh đài tangthuvien)

Lưu Thất có lẽ về học thức kém y, võ công không bằng, nhân duyên cũng thua thiệt, chắc chẳng có gì bằng được y, nhưng rất hiểu y. Ngôn Phi Ly là kiểu người nhất định không mang đến phiền phức cho ai, bởi vì y đã giữ lại hết ưu tư cho mình rồi.

Có một số việc, y sẽ không buông tay. Có một số việc, trong sâu thẳm lòng y, sẽ luôn cố định, nặng như núi vậy!

“Tiểu Ngôn.” Dừng bữa xong, Lưu Thất gọi y. “Chúng ta đến mã tràng xem xét đi.”

“Hảo.”

Ngôn Phi Ly theo gã phóng ngựa bôn ba trên thảo nguyên, tiếng gió hét gào bên tai.

Dừng lại bên sườn núi, cùng nhìn về phía thái dương hồng hồng, mang đi ánh tà chiều cuối cùng.

“Tiểu Ngôn, người có tâm sự?”

Ngôn Phi Ly không nói gì, chỉ nhìn về phương xa.

Lưu Thất lại nói: “Vừa mới nghe nha đầu nói Bắc Đường vương bị thương, người lo lắng?”

“Không. Sao phải thế chứ.” Ngôn Phi Ly đáp vội.

Lưu Thất thở dài: “Tiểu Ngôn, người hà tất phải gặt ta. Người là một kẻ trọng tình nghĩa. Phan đầu lĩnh năm ấy nhận người làm đồ đệ, truyền võ công cho người, người liền nguyện ý vì hắn mà gánh vác khơi mào Phan quân, vì nguyện vọng của hắn, vì đông đảo huynh đệ, tân tân khổ khổ bôn ba bao nhiêu năm. Nếu không phải Giản quốc sẽ diệt vong, không biết người sẽ phải nai lưng chống đỡ bao lâu.”

“Sư phụ với ta ân trọng như núi, ta vì hắn cũng là lẽ thường.” Ngôn Phi Ly khẽ vuốt vuốt bờm ngựa, thản nhiên nói.

“Người đúng là... Ta chẳng biết vì sao năm đó người lại vào Thiên Môn. Nhưng người ở đó lâu như vậy, giờ lại ly khai, chắc chắn có cảm tình. Chuyện của người ta không muốn hỏi, chỉ là người có phiền não gì, chớ quên còn có huynh đệ là ta đây.”

Ngôn Phi Ly cảm kích, nói với gã: “Ta biết, hảo huynh đệ!”

Lưu Thất thấy y vẫn nhìn về phương xa, đó là hướng Diêu Kinh, biết có rất nhiều chuyện y không muốn nói, liền đổi chủ đề: “Tẩu tử của người bảo ta hỏi, cô nương lần trước giới thiệu cho thế nào? Người có thích không?”

Ngôn Phi Ly cười khổ: “A Thất, người mau trở về nói với tẩu tử đi, sau này đừng cố mai mối cho ta, ta cả đời này cũng không kết hôn.”

“Ta sao nói thế được!” Lưu Thất trợn trừng mắt. “Hai năm nay, cái bà thích xen vào chuyện của người khác cứ lực دفع muốn giới thiệu cô nương cho người, đều bị người từ chối, ta chỉ biết người không để tâm thôi. Sao ta quản được nàng. Người không thấy mấy năm trước nàng khóc lóc đòi nạp thiếp cho ta đấy, khổ sở kinh khủng.”

Lão bà của Lưu Thất ngoài nha đầu Lưu Nhã, vốn có sinh một nhi tử (5) nữa. Nhưng khi nhi tử được ba tuổi thì mắc bệnh, đã chết. Lưu đại tẩu vì khó sinh nên mất khả năng sinh đẻ, sợ không có con nối dõi, mới suy nghĩ để Lưu Thất nạp thiếp. Nhưng Lưu Thất xuất thân cô nhi, với cái chuyện bất hiếu hay không bất hiếu, vô hậu chẳng có vấn đề, không ngại không có nhi tử. Gã và Lưu đại tẩu tình cảm sâu nặng, vô luận thế nào cũng không chịu nạp thiếp. Lưu đại tẩu cảm thấy thẹn với gã, cứ dày vò nhiều năm. Cuối cùng thấy tâm ý Lưu Thất kiên định, mới dần dần thôi, quyết định bồi dưỡng Lưu Nhã, tương lai kế thừa gia nghiệp của cha. Vài năm sau cho Lưu Nhã đến học đường, để nàng học hỏi. Cũng may, Minh quốc rất cởi mở, không câu nệ nam nữ. Lưu Nhã đi học, y như cá gặp nước.

(5) nhi tử: con trai à nha, con gái gọi là “nhi nữ”.

Ngôn Phi Ly nghe Lưu Thất nói xong, khổ não đáp: “Vậy phải làm sao? Người nghĩ giúp ta đi, lần này có cố gì khả thi để thoát thác không?”

Lưu Thất lại cười: “Tự nghĩ biện pháp đi, ta không giúp được người đâu. Lần trước ta ra chủ ý, giúp người cự tuyệt con gái nuôi Tam khuê nữ nhà dì Vương Thẩm Thất, đã bị tẩu tử người cho biết mặt, trách mắng một phen. Lần này thế nào chẳng nữa cũng không giúp. Tự người nói đi.”

Nói xong vung roi, “Giá” một tiếng, lao xuống sườn dốc.

Ngôn Phi Ly lập tức mặt mày ủ dột vung roi, cười khở, thúc ngựa, đuổi theo.

69. Chương 69

Giữa điện Thái Hòa, một màn ca múa.

Bắc Đường Ngạo có phần buồn chán ngồi ở bên trái hoàng vị, vị trí tôn sùng nhất ấy, phía trước là ca vũ biểu diễn và các triều thần a dua nịnh nọt, miễn cưỡng thờ ơ. Hoàng thượng cũng không thèm để ý, biết tính tình hần vốn thanh lãnh, vừa mới trở về, còn bị thương, không có hứng thú cũng không có gì là lạ. Chỉ là với yến hội đón tiếp thể này, cũng phải tham gia góp vui, lộ diện một chút.

Bắc Đường Ngạo nghiêng người, trông thấy cữu cữu đang mỉm cười nâng chén, hiểu ý, muốn hần đối chúng thần kính một chén. Bắc Đường Ngạo nhần mày, định giả vờ không phát hiện ra, đã lại thấy cữu cữu nhấp nháy môi, ám chỉ kính xong rồi về.

Lễ yến cung đình kiểu này, từ nhỏ hần đã phải tham gia, rất nhiều quy củ tất nhiên là biết, liền nén nhịn, nâng chén đứng dậy.

Các vị triều thần phía dưới thấy thế, ào ào đứng lên, ngay cả vũ nhạc cũng tạm thời ngừng lại.

“Bắc Đường kính Hoàng thượng một chén.” Bắc Đường Ngạo nhần nhật phát ngôn, một ngụm uống cạn, đặt chén xuống, đối Hoàng thượng: “Hoàng thượng, thần thân thể không được khỏe, cáo lui trước.”

Hoàng thượng bắt đắc dĩ, biết tính hần, không thể làm gì khác ngoài gật đầu để hần đi. Dám ở đại điện của ngài mà suông sã lớn mật như vậy, ngay cả ăn nói xã giao cũng lười, chỉ có thể là cháu ngoại kiêu ngạo, Bắc Đường vương.

...

Bắc Đường Ngạo trở lại vương phủ, để bọn nha hoàn hầu hạ cởi triều phục tử sắc, thay y sam bạch y thường nhật. Phất tay cho người lui, đi vào nội thất. Lấy từ trong ngực ra một mật hàm, sáng hôm nay còn chưa vào thành, đã nhận được ở nơi đóng quân rồi.

Bắc Đường Ngạo nhếch môi, mỉm cười.

Ngôn Phi Ly a Ngôn Phi Ly, người nếu đã thề ly khai, vì cớ gì lại cách ta gần như thế?

Nửa năm đầu vừa rời khỏi Thiên Môn, y một thân lang bạt giang hồ, xem ngũ hổ tứ hải, tam sơn ngũ nhạc, tránh né toàn bộ nhân tuyến (1) của Thiên Môn. Mãi đến hai năm gần đây, mới đến ở với người huynh đệ thanh mai trúc mã Lưu Thất. Mà hai năm trước, cũng chính là lúc Minh quốc Tiên hoàng băng hà, lúc chính quyền nội loạn. Bắc Đường Ngạo chạy về Minh quốc, trợ giúp thân cữu cữu, hoàng tử nhỏ nhất của Tiên hoàng leo lên ngôi vị. Sau khi tức khắc chinh đồn quân lực, xuất binh tây chinh, lần lượt thu nạp các tiểu quốc vào bản đồ Minh quốc, cuối cùng hôm nay cũng thống nhất thổ địa phương bắc cùng tây nam rộng lớn này.

(1) nhân tuyến: cơ sở ngầm.

Bởi thường xuyên xuất binh tại ngoại, cũng có cả nguyên nhân khác, Lâm Yên Yên và hai nhi tử nửa năm trước mới từ Thiên Môn trở về.

Theo tính toán, vẫn chưa hết thời gian ba năm đặt ra. Nhưng tình cảm với y, đã không còn nghi ngờ gì nữa.

Khẽ thở dài, Bắc Đường Ngạo dựa vào tháp (ghế dựa – couch í), nắm tay lại, khẽ vỗ vỗ trán.

Trải qua một thời gian, tâm ý của mình tất nhiên chưa hề thay đổi, có thể thấy tình cảm sâu sắc thế nào, thật không thể tưởng. Đây không phải là hảo sự, nhưng căn do tâm sinh, bản thân không làm chủ được.

Giờ đã làm xong những chuyện phải làm, triều chính gì cũng không còn hứng thú. Phía đông nam, Đông Phương Hi bằng thủ đoạn nhanh như chớp, cấp tốc thu phục các tiểu quốc lân cận, mở rộng đất đai Văn quốc, song song củng cố thế lực bản thân. Hiện tại gã bình quyền nơi tay, trong triều từ trên xuống dưới đều có người của gã, bức vua thoái vị, hoặc mưu lược đoạt vị, e sớm muộn cũng ra chuyện. Dù có tình đồng

môn với gã, cũng vừa có Minh ước, nhưng không thể kìm hãm dã tâm của gã. Dù sao chia đều thiên hạ, cũng không phải kể lâu dài.

Bắc Đường Ngạo nhú mày, giận mình hiếm được thanh tĩnh, sao mà lảm chuyện đến.

Ngồi dậy, lại động đến thương thế, đau nhói một cái. Do lợi khí trứ danh của Nam Ô, thiết nỗ, gây thương tích.

Thiết nỗ, nặng hơn mười cân, chỉ cần một tiền, mỗi tiền nặng hai lượng, đủ để bắn thủng ngực hai trăm con lợn rừng hung dữ, vô cùng lợi hại. Chỉ có dân Nam Ô tây bắc, trời sinh khỏe mạnh, khả dĩ sử dụng. (2)

(2) Thực ra ta chém bừa đấy =”= Hy vọng các nàng nhắm mắt làm ngơ, hì hì

~Lúc đó Úc tướng quân dụ địch vào nơi nguy hiểm, Bắc Đường Ngạo mang binh bao vây, trên chiến trường, tất thấy hỗn loạn dị thường. Trường mâu (giáo) của Bắc Đường Ngạo phiến phi, lướt qua chỗ nào, chỗ đó không kẻ đứng được. Bấy mũi thiết nỗ, đồng loạt phóng tới, mục tiêu là hần và Úc Phi Khanh. Hần thần công hộ thể, nguyên thương không mảy may. Chỉ là khắc cuối, lấy Ngân tiên bên hông cứu Úc Phi Khanh, mới bị trúng một tiền.

Rõ ràng đã dùng nội lực giảm đường bay của tiền, không ngờ là mũi mẹ mũi con, xuyên thấu khí cường của hần. Dù đã tránh được chỗ hiểm, nhưng vẫn bị đâm xuyên bả vai.

Bắc Đường Ngạo hơi khó vận động tay trái, xương bả vai vỡ vụn, thương thế nghiêm trọng, có khối hần hay không vẫn chưa biết. Bất quá hần cũng không lưu tâm nhiều. Cho dù tay trái có bị phế, hần vẫn là Bắc Đường Ngạo!

Gọi đại tổng quản tới, hỏi vương phi đang làm gì? Sao không mang thế tử đến tham kiến? Đại tổng quan đem chuyện thế tử muốn phối tần mã cho Mặc Tuyết, nói giờ bọn họ đang chọn ngựa.

Bắc Đường Ngạo mỉm cười, nói: “Bọn họ thì biết gì, làm sao chọn được tần mã tốt chứ. Bất quá chỉ nhìn sao cho đẹp mắt mình.” Sau đó trầm ngâm chốc lát, nói tiếp: “Đều chọn tần mã từ mấy mã tràng đó?”

Đại tổng quan kể tên lần lượt các mã tràng.

Bắc Đường Ngạo nghe tên Bạch Vân mã trang, lòng khẽ động, lại nói: “Người đã thấy tần mã của mã tràng nào đưa tới xứng đôi với Mặc Tuyết của bản vương chưa?”

Đại tổng quản suy nghĩ một lát, đáp: “Mặc Tuyết của vương gia là thiên lý bảo mã trăm năm khó kiếm, há có thể phối với tần mã bình thường? Mấy tần mã được đưa tới dù không kém cỏi, nhưng ta xem cũng chỉ là giống bình thường, sợ không xứng với Mặc Tuyết.”

Bắc Đường Ngạo gật đầu, nói: “Ngày mai người bảo họ cứ dắt ngựa về, ba ngày sau mang đến.”

“Vâng.”

Đại tổng quan đáp rồi lui.

Bắc Đường Ngạo đi tới cửa sổ, ngẩng đầu nhìn trăng rằm, đột nhiên nhớ đến buổi tối hôm đó, Ngôn Phi Ly một thân thanh sắc phong y, bóng dáng run rẩy đứng dưới đại thụ trong Trúc viên. Nhớ đến mình say rượu đã nói y thế nào, vẫn còn mù mịt chưa hiểu tâm ý bản thân, đã nói ra những lời thương tổn y. Lại không biết, khi đó phần nộ với y, tình ý đã bị bóc trần ra thật rõ ràng.

“Phi Ly, Phi Ly.” Bắc Đường Ngạo khẽ gọi, rồi cười khê, như tự nói với mình: “Người thực sự đã đi rồi sao?”

Tiếng trầm thấp, tựa có tựa không.

70. Chương 70

Ba lần liền phải đem tần mã từ Bắc Đường vương phủ trở về, Lưu Thất cuối cùng không nhịn nổi nữa, không biết ý tứ bọn họ ra sao. Lo lắng gãi đầu, nghe nói từ mấy mục nhân, tần mã của mấy mã tràng kia cũng thế.

“Tiểu Ngôn, rốt cục bọn họ muốn tẩn mã kiểu gì a? Ngựa cái thế nào mới xứng với ái mã của Bắc Đường vương hả?”

Ngôn Phi Ly gật gật đầu: “Mặc Tuyết quả thực là một thiên lý bảo mã.”

“Vậy thì phải làm sao đây? Tẩn mã tốt nhất, chúng ta đều đã đem đi, bọn họ không hài lòng, chúng ta cũng không có biện pháp.”

Ngôn Phi Ly suy nghĩ một chút, lại nói: “Ta nhớ, mấy ngày trước bắt được một đàn ngựa hoang, rất khỏe mạnh.”

“Cái gì?” Lưu Thất càng hoảng sợ. “Sao xứng với ngựa của Bắc Đường vương a.”

Đầu xuân năm nay, không biết một đàn ngựa hoang từ chỗ nào chạy đến, chỉ có hơn mười con, nhưng con nào con nấy đều thoăn thoắt dũng mãnh, chạy nhanh như gió. Trong đó, con đầu đàn, cũng là một thiên lý bảo mã tương xứng với Mặc Tuyết. Ngôn Phi Ly và Lưu Thất mất chút sức mới bắt được tất cả chúng, nuôi riêng ngoài mã tràng. Tẩn mã hoang dã và tẩn mã thường tất nhiên khác nhau, tuổi tác đại khái không hơn kém Mặc Tuyết là bao. Mà con ngựa của Bắc Đường vương cũng là một bảo mã hiếm thấy.

“Ta đem ngựa đến hảo hảo kiểm tra một chút, buổi chiều thì dắt mình nó đến Bắc Đường vương phủ đi.” Ngôn Phi Ly quyết định, rất tự tin vào nàng ngựa hoang kia, hy vọng có thể là cô nàng phối tốt nhất với Mặc Tuyết, đến lúc đó có thể cho tiểu thế tử kỵ.

Tuy không biết tiểu thế tử có đúng là Ly nhi không, nhưng như tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ, dù chỉ có chút liên quan, Ngôn Phi Ly cũng đặc biệt quan tâm.

Lúc này đây, Lưu Thất đích thân đem ngựa đến vương phủ, đến chạng vạng vẫn chưa về, Ngôn Phi Ly biết, có lẽ đã ăn chắc rồi.

Quả nhiên, buổi tối Lưu Thất cao hứng, hơi rượu nồng nặc từ vương phủ trở về.

“Tiểu Ngôn, ngựa của chúng ta quả nhiên đã được vương gia và tiểu thế tử đích thân chọn. Ha ha ha... Hức! ... Vương gia rất hài lòng, thưởng cho chúng ta rất nhiều thứ, còn nói sau này quân mã của cấm vệ quân trong kinh thành, sẽ do chúng ta cung cấp. Ha ha ha... Hức! ...” Lưu Thất vừa do say, vừa do kích động nói.

“Người có gặp tiểu thế tử?”

“Ừa, gặp, gặp hết. Ha ha ha... Hức!”

“Tiểu thế tử trông thế nào? Có, có lớn không?”

Lưu Thất rượu bốc lên, say đến nỗi nằm lệch trên giường, Lưu đại tẩu phải ra ngoài sắc thang giải rượu cho gã. Ngôn Phi Ly nghe gã nhắc đến tiểu thế tử, cũng không nén nổi lòng, không ngừng dò hỏi. Đáng tiếc, Lưu Thất thần trí hỗn loạn rồi, phần thưởng hân nhận được từ vương phủ chính là Long Tiên, một loại rượu vô cùng mạnh của Bắc Đường Ngạo.

Ngôn Phi Ly thấy gã nằm lệch trên giường, hai mắt sụp xuống, mặt đỏ bừng, mới đi đến đẩy đẩy gã. Lưu Thất lắc lắc đầu, hỏi lại: “Người vừa mới nói gì?”

Ngôn Phi Ly lại hỏi lại lần nữa, giọng điệu khẩn thiết. Lưu Thất “Nga!” một tiếng, ngẫm lại: “Khỏe lắm. Khỏe lắm.”

“Khỏe lắm cái gì?”

“Tiểu thế tử, tiểu thế tử khỏe lắm!”

“Trông hán lớn không? Cao không? Trông thế nào?”

“Tiểu thế tử thưởng rượu... Tốt!” Lưu Thất lại nói lời người say.

“Là hán thưởng người rượu? Tuổi hán còn nhỏ thế, sao lại thưởng rượu cho người? Ai, Lưu Thất, người tính cho ta!”

Ngôn Phi Ly ra sức vỗ vỗ Lưu Thất, Lưu đại tẩu đi vào, cho gã uống giải rượu, mắng: “Đồ quỷ, rượu vương phủ cho có tốt mấy cũng không thể uống say thế này a! Có phải mấy kiếp trước chưa thấy rượu bao giờ hả, xem ta kiếp này quản người thế nào.”

“Đại tẩu, người không cần phải vất vả, để ta trông hẩn cho.”

Lưu đại tẩu tính tình ngay thẳng, lập tức nói: “Huynh đệ, người không cần để ý hẩn, để hẩn say chết đi. Hôm nay cho hẩn ngủ một mình, ta ngủ với nha đầu.” Nói rồi, cùng Ngôn Phi Ly sắp xếp cho gã ngủ trên giường, mình thì đến chỗ con gái.

Ngôn Phi Ly vẫn chưa từ bỏ ý định, lại kêu Lưu Thất dậy. Ngày mai gã thanh tỉnh, e mình cũng chẳng hỏi ra được gì, giờ say thế này biết đâu lại có tí manh mối.

“Lưu Thất, người cho ta hỏi một chút, hôm nay ở vương phủ là thế nào?”

Lưu Thất vừa mới uống giải rượu, đầu óc vận động được một tí, nhưng vẫn rất hưng phấn, lập tức nắm lấy Ngôn Phi Ly, thao thao bất tuyệt.

Vương phủ rường cột chạm trổ, tráng lệ vô cùng.

Vương gia thật khí độ phi phàm, tuấn mỹ bức người.

Tiểu thể tử đúng là con của cha hẩn, thế gia phong phạm.

Ngôn Phi Ly nghe gã nói năng lộn xộn, bát nháo kể lể, mười câu thì chín câu liên quan đến ngựa, phải cố gắng lắm, hy vọng mới hình dung ra được tí tình huống. Nhưng Lưu Thất cũng chỉ từ xa nhìn tiểu thể tử, hàm hàm hồ hồ cũng không thấy rõ, chỉ nói: “Tiểu thể tử tuổi còn nhỏ, rất có khí phách, là gia phong! Ha ha ha, hức! ... Là gia phong!”

Nói đến lúc Bắc Đường vương gọi gã lại hỏi mấy câu, còn ban cho vài thứ: “Bắc Đường vương này, thực sự, rất tuấn tú a, so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn. Ha ha ha, hức! ... Tuổi trẻ, bản lĩnh lớn, thật nhìn không ra. Hức! ... Người nói bọn họ thế nào sinh ra nhỉ? Trong nhà dân thường chúng ta, sao mà đường ra được! Ha ha ha, hức! ... Tuy giọng điệu lãnh lãnh thanh thanh, bất quá thái độ thật hiền hòa. Hức! ... Khó trách trước kia muốn đi cùng hẩn. Người đâu mà giống thiên tiên thế, ai cũng muốn hầu hạ, ha ha ha, hức! ...”

Tiếp đó lại nói đến mã tràng, nói đến ngựa của bọn họ, nói Mặc Tuyết của vương gia, nói chuyện làm ăn sau này. Ngôn Phi Ly vẫn gã đến tận nửa đêm, mới cho gã ngủ.

Sáng hôm sau, Lưu Thất trầm trầm tỉnh lại, mơ màng thấy Lưu đại tẩu đi vào, hỏi: “Giờ gì rồi?”

Lưu đại tẩu giúp gã mặc quần áo, tức giận lườm một cái, nói: “Chính Ngọ rồi.”

“Cái gì?!” Lưu Thất cả kinh, tỉnh cả rượu, “vụt” một tiếng, lao ra ngoài.

Ngôn Phi Ly đang ngồi trong sân cùng Lưu Nhã trò chuyện, thấy gã giầy chưa đi chạy đến, bèn cười: “A Thất, người sao vội vậy?”

“Sao không vội được chứ? Bắc Đường vương nói, hôm nay muốn dẫn tiểu thể tử tới mã tràng xem ngựa!” Lưu Thất rống to.

“Cái gì?!” Lần này đến lượt Ngôn Phi Ly nhảy dựng lên. “Sao người không nói sớm!”

“Hôm qua là ta say mà.” Lưu Thất ôm đầu, gấp đến độ xoay tròn trong sân.

Ngôn Phi Ly bình tĩnh lại, hỏi: “Bao giờ bọn họ đến?”

“Nói là sáng nay sẽ tới, giờ đã trưa rồi, không biết bao giờ.”

“Trưa cái gì, mặt trời vừa lên!”

“A?” Lưu Thất nhìn mặt trời, mới biết mình bị vợ lừa, sợ bóng sợ gió một hồi.

Lưu Thất vội vàng mặc quần áo, cùng Ngôn Phi Ly chạy tới mã tràng, sắp xếp sự tình. lát sau, quả nhiên người của Bắc Đường vương phủ đến báo, nói nửa canh giờ nữa, vương gia sẽ mang theo thể tử tới, xem ngựa hoang đầu đàn được nhốt ở đâu. Nếu có hứng thú, sẽ qua núi đi săn.

“A Thất, vương gia bọn họ tới, ta tránh đi là tốt nhất, người nghìn lần không được nhắc đến ta.”

Lưu Thất gật đầu.

Ngôn Phi Ly phóng ngựa trở về nhà, vừa đi được nửa đường, lại thấy cát bụi tung bay, móng ngựa rầm rập, vương kỳ đại tử sắc phía xa xa! Tiếng còi lộc của vó ngựa, đều tăm tắp, rất nhanh truyền đến.

Ngôn Phi Ly thăm cả kinh, vội vàng nhìn xung quanh, không tìm thấy chỗ nào lánh, không thể làm gì khác phải hạ mã, đứng dưới tán cây bên đường, xoay người trốn sau ngựa, chỉ lộ ra bóng lưng, chờ đoàn xe của Bắc Đường Ngạo đi qua.

71. Chương 71

Vương kỳ thù ngân long pháp phối từ xa, tiếng vó ngựa dần đến gần, xe sáu ngựa kéo cao quý khí phái trái phải được bảo vệ, có vẻ nổi bật.

Ngôn Phi Ly xoay lưng, lúc đoàn xe đến gần, trông ngược đòn dập.

“Phụ vương, bao giờ chúng ta tới mã tràng a?”

“Sắp rồi.” Bắc Đường Ngạo nghiêng người ngồi trên trường tháp của xe, mỉm cười đáp.

“Phụ vương, vậy mã vương trông thế nào? Có lợi hại như Mặc Tuyết của phụ vương không?”

“Phụ vương cũng chưa từng thấy. Có lẽ Mặc Tuyết vẫn lợi hại hơn chút chút.”

“Ta cũng nghĩ vậy.” Bắc Đường Diệu Nhật ghé người vào hắt, “Phụ vương, vậy chúng ta có đi săn không?”

“Người còn quá nhỏ, sẽ ngã từ lưng ngựa đó.” Bắc Đường Ngạo trêu chọc.

“Ai nói thế.” Bắc Đường Diệu Nhật nhăn mày, “Ta rất lợi hại, Minh Nguyệt thần công tăng thứ nhất phụ vương dạy ta, ta đều bồi được.”

“Vậy thì có gì? Chờ người luyện thành mới coi là lợi hại.”

“Hanh!” Bắc Đường Diệu Nhật bĩu bĩu cái miệng nhỏ, biểu cảm lạnh lùng, leo xuống người phụ vương, ngồi sang bên cạnh. Năm nay chưa đến bốn tuổi, tính tình đã dần rõ, đầu óc thông minh, học đâu nhớ đấy, so với Bắc Đường Ngạo đương nhiên còn luyện thần công sớm hơn một năm.

Bắc Đường Ngạo vừa rồi cố ý kích con, giờ thấy nó giận dữ, không không để ý, để nó ngồi cạnh.

Rốt cuộc, Bắc Đường Diệu Nhật vẫn là một hài tử, bị phụ thân lạnh nhạt một hồi, dần thấy không có gì thú vị, tiện tay mở cửa sổ, vén rèm nhìn ra ngoài, thấy thảo nguyên xanh mướt gần ngay trước mặt, bích sắc mệnh mông.

Nó từ nhỏ ở tại Phù Du cư, nửa năm trước mới đến Diêu Kinh, cũng chưa từng xa nhà, chỉ mới xem qua chút cảnh vật trên đường lên kinh. Đây là lần xuất ngoại đầu tiên mà phụ vương mang nó theo, thế nên đặc biệt hưng phấn. Lát sau đã không còn hờn giận nữa mà đơn thuần gọi.

“Phụ vương người xem, có đại ưng. Mau xem, mau xem nha!”

Bắc Đường Ngạo cười cười, rướn người qua, nhìn theo bàn tay nhỏ, lại đột nhiên toàn thân chấn động. Thoáng thấy một bóng dáng quen thuộc bên gốc đại thụ.

Đoàn xe dần dần bỏ lại y phía sau. Ngôn Phi Ly mang trong mình một nỗi hoài mong khó gọi tên, lẳng lẳng chờ đợi bọn họ xa dần tầm mắt mình. Nhưng đột nhiên, một thanh âm trong trẻo non nớt từ mã xa, rõ ràng truyền tới, khiến y chấn động.

Không thể không chế được, không thể kiềm chế được nỗi chờ mong, và cũng không thể giải thích cảm giác này. Lý trí của Ngôn Phi Ly thoáng đã không cánh mà bay.

Ta muốn nhìn một chút. Ta muốn thấy hài tử đang nói ấy, ta muốn trông thấy dáng vẻ của nó. Chỉ cần liếc một cái, liếc một cái là được rồi!

Ngôn Phi Ly bắt giắc, quay đầu lại.

Cầm y đại ngọc nhỏ nhỏ, khuôn mặt khả ái đang hưng phấn nhìn lên bầu trời chỉ trở.

Chỉ liếc một cái thế thôi, cũng đủ để trái tim Ngôn Phi Ly trúng đòn nghiêm trọng. Sau đó, bên cạnh thân mình nhỏ nhỏ, xuất hiện một người mãi khắc cốt ghi tâm ở lòng y...

Thời gian như ngừng lại. Ngôn Phi Ly không cách nào thở được, si ngốc nhìn chăm chăm một lớn một nhỏ, hai khuôn mặt gần gần giống nhau, rõ ràng như thể lướt qua mặt mình, trở tay không kịp.

Tiếng xe, tiếng ngựa, tiếng gió, tiếng chim...

Y không nghe thấy gì hết.

Cái chớp mắt ngắn ngủi nhìn nhau, dài tựa trăm năm.

“Dừng xe!” Tiếng hô sắc nhọn mà cấp thiết của Bắc Đường Ngạo, mất đi vẻ thanh lãnh và trầm ổn ngày xưa.

Bắc Đường Diệu Nhật kỳ quái nhìn phụ vương. Sao đột nhiên lại dừng xe? Rồi theo ánh mắt phụ vương nhìn lại, chỉ thấy một người bên đường, nhìn mình với ánh mắt lạ lùng.

Bắc Đường Diệu Nhật còn quá nhỏ, nó không nhìn ra trong ánh mắt đó có bao nhiêu cảm tình phức tạp sâu sắc, cũng không nhìn ra nổi thê ly giữa y và phụ vương mình. Nó chỉ biết, khi phụ vương bảo mã xa ngừng lại, người xa lạ ấy khiến nó cảm thấy sao mà thân thiết.

Bắc Đường Ngạo nắm chặt song cửa sổ, nhìn chăm chú vào người trước mặt. Đủ loại cảm giác, ào ạt mà đến.

Từng chuyện nhỏ nhặt nhất của Ngôn Phi Ly hai năm nay, hần rõ như lòng bàn tay, mặc dù xa tận chân trời, nhưng gần như trước mặt. Thế mà giờ khắc này, sao khác quá, khiến hần không thể kìm nén được.

Đã từng tưởng tượng sẽ gặp lại nhau như thế nào, không phải ngoài ý muốn như ở đây, đây bất ngờ.

Bất quá, không quan trọng. Quan trọng là, người kia cuối cùng cũng xuất hiện, gần quá, vươn tay là có thể chạm.

“Phi Ly...” Như nỉ non gọi vời, thoáng chốc đánh thức Ngôn Phi Ly. Ánh mắt y trong chớp nhoáng trở nên hoảng sợ không tưởng, rồi chẳng nghĩ gì nữa, xoay người lên ngựa, rồi đi như bay.

“Phụ vương?!” Bắc Đường Diệu Nhật trợn trừng hai mắt, nhìn phụ vương nhảy ra từ cửa sổ xe, nhẹ nhàng tiếp lên lưng Mặc Tuyết đang đứng trong bầy kéo, hai chân nhất giáp, thiên lý tuần mã như tiễn rời dây cung, vọt bay.

72. Chương 72

Ngôn Phi Ly nghe tiếng vó ngựa rầm rập đằng sau, ngoảnh lại nhìn, cứ tưởng nằm mơ, lúc đó chỉ một lòng rời xa. Không khỏi kinh hãi, càng ra sức thúc ngựa.

Trên thảo nguyên bao la, bóng dáng hai người một chạy một đuổi dần dần sát gần.

Mặc Tuyết bốn vó như bay, ngựa bình thường đúng là không thể sánh bằng. Ngôn Phi Ly hoảng bắt trạch lộ (1), quẹo vào sơn cốc.

(1) hoảng bắt trạch lộ: sợ đến nỗi lạc đường chẳng ^^ “trạch” là “chọn” nha.

“Ngôn Phi Ly!” Bắc Đường Ngạo đột nhiên gọi to một tiếng, phi thân, như đại bàng tung cánh, còn chưa đợi y phản ứng, đã phiêu phiêu đáp xuống đằng sau y, nắm tay y thu lại dây cương.

Ngựa đang phi nhanh hí lên một tiếng, bất ngờ dừng hai vó trước, Ngôn Phi Ly trở tay không kịp, bị Bắc Đường Ngạo bắt xuống lưng ngựa, cả hai ngã nhào xuống đất.

Ngôn Phi Ly vừa chạm đất, lập tức vùng dậy muốn chạy. Bắc Đường Ngạo kéo mạnh một cái, khiến y lảo đảo ngã xuống đất. Nhanh chóng chống trả, nhưng tay sớm đã bị bắt lấy.

Hai người trên đồng cỏ mệnh mông đứng dậy. Ngôn Phi Ly giãy dụa, không thoát được Bắc Đường Ngạo, bắt bắt một hồi, chạy chạy đuổi đuổi, đi được mấy trượng, mãi đến lúc cả hai ôm nhau mà lăn xuống từ sườn núi.

Lộn nhào bao nhiêu vòng chẳng biết, mãi mới dừng lại, cả hai đầu óc đều choáng váng, toàn thân còn dính đầy cỏ, chặt vật cực kỳ.

Bắc Đường Ngạo ôm siết lấy Ngôn Phi Ly trên người, không cho y tránh.

“Ngôn Phi Ly.” Bắc Đường Ngạo tức giận: “Người chạy cái gì?”

“Ta...” Ngôn Phi Ly á khẩu.

“Người chạy ba năm còn chưa đủ sao?”

“Ta, ta... Người buông ta ra.”

“Không buông!” Bắc Đường Ngạo bá đạo mà siết chặt hai tay: “Người dám trông thấy ta còn chạy? Người nghĩ có thể chạy đâu?!”

“Ta, chuyện này... Không liên quan đến người!”

“Cái gì?!” Bắc Đường Ngạo khó tin trừng đôi mắt tuyệt mỹ, lửa giận cứ thế phát ra, nắm lấy hai tay y dằn mạnh xuống hai bên sườn (ơ, ta đoán, ảnh lật ẻm xuống:)). “Người dám nói không liên quan đến ta?” Lời vừa dứt, một cái chấn miệng y lại.

“Ngô...” Ngôn Phi Ly kinh hãi, lại muốn giãy dụa tiếp, nhưng đã hoàn toàn không thoát khỏi hấn rồi.

Bắc Đường Ngạo ôm siết lấy y, đầu lưỡi cuồng vọng mà bá đạo vọt vào miệng y, làm như không biết sự cự tuyệt và phản kháng của y, cũng không ngừng quỳn rũ dục vọng của y, nhanh chóng tìm đến nơi cần đến.

Hơi thở của hấn nháy mắt ngập tràn miệng Ngôn Phi Ly, lãnh hương nhàn nhạt và nhiệt độ quen thuộc khiến y run rẩy choáng váng, cảm giác nóng bỏng đã lâu lắm rồi đây bao lấy Ngôn Phi Ly.

Lý trí của y bảo y phải cự tuyệt, nhưng thân thể sớm đã phủ thủ xưng thần (2).

(2) phủ thủ xưng thần: cúi đầu xưng thần ~> =]] nghĩa bóng khỏi cần ta nói à nha =]]

Ngôn Phi Ly từ tinh thần cho đến thể xác, trước đến nay chưa từng chống cự nổi Bắc Đường Ngạo. Giờ khắc này lại là tưởng niệm đã lâu, càng khó có thể chịu được sự khiêu khích của hấn. Chẳng biết bao lâu trôi qua, cuối cùng Bắc Đường Ngạo cũng thỏa mãn buông ra, toàn thân y cũng xụi lơ, thở hồng hộc.

“Phi Ly...” Bắc Đường Ngạo gọi tên y, vẫn áp môi mình lên môi y. “Vị đạo của người vẫn hảo như vậy.”

Ngôn Phi Ly hỗn hển, chẳng nghĩ được gì.

Bắc Đường Ngạo thấy vậy, hừ một tiếng: “Còn dám bảo không phải chuyện của ta? Ân?” Vừa nói, ngón tay dài vừa lần vào vạt áo y, xuyên qua lớp vải cách trở, vuốt ve bờ ngực y.

Ngôn Phi Ly nhất thời cứng ngắc, hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Không phải người để ta rời tổng đà sao.”

“Ta cho người rời tổng đà chứ có cho người rời xa ta đâu.” Bắc Đường Ngạo kề sát mặt y, liếm liếm đôi môi mọng ướt át, vành tai, cổ y. Hơi thở ẩm áp mơ hồ lướt qua những điểm mẫn cảm, khiến y phải run rẩy.

“Vậy thì khác gì chứ?” Ngôn Phi Ly xoay đầu, mặt đỏ lên, cắn môi nén chịu sự khiêu khích của hấn. Mà tay hấn vẫn vờ lên cái điểm gồ lên trước ngực ấy, khiến y không tự chủ được mà cong mình, như phối hợp với động tác của hấn.

“Khác biệt lớn...” Bắc Đường Ngạo thờ ơ đáp.

“Môn chủ, người buông ra, giữa ban ngày ban mặt, ban ngày ban mặt còn...”

“Ban ngày ban mặt làm sao?” Bắc Đường Ngạo nhướng đôi mi dài, khoe miệng khê nhếch, nhìn khuôn mặt hây hây, vẻ xấu hổ căng thẳng của y.

Ban ngày ban mặt còn trêu ghẹo ta!

Ngôn Phi Ly rất muốn gào to như vậy. Nhưng đáng tiếc, nói còn chẳng nên lời.

Do dự trong tích tắc, ngón tay Bắc Đường Ngạo đã xẹt qua bụng y, từ từ dò đến phần tiểu phúc, nghịch nghịch cái rốn.

“Môn chủ!” Ngôn Phi Ly ngừng thở, vô cùng khẩn trương, chẳng biết hắn muốn làm gì, vội đẩy bàn tay ấy ra, lại đột nhiên, cả người run lên, phân thân đã bị hắn từ từ chạm vào rồi.

73. Chương 73

Ngón tay thon dài chậm rãi lướt động, mang đến luồng nhiệt không thể khống chế, khiến y nhanh chóng hưng phấn mà ngóc đầu (chỉ cái gì ngóc dậy, các nàng tự liên tưởng hen~).

“Môn chủ?! Đừng, đừng...” Ngôn Phi Ly cả kinh không nói ra lời. Trước đây hoan hảo, Bắc Đường Ngạo chỉ chân chính giao hợp, lúc tình dục nóng bỏng nhất mình mới giải quyết, cũng chưa, chưa từng được môn chủ chủ động khiêu khích thế này.

Bắc Đường Ngạo cúi đầu, mút nhẹ chiếc cổ màu đồng của y, khiến y bị buồn đến phát run. Ngôn Phi Ly lấy bối, bàn tay khước từ trở nên vô lực, yếu ớt đặt lên vai hắn.

Chỉ cần vừa nghĩ đến cái kia bị môn chủ nắm trong tay, được môn chủ an ủi, không khỏi trướng lớn thêm, càng lúc càng ngạnh.

Bắc Đường Ngạo đột nhiên khẽ cười. Cảm thấy một dòng dịch thể nóng bỏng đang muốn ra, bắn vào tay hắn.

Toàn thân Ngôn Phi Ly run rẩy, co giật lần nữa khi cơn cảm xúc mãnh liệt vẫn chưa qua hẳn, tê liệt ngã vào ngực Bắc Đường Ngạo.

“Sao mau ra vậy...” Bắc Đường Ngạo nhếch môi, ghé vào tai y khẽ lẩm bẩm: “Xem ra mấy năm nay người thực ngoan đó, ta hẳn nên hảo hảo thưởng thưởng.”

“Môn chủ! Người, người... (‘... sao có thể “bỉ” thế chứ!’ – ta nói hộ anh Ly a~)” Ngôn Phi Ly nghe vậy, lập tức trừng mắt.

Không phải hắn sẽ muốn bây giờ, ở đây chứ...?

Không, không được! Ban ngày ban mặt, màn trời chiếu đất, y không làm được.

Bắc Đường Ngạo điểm điểm môi y.

“Yên tâm, ta không muốn người ở đây. Lần này tạm tha, bắt quá sau đó...” Nhân thần hắn trở nên thâm trầm u lượng, “Ta sẽ đòi về cả vốn lẫn lời.”

Nói rồi, đột nhiên buông y ra, chậm rãi đứng dậy.

Ngôn Phi Ly cũng đã nghe thấy tiếng vó ngựa mơ hồ truyền đến từ thảo nguyên, vội vàng chỉnh trang lại bản thân, đứng dậy theo. Ngẩng đầu thấy Bắc Đường Ngạo thản nhiên dùng khăn tay gắm, rất đỗi hoàn (đãi: biếng nhác, hoàn: chậm chạp =]) mà ưu nhã lau bạch trọc trên tay, không khỏi đỏ mặt, hận không thể tìm một cái khe để nhảy vào.

Sao y có thể không chịu được sự khiêu khích đó, thế mà bắn ra tay hắn chứ, thực nhục nhã.

Bắc Đường Ngạo còn cười, giờ giờ cái khăn lên, thưởng thức vẻ quần bách của y mãi, sau đó, cất cái vật kia vào trong ngực.

Mặt Ngôn Phi Ly đỏ như xuất huyết đến nơi, muốn xông đến băm vằm cái ‘xác’ đó không còn dấu vết.

“Vương gia!”

“Phụ vương!”

Một loạt thân vị của vương phủ xuất hiện tại sườn núi cao, một thân hình bé nhỏ nhảy từ trước ngực một võ tướng, chạy lại, mặc nguyệt sắc cảm ỷ, cách bọn họ chừng ba trượng thì không đợi được nữa, từ lưng ngựa, lao thẳng đến chỗ Bắc Đường Ngạo.

Bắc Đường Ngạo đưa hai tay ra tiếp được nó, nhưng khi đã ôm được rồi lại hừ nhỏ một tiếng.

Võ Ngôn Phi Ly vẫn luôn nhìn theo tiểu nhân nhi kia, thế mà tiếng hừ nhẹ của Bắc Đường Ngạo vẫn kéo đi sự chú ý của ỷ. Nhìn về phía hấn, thấy cánh tay trái buông dài, hạ thấp bên người, không biết phải nói thế nào, mơ hồ thấy hơi mất tự nhiên, liền nhớ tới chuyện thương thể chưa lành từ chiến trường.

“Phụ vương, sao người lại bỏ Nhật nhi lại chứ?”

Bắc Đường Ngạo ôm lấy đứa nhỏ: “Là phụ vương không tốt. Phụ vương trông thấy đại ưng, muốn đuổi theo cho người, đáng tiếc là không đuổi kịp.”

“Phụ vương mà không đuổi kịp sao?” Bắc Đường Diệu Nhật hoài nghi hỏi.

Bắc Đường Ngạo gật đầu, nói: “Phụ vương không phải là thần, sao mà đuổi kịp được. Nhân lực có lúc bì được, có lúc không. Nhưng với những thứ mình thực sự muốn, cho dù biết không chiếm được, cũng phải nỗ lực đã, quyết không buông tha. Như vậy, hiện tại dù không thể, một ngày nào đó cũng thành có thể. Cái này phải xem người có ý hay không, hiểu chưa?” Nói rồi, cổ tình liếc Ngôn Phi Ly một cái.

Bắc Đường Diệu Nhật còn ngây ngô nhìn hấn, sau mới lộ ra vẻ suy tư, chậm rãi hỏi: “Phụ vương đang dạy Nhật nhi đạo lý đối nhân xử thế?”

“Không. Không phải là đạo lý đối nhân xử thế.” Bắc Đường Ngạo nhìn nhi tử, nghiêm mặt đáp: “Đây là chuyện người nên minh bạch. Tựa như thái dương lên từ hướng đông, tối hạ hướng tây. Người nên ghi nhớ, dung nạp xương cốt. Ngày nào đó để nó thành một phần tính cách trong người.”

Bắc Đường Diệu Nhật gật đầu, ghi tạc trong lòng những điều phụ thân nói. Có lẽ ngày hôm nay nó vẫn chưa hoàn toàn hiểu hết, nhưng theo thời gian, tâm trí trưởng thành, ngày nào đó nó sẽ lĩnh ngộ đầy đủ hàm nghĩa hôm nay. Khi đó nó sẽ hiểu, phụ vương để lại cho nó sự tự tin, lòng khí phách.

Ngôn Phi Ly ở bên nghe hấn nói, thầm chấn động, hình như sáng tỏ điều gì, không khỏi nhìn Bắc Đường Ngạo.

Ỗ chôn chân tại chỗ, nghe Bắc Đường Ngạo giáo dục nhi tử, nhìn bọn họ phụ tử tình thâm, tâm trạng thật tốt, lại cũng có chút mất mát, rồi trở nên buồn bã.

74. Chương 74

“Phụ vương, người này là ai vậy?” Bắc Đường Diệu Nhật chợt chỉ Ngôn Phi Ly, hiếu kỳ hỏi.

Ngôn Phi Ly thầm sợ hãi, yên lặng nhìn hấn.

“Hấn là...” Bắc Đường Ngạo suy nghĩ một chút, “Nghĩa phụ của người.”

Ngôn Phi Ly nghe vậy, lòng có chút nhói. Tuy sớm biết kiếp này không thể có một mối quan hệ chính thức với hài tử, dù có, cũng chỉ là “nghĩa phụ”, không thể không đau lòng.

Bắc Đường Ngạo đặt hài tử xuống, dẫn tới trước mặt Ngôn Phi Ly: “Nhật nhi, gọi một tiếng nghĩa phụ đi.”

Bắc Đường Diệu Nhật nhìn Ngôn Phi Ly, ngoan ngoãn gọi: “Nghĩa phụ.”

Ngôn Phi Ly có phần cảm động, rất muốn đưa tay ra ôm lấy con, nhưng cuối cùng lại nhịn xuống, chỉ mỉm cười: “Ly nhi đã lớn rồi.”

“Ly nhi?” Bắc Đường Diệu Nhật có chút nghi hoặc.

Ngôn Phi Ly chợt nhớ ra, Bắc Đường Ngạo vẫn luôn gọi nó là “Nhật nhi”, biết cái nhũ danh ngày xưa mình gọi đã không cần nữa rồi.

Bắc Đường Ngạo phát tay gọi thị vệ, bảo bọn họ dắt ngựa đến, ôm lấy Diệu Nhật lên ngựa, nói với Ngôn Phi Ly: “Đưa chúng ta đến mã tràng, xem mã vương người đích thân nuôi dưỡng.”

Ngôn Phi Ly cả kinh: sao hắn biết?

Nhìn Bắc Đường Ngạo, thấy hắn bí hiểm nhếch môi, mỉm cười.

Lúc Lưu Thất trông thấy Ngôn Phi Ly đưa Bắc Đường vương và thế tử tới mã tràng, sợ đến tí thì té ngựa.

“Thảo dân tham kiến vương gia.”

“Đứng lên đi.”

Lưu Thất đứng lên, trộm nhìn Ngôn Phi Ly ở bên cạnh Bắc Đường Ngạo, dùng nhãn thần hỏi ý, nhưng chỉ thấy y cười gượng.

Bắc Đường Diệu Nhật lần đầu đến mã tràng, rất hưng phấn, ngồi phía trước Bắc Đường Ngạo, nhìn đàn ngựa hoang khí thế tràn đầy mà chạy băng băng trên thảo nguyên, mắt đen mở lớn.

“Phụ vương, phụ vương, chúng ta để Mặc Tuyết theo chúng a?”

“Nga? Nhật nhi không sợ sao?”

“Không sợ!”

“Tốt lắm, phụ vương đưa người đuổi theo chúng.” Bắc Đường Ngạo hào khí bừng bừng, ôm chặt nhi tử, vung roi, Mặc Tuyết bốn vó khởi, đuổi theo đàn ngựa.

Ngôn Phi Ly thấy thế, vội vã thúc ngựa theo sau.

Bọn họ đuổi theo đàn ngựa hoang, Diệu Nhật lại ăm ỉ muốn đi săn, thế là lại vào núi, săn thú mới về.

Buổi chiều, tiểu gia khỏa tinh lực tràn trề nói thế nào cũng không chịu về, đành lại ở lại ngoại ô. Điều này trái lại, rất hợp ý Bắc Đường Ngạo, hắn sớm đã sai người để ý đến biệt viện ngoại thành rồi, định chuẩn bị cùng Diệu Nhật tới ở mấy ngày.

“Nghĩa phụ, nghĩa phụ cũng đến đi, về với Nhật nhi.” Cuối cùng vẫn là phụ tử thân tình, Bắc Đường Diệu Nhật chỉ nửa ngày đã quần quít lấy Ngôn Phi Ly, rất thân thiết với y, kéo ống tay áo y không muốn rời.

Ngôn Phi Ly sao có thể chịu nổi? Đành phải nhìn Bắc Đường Ngạo.

“Phi Ly, người cũng đi cùng đi.” Bắc Đường Ngạo nhàn nhàn nói.

Lưu Thất may mắn bồi bọn họ đến tận ngọc, được Bắc Đường vương ban thưởng rất nhiều, trong lòng tuy vui vẻ, nhưng vẫn lo lắng, thừa dịp không ai chú ý, lặng lẽ hỏi Ngôn Phi Ly: “Người muốn theo bọn họ về sao?”

Ngôn Phi Ly nhìn cha con Bắc Đường Ngạo và Diệu Nhật đang theo sát con mỗi phía trước, gật đầu.

“Không sao chứ? Người không phải đã rời khỏi Tứ Thiên Môn rồi sao?” Lưu Thất lo lắng nhìn y.

Ngôn Phi Ly cười xòa: “Không sao, môn chủ sẽ không làm khó ta, không có việc gì đâu.”

“Được rồi. Người phải cẩn thận, ta thấy Bắc Đường vương đối với người cũng không tệ.” Lưu Thất quan sát cả ngày cũng thấy quan hệ giữa bọn họ có vẻ rất tốt, Bắc Đường vương cũng không làm khó Ngôn Phi Ly. Lòng lại hiếu kỳ, không biết vì sao tiểu Ngôn khi đó lại rời đi.

Chạng vạng, Ngôn Phi Ly theo đại quân xuất du của Bắc Đường Ngạo trở về biệt viện nơi chân núi. Tới đó ở đây đã sớm chờ ở đại môn, đón bọn họ vào.

Bắc Đường Diệu Nhật hôm nay dùng tiểu cung của nó săn được thỏ rừng, hưng phấn không thôi. Bắc Đường Ngạo thấy vậy, liền gọi trù tử tới, làm thịt thỏ, nấu thành canh.

Diệu Nhật ở bên nói: “Phụ vương, canh thịt thỏ đưa về phủ một chút đi.”

“Đưa về phủ làm gì?”

“Cho Huy nhi ném thử a. Đừng quên nói cho hần biết, là do ta bắt được đây.”

“Hảo. Nhật nhi nghĩ đến đệ đệ, thật là một ca ca tốt.”

“Hần không phải đệ đệ ta.”

“Nói vậy!” Bắc Đường Ngạo trầm mặt.

Diệu Nhật le lưỡi, biết mình lỡ lời, vội chạy đến bên Ngôn Phi Ly. “Nghĩa phụ, hãy ném thử thịt thỏ của Nhật nhi nha.”

“Hảo.” Ngôn Phi Ly không hiểu bọn họ đang nói về chuyện gì, chỉ cần thấy Nhật nhi là y thỏa mãn rồi.

Buổi tối, ba người cũng dùng bữa, ngồi cùng một chỗ thấy sao mà hài hòa. Ngôn Phi Ly vốn có phần cố kỵ, nhưng chỉ cần Diệu Nhật kéo ống tay áo y, y liền chẳng còn để chi trong lòng nữa.

Trên bàn cơm, Bắc Đường Ngạo không nói câu nào với y, chỉ có Diệu Nhật hưng phấn mà nói không ngừng. Ngôn Phi Ly đối với đứa con thương nhớ không nói được gì nhiều, chỉ chăm chú lắng nghe nó nói, luôn mỉm cười với nó, ăn cũng không để ý.

Mãi mới xong được bữa cơm, Bắc Đường Diệu Nhật một bên vừa kéo phụ vương luyện công, một bên lại khoe khoang sự lợi hại của bản thân với nghĩa phụ, nhiều việc khỏi bàn ấy! Một vài nha hoàn phó dịch trong biệt viện có chút kinh ngạc, biết tiểu thể tử tuổi tuy nhỏ, nhưng tính tình lại rất cao ngạo, trời sinh hơi lạnh nhạt, rất ít thấy nó hưng phấn, lúc này mới thấy nó giống hài tử cùng trang lứa.

“Nghĩa phụ, ta rất thích người, sao trước đây người không đến thăm ta?” Bắc Đường Diệu Nhật quậy đủ một ngày, cuối cùng cũng mệt mỏi, tắm rửa xong chuẩn bị đi ngủ, nằm trong chăn nắm lấy tay Ngôn Phi Ly hỏi.

Lòng Ngôn Phi Ly đau xót: “Nghĩa phụ bận quá, chẳng có thời gian thăm người.”

“Vậy sau này nghĩa phụ đừng đi nha, mãi theo Nhật nhi nha.” Diệu Nhật rất ít khi làm nũng thế này, nhưng với Ngôn Phi Ly cứ tự nhiên mà nói vậy.

Ngôn Phi Ly cứng người, không biết phải đáp sao, ngực đau lắm, vành mắt cũng đỏ lên. Hồi lâu, mới nhẹ đáp: “Nhật nhi mệt rồi, ngủ đi thôi.”

“Àn... Nghĩa phụ không gọi ta là Ly nhi sao?” Diệu Nhật nhắm mắt, lẩm bẩm: “Ly nhi... cũng được... Trước đây... Phụ vương... gọi...” Nói chưa xong, tiểu nhân nhi đã trầm trầm ngủ.

Ngôn Phi Ly yêu thương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ấy, mây cũng không muốn rời. Không biết đã bao lâu, mới dè dặt rút bàn tay lại, chậm rãi đưa bàn tay nhỏ vào chăn, dèm chăn cho con, hôn nhẹ vào trán con, lưu luyến ly khai gian phòng.

Bên ngoài, trăng thật sáng, thật cao, thật xa, dịu dàng chiếu tỏa, kiêu khiết mà viên mãn.

Ngôn Phi Ly lại nhìn, ánh sáng nhàn nhạt cũng tỏa ra từ người nọ, tay áo bạch sắc phiêu dật như tiên.

75. Chương 75

Người nọ nhìn y, thấy y xuất hiện, nhàn nhạt nói: “Phi Ly, theo ta.”

Ngôn Phi Ly thoáng do dự: “Môn chủ, giờ cũng không còn sớm, ta...”

Bắc Đường Ngạo không để ý đến y, cứ thế xoay người, hướng về cửa viện bên, coi như chắc chắn y sẽ theo mình.

Ngôn Phi Ly quả thật không thể làm khó hần, đành phải lặng lẽ đi theo.

Ra khỏi viện lạc, hai người chậm rãi đi qua hoa viên, tới cư sở phía nam. Biệt viện ngoại ô này dù không hoa lệ bằng Bắc Đường vương phủ, cũng không rộng bằng Phủ Du cư, nhưng là nơi chuyện ở vào mùa hạ sẵn bắt, cũng coi là rộng lớn, tân trang gọn gàng giản dị, mang đậm phong cách thoáng đạt phương bắc. Chỉ trừ nơi ở phía nam nhĩ tú này, đúng là một nơi phong nhã để thưởng trăng.

Một hồ nước mỹ lệ, vì chưa đến mùa nên hoa sen vẫn chưa nở, phản chiếu ánh trăng thanh thanh. Bên ao có noãn các, phồng theo tu trúc, phong cách tú lệ miền nam, giống đình mà không phải đình, giống các mà không phải các, rèm buông ba phía.

Ngôn Phi Ly đi theo hần, thấy trên thạch bàn bày vài món ăn, hai bát hai đôi đũa, bên cạnh còn một bình rượu nóng.

Bắc Đường Ngạo ngồi xuống, chỉ chỉ chiếc ghế trước mặt, nói: “Cơm tối không thấy người ăn mấy mới bảo bọn họ chuẩn bị chút thức nhắm, người ăn một ít đi.”

Ngôn Phi Ly im lặng ngồi xuống, nhìn món ăn đơn giản trên bàn, rất hợp với khẩu vị của mình, không khỏi bách cảm giao tập (1). Y chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày được gặp lại Bắc Đường Ngạo và Ly nhi, hơn nữa còn đột ngột tới như vậy, khiến người ta phải bất ngờ, giờ vẫn chẳng có chút cảm giác thật.

(1) bách cảm giao tập: trăm mối cảm xúc ngổn ngan (QT).

“Môn chủ, người sớm biết ta ở chỗ mã tràng?”

“Lẽ nào người thực sự cho rằng ta không còn quan tâm tới người nữa?”

Ngôn Phi Ly không biết phải nói gì.

Bắc Đường Ngạo rót cho y một ly rượu. “Nếu ta không tìm người, người vĩnh viễn cũng không quay lại, phải không?”

“Vì sao muốn tìm ta?”

“Vì sao không tìm người?”

Ngôn Phi Ly bị đôi mắt thâm u khó dò của hần nhìn không nói nổi. Chậm rãi uống cạn ly rượu, hồi lâu mới chậm rãi đáp: “Ta ở lại, sẽ chỉ làm đại gia khó xử. Nếu không thì, quan hệ giữa chúng ta... là cái gì?”

Khóe môi Bắc Đường Ngạo nhếch lên: “Người cuối cùng cũng hỏi ra miệng. Ta đã nghĩ người sẽ không hỏi.”

“Không nói, không có nghĩa là không nghĩ.” Ngôn Phi Ly cúi thấp đầu, xoay xoay ly rượu trong tay.

Bắc Đường Ngạo lại rót cho y thêm một chén, động tác thật ưu nhã mà tự nhiên. “Phi Ly, quan hệ giữa chúng ta quả thật không thể rạch rời. Hiện tại muốn rõ ràng, quá khó. Muốn cắt đứt, quá muộn.”

Ngôn Phi Ly giương mắt lên, trông thấy hần đang nhìn noãn các ngoài mặt hồ, diện vô biểu tình, chẳng biết đang nghĩ gì.

“Môn chủ, người tìm được ta từ khi nào?” Lặng yên một lát, Ngôn Phi Ly hỏi.

“Sau khi người đi ba tháng, hành tung của người đã bị ta nắm được. Người nhận được tin từ các bằng hữu cũ của môn, biết ta ngầm đồng ý cho người ly khai, tên cũng gạch khỏi danh sách Thiên Môn, phải không? Không muốn ta tìm người?”

“Môn chủ nhất lý vạn ky (2), sự vụ bề bộn, sao có thời gian tới tìm ta? Mà vì sao lại muốn tìm ta?”

(2) nhất lý vạn ky: Xuất xứ Thượng thư Cao Đào Môt: “Căng căng nghiệp nghiệp, nhất nhật nhị nhật vạn ky.” Hán thư. Bách quan công khanh biểu thượng: “Tương quốc, thừa tương, giai tần quan, kim ấn tử thụ, chương thừa thiên tử trợ lý vạn ky – ý chỉ hàng ngày phải xử lý nhiều công việc khó khăn, rất bận rộn, đồng nghĩa còn có cụm từ: thức khuya dậy sớm, toàn lực ứng phó) (Doanh Doanh’s danmei world)

Bắc Đường Ngạo nheo mắt: “Người nghĩ người trong lòng ta không có phân lượng như thế?”

Ngôn Phi Ly gượng cười. Y đương nhiên biết mình ở trong lòng môn chủ cũng có chút phân lượng, nhưng không hy vọng phân lượng này nặng. Không phải y coi nhẹ bản thân, mà y không mong nhận được quá nhiều cảm tình của Bắc Đường Ngạo. Bởi vì y cũng là một nam nhân, hiểu nam nhân ngoài tình cảm, còn muốn rất nhiều thứ khác. Bắc Đường Ngạo có gia đình, có sự nghiệp, lưng đeo trách nhiệm, nắm giữ quyền lực, tình lực đã bị phân tán rất nhiều, mình thực sự không tính toán chi. Chỉ ít chỉ cần có Ly nhi, hần sẽ không quên bên cạnh đã từng có một người tên Ngôn Phi Ly.

Bắc Đường Ngạo thấy y im lặng không nói, trong lòng buồn bực, đặt ly rượu trong tay xuống, trầm ngâm nhìn y.

Bóng đêm đã bao trùm khắp không gian, bốn phía tĩnh lặng, chỉ có hai người ngồi đối diện nhau, bầu không khí ám muội và nhân thần thâm trầm của hắc khiến Ngôn Phi Ly hơi hoảng hốt. Nhớ tới chuyện phát sinh trên thảo nguyên ban sáng, càng thấp thỏm không yên.

“Môn chủ, hôm nay muộn rồi, có chuyện gì để ngày mai hãy nói.”

Bắc Đường Ngạo vẫn phớt lờ, chỉ hỏi: “Biệt viện này người đã tới từ trước. Khi nào nhỉ?”

Ngôn Phi Ly bất đắc dĩ đáp: “Là khi người thần công đại thành được một năm.”

“Nga, đúng vậy!” Bắc Đường Ngạo vỗ tay một cái: “Lúc đó người theo ta về tham gia lễ thừa vị. Sau đó quá nhân hạ ở trong phủ, ta mới mang người đến đây đi săn.” Nghĩ một lát, lại hỏi: “Đã mười năm chưa?”

“Rồi.”

“Năm tháng trôi đi a.” Bắc Đường Ngạo cảm khái một tiếng. Hắc rất ít đa sầu đa cảm, nhưng lại thở dài thành tiếng thanh sầu.

Ngôn Phi Ly bị hắc khơi dậy tâm sự, những chuyện ngày xưa chợt hiện về. Đương niên y cũng từng bởi hắc uống rượu dưới trăng thế này, cũng không phải dưới thân phận đáng xấu hổ như hôm nay. Khi đó thiếu niên lãnh diễm thẳng mai, thanh lẫm như nguyệt, trong mắt y, là cao không với được. Giờ đây, cũng chẳng phải là... ái nhân?

Bắc Đường Ngạo đột nhiên đến gần, cầm lấy tay y, ghé vào tai y nói nhỏ: “Phi Ly, những lời ban sáng ta nói với người, còn nhớ không?”

Tay Ngôn Phi Ly run lên, rượu trong chén sóng sánh, tràn ra cả tay, chậm rãi chảy xuống. Muốn đẩy hắc ra, không ngờ phát hiện mình không thể động, kinh hãi không thôi.

“Môn chủ?!”

“Ta biết, người lúc nào cũng cố chấp, cho nên cố ý chuẩn bị Túy Vô Ưu này cho người.” Bắc Đường Ngạo mỉm cười, nắm tay y thật chặt. “Chúng ta đã cùng đi mười năm, thật mau a. Mười năm nay, không biết qua đi thế nào nhỉ?”

“Xoảng” một tiếng, ly rượu thúy ngọc trong tay Ngôn Phi Ly rơi xuống, vỡ tan trên đất. Bắc Đường Ngạo vươn tay, đỡ lấy thân thể mềm yếu vào lòng, vẫn cười: “Người biết mà, ta đã nói, chắc chắn sẽ làm!”

76. Chương 76

Bắc Đường Ngạo ôm lấy Ngôn Phi Ly, đi ra khỏi noãn các, đi tới ngọ thất sớm đã chuẩn bị, đưa y vào giường.

“Môn chủ, người, người...” Mặt Ngôn Phi Ly đỏ bừng, cũng không còn khí lực, trừng mắt nhìn hắc, từng thứ từng thứ, chậm rãi rời y vật của mình.

“Phi Ly, người quá coi thường chính người, cũng quá coi thường ta. Ta biết, nếu ta thực sự muốn, người sẽ không thể không cho ta. Nhưng người lại chưa từng cầu xin ta.” Hai tay Bắc Đường Ngạo vừa giúp y thoát y, vừa từ từ chạy dọc thân thể y, lướt qua bờ ngực kiên mỹ, cơ bụng khỏe khoắn, kích thích mẫn cảm của y.

“Phi Ly, có lúc ta thấy rất lạ, người chẳng lẽ chưa từng ham muốn? Đã nhiều năm như thế, hài tử cũng đã có, người cái gì cũng chưa từng cầu xin ta, chỉ thích đợi. Duy nhất một lần làm trái với mệnh lệnh của ta, cư nhiên ly khai ta. Ta lúc đầu rất tức giận, nhưng khi đã nguôi ngoai, minh bạch, người không tới tìm ta, ta phải tới gặp người. Nhưng hôm nay, người thấy ta còn dám muốn chạy...”

Bắc Đường Ngạo móc ra một bình sứ chẳng biết lấy được từ đâu, đổ một ít dịch thể màu trắng, mặt mang đậm vẻ tà mị, mi dài nhướng lên, mỉm cười, đưa tay xuống tiết khớp của y.

“Biết rõ rằng ta sẽ tức giận mà ngươi vẫn muốn chạy, cho nên bây giờ ta phải phạt ngươi. Đừng có trách ta đấy.” Nói rồi, cởi hẳn cái thứ che chắn cuối cùng của y ra, chậm rãi đưa tay ra sau u huyết.

Thần sắc Ngôn Phi Ly không thể tốt được, đã hiểu đại khái đó không phải là thứ gì tốt, vừa vội vừa tức. Toàn thân y lúc này xích lôa trước mặt Bắc Đường Ngạo, bị con ngươi thâm trầm của hắn nhìn không xót tấc nào. Mà đây có phải là lần đầu tiên y đối mặt với hắn như thế này đâu. Thế nhưng, việc làm y khó chịu chính là bị đưa cái gì đó vào người.

Bắc Đường Ngạo tinh tế bôi thứ dịch thể kia vào nội bích của y, lúc đầu còn nông, càng về sau lại càng thâm nhập, hết cả chiều dài một ngón tay.

Ngôn Phi Ly vô pháp phản kháng, toàn thân đều vô lực. Hậu huyết theo phản xạ lại co rút, nuốt hết được vật. Nơi đó của y so với thường nhân mất cảm hơn, lúc này hết rượu lại đến thuốc, cảm giác cương rất mau. Chẳng cần hỏi cũng biết là gì rồi.

Cảm giác tê dại đầy kỳ quái, chốc lát truyền khắp cơ thể, gây nên một trận rung mình. Cả người Ngôn Phi Ly không thể kiềm nén nổi hơi nóng, nhu cầu ham muốn dần dần từ hậu diện truyền lại, khiến y khó chịu mà cuộn mình trên giường.

“Ngươi, ngươi dám cho ta dùng thứ này...” Ngôn Phi Ly khàn giọng thở hắt, con ngươi dấy lên sắc lửa, nhưng vẫn cố đè nén.

Bắc Đường Ngạo cởi y phục của mình, đi đến ôm y, đôi môi đỏ liếm diễm nhẹ hôn mi mắt y, rồi hôn đến mắt, đến gò má, xuống đến quai hàm... Nhưng không chạm vào môi y.

“Ai bảo ngươi chưa từng chủ động. Ta nếu dùng vũ lực, chẳng phải sẽ mất hết cả lạc thú sao? Phi Ly, đoán ra vì sao ta phạt ngươi chưa?” Bắc Đường Ngạo vô cùng hào hứng mà ôm lấy mặt y, không ngừng khiêu khích, cũng không chạm vào những nơi y đang đói khát.

Ngôn Phi Ly bị hắn hành đến muốn chết, khô nóng hết cả người. Biết con người này hận nhất kẻ khác trái lệnh hắn. Không nói đến chuyện ba năm trước mình bắt cáo nhi biệt, chỉ chuyện hôm nay cũng đủ khiến hắn bức mình rồi. Lại không ngờ, hắn sẽ làm ra cái loại sự tình này.

Cái người này, đã lớn tuổi rồi, vẫn còn trẻ con thế hử?

Trong đầu Ngôn Phi Ly rối tinh, lòng vừa yêu vừa hận, xấu hổ buồn bức cực kỳ.

“Phi Ly, đừng nhẫn như thế, ta không thích. Nhịn không được thì cầu ta, ta sẽ thỏa mãn ngươi.” Bắc Đường Ngạo cầm lấy dục vọng của y, chậm rãi đùa nghịch, ghé vào lỗ tai y mà hà hơi.

Ngôn Phi Ly tựa hẳn vào hắn, cơ hồ đã không nhẫn nổi nữa mà phải rên rỉ. Nhưng so với dục vọng sung huyết đang dần đứng thẳng lên kia, u huyết phía sau còn ngứa ngáy hơn, khiến y chịu không nổi, hận không có vật nào có thể hảo hảo khuấy động thống khoái một phen.

Khi phân thân của y muốn đạt cao trào lắm rồi, Bắc Đường Ngạo lại đột nhiên dừng tay, từ từ lướt đến an ủi hậu huyết y.

“Ngô...” Ham muốn trước sau đều bị kìm hãm, Ngôn Phi Ly gần như sắp sụp đến nơi. Y biết hắn cố tình giày vò mình, y không muốn nhận thua trước mặt hắn. Nhưng chống cự một hồi, cuối cùng không chịu nổi, muốn vươn tay tự giải quyết thứ đang đứng thẳng lên kia, lại bị Bắc Đường Ngạo ngăn lại.

“Không, đừng mà, Khiêm Chi...”

Bắc Đường Ngạo bật cười nhẹ: “Không chịu nổi sao? Phi Ly, cầu ta a...”

Tay hắn vuốt ve vùng cận hậu huyết, nhẹ ấn, lúc chọc ghẹo mà đi vào chốc lát, nhưng lúc y khó chịu mà co rút lại thu tay về.

Ngôn Phi Ly đầu đầy mồ hôi, cắn chặt môi. Mị huyết sớm đã bị hắn khiêu khích dần rộng ra, cơ khát khó nhịn mà mở khép, chờ đợi sự tiến nhập của hắn. Nhưng phân thân Bắc Đường Ngạo chỉ dừng ở móng y mà thôi, lần nữa không chịu cho y.

Bắc Đường Ngạo nắm tay y, không cho y tự an ủi, cũng không cho y phóng xuất, khiến mặt được kia cứ ăn mòn y. Nhìn khuôn mặt anh tuấn của y nhiễm sắc tình dục, rõ ràng đang bị dục hỏa thiêu đốt, vẫn quật cường không chịu thua, lòng hấn vừa yêu vừa hận.

“Phi Ly, cầu ta khó vậy sao? Chẳng lẽ ngươi không nhớ những ngày chúng ta ở ôn tuyền ư?”

Ngôn Phi Ly nghe vậy, trong lòng khẽ động, hơi quay đầu đi, thâm tâm lại mong mỗi vĩnh viễn kiếp này được nhập vào đôi mắt của hấn. Hai năm nay, mỗi khi mộng, y đều mộng về ngày hai người tại nơi núi sâu biên cảnh Việt quốc, ba ngày ngắn ngủi, chính là hạnh phúc một đời này y sở hữu.

“Cầu ta...” Bắc Đường Ngạo khàn khàn nói khẽ, môi dán lên môi y, con ngươi không cho phép bỏ lỡ thâm tình mình chờ mong.

“Khiêm Chi...” Lòng Ngôn Phi Ly run lên, nơi nào đó ở đáy tâm mở rộng ra, nhu tình bị lý trí giam giữ cuộn trào mãnh liệt. Y xoay người lại, yếu ớt nằm trên cánh tay hấn, thanh âm run rẩy: “Xin ngươi...”

Bắc Đường Ngạo tựa như thở phào nhẹ nhõm, tuyệt điểm mà cười, hôn lên đôi môi y, ái ngữ nỉ non...

“Ta yêu ngươi, Phi Ly...”

77. Chương 77

Thật dài, thật sâu, nụ hôn thực nóng bỏng, như đoạt hết khí tức của cả hai.

Toàn thân Ngôn Phi Ly xụi lơ, cả người lầy lết, chẳng biết lấy đâu ra sức lực, chăm chú ôm lấy Bắc Đường Ngạo.

“Khiêm Chi, ngươi vừa nói gì? Lặp lại lần nữa đi.”

Bắc Đường Ngạo khẽ cười: “Đêm còn dài, từ từ sẽ nói cho ngươi.” Động thân mạnh một cái, phân thân cuối cùng cũng tiến nhập vào huyết khẩu đã chờ đợi từ lâu.

“A...” Ngôn Phi Ly không kịp ý thức, cúi đầu kêu một tiếng.

“Ngươi vật chặt thật...” Bắc Đường Ngạo thở dài, không hề kiềm nén dục vọng hùng hực của mình, gấn kết thật sâu cùng y.

Đầu óc Ngôn Phi Ly choáng váng, cổ nén rên rỉ, vô lực mà bắt lấy bờ vai hấn.

Hấn vừa nãy, vừa nãy nói gì vậy...? Hấn nói, hấn... yêu ta?

Không thể tin được, có phải nghe nhầm không? Ta chưa từng, chưa hề hy vọng...

Yêu...

Ngôn Phi Ly cảm thấy máu trong người đang bị đun sôi. Bắc Đường Ngạo hung hăng va chạm trong cơ thể y, nhưng vẫn chưa đủ thỏa mãn. Bắc Đường Ngạo tựa như biết hấn đang nghĩ gì, ôm mạnh y xoay người, khiến y ngồi lên trên hấn, không ngừng tiến sâu.

“A—” Tiếng rên của Ngôn Phi Ly cuối cùng cũng bật ra, hậu huyết không ngừng co rút. Khoái cảm cực hạn cuộn trào mãnh liệt, kéo tới, hai tay bám chặt lấy vai Bắc Đường Ngạo.

Mười hai năm.

Từ lần đầu tiên gặp Bắc Đường Ngạo, từ lúc y mới phải lòng hấn đến bây giờ, đã tròn mười hai năm đăng đẳng.

Mười hai năm, ngày tư đêm tưởng, hồn khiến mộng tỏa, tâm trí chỉ duy một người. Vừa nãy chính hấn bên tai mình, ái ngữ khiến y đảo lộn. Tình cảm lặng lẽ chôn giấu suốt mười hai năm nay, cuối cùng đã có hồi báo. Mọi cực khổ đau đớn trước kia, những mâu thuẫn và lưỡng lự, thoáng cái tan thành mây khói. Dù ngày mai tỉnh lại chỉ là một giấc mộng, đời này cũng đáng.

“Hò... Phi Ly... Phi Ly...” Bắc Đường Ngạo bị nơi nóng ẩm và căng chặt kia khơi mào dục hỏa. Ba năm nhưng nhớ, bây giờ thoát ra thành mấy lời xưa cũ, mượn sự đụng chạm thể xác để nói ra. Trước đây hấn

không biết, mình cũng sẽ có lúc tình dục dữ dội thế này, nhưng chỉ với y, bản năng thân thể chỉ cần khiêu khích là lúc nào cũng dễ dàng bốc lên, chôn vùi lý trí thật đơn giản.

“A...”

Sau một lần đích nhập và co rút dữ dội, cả hai cùng đạt cao trào. Dịch thể nồng rục thoát ra, tản mẫn ở nội bích Ngôn Phi Ly.

Bắc Đường Ngạo ôm lấy thân thể mềm mại ngã vào lòng hắn, nhẹ hôn hai gò má y, trông thấy những giọt mồ hôi tẩm ướt tóc đen còn lẫn vài sợi bạc, không khỏi nổi lên yêu thương.

“Phi Ly, mấy năm nay người chịu khổ rồi.”

Ngôn Phi Ly như chẳng nghe thấy hắn nói gì, lười động. Nhất định là bởi vẫn chưa tỉnh táo lại, sợ y chưa dư thừa khí lực sao. Chỉ nhắm mắt nằm bên cạnh hắn, thở dốc.

“Mệt không?” Bắc Đường Ngạo khẽ hỏi.

“... Nói lại đi...”

“Nói gì?”

Thanh âm của Ngôn Phi Ly thực nhẹ, như ngày thường, nhưng khi y chậm rãi mở mắt, lại là sự chờ mong vô vãn.

“Lời vừa rồi...”

Bắc Đường Ngạo minh bạch, không khỏi cười ôn nhu, dán môi lên môi y, hơi thở ấm áp mà dung hợp cả hai. Hắn nói thực chậm: “Ta yêu người, Phi Ly.”

Ngôn Phi Ly ngây ngốc nhìn chăm chú, một lớp sương dày phủ lên đôi con ngươi, lại chậm rãi nhắm mắt. Hai tay vẫn ôm lấy vai hắn, khẽ run.

Bắc Đường Ngạo hôn lấy lệ tràn khóe mi. Vị đạo đắng chát, tựa như áp lực đã theo y nhiều năm.

“Ngày ấy ta muốn người chặt đứt nghiệt tình, lại không nghĩ mình sớm đã bị giam hãm trong đó. Ta cho người ba năm, cũng là cho mình ba năm. Giờ ta đã hiểu, rất rõ ràng, người có mất hứng không?”

Ngôn Phi Ly trầm tĩnh lại trong chốc lát, hoảng hốt cười: “Thật cao hứng. Giống như đang mơ.”

“Ha ha...” Bắc Đường Ngạo ôm chặt lấy y: “Có phải không ngờ, chưa tin nổi đúng không?”

“Ừ.” Ngôn Phi Ly nhớ tới lời hắn nói với Ly nhi trên thảo nguyên, cuối cùng cũng hiểu. “Người nói với ta rằng không nên coi thường mà buông xuôi.”

“Người buông hay không chẳng quan hệ tới ta, chỉ cần ở trong tay ta, ta nhất định không buông.” Bắc Đường Ngạo bá đạo mà ôn nhu nói.

Đột nhiên Ngôn Phi Ly khẽ động. Hạ thân cả hai gần sát, y động dậy thế này, phân thân bị ma sát, lập tức có phản ứng.

Giọng Bắc Đường Ngạo có chút khàn lại: “Người đang làm gì vậy?”

“Được tính... Như vẫn chưa hết...” Y lẩm bẩm.

Bắc Đường Ngạo mở to mắt, có chút hoài nghi: “Người đang mời mọc ta sao?”

Ngôn Phi Ly ngượng đỏ mặt, lúng túng đáp: “Là người hạ được quá nặng!”

Bắc Đường Ngạo ha ha cười: “Thì ra là thế. Phi Ly, ta nói sẽ thỏa mãn người mà. Người muốn thì cứ nói.”

Bất quá hắn cũng biết, Ngôn Phi Ly nhất định sẽ không đơn giản thừa nhận, vừa này thực cũng quần bách cho y, lần này sẽ không bách y nữa, phân thân lần nữa thống khoái đứng dậy tiến lên.

Một đêm này, là một gắn kết đã lâu lắm rồi, khiến cả hai đều mê say sâu sắc.

...

Tia nắng ban mai dần kéo đến, ánh rạng đông xuyên qua khung cửa sổ, chậm rãi chiếu vào.

Bắc Đường Ngạo chăm chú nhìn Ngôn Phi Ly, đang nằm bên cạnh hắn, trầm trầm ngủ, trong lòng chợt có một cảm giác an tâm đến khó hiểu.

Tinh tế ngắm khuôn mặt y. Ba năm qua đã mang đến cho y biết bao đổi thay. Y chỉ sinh sống an ổn quanh mã tràng, phong xuy nhật sái (*), da dẻ cũng trở nên thô ráp, cũng đen đi. Nhưng sinh hoạt điều độ giúp sức khỏe của y tốt lên rất nhiều. Hơn hẳn cái lúc ly khai năm ấy, bệnh căn trong người y tựa hồ có chút khởi sắc mà thôi. Khuôn mặt gầy hơn trước một chút, nhưng càng rõ thêm đường nét. Về anh tuần trước kia nhiễm thêm thần thái chín chắn.

(*) phong xuy nhật sái: gió thổi, ngày phơi nắng (QT).

Lúc Bắc Đường Ngạo đang chăm chú nhìn, chợt thấy lông mày y khẽ run, hô hấp biến đổi, biết y sắp tỉnh. Đột nhiên linh cơ, nhắm mắt lại, điều chỉnh nhịp thở, giả vờ vẫn ngủ say.

78. Chương 78

Ngôn Phi Ly chậm rãi mở mắt, trông thấy đỉnh giường xa lạ, nháy mắt có chút hoảng hốt, chẳng biết mình đang ở đâu. Nhưng rất nhanh, ký ức đêm qua như thủy triều lên, khiến y lập tức thanh tỉnh.

Quay đầu nhìn, khuôn mặt trầm ngủ của Bắc Đường Ngạo ngay bên. Ngôn Phi Ly ngơ ngác mà chăm chú nhìn khuôn mặt như phù dung thu nguyệt này, lòng bách cảm giao tập.

Mộng tưởng mà mình theo đuổi nhiều năm nay, cuối cùng cũng có một ngày thành hiện thực. Giấc mộng thật đẹp, đẹp đến nỗi khiến người ta cảm thấy không phải sự thực.

Ngôn Phi Ly nhẹ vươn tay, từ tóc mai hắn, lướt qua thái dương, khuôn mặt, mũi, chậm rãi mơn trớn cả đôi môi đỏ mọng, nhưng chỉ hơi cách cách một chút, không dám chạm thực. Không biết có phải sợ đánh thức người đang ngủ say không, có lẽ vẫn sợ đây chỉ là giấc mộng Nam Kha.

Ngôn Phi Ly nhìn hồi lâu, cúi đầu thở dài, đang muốn thu tay về, lại bị hắn bắt lại.

“Người tỉnh à?!” Ngôn Phi Ly thoáng giật mình.

Lông mi Bắc Đường Ngạo rủ xuống, mi mỏng rung rung, như chiếc quạt nhỏ, vừa dày vừa dài lại vừa cong.

Ngôn Phi Ly trông đến mê mẩn, y gơ tay, chạm vào mi mắt dài của hắn, nơi đang che khuất đôi con ngươi thâm như u đàm.

“Sao lại thờ dài?”

Ngôn Phi Ly hơi sững sốt: “Không có gì.”

“Phi Ly, đừng đáp có lệ với ta.”

Ngôn Phi Ly cười: “Thật không có gì mà.”

Bắc Đường Ngạo không giận, nhưng nhãn thần kia rõ ràng là không tin. Ngôn Phi Ly lại quay đầu, nhìn ra sắc trời ngoài khung cửa, lẩm nhẩm: “Không biết giờ giờ gì rồi?”

Bắc Đường Ngạo biết y không muốn nói. Người này là vậy, tâm sự lúc nào cũng thích để trong lòng. Bản thân dù đã nói với y rất nhiều, nhưng y vẫn không đổi. Bất quá bản thân cũng không thể mong y chốc lát đã thả lỏng tinh thần, việc gì đến sẽ đến vậy.

“Nhanh thật, sắp đến giờ Ly nhi rời giường rồi.”

“Sớm vậy sao?” Ngôn Phi Ly giật mình.

“Ân. Nó muốn luyện công.” Bắc Đường Ngạo thấy hai hàng lông mày y cau vào, lộ vẻ phản đối, bèn cười: “Người không cần lo lắng. Tinh lực con rất sung mãn, để nó ngủ nhiều thêm chưa chắc nó đã chịu.”

Ngôn Phi Ly nghe vậy, có chút nhẹ người, muốn ngồi dậy, nhưng cảm thấy cả người đều bủn rủn vô lực, nhất là từ phần eo trở xuống, giống như sắp rụng vậy, mỗi nhử. Không khỏi hừ một tiếng, lại ngã trở lại.

Bắc Đường Ngạo thấy vậy, nhin cười không được, lập tức lại có chút tiếc thương, vội vàng giúp y nằm xuống. Minh mặc y phục, xuống gọi phó dịch, giao việc. Lại quay lại nội thất, thấy Ngôn Phi Ly đưa lưng về phía hắn.

Bắc Đường Ngạo cởi giày lên giường, hai tay đặt vào thắt lưng y, nhẹ giúp y xoa bóp.

“Người vừa làm gì hả?” Ngôn Phi Ly hỏi.

“Chuẩn bị dục thất cho người.”

“Có người biết ta ở đây?” Ngôn Phi Ly có chút kinh hoảng, lập tức quay lại.

“Người yên tâm, không kẻ nào lăm miệng đâu.” Bắc Đường Ngạo nhàn nhạt đáp, mi đầu nhẹ chau. Hắn trông thấy giữa hai chân Ngôn Phi Ly vẫn lưu lại dấu vết tình cảm đêm qua, những vết tích này từ giữa hai chân y lan xuống giường, làm ẩm một mảng lớn, thậm chí sâu bên đùi trong vẫn còn ướt. Hắn nhớ tới những lời Thu Diệp Nguyên nói với mình năm đó.

Từ lúc biết y yêu mình rất sâu đậm, xúc động không thôi, nhưng thân thể lại không thích hợp thụ thai, cho nên sau khi tự tại ở Hoa Thành, khi giao hợp hắn đều phi thường chú ý, không để tình dịch lại trong cơ thể y. Nhưng thực đêm qua, hai người chia ly đã lâu mới gặp lại, quả là tình nan, quên bống mất chuyện này, giờ mới nhớ ra, cũng không biết...

“Xảy ra chuyện gì sao?” Ngôn Phi Ly thấy thần sắc hắn khác thường, kỳ quái hỏi.

“Không, không có gì.” Bắc Đường Ngạo mỉm cười với y. Năm đó Thu Diệp Nguyên cũng nói cho Ngôn Phi Ly cách tự phòng thai, hắn cũng không rõ. Lúc này nói cho y cũng chẳng có tác dụng gì rồi.

Bắc Đường Ngạo ôm lấy y, Ngôn Phi Ly khẽ quát: “Người làm gì a?!”

“Đưa người đi tắm.”

“Không cần, ta tự đi.”

Bắc Đường Ngạo lắc đầu, than: “Người đúng là không học được tí khôn nào.”

Ngôn Phi Ly không để ý đến hắn, đẩy tay hắn ra, tự mặc y phục đứng dậy. Nhưng chân như vô lực, eo đau muốn nứt, chậm bước hai bước đầu đã đầy mồ hôi.

Bắc Đường Ngạo không nhìn nổi, đi qua ôm lấy y, không nói nhiều mà đi vào dục thất.

Dục trì đã đổ đầy nước. Đậu tắm, hương du, khăn và y vật sạch sẽ đã được chuẩn bị, đặt ở bên.

Bắc Đường Ngạo cởi sạch quần áo mình và Ngôn Phi Ly, cùng bước vào dục trì.

79. Chương 79

Toàn thân Ngôn Phi Ly rã rời. Mặc dù được tính đã qua, nhưng vẫn không có tí sức lực nào. Ngập mình trong nước, nhiệt khí len vào từng lỗ chân lông, cơ thể thả lỏng, lại vẫn thấy hai tay Bắc Đường Ngạo đang xoa bóp phần thắt lưng mỗi nhừ của mình, thật thoải mái.

Bắc Đường Ngạo dịu dàng lau rửa cho y, xoa dịu sự mệt mỏi, đợi y dần thả lỏng, ngón tay tinh xảo theo nước, thuận lợi đi vào giữa hai chân y, nhẹ nhàng chui vào cơ thể y.

Ngôn Phi Ly vốn đang thư thái, giờ giật mình.

“Khiêm Chi, người làm gì vậy?”

“Giúp người rửa ráy.”

“Chuyện này... Ta tự làm được.”

“Không! Người úp sấp lại đi!” Bắc Đường Ngạo đè y lại, cẩn thận gỡ nhẹ. Nơi mẫn cảm của Ngôn Phi Ly co rút, cơ thịt thít chặt, bạch trọc nhanh chóng trào ra khỏi giữa hai chân y.

Chuyện riêng tư này, lần đầu tiên Ngôn Phi Ly được Bắc Đường Ngạo làm cho, mặt không khỏi đỏ lên.

Rửa xong, Bắc Đường Ngạo nói: “Không bị thương chỗ nào. Phi Ly, chỗ này của người thực diệu dụng.” Nói rồi, ngón tay lại tiếp tục trêu chọc.

“Ngô...” Ngón Phi Ly thấy lời kia thật đáng thẹn, nhưng chẳng biết làm gì, lại mơ hồ có chút cao hứng. Bị hấn chạm vào như vậy, không khỏi thoát tiếng rên rỉ, kinh ngạc phát hiện dục vọng hình như lại bị thổi bùng, vội vã tránh tránh né né.

Bắc Đường Ngạo nghe tiếng hừ nhẹ của y, nhìn phản ứng, biết y đã động tình, liền tiến đến ôm lấy, ma sát hạ thân y.

“Ách... Khiêm Chi...” Thân thể Ngón Phi Ly vô cùng mẫn cảm với hấn, tình dục kiểu này sớm đã gần bó, được bồi dưỡng bởi hai người. Tay hấn linh hoạt trở giảo (quấy), sao y có thể chịu được.

Bắc Đường Ngạo sớm xung động, tiếng gọi khẽ của Ngón Phi Ly lọt vào tai, như lời mời gọi. Biết một trận đêm qua khiến y hết sức mệt mỏi, mới rút tay ra, ôn nhu bài khai hai chân y, để y tựa vào thành trì, đỡ lưng y, chậm rãi tiến vào u huyết vẫn chưa thu hợp tất cả.

Lúc này, Bắc Đường Ngạo hết sức dịu dàng. Hai người cùng ở giữa gợn nước, nhẹ nhàng dập dờn, như đang động giữa biển khơi.

Không biết đã bao lâu trôi qua, lần này thật an tĩnh, ôn nhu, Ngón Phi Ly khó tránh mệt mỏi, trầm trầm vào mộng đẹp. Ngay cả lúc Bắc Đường Ngạo giúp y rửa ráy sạch sẽ, ôm về ngọa thất cũng không biết.

Ngủ cũng không biết đến lúc nào, Ngón Phi Ly khoan thai chuyển tỉnh.

“Nghĩa phụ. Nghĩa phụ?”

Ngón Phi Ly mở mắt, trông thấy Bắc Đường Diệu Nhật ghé lại bên giường, gương đôi mắt đen láy xinh đẹp nhìn y.

“Ly nhi.” Ngón Phi Ly mỉm cười.

Diệu Nhật thấy y đã tỉnh, hưng phấn mà liên thoáng. “Nghĩa phụ làm biếng, mãi không chịu rời giường.”

“Nghĩa phụ ngủ quên.” Ngón Phi Ly vỗ vỗ đầu, thấy con đã thay trang phục, bèn hỏi: “Sáng sớm con làm gì?”

“Ta đi luyện công. Luyện công xong, phụ vương mang ta đi kỵ mã.” Diệu Nhật bò lên giường, nằm trong lòng Ngón Phi Ly. “Ta muốn gọi nghĩa phụ, nhưng phụ vương không cho ta đánh thức người, ta đành ở đây chờ.”

Ngón Phi Ly ôm lấy nó, cũng không nhịn nổi, hôn lên khuôn mặt nộn nộn của nó. Diệu Nhật không để ý, chỉ nói: “Nghĩa phụ mau rời giường, nên dùng cơm trưa rồi.”

“Hảo.” Ngón Phi Ly ngồi dậy, toàn thân vẫn đau nhức, thấy mình mặc một chiếc áo đơn, chắc là Bắc Đường Ngạo thay cho, lòng thâm ẩm áp.

Chậm rãi mặc y vật, Diệu Nhật ngoan ngoãn ngồi chờ ở bên. Ngón Phi Ly quay đầu, thấy khuôn mặt nhỏ toàn vẻ tín nhiệm và nương tựa, lại uất ức.

Bắc Đường Ngạo đẩy cửa vào, thấy Ngón Phi Ly đã dậy, hòa nhã nói: “Tỉnh chưa.”

“Ân.” Ngón Phi Ly nhớ tới đêm qua vô độ thỏa thích, có chút ngượng ngùng, nhưng lập tức thần nhiên. Hai người đã qua biết bao nhiêu mưa gió, còn phải để tâm chi nữa. Huống hồ bên cạnh còn có một tiểu nhân nhi mang huyết mạch của cả hai.

Bắc Đường Diệu Nhật kéo tay Ngón Phi Ly, “Nghĩa phụ, đi thôi. Chúng ta đi ăn cơm.”

Bắc Đường Ngạo nắm lấy bàn tay còn lại của con, hai người mỗi người nắm một tay bé, kéo bé đi, ra khỏi cửa.

Bên ngoài, chính ngọ ngày xuân, dương quang phơi phơi!

Diêu Kinh, Bắc Đường vương phủ, sâu trong phủ viện, Phật đường.

Một tiểu nam hài mặc chiếc áo nhỏ nguyệt sắc, cúi đầu quỳ trước Phật tượng. Cái đầu nhỏ cúi xuống, lộ ra chiếc cổ bé xíu non mịn.

Nó đã quỳ rất lâu rồi, đến nỗi miếng lót cũng phải mềm, xương đùi của hài đồng còn yếu ớt, bị dày vò như thế này thật lâu. Nhưng nó động cũng không dám động, nước mắt sớm đã cạn trên khuôn mặt ngây thơ mình diễm.

80. Chương 80

Một ma ma đi qua cổng, trông thấy bóng dáng gầy yếu của đứa nhỏ, đang trầm túc (“trầm” trong trầm lắng, “túc” trong nghiêm túc) trước Phật đường mà động lòng. Nhưng cũng không dám trái lệnh của vương phi, chỉ khẽ thở dài, yên lặng rời đi.

“Người đã biết sai chưa?” Không biết đã bao lâu, Lâm Yên Yên một thân tố trang, thanh nhã khoan thai được nha hoàn dìu đến, lạnh lùng hỏi.

Hài tử kia ngẩng lên, dù còn lộ vẻ non nớt, những thoáng đã thấy phong tư ngày sau trên khuôn mặt nhỏ. Thật mỹ lệ hiếm thấy, dù mới chỉ là trẻ con, đã khiến người ta phải kinh ngạc.

“Ta, ta, không, là hài nhi, hài nhi biết sai rồi.”

“Ta hỏi, người sai ở đâu?”

“Ta, hài nhi, hài như không nên ăn canh, canh thổ ca ca đưa tới...” Đôi mắt to xinh đẹp ầng ậng nước mà vẫn không dám khóc.

“Còn gì nữa?”

“Còn, còn phải, phải gọi người là mẫu phi...” Giọng nó run rẩy, không nhịn được tiếng thút thít.

Hài tử xinh đẹp như vậy, cùng lắm mới ba tuổi, dù dáng vẻ của nó có khả ái động lòng người thế nào, Lâm Yên Yên vẫn bất vì sở động, diện vô biểu tình nhìn nó.

“Vậy người là ai? Người tên gì?”

“Ta, hài nhi, hài nhi là nhị thể tử của Bắc Đường, Bắc Đường vương, hài nhi, hài nhi tên, tên là Bắc Đường Diệu Huy. Ô ô...”

Lâm Yên Yên gật đầu, nói: “Đứng lên đi.”

Bắc Đường Diệu Huy muốn đứng lên, nhưng do quỳ đã lâu, hai chân sớm tê cứng, thân thể lung lay một cái rồi ngã nhào ra đất.

“Ô ô ô... Đau...”

Một nha hoàn phía sau Lâm Yên Yên muốn đi tới đỡ lấy nó.

“Đứng lại. Để nó tự đứng lên!”

Lâm Yên Yên lạnh lùng quát nạt ta.

Bắc Đường Diệu Huy nằm úp sấp trên nền đất lạnh hồi lâu, tứ chi tê cứng không thể đứng được, đau đớn cứng đờ, nhưng không dám cãi lời mẫu thân, giãy giụa một lát, chậm rãi bò lên, khuôn mặt đỏ bừng vì khóc.

“Được rồi, đừng khóc nữa.” Lâm Yên Yên thấy nó đã ngoan ngoãn nghe lời, thả lỏng cơ mặt, phân phó nha hoàn phía sau: “Đưa nhị thể tử đi nghỉ, nếu đói thì chuẩn bị chút đồ ăn.”

“Vâng.”

Lâm Yên Yên xoay người ly khia, không liếc hài tử kia thêm chút nào.

Tiểu nha hoàn vội vàng đi đến đỡ lấy thân thể nhỏ sấp ngã. “Nhị thể tử, nô tỳ mang người trở về nghỉ.”

“Ô ô ô... Tú Nhi, ca ca, ca ca sao vẫn chưa về? Ô ô...”

“Chuyện này...” Tiểu nha hoàn kỳ thật cũng không biết nói thế nào, đành phải an ủi: “Thế tử sẽ chóng trở lại, nhị thể tử đừng lo.”

Bắc Đường Diệu Huy nghe vậy, khóc càng thêm thương tâm, nức nở mà được tiểu nha hoàn ôm lấy, đưa về nơi ở của nó.

Biệt viện ngoại ô, một nhà ba người đang dùng tiệc. Buổi chiều, tinh lực Diệu Nhật rất dồi dào, còn muốn đi săn thú trên núi. Bắc Đường Ngạo nghĩ đến chuyện đêm qua, Ngôn Phi Ly vẫn còn mệt, chỉ sợ không tiện cưỡi ngựa, liền ăn mặc giản dị, dẫn nó dạo một vòng trong tiểu sơn cốc sau núi, tùy ý săn mấy con sơn tước, thỏ và mấy con thú nhỏ.

Sau khi trở về, Diệu Nhật rất hài lòng, Ngôn Phi Ly cũng dạt dào vui sướng. Lúc rảnh rỗi, tìm người gửi cho Lưu Thất một tín nhi, nói mình sẽ ở đây vài ngày, không cần gã phải lo.

Mấy ngày sau đó, Bắc Đường Ngạo và Ngôn Phi Ly mang theo Ly nhi đi quanh vùng ngoại ô, cả mấy địa danh thú vị chung quanh cũng qua. Ngôn Phi Ly và nhi tử như hình với bóng, tình cảm càng lúc càng sâu đậm.

“Phụ vương, bao giờ chúng ta về vương phủ?” Một hôm, sau tiệc, Bắc Đường Diệu Nhật đột nhiên hỏi.

“Sao vậy? Nhật nhi muốn về nhà à?”

“Không phải.” Diệu Nhật tuổi còn nhỏ, sinh hoạt ở biệt viện xa kinh thành này rất tự tại, khả dĩ tùy ý chơi đùa, vương phủ có rất nhiều quy củ sao sánh bằng, đương nhiên không muốn quay về.

“Vậy ngươi hỏi làm gì? Cùng phụ vương ở đây mấy ngày không tốt sao?”

Ngôn Phi Ly ở bên thấy Diệu Nhật khó nói, bèn hỏi: “Ly nhi nhớ ai sao?”

Diệu Nhật suy nghĩ một chút, thản nhiên nói với nghĩa phụ: “Ta nhớ đến Huy nhi. Huy nhi nếu cũng đến đây thì tốt.”

“Thân thể Huy nhi không khỏe, không thể tới đây.” Bắc Đường Ngạo vỗ vỗ nó, “Hơn nữa, mẫu phi ngươi còn muốn hấn chăm sóc.”

“Mẫu phi cả ngày chỉ ở Phật đường, chẳng cần ai chăm sóc cả.” Diệu Nhật tuổi tuy nhỏ, nhưng một số việc lại rành rẽ khiến người ta phải kinh ngạc.

Ngôn Phi Ly lúc đầu nghe con gọi Lâm Yên Yên là ‘mẫu phi’, trước còn có chút khó chịu, nhưng về sau, cũng thấy bình thường.

Bắc Đường Ngạo trấn an Diệu Nhật chốc lát, bảo người dẫn nó đi tập kỵ mã. Tâm tình tiểu hài tử, lát sau đã quên chuyện Huy nhi.

Bắc Đường Ngạo và Ngôn Phi Ly chậm rãi tản bộ dọc đồng cỏ.

Nhiều ngày nay hai người tình nồng ý đậm, hết như tiểu biệt thắng tân hôn, đêm nào cũng hoan hảo, hết sức triền miên. Bắc Đường Ngạo tính tình đậm bạc, vốn không phải một kẻ háo sắc, nhưng giờ hàng đêm đều ôm Ngôn Phi Ly, đến khi y mệt lử mới tha. Ngôn Phi Ly gần đây rất ngoan ngoãn với hắn, dùng chân tâm mà đáp lại, chân thành hồi báo, còn cho hắn tùy ý hưởng hết mấy tư thể hoan du hơi mất thể diện.

81. Chương 81

Bắc Đường Ngạo và Ngôn Phi Ly chậm rãi tản bộ dọc đồng cỏ.

Nhiều ngày nay hai người tình nồng ý đậm, hết như tiểu biệt thắng tân hôn, đêm nào cũng hoan hảo, hết sức triền miên. Bắc Đường Ngạo tính tình đậm bạc, vốn không phải một kẻ háo sắc, nhưng giờ hàng đêm

đều ôm Ngôn Phi Ly, đến khi y mệt lử mới tha. Ngôn Phi Ly gần đây rất ngoan ngoãn với hắn, dùng chân tâm mà đáp lại, chân thành hồi báo, còn cho hắn tùy ý hưởng hết mấy tư thể hoan du hơi mất thể diện.

Bất quá, ngày tháng càng ngọt ngào, càng khiến người ta lo lắng sẽ có một ngày kết thúc. Hôm nay, Diêu Nhật vô tình hỏi câu hỏi kia, chính là chạm vào vấn đề không muốn nhắc tới nhất trong lòng Ngôn Phi Ly.

“Khiêm Chi, người đưa Ly nhi tới đây đã mấy ngày rồi, dự định bao giờ quay về?”

“Vài ngày nữa. Sao người cũng hỏi chuyện này?”

“Dù ta không hỏi, sớm muộn cũng phải đến lúc. Mấy ngày nay người không phải thượng triều sao?”

“Lần này ta chiến thắng trở về, Hoàng thượng đã hạ lệnh cử quốc đồng khánh (*). Hơn nữa ta vẫn còn bị thương chưa khỏi, Hoàng thượng cố ý cho ta đóng cửa tĩnh dưỡng, lúc nào thượng triều thì tùy ta quyết định.”

(*) cử quốc đồng khánh: mạn phép đoán là coi như lễ quốc khánh.

Bắc Đường Ngạo bị thương vào gân mạch vùng vai, nếu là thường nhân, cánh tay đã sớm bị phế. Đơn giản là hắn tu luyện Minh Nguyệt thần công phi thường, có công hiệu tự chữa lành vết thương, cho nên khôi phục rất mau. Nhưng sau này muốn thoải mái như đương sơ, cũng khó.

Ngôn Phi Ly nghĩ đến mấy ngày sau này nên ở chung thế nào, càng nghĩ càng thấy khó xử. Cứ cho là theo hắn về vương phủ đi, nhưng y là người đã thoát ly Thiên Môn, cũng không muốn quay lại nữa. Huống hồ hỏi đó vẫn còn chút ly gián với Lâm Yên Yên phu nhân, rất nhiều chuyện sợ không giải thích nổi.

“Phi Ly, người có muốn cùng ta trở về không?” Bắc Đường Ngạo thấy y thất thần, đã biết y suy nghĩ gì. Nếu như trước đây, vấn đề này hắn căn bản sẽ không hỏi, đương nhiên là muốn y đi cùng mình. Nhưng lúc này, không thể không tôn trọng ý kiến của y.

Ngôn Phi Ly lắc đầu: “Ta đã ly khai Thiên Môn rồi.”

“Người ly khai Thiên Môn chứ có ly khai ta đâu. Huống chi ở chỗ này ta cũng không phải môn chủ Thiên Môn, người cũng không cần lấy thân phận lúc đầu quay lại.”

“Như vậy càng không thể. Người đường đường là Bắc Đường vương, quyền cao chức trọng. Ta chỉ là một dân thường, người muốn ta lấy thân phận gì ở bên người? Võ tướng tùy thân của người sao?”

“Có gì không thể?”

“Khiêm Chi, người biết thể lực của ta đã không còn như trước. Đã không còn khả năng theo người chinh chiến sa trường như xưa. Một kẻ không ra chiến trường được, làm sao có thể làm võ tướng?” Ngôn Phi Ly nói đến đây, vẻ mặt có chút buồn phiền.

Bắc Đường Ngạo cầm lấy tay y: “Phi Ly, ta không hề muốn người ra chiến trường.”

Ngôn Phi Ly khẽ thở dài, miễn cưỡng cười. Y từ khi hai mươi đã giương kiếm xuất trận, tập võ luyện binh, giữa đao quang kiếm ảnh đã nhiều năm, không phải nói buông là buông được ngay. Vốn tưởng sống an ổn ở mã tràng này là niềm mơ ước của y, nhưng có khi nhớ lại năm tháng đao mã đã qua, mơ hồ có chút hoài niệm. Hèn chi các danh tướng lịch đại, sau khi về hưu vẫn nhớ mãi cuộc sống trên sa trường.

“Phi Ly, kỳ thực không làm võ tướng cũng được. Ta không muốn lại ban cho người một thân phận cấp dưới để trở về.”

“... Khiêm Chi, thân phận nào chẳng nữa, ta cũng sẽ không trở về cùng người đâu.”

Bắc Đường Ngạo nhú nhú mày: “Là vì Yên Yên?”

Ngôn Phi Ly ngừng lại một chút, thoáng cân nhắc mới chậm rãi nói: “Một phần nguyên nhân. Chính là, quan hệ giữa chúng ta... Thế nào cũng là không thể cho phép được.” Mấy chữ cuối cùng, cơ hồ bị hãm trong răng mà bật ra.

Bắc Đường Ngạo nghe y nói, lòng cũng phiền muộn. Nhưng vẫn nắm chặt tay y: “Dù sao cũng sẽ có cách giải quyết. Người không đi cùng ta, chẳng lẽ vẫn muốn xa cách ta và Ly nhi? Lẽ nào người không muốn được trông thấy con?”

Ngôn Phi Ly nhìn về nơi xa, Diêu Nhật đang cười trên lưng một tiểu mã, băng băng chạy khắp nơi. Tuổi còn nhỏ mà dáng người đã hết sức mạnh mẽ, hàng rào cao hai trượng như thế mà dễ dàng nhảy ngựa qua.

Ngôn Phi Ly bất giác lộ vẻ vẻ tự hào trù mến, hồi lâu mới đáp: “Ta tất nhiên luôn muốn ở cùng với các người. Nhưng Khiêm Chi, chúng ta có thể vậy sao?”

Bắc Đường Ngạo trầm ngâm không nói. Tuy bọn họ đã một lòng yêu nhau, nhưng loại quan hệ này, hiện tại không thể chịu nổi áp lực quá lớn. Huống chi hần còn là thân vương, dưới một người trên vạn người, nhất cử nhất động không biết bao nhiêu người chú ý, há có thể tùy tâm sở dục làm chính mình? Ngày đó, Minh quốc Sùng Hâm để si luyện một nam tử, đại niên nam phong rất tốt, vì kẻ đó mà khuynh quốc khuynh thành, cơ nghiệp mấy trăm năm của Minh quốc suýt bị chôn vùi, cho nên gần trăm năm nay, Minh quốc đối với Long Dương cũng đã kích như những quốc gia khác, thậm chí còn ác liệt hơn. Nếu quan hệ giữa hần và Ngôn Phi Ly bị phát hiện, mình thì không nói làm gì, nhưng Ngôn Phi Ly sẽ vô cùng bất lợi.

Hơn nữa, còn có Lâm Yên Yên.

Bắc Đường Ngạo nghĩ tới đây, thở dài, nhưng vẫn nắm chặt tay y.

“Phụ vương! Nghĩa phụ!”

Hai người cùng nhìn lại, Ly nhi xa xa trên lưng ngựa đang đắc ý, vẫy tay với bọn họ.

Chuyện hôm nay hai người thương lượng còn chưa thỏa đáng, hôm sau vương phủ đã gửi người cấp báo, nói nhị thể tử bệnh nặng, sốt cao không giảm, thỉnh vương gia và thể tử nhanh chóng trở về.

“Phụ vương, Huy nhi bị bệnh, chúng ta mau trở về đi.” Diêu Nhật nghe vậy, trong lòng lo lắng, kéo ống tay áo Bắc Đường Ngạo, giục.

Bắc Đường Ngạo phân phó hạ nhân đi chuẩn bị, sẽ lên đường ngay.

Ngôn Phi Ly nói: “Khiêm Chi, các người đã đi, ta không tiện ở đây, nên về trước thôi.”

Bắc Đường Ngạo đáp: “Cũng được, người về chỗ Lưu Thất chờ tin của ta.”

“Nghĩa phụ, người không đi cùng chúng ta sao?”

Ngôn Phi Ly ôm nhị tử một cái, trả lời: “Nghĩa phụ không đi cùng được. Ly nhi trở về vương phủ, đừng quên nghĩa phụ.”

“Ly nhi sẽ không quên nghĩa phụ đâu. Chờ Huy nhi khỏi bệnh, ta sẽ dẫn hần đến đây thăm nghĩa phụ.”

Ngôn Phi Ly có chút lưu luyến. Nhưng vẫn nghĩ, từ kinh thành đến vùng ngoại ô này chỉ là một lộ trình dài mấy canh giờ, không xa lắm, nếu nhớ có thể tới bất kì lúc nào.

Bắc Đường Ngạo tháo một ngọc bài từ thắt lưng xuống. “Phi Ly, vật này người biết là gì rồi. Cầm lấy nó, có việc sẽ tiện hơn.”

Ngôn Phi Ly không từ chối, nhận lấy ngọc bài. Đợi sau khi bọn họ rời đi, thu thập một chút đồ đạc, trở về chỗ Lưu Thất.

...

Bắc Đường Ngạo mang theo Diêu Nhật, vội vã trở về vương phủ.

“Vương gia!”

Đi tới ngoại thất của Diêu Huy, vài nha hoàn lão mục tử trông thấy hần thì vội quỳ xuống hành lễ.

“Huy nhi làm sao vậy?” Bắc Đường Ngạo ngồi bên giường, nhìn tiểu nhân nhi trên giường, không khỏi cả kinh. Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn lốm đốm điểm đỏ, từ cổ lan ra.

“Chuyện này là sao?!”

Lão ngự y một bên lấy bẫy, quỳ trên đất: “Hồi vương gia, nhị thể tử e, e là...”

“E là gì?!” Bắc Đường Ngạo không kiên nhẫn mà gắt.

“E là mắc bệnh đậu mùa.”

“Cái gì?!” Bắc Đường Ngạo đã thăm đoán ra, nhưng nghe lời khẳng định của lão, vẫn không khỏi chấn động.

Lại là... Đậu mùa!

82. Chương 82

Ngôn Phi Ly về đến nhà, Lưu Thất trông thấy y thì rất kinh hãi.

“Tiểu Ngôn, người đã về rồi à? Mấy ngày nay ở biệt viện của Bắc Đường vương thế nào? Bắc Đường vương không làm khó người chứ?”

“Không có.” Ngôn Phi Ly cười cười, nhảy xuống ngựa. “Sao không thấy Nhã nhi?”

“Nha đầu kia cùng thú y tiểu Viên đến mã trang xem ngựa rồi.”

“Có ngựa bị bệnh?”

“Không có. Chỉ là hai con ngựa mẹ đòi đẻ thôi, ta để Viên Thanh đi xem.”

Lưu Thất theo y tới chuồng ngựa, buộc ngựa xong, nghiêng đầu quan sát y thật kỹ. “Kỳ quái... Tiểu Ngôn, ta thấy người hình như không giống trước kia?”

“Có sao?” Ngôn Phi Ly nghi hoặc, đứng tại chỗ cho Lưu Thất xoay hai vòng, nhìn từ trên xuống dưới. Có chút buồn cười mà đáp: “Người xem cái gì? Ta có chỗ nào khác chứ?”

Lưu Thất ôm đầu: “Ta cũng chẳng biết nói thế nào.”

Hôm nay Ngôn Phi Ly trở lại, Lưu Thất từ xa đã thấy thần sắc y khoan khoái, phong thái bình thản, còn có chút... Hứng thú nói không thành lời. Thần thái thật giống như mèo trộm được thịt, cơm rượu đầy đủ mà nhơn nhơ uể oải. Hơn nữa, mặt mày rất hừng khởi, kẻ ngu độn mới không nhìn ra.

Ngôn Phi Ly lại không biết những điều này. Chỉ là, có mấy ngày tiêu dao như thần tiên, có ái nhân ở bên, lại có cả nhi tử làm bạn, không muốn thư thái cũng khó.

“A Thất, ta mệt, về phòng nghỉ trước.”

“Hảo. Đến giờ cơm tối sẽ gọi người.”

Ngôn Phi Ly mấy đêm liền đều triền miên với Bắc Đường Ngạo, lúc cưỡi ngựa trở về, chạy vội cỡ một canh giờ, người cũng rã rời, xương cốt đau nhức đến kêu gào.

Trở lại phòng, ngã xuống giường, lại vô lực đứng lên. Thử vận chuyển thể nội chân khí, tuy khí ức thông thuận, nhưng vẫn không đủ.

Hai tay bắt giắc đưa lên thái dương. Nhớ tới nhiều ngày nay tĩnh lại, khuôn mặt kia đang ngủ bên cạnh, da thịt trơn bóng nhu lượng, mái tóc dài đen như mực, kinh ngạc phát hiện, ngoài vẻ càng trưởng thành, người kia vẫn lãnh diễm như mười hai năm trước mới gặp.

So với y, mình thực già rồi, năm tháng không lưu tình để lại dấu vết trên y, dường như sợ y quên, không ngừng làm yếu cái cơ thể này để nhắc nhở. Nếu không phải dựa vào mấy thanh công lực còn sót lại để chống đỡ, không biết mình hôm nay sẽ trông thế nào. Những năm gần đây, y vẫn chưa từng ngừng luyện công, nhưng nội lực khôi phục đến đây rồi không có tiến triển thêm. Ngôn Phi Ly hiểu, tình trạng y đến nóng nổi này, đã không phải là vấn đề chăm chỉ hay không. Nói lại nhớ, theo lời Thu Diệp Nguyên năm đó, thân thể bị tổn hại quá nặng, bệnh căn vĩnh viễn nan trị.

Ngôn Phi Ly tuy mệt mỏi đầy người, nhưng ngã vào giường rồi vẫn khó có thể đi vào giấc ngủ, chỉ nằm đó nhìn đỉnh giường.

Thân thể này so với hần, e dương thọ đã giảm nhiều, có thể hạnh phúc bên cạnh Bắc Đường Ngạo bao lâu thực chẳng thể biết. Người nọ đắc thiên độc, không chỉ tu luyện một thân nội công, dung mạo trời sinh, còn làm người ta tưởng là thiên nhân. Bản thân chẳng qua là một người phàm, sao xứng với hần đây?

Không phải Ngôn Phi Ly tự coi nhẹ mình, nhưng hình tượng của Bắc Đường Ngạo trong lòng y như một vầng trăng cao khiết, đã khắc quá sâu rồi, hần không nên ở cùng với phàm phu tục tử như y.

Ngôn Phi Ly thở dài, tay lại bắt giắc tìm lấy hồng anh trước ngực mình. Nơi này sáng nay, vừa mới bị hần để lại ấn kí, tê tê ngứa ngứa, còn hơi đau. Dục vọng của hần cường liệt như vậy, mình cơ hồ không ứng phó nổi. Hạnh phúc tới quá nhanh, tới rất mạnh, thế nào cũng làm người ta thấy khó tin. Ở bên nhau thì ngọt ngào ân ái, chỉ khi biệt ly, hoài nghi mới không kiềm nổi mà thức giấc.

Ngôn Phi Ly trở mình, trằm chằm lên.

Đừng nghĩ nữa, hảo hảo nghỉ ngơi!

“Người còn có tâm tình ở đây niệm Phật?!” Bắc Đường Ngạo ở bên giường trông Huy nhi một lúc, không dễ dàng gì tình hình hải tử mới khá lên một chút, mới nhớ ra vẫn chưa thấy Lâm Yên Yên. Vừa hỏi mới biết, nàng vẫn đang ở Phật đường niệm Phật.

Huy nhi bị bệnh mấy ngày này, lúc đầu không ai biết, mãi đến khi phát sốt. Lúc nó hôn mê một ngày một đêm không tỉnh, trên người toàn nốt đậu hồng, lúc này mới hoảng cả lên. Đại tổng quan đi xin chỉ thị phụ nhân, Lâm Yên Yên cho hần một lệnh bài, đi thỉnh ngự y đến khám, mới biết là bị đậu mùa. Đại tổng quản trong lòng biết là nguy, ngay sau đó vội phái người kêu vương gia trở về.

“Thiếp ở đây niệm Phật, cầu phúc cho Huy nhi.” Lâm Yên Yên mặt vẫn đối Phật tượng, rất nghiêm túc.

“Hần không cần người cầu phúc, chỉ cần người ở bên cạnh bồi hần, hần sẽ mau hồi phục.”

“Thiếp bồi hần, hần sẽ tốt?” Lâm Yên Yên quay lại, biểu tình thập phân kỳ quái. “Nếu thiếp một mực ở bên, hần sẽ không sinh bệnh? Sẽ không khó chịu?”

Bắc Đường Ngạo nhìn bộ dạng của nàng, nén lửa giận, trầm giọng: “Nàng là mẫu thân của hần, nàng nếu ở bên, con sẽ thấy khỏe. Huy nhi giờ đang ngã bệnh, lẽ nào nàng không lo lắng?”

“Hần bị bệnh gì?”

“Hần bị đậu mùa!”

“Đậu mùa?” Lâm Yên Yên đột nhiên dùng tay áo che miệng, bật cười, thanh âm nhu mì, thập phần dễ nghe. “Phu quân, chàng lầm rồi, Huy nhi đã bị đậu rồi, đời người chỉ một lần bị đậu thôi, Huy nhi sao lại bị đậu mùa được chứ?”

“Yên Yên, nàng đang nói ai? Nàng ở đây cầu phúc cho ai?” Bắc Đường Ngạo nhăn mày.

“Thiếp đang nói tới Huy nhi a. Phu quân, ta cầu phúc cho Huy nhi a, cho Huy nhi của chúng ta.”

Bắc Đường Ngạo tiến lại một bước, cầm lấy một vật được nàng để trước Phật án. Đó là một đôi tiểu hài, tinh mỹ khéo léo của trẻ con, trên đôi hài còn được thêu một đoá mẫu đơn rất đẹp. Bắc Đường Ngạo chỉ nhìn thoáng đã mình bạch.

Lâm Yên Yên vẫn cười, nói nhỏ: “Phu quân, chàng bảo Huy nhi có thích đôi hài này do thiếp thêu cho không? Thiếp lúc nào cũng nghĩ, hần một mình lạnh lẽo ở nơi ấy, không biết có thoải mái không? Không có thiếp bồi, hần chắc khó chịu a.”

“Yên Yên! Nàng cố ý?” Đôi mắt đẹp của Bắc Đường Ngạo nheo lại, lạnh giọng.

Lâm Yên Yên tựa hồ ngăn người, ngơ ngác nhìn hần hồi lâu, thỉnh thoảng một cái định thần, đứng bật dậy.

“Ta cố ý? Đúng, ta chính là cố ý đó. Vì cái gì mà muốn ta đi trông hài tử đó chứ? Vì sao muốn ta bồi hấn? Hấn không phải Huy nhi của ta! Không phải là Huy nhi của ta!”

“Người câm!”

“Không câm! Ta không câm! Huy nhi của ta đã chết, nửa năm trước đã chết! Hấn bị đậu mùa, Diệu Nhật kia cũng bị đậu mùa! Nhưng đứa con hoang đó còn sống, còn Huy nhi của ta lại chết! Đã chết đã chết đã chết! A—” Lâm Yên Yên đột nhiên hét toáng lên.

Một bóng dáng nho nhỏ chạy vào hậu viện thanh tĩnh. Diệu Nhật muốn thăm Huy nhi, nhưng từ hôm qua trở về, nha hoàn và lão mục tử không cho nó vào, nó vẫn chưa thăm được, liền muốn đi tìm phụ vương, bảo phụ vương dẫn nó đi. Nhưng vừa đến gần Phật đường, lại nghe thấy tiếng hét thê lương của mẫu phi.

“Đừng gào! Lâm Yên Yên, người bình tĩnh lại cho ta!” Bắc Đường Ngạo không nhìn được nữa, lớn tiếng quát nàng.

Lâm Yên Yên lại đột ngột im miệng, hung hăng trừng hấn, nhân thần trần ngập oán hận và không cam lòng: “Ba năm trước, người đem cái đồ con hoang kia đến trước mặt ta, bảo ta đó là con người, còn đặt tên hấn là Diệu Nhật? Nửa năm trước, Huy nhi vừa mới chết, người lại ôm đến một hài tử nữa, bảo ta coi nó như Huy nhi mà nuôi nấng? Ha ha a, hấn là con của người và dã nữ nhân nào nữa đây? Thân thể của Diệu Nhật người không nói cho ta biết, thân thể của đứa nhỏ kia cũng không nói. Người rốt cuộc muốn ta thành cái dạng gì? Nhi tử của ta đã chết, vì sao muốn ta nuôi nhi tử kẻ khác?!” Nói đến đây, nàng đã không nén được bi phần mà khóc nức nở.

Bắc Đường Ngạo thấy dáng vẻ buồn bã của nàng, những câu nói thật bi thương, không khỏi mềm lòng, thở dài một tiếng: “Yên Yên, thân thể của hài tử này ta không thể nói, nhưng ta có thể nói với nàng, hấn không phải nhi tử của ta. Chỉ là ta mong nàng có thể nuôi nấng hấn như con mình. Ta hy vọng hấn có thể thay thế được Huy nhi, đem lại hạnh phúc cho nàng.”

“Hấn không thể thay thế Huy nhi! Hấn vĩnh viễn không thể trở thành Huy nhi của ta!” Lâm Yên Yên cắn phần nói xong, lại tiếp: “Nhưng ta có thể nuôi dưỡng hấn. Ta biết, người đem hấn về, nhất định có mục đích của người. Ta sẽ không hỏi, ta có thể coi như không biết. Để hấn có trở thành Bắc Đường Diệu Huy, để trở thành nhị thế tử của người. Nhưng vĩnh viễn đừng mong ta có thể xem hấn là Huy nhi. Trong lòng ta, không kẻ nào có thể thay thế nó! Hấn và Diệu Nhật kia là con hoang, vĩnh viễn không phải nhi tử của ta!”

“Đủ rồi! Nhật nhi Huy nhi đều là nhi tử của ta, không cho phép người nói chúng như vậy!”

“Ha ha ha...” Lâm Yên Yên lại cười, “Ta quên, Diệu Nhật đúng là bảo bối nhi tử của người. Nhiều năm qua ta vẫn rất tò mò, hấn tột cùng là con của người với ai? Hấn và Ngôn Phi Ly có quan hệ gì? Vì sao năm đó người lại muốn để hài tử ở chỗ hấn, còn muốn cho hấn làm nghĩa phụ của con mình?”

“Yên Yên, người vẫn chưa từ bỏ! Người rốt cuộc muốn biết cái gì?” Thần sắc Bắc Đường Ngạo băng lãnh.

“Ta chưa từ bỏ ư, nhi tử của ta đã chết...” Nhân thân Lâm Yên Yên dường như có chút mù mờ, nhưng nháy mắt, lại khôi phục thư thái. “Ta chỉ thấy lạ, vì sao Ngôn tướng quân lại lỵ khai? Mà người cũng không quan tâm? Ta chỉ muốn biết, các người hồi đó đã xảy ra chuyện gì?”

83. Chương 83

Bắc Đường Ngạo cười nhạt: “Yên Yên, việc này nàng không cần phải biết. Những năm gần đây nàng thay đổi rất nhiều, từ khi trở về Minh quốc, nàng ngày ngày đều ở Phật đường lễ Phật, ta đã chẳng còn nhận ra nàng nữa rồi. Hoặc có thể, ta chưa từng biết nàng thế này. Ta giao Nhật nhi Huy chi cho nàng nuôi dưỡng, nhưng nàng lại chăm sóc Huy nhi thành thế này. Nàng đã hứa sẽ làm mẫu phi của chúng. Tốt nhất nói được làm được.”

Lâm Yên Yên mỉm cười: “Phu quân, lời hứa của chàng, chàng đã làm được chưa?”

Bắc Đường Ngạo nhướng mày: “Ta chưa làm được sao? Vốn ta cũng đã muốn cùng nàng đầu bạc răng long, cầm sắt hài hòa. Chỉ tiếc chúng ta bây giờ càng lúc càng xa cách. Lời hứa năm đó của ta, chưa từng nói muốn cùng nàng phu thê ân ái, nhất sinh nhất thế!”

Vốn Lâm Yên Yên hung hăng nhìn hấn chòng chọc, phút chốc lại lặng xuống, xoay người, nhàn nhạt đáp: “Chàng nói phải. Chúng ta chỉ là cần thì đến thôi. Chẳng qua thiếp nắm dài trong mộng, quên mất phải có ngày tỉnh giấc. Chàng quay về đi, thiếp sẽ trông Huy nhi, sẽ làm một mẫu phi tốt của hấn. Đương nhiên, cả Nhật nhi nữa.”

Bắc Đường Ngạo im lặng nhìn bóng lưng nàng chốc lát, quay người rời đi. Hấn không nhìn thấy, móng tay sơn đỏ của Lâm Yên Yên găm thật sâu vào lòng bàn tay. Cũng không thấy, dung nhan tú mỹ thanh lệ của nàng trở nên dữ tợn thế nào.

...

Bắc Đường Diệu Nhật vẫn trốn ở một góc. Khinh công của nó rất tốt, lại liên tục bế khí, Bắc Đường Ngạo tâm tình kích động, còn chưa phát hiện ra.

Vừa này phụ mẫu nói gì nó đều nghe được hết. Cho dù tuổi còn nhỏ, nhưng có vài chuyện nó đã minh bạch. Tỷ như, nó không phải là thân sinh nhi tử của mẫu phi.

Chuyện này, trước đây khi ở Phù Du cư, lắm kẻ hạ nhân lắm mồm đã từng bàn tán, cho nên cũng không quá kinh ngạc. Không biết nên nói nó trời sinh lãnh tính hay tuổi còn quá nhỏ để hiểu ý nghĩa bên trong, chỉ nói chung, nó cũng không lưu tâm lắm, mà cũng chẳng hỏi ai, hệt như có hay không có thân sinh mẫu thân không quan trọng với nó.

Còn Huy nhi... Năm trước nó và Huy nhi vẫn ở Phù Du cư, cả hai đứa đều bệnh. Nó bị bệnh rất lâu, ngủ mê man biết bao nhiêu ngày, đợi đến khi bệnh khỏi, đi tìm Huy nhi, đã không phải Huy nhi trước kia. Tuy mẫu phi vẫn luôn nói với nó rằng, Huy nhi chẳng qua sinh bệnh nên đáng về thay đổi, nhưng nó vẫn biết, người này không phải Huy nhi. Nhưng nó rất thích thằng nhóc đó. Vì vậy Huy nhi vẫn luôn quấn lấy nó, yêu mến nó. Hơn nữa, thằng nhóc trông cũng thật đẹp, tuy không so được bằng với Huy nhi trước đây, nhưng rất láu lỉnh, rất nghe lời.

Còn có nghĩa phụ. Mẫu phi nói Ngôn tướng quân gì đó, nhất định là nghĩa phụ.

Mẫu phi hình như không thích nghĩa phụ, vì sao vậy? Có liên quan gì đến mình sao? Nhưng mình lại rất thích nghĩa phụ. Ở một chỗ với người thấy thật thân thiết, đặc biệt là lúc ở cùng với phụ vương nữa.

Được cả phụ vương và nghĩa phụ sủng ái, khiến Diệu Nhật thấy thỏa mãn vô cùng. Loại cảm giác có được trong vài ngày này, còn hơn cả so với quãng thời gian ba năm ở cùng Lâm Yên Yên.

Diệu Nhật tuổi còn nhỏ, tư duy lại thấp phần rõ ràng. Nó thấy Lâm Yên Yên, sau khi phụ vương rời đi, đã đập phá hết Phật đường, vẽ mặt vắn vẹo thê lương, mơ hồ thấy mẫu phi thật đáng sợ, khiến nó không thích chút nào. Thế là nó bèn dè dặt ly khai.

Nếu mình đã không phải là hài tử của mẫu phi, vậy là hài tử của ai? Cả Huy nhi nữa, là hài tử của ai? Nghĩa phụ và phụ vương đã xảy ra chuyện gì? Vì sao nghĩa phụ phải ly khai?

Trong cái đầu nhỏ của Diệu Nhật có rất nhiều câu hỏi.

Ngôn Phi Ly rời giường, giật mình, cảm thấy cơn mệt mỏi như chưa từng có, liền chuẩn bị một chút, dự định tối mai trông xem sao. Ra cửa, trông thấy đại tẩu đang ở trong sân sàng gạo.

“Tiểu Ngôn, dậy rồi à.”

“Vâng. Đại tẩu, hôm nay trời đẹp, ta muốn đi xem mã tràng.” Ngôn Phi Ly mỉm cười nói. Lưu đại tẩu cũng là một người thẳng thắn, thấy Lưu Thất vẫn gọi y là ‘tiểu Ngôn’, liền gọi theo. Bất qua trước mặt người khác vẫn nhớ, phải gọi y theo cái tên giả là ‘Phan Ly’, mới không gây ra phiền toái. Nhưng dù có cẩn thận đến thế, sớm muộn vẫn bị Bắc Đường Ngạo tìm ra.

Ngôn Phi Ly nhớ tới người kia, bất giác nở nụ cười. Kỳ thực sâu trong lòng, vẫn mong bị hắn tìm thấy, cho nên mới cố ý ở chỗ gần hắn thế này, lại nương tựa được nơi huynh đệ tốt nhất của mình.

“Tiểu Ngôn, người cười gì thế?”

“Àn? Ta cười sao?”

“Cười a! Từ hai ngày trước đã thấy người thích cười một mình rồi.” Lưu đại tẩu tit mắt mà nhìn y.

Ngôn Phi Ly có chút xấu hổ. Y lúc nào cũng nhớ đến Bắc Đường Ngạo và Ly nhi, vừa nghĩ đến họ, trong lòng đã thấy ngọt ngào, cười một cách không tự chủ.

Lưu đại tẩu tuy ngay thẳng nhưng cũng là một người phụ nữ chu đáo, lại có sự nhạy cảm đặc biệt của nữ nhân. Sau khi Ngôn Phi Ly trở về, dáng vẻ xuân phong đặc ý, lúc nào cũng tươi cười, khiến nàng nhận ra sự khác biệt.

Không biết mấy ngày nay rồi đi, có phải là để gặp người trong lòng không?

Lưu đại tẩu không nhịn được mà thầm phán đoán. Nghĩ một tí, tiểu Ngôn cũng không còn trẻ gì, sớm nên thành gia lập nghiệp. Hai năm nay mình giới thiệu cô nương cho y mà không được, chắc trong lòng sớm đã có người.

“Đại tẩu, ta đến mã tràng đây.”

“Hảo.” Lưu đại tẩu thầm tính toán, hôm nào phải bảo Lưu Thất hảo hảo hỏi Ngôn Phi Ly, xem người trong lòng y là ai, sớm sắp xếp hôn nhân cho y. Chuyện này, hai huynh đệ bọn họ không dám nói đâu. Minh dù không thể sinh cho Lưu Thất nhi tử, nhưng tốt xấu cũng đã có một Lưu Nhã thông minh, tương lai tìm một anh rể, hai người coi như cũng có nữ nhân dưỡng lão. Để tiểu Ngôn huynh đệ cứ cô đơn như thế thật không phải.

Ngôn Phi Ly không biết những dự tính này của đại tẩu. Đi tới mã tràng, trông thấy Lưu Nhã kéo chàng thú y tiểu Viên nói nói gì đó. Tiểu Viên lắc đầu liên tục, khuôn mặt đỏ ửng lên. Hắn chỉ là một người thọt, còn bị nói lấp, sao có thể đấu lại Lưu tiểu thư mồm miệng tép nhảy kia.

Ngôn Phi Ly đi lướt qua nghe bọn họ đấu võ mồm, hỏi: “Nhã nhi, cha con đâu?”

Lưu Nhã nhảy đến bên y, kéo y nói: “Cha con đi chăn ngựa rồi.”

Ngôn Phi Ly lại hỏi tiểu Viên: “Hai con ngựa mẹ kia sao rồi?”

“Rất, rất, rất... tốt.” Tiểu Viên lắp bắp trả lời: “Khai, khai... xuân là lúc phối, phối, phối xứng, tổng cộng có, có có...”

“Có mười bảy con ngựa đẻ.” Lưu Nhã nghe hắn nói thực mệt quá, bèn trả lời họ.

Ngôn Phi Ly vỗ vỗ vai Lưu Nhã, hòa nhã nói: “Nhã nhi, nữ hài tử không nên nói như vậy, rất thô lỗ.”

Lưu Nhã nhăn đôi tú mi, liếc Viên Thanh một cái: “Ai kêu hắn nói chuyện văt vắ thế chứ.”

Viên Thanh lại đỏ mặt: “Tiểu thư, ta, ta, ta đáng nhẽ kết, kết, kết... Mong.”

Lưu Nhã lập tức nhại lại cách hắn nói, khiến hắn tức, nói càng lắp bắp hơn.

Ngôn Phi Ly cười cười, biết Lưu Nhã chẳng qua nghịch ngợm, kỳ thật hai đứa chúng nó rất thích nhau, cho nên không lo lắng, hỏi Lưu Thất chăn ngựa ở chỗ nào xong, y xoay người rời đi, tìm gà.

Bắc Đường Ngạo vừa từ hoàng cung về. Hoàng thượng đưa cho hắn một tin mật. Đông Phương Hi xuất thủ rất nhanh, sau khi tiêu diệt tiểu quốc cuối cùng ở phía nam, mượn tay Đông Cung thái tử soán vị, phát cờ cần vương, phế bỏ một già một trẻ hoàng đế, ba ngày trước đã danh chính ngôn thuận đăng cơ xưng vương, chính thức trở thành Văn quốc quốc chủ.

Hiện tại Minh-Văn lưỡng quốc, có thể nói, chia đều thiên hạ, Tứ Thiên Môn lại có bốn người bọn họ mỗi người một phương. Đông Phương hôm nay làm hoàng đế, đương nhiên sẽ không làm môn chủ nữa, vị trí

của hần sớm muộn cũng sẽ được chuyển giao. Lòng Hoàng thượng rất rõ, Thiên Môn trong võ lâm đã vững vàng ba trăm năm nay, thâm căn cố đế, thế lực khổng lồ, có Bắc Đường Ngạo tọa trấn Bắc Môn một ngày, với Minh quốc chỉ lợi vô hại. Lần này gọi hần vào cung, đơn giản chỉ là thăm dò phản ứng của Thiên Môn.

Kỳ thật cũng không có gì để tò mò. Không phải lần đầu có một vị vua ở Thiên Môn. Chỉ bất quá hiện tại thiên hạ dần bình định, thế cục Minh-Văn lưỡng quốc ổn định, quốc phú dân cường, địa vị của Thiên Môn sẽ có chút biến chuyển nhỏ.

Ân! Có lẽ nên bàn bạc với Nam Cung một chút, có nên điều chỉnh quân chế của Thiên Môn một chút cho thỏa đáng không.

Bắc Đường Ngạo thử phân tích tình hình thiên hạ, thâm suy tính.

Trở lại phủ, gặp ngự y nói rằng, thể trạng của Huy nhi đã khá hơn. Chỉ cần không gãi vỡ bọc mủ, sau này cũng sẽ không để lại sẹo.

Bắc Đường Ngạo cuối cùng cũng thở phào được. Hần đã có một nhi tử bị chết bởi đậu mùa, cho nên hết sức lo lắng, hy vọng Huy nhi có thể vượt qua bão bệnh, dù sao huyết mạch của nó cũng không phải bình thường.

Vừa thay xong triều phục đại tử sắc, liền có hạ nhân tới báo, nói Úc tướng quân cầu kiến.

“Úc Phi Khanh?” Bắc Đường Ngạo có phần sửng sốt. Từ lúc khai hoàn hồi triều, ngoại trừ lần ở yến thượng đón tiếp, mình chưa từng thượng triều, cũng phải hơn nửa tháng. Đầu tiên là ở biệt viện vùng ngoại ô với Ngôn Phi Ly, sau khi trở về thì Huy nhi bệnh nặng, cũng chưa gặp ai. Huống chi, giới quý tộc ở Diêu Kinh cũng biết tính hần thanh lãnh, quan hệ chỉ xã giao, thời gian qua phớt lờ hết mấy kẻ a dua nịnh nọt, cho nên cũng rất thảnh thơi, không đến quấy rầy. Đến bái hạ đều tự động đưa vật phẩm và lễ hàm trực tiếp cho đại tổng quản, không dám tùy tiện xin gặp.

“Biết rồi, dẫn hần đến tiểu thính, ta sẽ ra.”

Úc Phi Khanh này là một tướng lĩnh trẻ tuổi khó thấy hai năm nay ở Minh quốc. Úc gia đều là trung lương văn thân, phụ thân y là thái phó của Đông Dương thái tử, huynh trưởng là đại học sĩ Hàn Lâm viện, y là con út trong nhà, hơn mười tuổi thì đột nhiên vứt bút tòng quân, dấn thân vào quân lữ, tuổi trẻ như vậy mà đã đạt đến vị tướng quân, quả thực là một nhân tài.

Nhưng bất luận y là một chàng thanh niên tài tuấn cỡ nào, cũng không phải chuyện của Bắc Đường Ngạo. Dù y từng làm bộ hạ của hần trên chiến trường, theo hần suốt một năm trời, nhưng với Bắc Đường Ngạo mà nói, không có gì là đặc biệt. Chính là hần có chút quan tâm với phương thức hành động của y, không khác lắm, có điểm... giống giống...

84. Chương 84

“Vương gia!” Khi bóng dáng Bắc Đường Ngạo hiện ra trước tầm mắt, nhân thần của y thoáng ánh lên. Ra đôi mắt thật sáng và trong, tựa như ngọn lửa nhỏ, làm bừng lên cả gương mặt tuấn tú.

“Nguyên lai vương gia mặc bạch y thật đẹp.” Úc Phi Khanh không kìm lòng mà khen ngợi, nói xong mới phát giác mình lỗ mãng, lập tức đỏ mặt.

Trước đây khi y nhìn Bắc Đường Ngạo, nếu không phải triều phục thì cũng là quân trang, kiểu trang phục tuấn đạt du nhân này là lần đầu gặp.

Bắc Đường Ngạo một thân triều phục đại tử sắc, tuy kiểu dáng túc mục, màu sắc thâm ám, nhưng được hần mặc, trở nên cao quý không nói nên lời, tuấn dung nồn nà càng được tôn lên, ngược lại thêm phần cuồng khí. Nhưng y (quần áo trong quân đội) dù nặng nề, áp nhân tâm phách, nhưng khí thế bức nhân, uy vũ tự sinh. Thực là một Bắc Đường Ngạo ưu nhã đời thường trong bộ bạch y thể này, sự tuấn mỹ thanh lãnh không nói được, khí chất cao ngạo và dung nhan tuyệt thế của hần thật phối xứng, chưa kể thêm cái sở thích tránh xa nhân gian yên hỏa nữa.

Bắc Đường Ngạo phá vỡ thế khó xử cho y, đậm đậm nhất tiếu: “Úc tướng quân, thỉnh tọa.”

Hắn không chán ghét lời ca tụng của Úc Phi Khanh, thậm chí còn có chút hứng thú vì sự ngay thẳng của y. Y trời sinh bản lĩnh dễ dàng hòa nhập, lúc nào cũng cùng hòa mình vào với các tướng sĩ trong quân doanh. Nói năng rất có chừng mực, hơn nữa ngữ thái chân thành, rất hợp với dung mạo tuấn lãng của y, không ai ghét được.

“Úc tướng quân có chuyện gì vậy?”

Úc Phi Khanh thu lại tâm tình trong lòng, lược bớt mấy lời khách sáo, trực tiếp nói thẳng: “Nghe nói tiểu thể tử sinh bệnh, gia phụ cố ý bảo ta mang chút dược liệu trân quý tới, hy vọng có thể giúp được một chút.”

“Để Úc thái phó lo lắng. Tiểu nhi đã được ngự y trị liệu, khá hơn nhiều rồi, điều dưỡng mấy ngày nữa là khỏi hẳn.”

“Vương gia, thức này còn là do ta đặc biệt tìm được theo bí phương linh tộc ở quan ngoại, dùng để trị liệu ngoại thương thương cân (cơ) động cốt cực kì hữu hiệu, nghe nói vết thương trên vai vương gia vẫn chưa khỏi, ta...”

Bắc Đường Ngạo phát tay ngắt lời y: “Vết thương trên vai bản vương đã không còn trở ngại, Úc tướng quân không cần phải để bụng.”

“Nhưng vương gia đã cứu ta, Phi Khanh trong lòng vẫn day dứt.”

“Không cần nói nhiều, trên chiến trường, người và ta đều có chung kẻ thù, người là thuộc hạ đắc lực của ta, sao ta có thể mặc người chịu chết.” Bắc Đường Ngạo tùy ý nói. Hắn với người ngoài là vô tình thờ ơ, sống hay chết chẳng quan tâm, nhưng với thân nhân lại rất mực bảo vệ. Năm đó ở Quỷ lâm, nếu không phải cứu Ngôn Phi Ly, cũng sẽ không trúng mị dược của Si Mị Vong Lương, dẫn đến mấy sự lộn xộn sau này. Khi Ngôn Phi Ly tự muốn đi Giản cảnh, hắn trách thì có trách y xen vào việc của kẻ khác, cần gì phải nhọc lòng thế. Nhưng vừa nghe Ngôn Phi Ly xảy ra chuyện, mình liền cấp bách đến bên. Tính cách hắn thất thường như vậy, e bản thân cũng chẳng biết phải nói thế nào.

Úc Phi Khanh lại càng kính phục Bắc Đường Ngạo. Lúc này ngoài cảm kích, ngưỡng mộ, còn có chút cảm tình phức tạp. Đôi mắt y rất đen, nhìn Bắc Đường Ngạo lấp lánh. Y càng trưởng thành càng tuấn tú, cười rõ lên thì sang sảng, nhưng với Bắc Đường Ngạo lại thấy hơi ngại ngùng. Y nói chuyện lúc nào cũng ngay thẳng, có lúc còn hơi lỗ mãng, như lúc này đó.

Y đứng dậy, quỳ gối xuống trước Bắc Đường Ngạo: “Ân cứu mang của vương gia với Phi Khanh, như ơn sinh thành của phụ mẫu. Phi Khanh không thể báo đáp, chỉ mong có thể làm thuộc hạ của vương gia, cả đời đi theo vương gia.”

Bắc Đường Ngạo nhún mày. Cái này không nói đỡ được. Trên chiến trường, y là thuộc hạ của hắn, đó là việc không thể đổi. Nhưng đã trở lại kinh thành, hai người một là vương gia, một là tướng quân, đồng triều làm quan, sao nói theo là theo được.

“Úc tướng quân, người có ý gì vậy?”

“Phi Khanh nghe nói chức thiếp thân võ tướng bên cạnh vương gia bỏ trống đã nhiều năm, Phi Khanh lớn mật mao toai tự tiến (1), nguyện từ chức tướng quân, vào Thiên Môn, đi theo vương gia.

(1) mao toai tự tiến: Tự tin vào khả năng đảm đương trách nhiệm, mạnh dạn tự tiến cử (QT). Có điển tích.

Bắc Đường Ngạo trầm ngâm không nói. Người thanh niên này kỳ thật chỉ nhỏ hơn mình hai tuổi, nhưng vì hắn xuất đạo sớm, mười hai tuổi đã kế thừa Bắc Đường vương vị, đã có nhiều kinh nghiệm, Úc Phi Khanh khó sánh bằng, cho nên trong mắt hắn, Úc Phi Khanh như một hậu bối. Nơn nữa trên người y có phần... Một chút đi theo cái bóng của Ngôn Phi Ly đương niên. Cho nên ái ốc cập ô (2), hắn với y coi như hòa ái hiếm có. Nhưng nếu là thiếp thân võ tướng...

(2) ái ốc cập ô: yêu ai yêu cả đường đi lối về (QT).

Bắc Đường Ngạo lên tiếng: “Úc tướng quân, người đứng lên đi. Ta không thể ưng thuận người.”

Úc Phi Khanh thoáng chấn động, ngẩng đầu: “Vương gia thấy Úc mã không xứng đáng sao?”

“Bản vương không có ý này. Chẳng qua, thiếp thân võ tướng của bản vương chỉ có một người mà thôi!”

“Huy nhi, đệ khá hơn chưa?”

“Ca ca, đệ ngựa quá...”

Bắc Đường Diệu Nhật nhẹ nhàng ghé vào đầu giường, Diệu Huy đang bị cột trên giường, sợ nó ngựa quá mà gãi vỡ mủ nên lúc nào cũng có người trông coi nó nghiêm khắc, không cho nó lộn xộn.

Tình hình lúc này của nó đã khá hơn, chỉ đợi mấy cái nhọt lặn đi, hảo hảo điều dưỡng mấy ngày là có thể hồi phục. Diệu Nhật trước đây đã từng bị đậu mùa, nên bây giờ mới có thể vào.

“Nhìn một tí, ngựa thì tốt rồi.” Diệu Nhật học tập cách chăm sóc của hạ nhân, vừa nói chuyện vừa sờ sờ khuôn mặt nhỏ.

“Nhưng đệ khó chịu...” Diệu Huy nhìn thấy ca ca, nước mắt khóc.

Diệu Nhật vội dỗ: “Huy nhi đừng khóc, chờ Huy nhi khỏi, ca ca mang đệ đi cưỡi ngựa trên thảo nguyên, mang đệ đi tìm nghĩa phụ chơi đùa.”

“Ô ô... Ca ca đã nói là phải làm, không được lừa đệ...”

“Ca ca nói nhất định giữ lời.”

Đúng lúc đó, Lâm Yên Yên đi vào, nghe thấy Diệu Nhật nhắc tới hai chữ ‘nghĩa phụ’, tim nhảy lên một cái, con người u lãnh lóe lên.

85. Chương 85

Thấm thoát, đã một tháng trôi qua, bệnh tình của Huy nhi cuối cùng cũng dần dần hồi phục, Bắc Đường Ngạo và Ngôn Phi Ly cũng đã xa cách một thời gian.

Đêm nay trăng thật sáng, vừa đúng đêm rằm. Bắc Đường Ngạo ra khỏi viện lạc của Huy nhi, có chút thương cảm.

Vừa rồi Lưu ngự ý nói, hài tử cuối cùng cùng thoát hiểm, thậm chí còn chuyển biến thật tốt, mấy ngày nữa là có thể khỏi hẳn. Lâm Yên Yên ngày nào cũng chăm sóc Huy nhi. Nàng nói sẽ làm một mẫu phi thật tốt của bọn trẻ, nên hơn mười ngày nay vẫn luôn bồi Huy nhi. Chỉ là, nàng cùng Bắc Đường Ngạo đã lạnh nhạt với nhau quá rồi.

Bắc Đường Ngạo không thể lý giải, vì sao nữ nhân lại thay đổi nhanh như thế? Chính xác từ lúc Huy nhi chết, Lâm Yên Yên ngã bệnh một thời gian, bệnh khỏi thì tính tình cũng đại biến, cả ngày trầm mê trong Phật đường, ăn chay niệm Phật, đối với chuyện gì cũng chỉ thờ ơ lạnh nhạt, không còn chút ôn nhu ngày xưa.

Nhưng hẳn có thể hiểu tâm tình của nàng, dù sao cũng là nhi tử mình sinh ra qua đời. Vừa mới nghe Lưu ngự ý nói, trong lòng cũng yên tâm, nhưng lại thấy vẻ mặt phức tạp của Lâm Yên Yên, hẳn cũng chột nhốt tới đứa con đã mất của cả hai. Trong lòng Yên Yên chắc hẳn không dễ chịu.

Năm đó bọn họ thành hôn, hẳn hứa sẽ giúp Đoan thân vương, phụ thân nàng, trợ hoàng tử trẻ tuổi nhất của tiên hoàng, chính là người cậu đang làm đương kim Hoàng thượng của hắn, lật Đông Dương thái tử, leo lên ngôi vị. Hiện tại, chuyện này hẳn đã làm được, mục đích của cả hai đã hoàn thành. Nhưng hẳn và Yên Yên lại càng lúc càng xa cách, hai người đã không thể quay lại với nhau. Lúc gặp lại, cũng là lúc cả hai cùng thống khổ chồng chất.

Bắc Đường Ngạo ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên không, đột nhiên nhớ Ngôn Phi Ly mãnh liệt. Tuy chỉ mới xa nhau một tháng ngắn ngủi, thế mà đã nhớ nhung thế này, hẳn không nhận được. Nhớ đến đáng cười tao nhã, giọng nói trầm thấp, thân thể thon dài và...

Bắc Đường Ngạo đột nhiên thấy khô nóng. Đi tới chuồng ngựa, dắt Mặc Tuyết ra, không nói với ai, một mình lên ngựa, phi như tên bắn ra khỏi thành, hướng về vùng ngoại ô ấy.

...

Ngôn Phi Ly trở mình lần nữa mà vẫn chẳng ngủ được.

Đã một tháng rồi. Từ lần chia tay kia, đã tròn một tháng. Bắc Đường Ngạo không gửi đến chút tin tức gì, không biết hần vội trở về vì việc chi.

Tuy biết sai người mang thư đến cho mình không phải là tác phong của Bắc Đường Ngạo, mà cũng không tiện làm vậy, nhưng y vẫn muốn biết tình hình của hần và Ly nhi, dù chỉ là một chút. Có hai lần y chủ động giúp Lưu Thất vào thành làm việc, cũng tới trước cửa Bắc Đường vương phủ, nhưng sờ sờ khối ngọc bài trong ngực, lại thôi, quay người về.

Hôm nay y còn thân phận gì mà trở về chứ? Thế nào cũng không được! Huống chi đương sơ, chính y đã quyết định ly khai, y không thể quay lại. Tòa vương phủ khí phái uy nghiêm kia, ở trong đó chính là một nhà Bắc Đường vương dưới một người trên vạn người của Minh quốc, không phải môn chủ của y, càng không phải Khiêm Chi của y.

Ngôn Phi Ly thở dài. Chỉ bất quá mới một tháng, trước đây bao nhiêu năm thì sao, mới có một tháng đã khiến y khó sống vậy. Không biết một thời gian nữa, hai người có còn gặp lại.

Ngôn Phi Ly càng lúc càng nhớ, càng nhớ lại càng không ngủ được, liền ngồi dậy, thuận tay mở cửa sổ, ánh trăng bên ngoài thật tròn, thật nhu lượng, khiến y càng cảm thấy cô tịch.

Ngôn Phi Ly nhắm mắt một lúc, ngực có chút quặn đau, lại ngồi khoanh chân trên giường, nhắm mắt lại, tập trung tinh tóa luyện công, hy vọng tâm hồn có thể thu liễm lại, cả thể xác và tinh thần đều trầm tĩnh.

Ta muốn tẩu hỏa nhập ma rồi.

Không biết đã qua bao lâu, Ngôn Phi Ly chán nản lắc đầu. Bởi vì y lại tự nhiên ngửi thấy lãnh hương của Bắc Đường Ngạo xung quanh, không khỏi cười khổ, mở mắt.

Sao lại thế này? Chẳng lẽ mình nhớ hần quá sao?

Ngôn Phi Ly thấy cả người khô nóng, đêm nay chẳng những đặc biệt nhớ Bắc Đường Ngạo, còn rất nhớ... cái ôm của hần.

Y hít sâu, nhảy xuống giường, mặc thêm áo khoác, quyết định ra ngoài một chút, lãnh tĩnh thử xem, toàn thân lại đột ngột chấn động. Thực khó tin, y đứng ở trong phòng phải chốc lát mới dám đến trước cửa, nhẹ nhàng mở cửa ra, như có bản năng, nhìn về hướng cây đại thụ.

Bắc Đường Ngạo vẫn một thân bạch y, lẳng lặng dựa vào đại thụ, mỉm cười với y.

...

Viên Thanh nhớ tới con ngựa vừa mới sinh, vì dễ non nên không được khỏe lắm, cho nên cố ý mang cả mẹ cả con về trang viện chăm sóc. Lại nghĩ, thấy không đành, nhờ tiểu gia hỏa không chịu được thì sao. Thế là bèn chạy ra khỏi phòng, khắp khiên đi đến trang viên.

Chỗ hần ở ngay bên ngoài trang viên, là một phòng đơn nhỏ, ngoại trừ hần thì còn có mấy đứa ở làm công việc trong mã tràng sống nữa. Vì hần là thú y, còn được tôn kính, cho nên mới có một cái phòng. Lúc này hần phải đi xuyên qua khu rừng nhỏ sau viện mới có thể thấy được chuồng ngựa.

Lúc đi qua khu rừng, trong rừng có tiếng động thật nhỏ. Viên Thanh nghe rõ, đó là tiếng ngựa. Hần có chút kỳ quái, sao giờ này trong rừng lại có ngựa hoang? Mùa giao phối đã qua. Hơn nữa, ở đại trạch cũng chỉ mới có một con ngựa mẹ vượt cạm mà thôi.

Hần theo tiếng động đến gần, liếc mắt trông thấy một tuần mã thân đen xì, bốn vó lại trắng như tuyết, đang gặm cỏ dưới trăng, nhàn nhã ăn ăn. Nghe thấy thanh âm của hần, chỉ ngẩng đầu lên nhìn nhìn rồi lại cúi xuống.

Viên Thanh ngơ ngác nhìn bảo mã đó, nhất thời không biết phải phản ứng thế nào. Hồi lâu, mới giống như lúc đi vào, chậm rãi đi ra.

Hắn hốt hoảng đi tới chuồng ngựa, không yên lòng mà từng chút từng chút chăm sóc con ngựa con. Vì sinh non, nó run rẩy nằm bên cạnh ngựa mẹ, thân thể vô cùng suy yếu, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống, không dậy được nữa. Mẹ nó một tác cũng không rời, yên lặng cổ vũ.

Viễn Thanh có phần yên lòng, bởi con ngựa con này tuy yếu ớt, nhưng sức sống rất mãnh liệt, có ngựa mẹ bên cạnh, có lẽ khả dĩ khỏe mạnh mà trưởng thành.

Hắn trở lại chỗ của mình, đầu còn ngoảnh lại nhìn vào cánh cửa thông với viện, nhớ tới con ngựa vừa rồi.

Hắn đi tới cánh cửa, nhẹ nhàng đẩy ra, đại môn được mở. Cửa không cài then, mà then bị thứ gì đó bẻ gãy, rơi trên đất. Viễn Thanh cúi đầu nhặt lên, cầm trong tay nhìn thoáng, đột nhiên tay run lên, then cửa lại xuống đất.

Thần sắc hắn phức tạp nhìn về phía một căn phòng trong viện, ánh nến trong gian phòng đang loáng thoáng, chợt tắt, toàn viện lại tối đen và trầm tĩnh như cũ, mùi cỏ lẩn vào trong không khí, mơ hồ phiêu tán chút hương.

Hắn ngơ ngác mãi, cuối cùng không vào viện nữa, đóng cửa lại.

86. Chương 86

Ngôn Phi Ly mệt mỏi nằm trong vòng tay Bắc Đường Ngạo. Kỳ thực y thấy tư thế này cũng không thoải mái lắm, hướng hô là hai đại nam nhân, đối mặt với nhau như thế này, lúc nào cũng quá gở. Nhưng Bắc Đường Ngạo lại ôm chặt lấy y, không cho y tránh né.

Nói về thân hình, trong hai người, Bắc Đường Ngạo có vẻ đơn bạc hơn. Vóc người Ngôn Phi Ly cốt cách phi phàm, vân da cân xứng, hiên ngang vĩ ngạn, khúc nào ra khúc nấy, thập phần anh tuấn. Nhưng mỗi lần bị Bắc Đường Ngạo kéo vào ngực, vẫn không thoát nổi.

Vừa rồi một phen hoan ái, khiến Ngôn Phi Ly thực không chịu nổi, cuối cùng vẫn không nhịn được xin tha, bảo hắn sớm dừng lại. Nhưng sao dễ thể được, đổi lại chỉ là kết hợp càng thêm cấp tiến, khiến y dưới thân hắn rên rỉ không ngừng.

Ngôn Phi Ly mơ màng ngủ chốc lát, đến lúc tỉnh lại, vẫn thấy được Bắc Đường Ngạo ôm, nghe tiếng thở là biết hắn tỉnh, nhớ tới nguyên nhân hắn rời đi, hỏi: “Khiêm chi, hài tử đã khỏe chưa?”

Bắc Đường Ngạo mở mắt, biết y đang hỏi ai, đáp: “Ân.”

“Ta nghe nói, hình như là đậu mùa...” Ngôn Phi Ly nhớ tới tin tức nghe được khi vào thành.

Bắc Đường Ngạo run lên, nói: “Đã không còn gì đáng ngại. Cuối cùng cũng khỏi rồi.”

Ngôn Phi Ly nghe giọng nói thật khác so với ngày xưa, nhin không được vươn tay vuốt ve hắn: “Sống là tốt rồi, bệnh nặng như vậy mà vượt qua, tất có hậu phúc.”

Bắc Đường Ngạo nhớ tới Huy nhi thật. Hài tử ấy vì sinh non, từ lúc sinh ra cơ thể luôn không được tốt, mình còn chưa kịp đưa nó hồi hương, đã phải để nó Phù Du cư mà về Minh quốc rồi. Ai ngờ hài tử ấy mệnh ngắn, còn chưa kịp lưu lại dấu vết gì trên đời cho mình, đã vô tung biến mất. Ngay cả tính danh cũng bị người khác thay thế. Nghĩ đến đây, đau lòng không thôi. Mình đúng là một người cha nhẫn tâm!

Địa vị của hắn, so với kẻ khác cao hơn. Chuyện duy trì huyết mạch, lại càng cố chấp. Tưởng nhớ đến ái tử đã mất, nhưng không thể phát tiết, ngay cả một lễ tang tử tế cũng không thể cho nó. Nỗi thống khổ này thật không biết nói thế nào với người khác. Về điểm ấy, những hành động của Yên Yên hắn có thể dễ dàng tha thứ, bởi vì hắn và nàng đều đau đớn thương tâm.

Ngôn Phi Ly thấy sắc mặt của hắn lại như thường, mang theo vẻ hờ hợt sau tình dục, nhưng ánh mắt có chút trầm tư khốn khổ, biết lòng hắn có chuyện. Bởi vì, hắn dù thở dài trong lòng, y cũng phát hiện ra.

“Khiêm Chi, trong lòng ngươi đang có chuyện gì?”

“Sao lại hỏi thế?”

“Viết rõ trên mặt thể kia kìa.”

Bắc Đường Ngạo hơi giật mình, “Từ lúc nào ta hỉ hình vu sắc như vậy?”

“Không hẳn.” Ngôn Phi Ly nâng người nhìn hắn, “Người ngoài chưa chắc đã nhìn ra.”

Bắc Đường Ngạo không nói gì, hôn lên tóc mai y. Không biết vì sao, hắn rất thích hôn hai phần tóc đã đổi màu xám này. Lúc đầu là bởi đau lòng, nhưng dần dần thành thương tiếc.

Ngôn Phi Ly thấy hắn không nói, thoáng chạnh lòng. Nghĩ, có lẽ hắn và mình vẫn không thể tâm sự.

Tựa như hiểu y đang nghĩ gì, Bắc Đường Ngạo nói nhỏ: “Ta không phải không muốn nói, mà là không biết nói sao.” Hít vào thật sâu, mới đem chuyện Huy nhi, chậm rãi nói ra.

Chuyện này ở trong lòng hắn đã lâu, dần dần tích tụ lại, ngay cả cốt nhục cũng vạch ra hết, thực vô cùng đau xót.

Ngôn Phi Ly nghe xong, tâm trạng không chỉ có buồn rầu. Y biết, Bắc Đường Ngạo rất trọng huyết mạch, hơn nữa còn thích trẻ con vô cùng. Nhớ lại Huy nhi thực kia, cũng thấy thương nó. Chốc lát, không biết phải nói gì cho tốt. Hồi lâu mới mở miệng: “Hài tử sau này còn sinh được nữa mà.” Lời này chẳng khác lấy máu trong tim mình ra.

“Phi Ly, lời này của ngươi thực ngôn bất do trung (*).”

(*) ngôn bất do trung: nghĩ một đằng nói một nẻo.

Ngôn Phi Ly thở dài: “Ngôn bất do trung là thế nào. Ta sao nguyện ý người có con cùng nữ nhân khác chứ, nhưng có thể, ta nguyện tự mình... A! Quên đi, không cần nói nữa, nàng cũng là một người đáng thương.” Nhớ tới mình từng trên chiến trường mà mất con, nên có vài phần thông cảm được cho tâm tình Lâm Yên Yên. Vừa nãy, Bắc Đường Ngạo nói Ly nhi cũng bị đậu mùa, khiến lòng y thất lại.

“Người cũng không phải không thể sinh. Ta và Yên Yên đã không có khả năng, chỉ bằng người giúp ta sinh mấy đứa đi.” Bắc Đường Ngạo đang pha trà, chốc lát đã thấy khuôn mặt y trắng bệch, nhớ tới nỗi thống khổ kinh khủng khi sinh con của y, sợ rằng còn hơn cả nữ tử, vội vàng kéo y lại, nói: “Ta chỉ thuận miệng thôi, không bao giờ muốn người sinh nữa, đừng tưởng thật! Huống chi thân thể người...”

“Thân thể ta bị sao?” Ngôn Phi Ly thấy hắn lấp lửng, lại nhìn lại vẻ mặt hắn, đã biết kết quả. “Khó trách người mỗi lần đều, đều...”

Bắc Đường Ngạo gật đầu, than: “Tất cả là do ta khi đó hồ đồ làm vậy, cho nên thân thể người bị hao tổn, bây giờ không thể khôi phục.”

Ngôn Phi Ly cười cười: “Cũng không sao. Ta là một đại nam nhân, thương thể gì mà chưa từng chịu qua, sao bị tí bệnh này đánh gục được? Vả lại, người cũng không sai.”

“Đừng coi thường bệnh căn.” Bắc Đường Ngạo cau mày, “Nội lực của người không hề tiến bộ, chắc chắn đây chính là nguyên nhân. Ta nghĩ, qua một thời gian nữa sẽ gọi Thu đại phu đến Diêu Kinh, để hắn khám lại cho người.” Nói rồi ôm chặt hơn.

Hạ thân hai cơ thể ma sát với nhau, rất nhanh lại hưng phấn lên. Bắc Đường Ngạo men theo chân Ngôn Phi Ly, nhìn vào phía trong một chút, đưa tay tìm, cười tà với y: “Nơi này của người càng lúc càng hợp ý ta.”

Ngôn Phi Ly ngửa đầu ra sau, không quan tâm.

Bắc Đường Ngạo biết đây là dấu hiệu nguyện ý, với tay vào vào, khiêu khích bên trong một hồi, động thân một cái, tiến nhập. Nhưng động tác không mãnh liệt quá như vừa rồi, là đòi tìm lưu luyến.

Ngôn Phi Ly lại một lần nữa lên đến đỉnh, nhưng vốn là người nội liễm, rên rỉ cũng đứt đoạn, liều mạng mà kìm nén, từng tiếng từng tiếng rất trầm, tựa như cứ thở dài triền miên.

Bắc Đường Ngạo ở nhất khắc cuối cùng rút ra. Bạch trọc nóng bỏng phun trào ở vùng riêng của Ngôn Phi Ly, theo bắp đùi chậm rãi chảy xuống.

Bắc Đường Ngạo nhìn y nằm thở dốc, xuống giường tìm một cái khăn, nhúng vào một chậu nước sạch trong phòng, cẩn thận giúp y thanh rửa sạch sẽ.

Người thì miễn cưỡng lau sạch được, nhưng sàng đan bị bẩn thì hẳn chịu. Thấy người trên giường đã cục mịch rồi, mơ màng không còn để ý đến cái gì nữa, nhìn sắc trời, e cũng không thể ngủ được nhiều, liền không quần nữa, quẳng đồ bỏ lên giường, từ sau ôm lấy cái thân thể kia đến sát sao, nghe nhịp tim trầm ổn của y, hô hấp đều đều, dần dần cũng tiến vào mộng đẹp.

...

Khi Ngôn Phi Ly tỉnh lại, đã không thấy bóng dáng Bắc Đường Ngạo đâu. Mơ mơ hồ hồ nhớ lại lúc trời còn chưa sáng, hẳn đã quay về. Nghĩ muốn chống mình dậy, nhưng phân eo mỗi nhừ, giữa hai chân vẫn tê dại không thôi, lại ngã vào giường. Lần này ngủ một mạch đến lúc mặt trời lên cao.

Y ở Lưu gia như ở chính nhà mình, không ai quản, thích dậy lúc nào thì dậy, cũng không ai thúc. Chỉ là y có thói quen dậy sớm, hôm nay ngủ lâu như thế, còn chưa ra ngoài. Lưu đại tẩu còn tưởng y sớm đã ra mã tràng. Lưu Thất vốn tùy tiện, cũng chẳng để ý.

Ngôn Phi Ly biết đã không còn sớm, nhưng người vẫn cứ uể oải, mệt nhọc. Lần thứ hai tỉnh lại đã là chàng vạng, không khỏi càng hoảng sợ.

87. Chương 87

Ngôn Phi Ly chậm rãi đứng lên, chỉnh trang lại đồng hồ đêm qua, chán đệm tất thay thay mới. Y cũng không có nhiều hạ nhân như Bắc Đường Ngạo để mà sai sử, những việc giặt giũ này lại không thể nhờ đại tẩu giúp. Cũng may y đã quen việc rồi, có thể tự sắp xếp ổn thỏa.

Hai người đêm qua chỉ lo triển miên thôi, rất nhiều chuyện còn chưa kịp nói. Ngôn Phi Ly có chút hối hận, quên không hỏi tình hình Ly nhi, chẳng biết bao giờ mới được gặp lại nó.

...

Khi Bắc Đường Ngạo trở lại vương phủ, sắc trời đã tỏ. Đưa Mặc Tuyết đến chuồng ngựa rồi mới trở lại phòng mình. Còn chưa vào nhà, từ xa đã thấy một chấm đen từ từ bay lại. Đôi mi dài nhướng lên, bước qua cửa, hướng đến nam viện. Nơi đó có ba tầng tiểu lâu, từng từng giữa vườn hoa, rất tú nhả.

Bắc Đường Ngạo gọi một tiếng, con ưng kia vòng hai vòng, đáp xuống, đứng trên cánh tay hắn, Bắc Đường Ngạo gỡ bút đồng buộc ở móng nó, mở ra lấy một vật bên trong, không khỏi nhủu mày, mang theo chim ưng xuống lầu.

“Lăng Chu, lập tức sai người đi thăm dò tin tức của người này.” Bắc Đường Ngạo dùng thủ pháp của ám ảnh, gọi Lăng Chu, phân phó: “Thế lúc Thiên Môn không ở Diêu Kinh, bản tọa không muốn dùng người của vương phủ, người đi triệu tập ám ảnh vệ đội, điều tra việc này.”

“Vâng.” Lăng Chu dù không biết môn chủ không muốn dùng thế lực ở vương phủ là đang kiêng dè cái gì. Gã luôn luôn nghe theo mệnh lệnh, nhận lệnh rồi thì lui xuống.

Bắc Đường Ngạo ngẩng ngửa phong mật tín trong tay, phát một cái, mảnh giấy hóa bụi, tán trong không khí.

Bắc Đường Ngạo đối với chuyện này thì không để bụng, nhưng nhớ tới Ngôn Phi Ly, chung quy thấy vẫn nên cẩn thận một chút. Chỉ tại năm đó không nhỏ cỏ tận gốc, mong hôm nay đừng có mọc ra tai vạ gì đấy.

...

Bắc Đường Diệu Huy sau khi điều dưỡng vài ngày, cuối cùng cũng khỏe lên. Bắc Đường Diệu Nhật tất nhiên thập phần vui mừng. Mỗi ngày luyện công xong, làm xong công khóa (bài tập), liền đến bồi đệ đệ, cùng chơi đùa với nó. Đội nó hoàn toàn hồi phục, cũng đã qua hơn mười ngày.

Lâm Yên Yên thấy không còn gì trở ngại rồi, sớm trở lại Phật đường. Mỗi ngày nàng đều phải nhìn đứa trẻ kia dần khỏe mạnh lên, lại không thể không nhớ tới đứa con ốm yếu của mình, cho nên, rất không muốn đổi mặt.

Bắc Đường Ngạo vì thương thể sớm đã bình phục, không thể lấy cớ dưỡng bệnh, phải quay lại triều. Tân hoàng đăng cơ chưa lâu, hấn lại là đại bình của thiên hạ Minh quốc, đương nhiên có rất nhiều sự vụ cần xử lý, huống hồ đã hơn một tháng không vào triều, chuyện phải làm sớm chất thành đống. Giờ không thể làm gì khác là buộc phải chuyên tâm, không có thời gian để nghĩ đến Ngôn Phi Ly. Chỉ có Bắc Đường Ngạo Diệu Nhật, thấy Huy nhi đã khỏi bệnh, lúc nào cũng nghĩ đến việc ra ngoại ô để tìm nghĩa phụ.

Là một đứa trẻ thông minh, từ ngày nghe hết những lời phụ vương và mẫu phi nói, dù có rất nhiều câu hỏi ở trong lòng, nhưng nó chẳng đề cập tới.

Những kẻ hầu cận theo Bắc Đường Ngạo trở về từ ngoại thành, không cho phép được tiết lộ về Ngôn Phi Ly. Hấn quên mất phải nói cả với nhi tử của mình. Kỳ thực cũng không phải là quên, chỉ là không muốn Ly nhi cảm thấy chuyện gặp lại Ngôn Phi Ly là xấu, cho nên vẫn chưa dặn nó.

Bắc Đường Ngạo đương nhiên không sợ kẻ khác biết hấn đã gặp được Ngôn Phi Ly, nhưng hai người hiện tại ân ái ngọt ngào, lưu vu hành tích (*), nếu để những thuộc hạ Thiên Môn bắt gặp, sợ sẽ đem tới bất tiện, cho nên dứt khoát không đề cập, giấu một thời gian hăng hay.

(*) lưu vu hành tích: dấu vết qua lại chẳng?

Ngày hôm đó Bắc Đường Ngạo gọi Diệu Nhật tới, kiểm tra công khóa của con. Nó trả bài vô cùng lưu loát chính xác, Bắc Đường Ngạo trong lòng rất vui, càng thêm yêu mến. Diệu Nhật nhân cơ hội đó, nói về chuyện nghĩa phụ. Bắc Đường Ngạo cảm khái, rốt cuộc vẫn là phụ tử thân tình, mới có một thời gian, Diệu Nhật đã thúc giục không ngừng. Nhớ tới Lâm Yên Yên bảo, nàng muốn lên núi ở chùa hai ngày, bọn nhỏ sẽ không ai trông. Hơn nữa, Thu Diệp Nguyên cũng sắp tới, thật đúng dịp, có thể gặp lại Ngôn Phi Ly. Bắc Đường Ngạo đáp ứng, mỉm cười nhìn Diệu Nhật hoan hô reo hò chạy ra ngoài. Lại không biết, Ngôn Phi Ly bên kia đang thất kinh thế nào.

...

“Oe — Oe —”

Ngôn Phi Ly úp mặt vào góc tường, cơ hồ đến dịch mật cũng ói ra. Chỉ là đi qua trù phòng, ngửi thấy mùi thịt, y đã không nhịn nổi rồi. Mãi mới nôn hết, tựa vào vách mà chậm rãi đứng dậy, sắc mặt Ngôn Phi Ly thật khó coi vô cùng, tái nhợt mà ôm ngực, cả người đầy mồ hôi lạnh, chảy đầm đìa.

Thế, thế này, chẳng lẽ là...

Ngôn Phi Ly vô lực tựa vào góc, toàn thân mềm nhũn, ngực thoáng rung động, từng chút từng chút, khiến đầu y choáng váng. Vất vả mãi mới về tới hậu viện, lấy một chậu nước, rửa mặt.

Nước lay động, lặn tẩn, Ngôn Phi Ly thỉnh linh im lặng, ngơ ngác nhìn khuôn mặt tang thương của nam nhân trên mặt nước, chẳng biết đang nghĩ gì.

“Tiểu Ngôn, chiều nay cùng ta đến mã trang, xem mấy con Điền mã mới nhé.” Lưu Thất chạy vọt tới, cắt ngang sự mơ màng của y.

Ngôn Phi Ly lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nói: “A Thất, hôm nay ta không khỏe, hôm khác đi.”

“Tiểu Ngôn, ngươi làm sao thế? Sắc mặt xấu quá vậy?” Lưu Thất có chút lo lắng, “Ngươi mấy hôm nay không ra mã trang rồi, nếu thật bị bệnh, ta vào thành thỉnh đại phu cho.”

“Không sao đâu, đại khái là ngày nắng nóng, có lẽ cảm nắng rồi.” Ngôn Phi Ly nói, hơi miễn cưỡng. Kỳ thật, bây giờ mới là tháng năm, khí trời ôn hòa, nhiệt độ rất dễ chịu, sao lại cảm nắng được.

Ngôn Phi Ly thoáng thấy cái dáng khập khiễng phía sau gã, đang tập tễnh tới, hỏi: “Tiểu Viên cũng đi sao?”

“Ân.” Viên Thanh bình thường vừa đen vừa gầy, chỉ có đôi mắt là sáng vô cùng, khiến cả người hấn có tinh thần hấn, “Bây, bây, bây giờ kiểm, kiểm, kiểm tra mấy con ngựa.”

“Các người đi đi.” Ngôn Phi Ly vỗ vỗ vai Lưu Thất, tỏ ý bảo gã không phải lo, theo Viên Thanh ra khỏi viện đi.

“Hảo. Chúng ta đi, người nếu khó chịu thì nói với tẩu tử, bảo nàng chiếu cố nhé. Mấy hôm nay cũng không thấy người ăn uống gì, người gầy đi đấy.”

“Nói nhiều! Ta còn không biết tự chăm sóc sao?” Ngôn Phi Ly không kiên nhẫn mà đẩy gã một cái: “Các người đi nhanh đi!”

Lưu Thất sải bước đến chuồng ngựa, Viên Thanh tập tễnh theo sau, đột nhiên quay đầu lại, nói với Ngôn Phi Ly: “Phan đại ca phải chú, chú ý thân thể!”

Ngôn Phi Ly sững sốt một chút, trả lời: “Biết rồi. Dọc đường cẩn thận!” Nói rồi vỗ hán một cái, cảm thấy hán run lên, nhãn thần nhìn mình rất chi là phức tạp.

Đội bọn họ đã đi, Ngôn Phi Ly xoay người vào phòng, trong lòng kỳ thực khủng hoảng không nên lời. Thân thể của y, y biết. Huống chi, tình huống này không phải lần đầu...

88. Chương 88

Ngôn Phi Ly lo lắng, bất an ngồi xuống giường, tựa vào đầu giường, ngơ ngác đến xuất thần.

Y không dám nghĩ. Hy vọng cơ thể khó chịu và buồn nôn mấy sáng hôm nay chỉ là do dạ dày không tốt. Nhưng bệnh trạng mệt mỏi rã rời, dần thích vị chua, tim còn mơ hồ đập nhanh hơn nữa, tất cả đều tố cáo rằng, đây không phải chuyện đơn giản như thế. Y đã mấy ngày rồi chưa ra mã tràng, từ khi bắt đầu nghi ngờ, y không dám sơ suất. Bất luận là thật hay giả, là sai cũng được, hiểu lầm cũng được, nói chung, y không thể đùa giỡn với sinh mệnh. Chỉ vì một lần qua quýt lỗ mãng, y đã mất một đứa trẻ trên chiến trường, sự sai lầm này y không thể để nó xảy ra lần nữa. Y không gánh nổi!

Làm sao đây? Vạn nhất là thật... Nên làm sao?

Lâu rồi, Ngôn Phi Ly chưa luống cuống, hoảng loạn như thế này. Chuyện đến đột ngột quá, có lẽ y nên tìm Bắc Đường Ngạo trước, trao đổi xem sao. Nhưng vẫn còn chưa khẳng định rõ ràng. Thế nên, y có chút sợ hãi.

Lấy tay xoa bụng, Ngôn Phi Ly cúi đầu, phức tạp nhìn bụng mình. Dựa vào kinh nghiệm sinh Ly, nếu là thật... Không lâu sau, cứ như vậy, bụng sẽ từ từ trở nên nhão, rồi từng chút từng chút nhô lên, cho đến khi chứa đủ một đứa bé.

Thiên! Vì sao lại muốn chọc ghẹo y như thế? Sao lại cho y một thân thể không giống người bình thường vậy? Ma Da, Ma Da, rốt cuộc là một dân tộc thể nào? Thể nào lại có cái thể chất quái dị như thế chứ?

Nhưng dù oán hận, vừa nghĩ đến Ly nhi, cảm thấy đó chính là một báu vật ông trời trao tặng. Ngôn Phi Ly mệt mỏi ngã xuống giường.

Có lẽ là do khi mang Ly nhi, y phải chịu áp lực quá lớn, cho nên dù hiện tại lưỡng tình tương duyệt với Bắc Đường Ngạo, y vẫn có chút bị ảnh hưởng, không muốn sớm bàn với hán chuyện này. Thôi, đợi một thời gian nữa xem sao.

Nhớ tới bóng mặt lúc này trên nước của mình, hai má như sương, tang thương mà uể oải, mình như thế, cơ thể như thế, còn có thể mang hài tử một lần nữa không?

Ngôn Phi Ly vô thức sờ sờ bụng. Đêm đó, những lời nói cùng Bắc Đường Ngạo hiện hữu bên tai, giờ không chừng, từng chữ từng câu lại trở thành sự thật ấy.

Ngôn Phi Ly lo lắng không yên, rằng Bắc Đường Ngạo sẽ không cảm kích chút nào.

...

Lâm Yên Yên chuẩn bị lên núi gì đó, dẫn theo phó dịch thân cận, khởi hành đi chùa Phổ Tế. Lần này đi chắc một tháng sau cũng chưa về. Bắc Đường Ngạo sợ nàng ở không quen, cố ý sai người sớm nói với phương trượng trước những thói quen thường ngày của nàng.

Bệnh của Huy nhi đã khỏi hẳn, Bắc Đường Ngạo lần này dự định sẽ dẫn nó cùng ra ngoại ô. Tuổi còn nhỏ quá, chưa cho tập võ được, hoàn toàn là dẫn nó ra ngoài giải sầu.

Chỉ bất quá, công việc trong triều đình có chút bận rộn, khiến hần bận tối mắt. Cũng may, có Úc Phi Khanh tốt bụng giúp đỡ. Y là một võ tướng, Hoàng thượng mệnh y phụ trách Cẩm vệ kinh đô. Hiện tại thiên hạ thái bình, xã tắc ổn định, mỗi ngày hần ngoài mang binh, xử lý chút chuyện trong Cẩm vệ doanh, xong thì không làm gì nữa, thường hạ triều theo Bắc Đường Ngạo thảo luận chính sự, giúp hần xử lý chút công việc.

Bắc Đường Ngạo đã từng ở cùng y hơn một năm, sớm thành thói quen, thỉnh thoảng tiện thể sai y như hạ nhân, trực tiếp phái y đi, Úc Phi Khanh ngược lại cũng nguyên ý. Y làm việc rất ổn thỏa, tay chân nhanh nhẹn, có nhiều mảnh khoe. Lần trước, Bắc Đường Ngạo cự tuyệt yêu cầu của y là vì Ngôn Phi Ly, không thì một người cam tâm tình nguyện ở bên giúp mình, ai lại không ngại.

Một ngày nọ, thảo luận chính sự xong, chưa đến giờ ngọ, Úc Phi Khanh vươn vai nói: “Vương gia, nhiều việc thế này một người sao làm nổi?”

“Tính toán cái gì. Bất quá chỉ là chút việc vặt.”

“Việc vặt?” Úc Phi Khanh trợn mắt. Chính lý lại mười sáu cuốn binh khố công văn mười hai vạn tự, còn có chiết của thuộc hạ tam ti lục bộ trình lên, mỗi ngày đều chất thành đống cao chừng hai thước.

“Vương gia, ngài thật không phải thường nhân. Phi Khanh đi theo ngài học được không ít thứ. Hôm nay xong việc sớm, chim non ở Túy Nguyệt cư phía nam thành cực nổi danh, ta thỉnh ngài đến nếm thử.”

Úc Phi Khanh suy cho cùng xuất thân thế gia, đương nhiên là chuyên gia, rất hòa đồng. Dù y ngưỡng mộ Bắc Đường Ngạo, nhưng chung quy vẫn chưa phải là thuộc hạ của hần, kiến thức bốn phương tám hướng cũng không bằng, cho nên gan có lớn lắm thì vẫn có lúc mạo muội.

Bắc Đường Ngạo không hay xã giao, cũng không thích náo nhiệt, vốn định cự tuyệt, nhưng ngẩng đầu trông thấy ánh mắt chờ đợi kia, hai con ngươi đen láy rất giống Ngôn Phi Ly, tâm liền khẽ chuyển. Lại nghĩ tới mấy hôm nay y giúp mình không ít, bản thân đã cự tuyệt đề nghị làm thiếp thân võ tướng của y, xem như phụ y một tấm tâm ý, nếu ngay cả chút nể mặt này cũng không nhận, có chút không được. Trầm ngâm một chút, nói: “Hảo. Bất quá không phải người thỉnh, bản vương thỉnh người một phen.”

Úc Phi Khanh đại hỉ, mắt sáng lên.

Kỳ thật, y gặp Bắc Đường Ngạo muộn. Những năm gần đây, Bắc Đường Ngạo đã trải qua rất nhiều chuyện, con người cũng không lạnh lùng xa cách như những năm tháng xưa, ngạo khí và khí phách cũng dần nội liễm vu tâm, lại cộng thêm việc đã làm phụ thân, tính tình có vài phần ôn hòa.

Hai người bàn xong, Bắc Đường Ngạo ở trong Noãn các của mình, thay triều phục thành một thân nguyệt sắc, bên hông đeo bội ngọc, tay cầm chiết phiến chậm rãi bước ra. Cả người toát ra vẻ công tử phiêu diêu, chẳng còn giống một vương gia quyền khuyh triều dã.

Hai người cưỡi ngựa ven đại nhai Chu Tước về phía nam thành, dọc đường mê hoặc biết bao phương tâm thiếu nữ. Một người anh khí bừng bừng, một người tuấn mỹ bức nhân, tuổi tác tương đương, quả nhiên anh hùng niên thiếu.

Úc Phi Khanh thầm chắc lưỡi. Nghĩ y thường ngày xuất hiện, cũng không có lắm kẻ quan tâm như vậy, nhưng đi cạnh một người như thế này, thật giống điều gặp gió, khiến y như một bước lên trời.

Bắc Đường Ngạo lại đối với những chuyện đó làm như không thấy.

Đi tới tửu lâu, Úc Phi Khanh đúng là khách quen ở đây, lão bản trông thấy y liền nở nụ cười tươi.

“Úc tướng quân, ngài mấy hôm nay chẳng tới gì cả, vẫn chỗ cũ chứ?”

“Dương lão bản, hôm nay ta dẫn khách quý đến, muốn ngồi ở nhĩ phòng có cửa sổ.”

“Vị này là...” Dương lão bản không nhận ra Bắc Đường Ngạo, không biết thân phận của hần, nhưng ngẩng đầu thấy hần một thân khí độ, ngậy người. Bắc Đường Ngạo lạnh lùng liếc một cái, ánh mắt sắc sảo khiến lão bản tỉnh cả người.

Úc Phi Khanh cười: “Dương lão bản nhân lực không tốt nha, đường đường vương gia đứng trước mặt, người cũng không nhận ra.”

Minh quốc từ mấy đời nay, bách tính với tôn xưng ‘vương gia’, cũng chỉ có một nhà Bắc Đường vương, không cần phân hào gì khác. Mấy vương gia kia, bất quá chỉ là hư danh.

Dương chương quỹ mở lớn mắt, kinh ngạc nhìn Bắc Đường Ngạo. Dù sớm đã nghe Bắc Đường vương anh tuấn ra sao, tuyệt vời thế nào, nhưng ngài chẳng mấy khi ở Diêu Kinh, cũng rất ít ra ngoài dạo phố, cho nên ít người biết.

Dương chương quỹ không thừa lời nữa, lập tức cung kính mời bọn họ lên lầu hai, tìm một gian nhà phòng có cửa sổ tốt nhất, cho hai người một chỗ thượng tọa.

89. Chương 89

Ngôn Phi Ly vào thành giúp Lưu Thất làm việc, sau khi ra đến đường cái thì đỡ dẫn cả người. Nhiều ngày rồi y chưa ra mã tràng, trong lòng có chút bồn khoăn, cho nên hôm nay cố ý tranh với gã, đi lần này. Trước khi đi, Lưu Thất đã thiên dặn nghìn dò, bảo mình phải tìm đại phu xem bệnh, không thì gã sẽ đích thân đi thỉnh một đại phu về khám cho y.

Ngôn Phi Ly đứng trên đường một lúc lâu, chậm rãi đi về đường Tế Thế phía nam thành. Tới trước cửa hiệu thuốc, lại dừng bước, quanh co mãi, cuối cùng vẫn là đi qua.

Ngôn Phi Ly thở dài. Kỳ thực là bệnh gì, trong lòng y đã biết chắc rồi. Nhiều ngày nay, những triệu chứng kia không giảm, càng lúc càng ác liệt, mỗi ngày thêm rõ ràng, hình như so với hồi mang Ly nhi còn kịch liệt hơn. Ngôn Phi Ly nghĩ lại vô số lần hoan hảo sau khi trùng phùng với Bắc Đường Ngạo, người nọ luôn cẩn thận, chưa từng gây lỗi. Nhưng chỉ có một đêm, hai người xa nhau đã lâu gặp lại, y lại bị hạ được, cảm xúc mãnh liệt đến nỗi không thể khống chế bản thân, Bắc Đường Ngạo cũng không chú ý. Nói vậy, gieo mầm là từ khi đó rồi.

Ngôn Phi Ly cười khổ. Hồi tưởng, đương niên Thu Diệp Nguyên đã nói với y, thể chất của Ma Da tộc là vậy, động tình là thụ thai. Nghiệt tình của y đối với Bắc Đường Ngạo, đến mình cũng không biết sâu đậm thế nào, hấn chạm vào thôi đã không chịu nổi, huống chi còn ân ái như thế.

Ngôn Phi Ly lang thang ngoài đường Tế Thế nửa ngày, suy cho cùng vẫn là không đi khám. Vô luận thế nào, chuyện này cũng không thể để ai biết, không đi là thỏa đáng. Hạ quyết tâm, y quay người ly khai.

Trên đường, đi không mục đích, Ngôn Phi Ly vừa tìm mua hộ mấy thứ cho đại tẩu, vừa đi dạo loanh quanh, đứng trước một sạp bách hóa nọ, lại chẳng biết mua gì. Sau khi thông thả đi dạo một lúc lâu, mới từ từ tiến vào một cái ngõ.

Phía sau, một nhân ảnh như cái bóng, đi theo y vào con ngõ, quẹo trái một cái, là ngõ cụt, không thấy bóng dáng Ngôn Phi Ly đâu nữa. Kẻ nọ vội vàng tìm chung quanh, nhưng nhất vô sở hoạch (1), cuối cùng cảm phần chửi một tiếng, thi triển võ công trở về. Không biết rằng, mình đã trở thành mục tiêu bị theo dõi.

(1) nhất vô sở hoạch: hoàn toàn không có (QT).

Ngôn Phi Ly là loại người gì nào. Y từ bé lang bạc kỳ hồ, cảnh giác so với thường nhân mạnh hơn. Từ lúc mười hai tuổi đã bước chân ra giang hồ, chinh chiến sa trường, kinh nghiệm từ bốn phương phong phú, trở thành bản năng rồi. Tuy rằng mất vài thanh công lực, nhưng kẻ này tại đường Tế Thế nhắm vào y, đã bị phát hiện. Công phu theo dõi người khác này, y từ lúc mười tuổi đã giá khinh tựu thực (2).

(2) giá khinh tựu thực: cười xe nhẹ đi đường quen ~> ý quen việc (QT).

Lúc đầu, Ngôn Phi Ly cho rằng, kẻ kia chỉ là một tên côn đồ thông thường, bất quá muốn đánh nhau mà thôi. Nhưng sau phát hiện, kẻ đó có vẻ không đơn giản, lại thấy gã ở trong ngõ nhỏ mà bộ dạng lén lút, thực sự khả nghi, định bắt lấy dạy bảo một phen, đổi thành theo dõi gã.

Ngôn Phi Ly càng lúc càng kinh ngạc!

Kinh công kẻ kia thực sự không tệ. Trong dòng người đang trật vật di chuyển, nhanh chóng khác thường. Nếu không phải Ngôn Phi Ly kinh nghiệm giang hồ phong phú, thủ đoạn thoát vây cao minh, nhất định sẽ không xong với một nhân vật lợi hại thế này.

Kẻ nọ vẫn chưa phát hiện Ngôn Phi Ly đang đi theo, đi đến chỗ hẹn, gặp một tên nữa, rồi hai tên hai hướng lao đi.

Ngôn Phi Ly suy nghĩ một chút, phóng lên bờ tường một nhà, quyết định đi theo tên ban đầu. Nhưng khi y theo đến một con đường, một mã xa thành linh chạy nhanh qua, tách cả hai ra. Ngôn Phi Ly định vận phí lao qua, chợt ngừng lại.

Tay đặt lên bụng, cơn đau nhói lên, Ngôn Phi Ly lại ngẩng đầu, đã không thấy bóng dáng kẻ kia.

Chuyện này thực rất kỳ quái. Ngôn Phi Ly càng nghĩ càng thấy đáng nghi. Nhìn thân thủ, hai kẻ kia rất công phu, vì sao phải theo dõi y? Chẳng lẽ là cừu gia trước đây?

Nếu là ngày thường, y nhất định sẽ không vì một chiếc xe ngựa mà bỏ cuộc, nhưng bụng lại âm ỷ khó chịu, Ngôn Phi Ly không dám truy đuổi tiếp nữa, buộc phải thả. Nhớ lại chỗ hai kẻ đụng đầu nhau, không bằng quay lại xem.

...

Chậm rãi đến cái chỗ mà hai kẻ kia gặp nhau, Ngôn Phi Ly tìm vài vòng, không thấy tung tích tên còn lại, nhú nhú mày, lòng càng thấy bất an. Tùy ý nhìn xung quay, cả người lại chấn động, thoáng thấy một bóng dáng thực quen.

Bắc Đường Ngạo nghiêng người, tay tựa vào lan can nghe Úc Phi Khanh nói chuyện. Úc Phi Khanh rất am hiểu các món ăn đặc sản ở chỗ này, giờ đang giới thiệu cho hắn. Bắc Đường Ngạo vừa nghe, vừa thưởng thức ngọc phiến trong tay, nét mặt bỗng trở nên thờ ơ.

Hắn nhớ tới chục năm trước, lần đầu mang Ngôn Phi Ly đến Diêu Kinh. Khi đó, ở đây chưa có Túy Nguyệt lâu này, nhưng lại có một quán mì lâu đời, nước dùng rất ngon, cực kỳ nổi tiếng. Hắn trong lúc cao hứng, đưa Ngôn Phi Ly tới đây ăn. Lúc đó, y thần tình hoảng hốt, giật mình. Bây giờ nhớ lại, không khỏi buồn cười.

Mình cũng không phải là thần tiên to lớn chi, dù xuất thân phú quý, cũng không phải ngày nào cũng ăn sơn trân hải vị mà? Chợt thích ăn mì thì làm người ta giật mình sao?

Nhớ lúc đó, bản thân còn lạnh lùng liếc y một cái, y gì cũng không nói, cúi đầu chuyên chú ăn. Giờ nhớ lại cảnh đó, lòng không kìm được cảm giác ngọt ngào, ấm áp.

Úc Phi Khanh nhìn thấy nụ cười hiếm có của Bắc Đường Ngạo, nhất thời có chút ngầy ngất, quên cả việc nói.

Bắc Đường Ngạo cũng không chuyên chú lắng nghe, chỉ nhớ lại từng chút từng chút, mình cùng Ngôn Phi Ly ở Diêu Kinh. Đột nhiên có cảm giác bị nhìn chăm chăm, khiến hắn phải cảnh giác, thuận theo ánh mắt, chính là nhìn thấy cái người mình đang tưởng niệm, xa xa đứng trong góc kia.

Gió thổi, phất ngoại sam tử sắc của Ngôn Phi Ly lên, vóc người cao gầy ngay thẳng, như gốc thanh tùng, đứng đón gió.

Bắc Đường Ngạo kinh hãi, chớp nhoáng, phi thân đến trước mặt Ngôn Phi Ly.

“Phi Ly, sao ngươi lại ở đây?”

Ngôn Phi Ly không ngờ lại gặp được Bắc Đường Ngạo ở đây. Vừa thấy hắn cùng một thanh niên trẻ tuổi tuấn lãng ngồi ở lầu hai, khuôn mặt mang theo nụ cười, thần thái thanh thản, ngực nhói đau, giống như bị người ta đâm một dao vậy. Nhưng vẫn chưa kịp cảm thụ thêm cảm giác đó, người đã ở trước mặt.

“Ta vào thành bàn chuyện.”

Bắc Đường Ngạo mỉm cười: “Ta đang chuẩn bị đưa Ly nhi tới thăm ngươi, không ngờ hôm nay lại gặp.” Sau đó tinh tế quan sát sắc mặt, nhú mày hỏi: “Sao lại gầy vậy? Sắc mặt cũng không được tốt.”

Ngôn Phi Ly nhớ tới bản thân, chưa biết phải nói thế nào. Đang lúc do dự thì Úc Phi Khanh chạy tới.

“Vương gia.” Úc Phi Khanh nhaoáng cái đã không thấy hình bóng Bắc Đường Ngạo, vội vàng đuổi theo, thấy Ngôn Phi Ly, không khỏi sửng sốt. “Vị này là...”

Bắc Đường Ngạo không có ý định giới thiệu hai người với nhau. Hắn không ngờ lại thấy Ngôn Phi Ly, thực sự mừng rỡ, thầm nghĩ sẽ ở bên y. Nhân tiện: “Úc tướng quân, thật không phải, bữa cơm hôm nay coi như bỏ vậy, hôm khác bản vương nhất định sẽ bồi thường cho người.”

Cả Ngôn Phi Ly và Úc Phi Khanh đều quan sát nhau. Ngôn Phi Ly sớm đã nghe đến đại danh của y, chỉ là không ngờ, y so với tưởng tượng của mình trẻ hơn nhiều lắm, không khỏi có chút bất ngờ. Thấy y quả nhiên anh tử bột phát, khí độ trầm ổn, không hổ là tướng quân trẻ tuổi giỏi nhất Minh quốc.

Úc Phi Khanh không biết Ngôn Phi Ly là ai, lại nghe Bắc Đường Ngạo nói phải đi, không khỏi sửng sốt. Y thật vất vả mới mời được Bắc Đường Ngạo, cơ hội khó khăn biết bao, sao có thể đơn giản vứt bỏ, liền nói: “Vương gia, món ăn đã lên rồi. Vị công tử này nếu là bằng hữu của ngài, không bằng cùng nhập tiệc, dùng xong ngọc thiện hăng đi.”

“Bắc Đường Ngạo còn chưa nói gì, Ngôn Phi Ly đã mở miệng: “Khiêm... Môn chủ, ta vào thành làm việc, hiện tại đã xong rồi, cũng phải về, ngài và Úc tướng quân đây đã có hẹn, ta không tiện quấy rầy, nên cáo tử trước thôi.” Nói xong, ôm quyền một lễ, xoay người rời đi.

Bắc Đường Ngạo lại kéo y lại, quay đầu nói với Úc Phi Khanh: “Úc tướng quân, ngọc thiện hôm nay cứ ghi cho bản vương đi, hôm khác bản vương chịu tội với người.” Rồi lại nói với Ngôn Phi Ly: “Khí sắc người không tốt, ta đưa người về.” Nói xong, không quan tâm y có nguyện ý hay không, kéo đi.

Úc Phi Khanh đứng lạng tại chỗ, nhìn bóng lưng hai người dần biến mất, mi đầu từ từ cau vào, lộ vẻ suy nghĩ sâu xa.

...

Ngôn Phi Ly đi theo Bắc Đường Ngạo, bụng càng lúc càng đau, càng ngày càng khó chịu, ngực cũng nghẹn buồn cực kỳ. Y vừa rồi động khí nhiều, nội lực bất ổn, giờ lại bị Bắc Đường Ngạo kéo chạy, cơ thể một trận xao động, tay nắm chặt lấy phần bụng, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Bắc Đường Ngạo không muốn ở chỗ nhiều người, nhanh chóng kéo y vào một con hẻm vắng. Ngôn Phi Ly lại không chịu, giật tay hẳn ra, vọt tới chân tường nôn ọe.

90. Chương 90

Bắc Đường Ngạo bị y dọa phát hoảng, ngơ ngác đứng nhìn, thấy y chỉ nôn khan, toàn nôn ra nước, lòng thất lại, mi đầu cũng cau lại. Hồi lâu, cuối cùng cũng thấy y dừng, tiến lại vỗ lưng y, hỏi: “Phi Ly, người khó chịu ở đâu? Sao lại nôn vậy?”

Ngôn Phi Ly chậm rãi lắc đầu, khó chịu không nói được.

Bắc Đường Ngạo dìu y đứng lên, cảm thấy toàn thân y như nhũn ra, hai tay lạnh cóng, bắt mạch cho y, nội tức hỗn loạn, nói: “Sao lại thế này? Thân thể người không được khỏe, vừa rồi còn khẳng khẳng muốn đi. Ta nếu không tiến, người sao mà ra khỏi thành được chứ?”

Ngôn Phi Ly nhớ tới nụ cười ban nãy của hắn. Mình dù đứng trong góc phố, chỉ xa xa trông thấy, nhưng nụ cười của hắn lạnh diễm vô cùng, còn mang theo chút ngọt ngào mơ hồ, không khỏi thâm cay đắng, tự nhiên muốn phát hỏa.

“Vương gia không cần tiến! Ta có thể tự về được, đa tạ vương gia quan tâm!”

Bắc Đường Ngạo không thấy y gọi mình là ‘Khiêm Chi’, cũng không phải là ‘môn chủ’, lại gọi là vương gia, thanh âm lạnh nhạt như vậy, không khỏi nổi giận. Nhíu mày: “Phi Ly, người sinh khí cái gì? Có phải người bị thương không? Sao nội tức bất ổn như vậy?”

“Ta không tức giận, cũng không thụ thương.”

“Người bướng cái gì chứ?! Ta đã nói ở trước mặt ta đừng miến cưỡng cơ mà!” Bắc Đường Ngạo thấy y không đáp, lòng cũng bốc hỏa. Nhìn thấy y thì hứng phần vui mừng, muốn tề tựu với y, y lại giống như vội vội vàng vàng, muốn về cái vùng ngoại ô đó. Lúc này, cơ thể rõ ràng không khỏe, hỏi y thì lại bị coi như ngoại nhân.

“Người rớt cuộc là làm sao?! Nếu người không nói, ta sẽ đưa người về phủ, bảo ngự y hảo hảo khám cho người!”

“Không! Không được!” Ngôn Phi Ly lập tức phản đối, lại không biết mở lời thế nào.

Bắc Đường Ngạo hiểu lầm, buông y ra, cả giận nói: “Người không muốn nói thì thôi, ra là ta xen vào việc của người khác. Người không lo cho mình thì ta bảo đồng làm chi!”

Ngôn Phi Ly biết hấn đã nổi giận, là lo cho mình. Nhưng việc này rất hệ trọng, y thực không có đủ dũng cảm để nói. Huống chi, ai biết hấn sẽ phản ứng thế nào? Nếu giống như năm đó...

Ngôn Phi Ly do dự bất an, ngẩng đầu, thấy sắc mặt đông lạnh đang nhìn mình chằm chằm, ngực nhói đau, vươn tay: “Khiêm Chi, ta, ta...”

“Người không phải vừa gọi ta là vương gia sao? Giờ lại đổi giọng?”

“Ta không...” Ngôn Phi Ly đang nói, muốn giải thích một chút, lại hoa mắt một trận, trước mặt tối sầm, chậm rãi ngã xuống.

Bắc Đường Ngạo kinh hãi, vội vàng ôm lấy y. Những lời vừa rồi bất quá là vì nhìn vẻ bướng bỉnh cố chấp của y mà nói, hấn vốn không phải người dễ cáu, chỉ cao cao tại thượng, không thích ai không tuân theo mình, nhất là là Ngôn Phi Ly. Nhưng lúc này nhìn y té xỉu trong lòng, toàn thân lạnh ngắt, sắc mặt tái nhợt, mới ý thức tình hình của y thực không ổn, không biết y bị làm sao. Vội vàng ôm lấy y, nhảy lên bờ tường, đường tắt về phủ.

...

Rất nhanh, Ngôn Phi Ly đã tỉnh lại, mở mắt trông thấy hoa văn điêu khắc xa lạ ở đỉnh giường, không biết đây là đâu, vừa muốn ngó ngoáy ngồi dậy, đã nghe thấy giọng nói quen thuộc: “Phi Ly, đừng ngồi dậy, ta lập tức sai người đi thỉnh đại phu.”

Ngôn Phi Ly nhìn chung quanh một lát, hỏi: “Đây là đâu?”

“Vọng Thước lâu trong vương phủ.”

Ngôn Phi Ly mơ màng nhớ lại, ngồi dậy: “Ta không sao. Khiêm Chi, không cần thỉnh đại phu.”

“Thế nào được.” Bắc Đường Ngạo nhíu mày: “Lúc này người còn tưởng mình khỏe sao?”

Ngôn Phi Ly sợ hãi, vội kéo tay hấn: “Ta không phải tưởng mình khỏe. Ta, ta... Chuyện này không thể để người khác biết.”

“Người rớt cuộc là bị làm sao? Phi Ly, đừng để ta lo lắng!” Bắc Đường Ngạo đã mất kiên nhẫn.

Ngôn Phi Ly im lặng một lát, kéo lấy ta Bắc Đường Ngạo qua, từ từ đặt vào bụng mình.

Bắc Đường Ngạo khó hiểu, nhướng mày nhìn y, đã thấy y cúi đầu, thần sắc kỳ dị, như hỉ mà không phải hỉ, ưu mà không phải ưu. Giây lát, đại não như bị người ta đập mạnh một phát, mắt mở lớn.

“Phi Ly, người, chẳng lẽ người...”

Ngôn Phi Ly không biết nói sao, chỉ gật đầu, lo lắng nhìn hấn, bàn tay hơi run lên.

Bắc Đường Ngạo trong nháy mắt, vui sướng đến cực hạn, chỉ cảm thấy máu trong thân như cuộn lên. Vừa kích động đứng dậy, lại nhìn thấy vẻ tái nhợt, tiêu tụy của Ngôn Phi Ly, nháy mắt, hấn nhớ đến lời Thu Diệp Nguyên năm ấy: “Bắc Đường môn chủ, cơ thể của Ngôn tướng quân đã không thích hợp thụ thai. Gốc bệnh cũng không thể khỏi, cơ thể suy yếu, tương lai nếu sinh đẻ lần nữa, sợ sẽ nguy đến tính mạng.”

Mấy câu nói đó như một chậu nước lạnh, khiến thần chí hấn thanh tỉnh.

Lòng Bắc Đường Ngạo nổi sóng cuộn cuộn, sóng sau cuộn sóng trước. Nhớ tới mạch đập của Ngôn Phi Ly khi này, khí tức của y bất ổn, thân thể hư tổn, đang trong tình trạng mục nát, sao có thể chịu đựng việc thai nghén?

“Phi Ly, ngươi có chắc không? Có thể sai thì sao?” Bắc Đường Ngạo lo lắng.

Ngôn Phi Ly biến sắc, buông tay: “Có lẽ ta nghĩ sai...”

“Phi Ly, ta không có ý này...”

“Môn chủ, ta đi đã lâu, phải về thôi.” Ngôn Phi Ly không muốn nghe nữa, ngắt lời hắn, xoay người muốn xuống giường.

“Khoan, ngươi như thế này thì về sao được?” Bắc Đường Ngạo ôm lấy y, Ngôn Phi Ly muốn tránh cũng không tránh được. Bắc Đường Ngạo ép y ngồi xuống giường, đặt tay vào bụng y, cảm nhận khả năng tồn tại của một sinh mệnh: “Phi Ly, chuyện này không thể đùa được, chúng ta phải xác định rõ đã. Thu đại phu hai ngày nữa sẽ tới, đến lúc đó, hắn sẽ xem kỹ cho ngươi.”

Ngôn Phi Ly nói: “Khiêm Chi, nếu đây là sự thật, ngươi định làm gì?”

Bắc Đường Ngạo có chút ngỡ ngàng, cầm tay Ngôn Phi Ly: “Phi Ly, ngươi biết ta vui thế nào không. Ngươi đã cho ta một đứa con, đã mang đến cho ta một hài tử rất đáng tự hào, ta chỉ ước có thêm mấy đứa nữa ấy.”

Ngôn Phi Ly nhất thời thở dài, mỉm cười, tựa đầu lên vai hắn.

Bắc Đường Ngạo nắm chặt tay y, sau đó nói không nên lời.

Hai người ngồi lặng một lát, Bắc Đường Ngạo đột nhiên tỉnh táo lên: “Ngươi còn chưa dùng bữa sao? Ta thấy ngươi nôn ra toàn nước, rốt cuộc ngươi đã ăn cơm chưa?”

Ngôn Phi Ly lắc đầu: “Ta không muốn ăn.”

“Không được. Ngươi chờ một lát.” Bắc Đường Ngạo mạnh mẽ ép y quay về giường, đi xuống lầu, một lúc sau quay lại. “Ta đã bảo người chuẩn bị cơm cho ngươi rồi.”

“Khiêm Chi, ta cần phải về. Ta ở đây... không tiện.”

“Ta đã cho người gọi Ly nhi tới, để nó dùng bữa với ngươi.” Bắc Đường Ngạo thản nhiên nói một câu, tạm thời xóa cái ý niệm muốn ly khai của Ngôn Phi Ly đi.

Sau một lúc, quả nhiên có phó nhân mang thức ăn tới đại sảnh, Bắc Đường Ngạo đỡ Ngôn Phi Ly xuống lầu, ngồi xuống trước bàn cơm.

Ngôn Phi Ly nhìn qua, toàn là những món nhạt vị thường ngày y thích ăn. Hạ nhân được Bắc Đường Ngạo sai lui, hắn tự mình múc một chén súp khai vị cho Ngôn Phi Ly.

Ngôn Phi Ly nhìn ra cổng, Bắc Đường Ngạo nghiêng người, nói: “Đã tới rồi.”

Quả nhiên, một lát sau, nghe tiếng gọi: “Phụ vương.”

“Vào đi.”

Diệu Nhật đi vào tiểu lâu, trông thấy Ngôn Phi Ly, hô lên một tiếng, ngay cả phụ vương cũng không để ý nữa, lập tức nhào tới.

Ngôn Phi Ly ôm lấy con, bế nó lên. Diệu Nhật ôm lấy cổ y, kêu to: “Nghĩa phụ, Ly nhi rất nhớ người.” Nó rất lanh lợi, biết nghĩa phụ thích gọi mình là ‘Ly nhi’, cho nên luôn tự xưng như vậy trước mặt y.

Lòng Ngôn Phi Ly vui sướng không nói nên lời. Hai tháng trời không gặp Ly nhi, thấy con trưởng thành không ít.

“Được rồi được rồi, nhanh ngồi xuống ăn cơm với nghĩa phụ ngươi đi.” Bắc Đường Ngạo ở bên, nói.

Ba người ngồi xuống, Ngôn Phi Ly vốn không muốn ăn gì, nhưng có Bắc Đường Ngạo và Ly nhi ở bên, cũng không thể không cùng động đũa với bọn họ. Hơn nữa, các món ở đây không nhiều dầu mỡ, lại cùng Ly nhi nói cười, bất giác đã ăn hết.

Bắc Đường Ngạo còn bảo Diệu Nhật ở lại, bảo nó rằng, chuyện của nghĩa phụ thì đừng nói với ai, kể cả Huy nhi. Diệu Nhật chu chu cái miệng, gật đầu đầu ừ.

Dùng xong bữa, có Ly nhi bên cạnh, Ngôn Phi Ly không muốn về nữa. Ở mãi đến chạng vạng mới nhớ ra. Bắc Đường Ngạo lại không cho phép, nói: “Ta đã sai người báo cho Lưu mã tràng rồi, nói người muốn ở lại thành hai ngày.”

“Cái gì?!”

“Thu đại phu hai ngày nữa sẽ tới, chờ hẩn chẩn bệnh cho người xong hẵng, không ta cũng lo lắng.” Bắc Đường Ngạo cương quyết không cho phép y trở về. Ngôn Phi Ly bất đắc dĩ, lại nghe nói Lâm Yên Yên không ở trong phủ, dù có chút cố kỵ, nhưng vẫn nghe theo sự an bài của Bắc Đường Ngạo, tạm ở lại nam viện Vọng Thước lâu.

91. Chương 91

Chát —

“Rõ vô dụng!” Hắc y nhân vung tay tát một người, hung tợn đẩy người đó ngã xuống đất.

“Không cần kích động như vậy, kẻ phản chính sẽ chạy không thoát.” Trong góc, một nam nhân ngồi trên ghế, lạnh lùng nói. Hẩn một thân khôi ngô, ngời ngời cũng đã cao lớn hơn thường nhân rồi, nhưng hạ thân lại trắng không, vô cùng quý dị, nhìn kỹ, đúng là không có hai chân.

“Có lần một sẽ có lần hai. Nếu có thể bị bỏ lại lần đầu, đương nhiên sẽ có lần bị bỏ lại tiếp theo. Công phu đã học hết rồi, mới có theo từ đường cái đã bị phát hiện, sau này còn đòi gì đến Trung Nguyên!”

“Nhưng người Trung Nguyên rất giỏi hoát, sao mà đã man bằng chúng ta, bọn họ không chỉ tâm mắt nhiều, ngay cả nhân luân cũng không coi ra gì.”

Hắc y nhân quay đầu lại, nhãn thần sắc nhọn như đại bàng, qua diện trá (mặt nạ bảo hộ – QT) cũng làm người ta phải rét lạnh, vô cùng khó chịu. Gã cất giọng the thé: “Ta mặc kệ bọn chúng thiên địa nhân luân thế nào, ta chỉ muốn báo thù cho đệ đệ, người cũng thế! Bất quá người còn hơn ta, người không phải chỉ vì đệ đệ, mà còn là vì mình nữa!” Gã nhìn chòng chọc vào ống quần người kia, đột nhiên cười âm hiểm một tràng, thanh âm rất chói, làm người khác không vui nổi.

Kẻ kia nổi giận, ném cả trà trấn về phía gã, bị gã gạt nhẹ qua. Nhưng kẻ kia ra tay rất khéo, trà trấn tuy vỡ, nước trà vẫn bắn lên người gã.

Hắc y nhân lập tức biến sắc: “Ngột Kiệt, đừng tưởng người vẫn là là một đại tướng Điền tộc năm ấy. Ta hợp tác với người là có phúc cho người, đừng có không biết tốt xấu!”

Ngột Kiệt cười nhạt: “Người cho rằng người là U giáo giáo chủ sao? Bất quá chỉ là một cái góc nhỏ của vùng tây nam, mới chiếm được có một đầu thôi. Tới cái đất Trung Nguyên này, người còn có thể tác uy? Ngoài Thiên Môn, Trung Nguyên vô lâm còn khối người, không thì sao thủ hạ của người có tạo việc đơn giản thế cũng bị bỏ lại?”

U giáo giáo chủ bị hẩn phản pháo, mặt biến sắc, nhưng vẫn kiềm chế: “Ngột Kiệt, đừng nhiều lời nữa! Việc trước mắt của chúng ta bây giờ là trả thù!”

“Tiện thể lập uy ở Trung Nguyên nữa.” Ngột Kiệt bật cười một tiếng, không đợi gã nổi giận, từ từ bồi thêm một câu: “Ta có chủ ý này, người muốn nghe không?”

Gã đồng tai lên: “Chủ ý gì?”

“Chính là...”

...

Ba ngày sau, Thu Diệp Nguyên đến Diêu Kinh. Đại gia cố nhân tương phùng, đương nhiên vui vẻ vô cùng. Bắc Đường Ngạo đã bày một bàn tiệc rượu tại Vọng Thước lâu để đón hân.

Kỳ thực, lần này Thu Diệp Nguyên đến Diêu Kinh là vì, sau khi tìm được Ngôn Phi Ly, Bắc Đường Ngạo bảo hân tới. Thứ nhất là để hai người ôn lại chuyện cũ, thứ hai chính là muốn Thu Diệp Nguyên hảo hảo khám cho Ngôn Phi Ly.

Sau khi ba người tụ họp, Thu Diệp Nguyên ở trong phòng Ngôn Phi Ly bắt mạch. Bắc Đường Ngạo đứng một bên, thần thái lãnh tĩnh, nhưng trái lại, bất an không kém Ngôn Phi Ly, không che giấu được vẻ khẩn trương. Chỉ thấy Thu Diệp Nguyên nhăn trán, vẻ mặt đầu tiên là do dự, sau đó là tức mịch, tiếp nữa diện vô biểu tình.

Tâm trạng Ngôn Phi Ly cũng bất thường. Cùng lúc, y đương nhiên không hy vọng sẽ phải chịu nỗi khổ sinh con, nếu không thụ thai thật thì tốt. Nhưng một mặt nào đấy, y vẫn mơ hồ chờ mong, trong bụng thực sự có một tân sinh mệnh tồn tại. Tâm sự này, quả là mâu thuẫn.

Hồi lâu, Thu Diệp Nguyên cuối cùng cũng đặt tay y xuống, khẽ gật đầu với y: “Ngôn tướng quân, quả là hỉ mạch.”

Lời vừa xuất ra, ba người mỗi người một tâm tư. Ngôn Phi Ly nhìn Bắc Đường Ngạo, hân cũng đang nhìn y. Bốn mắt nhìn nhau, đều ngũ vị lẫn lộn, nửa mừng nửa lo.

Thu Diệp Nguyên đã xác nhận rồi, Ngôn Phi Ly đúng là đã mang thai hai tháng. Tuy thân thể y đã chịu nhiều tổn hại, không thích hợp thụ thai, nhưng nếu miễn cưỡng phá thai, không khéo còn nguy hiểm hơn.

Ngôn Phi Ly tất nhiên minh bạch, tình trạng thân thể bản thân không nên sinh đẻ, chớ nói y là một nam nhân đã là phạm quy luật, dù có là nữ nhân, gặp phải chuyện này, chỉ sợ cũng không thể đẻ. Nhưng nghe Thu Diệp Nguyên nói, không nên phá, chỉ có thể sinh, lòng lại an lòng hạ quyết tâm. Từ đáy tim, đại khái y vẫn có một nỗi sợ mơ hồ, vạn nhất Thu Diệp Nguyên nói không thể sinh, Bắc Đường Ngạo sẽ quyết tâm vứt bỏ đứa bé.

Bất quá may mắn rồi. Ngôn Phi Ly đã thoát khỏi những bận tâm ở Thiên môn, tự do tự tại mà sống, không lo sự vụ mệt nhọc nặng nề kia liên lụy, cả ngày ở thảo nguyên, tùy ý bốn ba, thể trạng tốt hơn rất nhiều. Chỉ cần cẩn thận một chút, một lòng tu dưỡng, hân là khả dĩ yên ổn sinh hài tử, chẳng qua phải vất vả hơn nhiều thôi.

Thu Diệp Nguyên nói với Ngôn Phi Ly: “Mấy năm nay, ta đặc biệt dựa vào tình huống của người mà chế chút thuốc bổ, không ngờ được dùng đến nhanh vậy. Ngoài ra, ta còn tình cờ lấy được một phương thuốc...”

“Phương thuốc gì?”

Thu Diệp Nguyên mỉm cười: “Phương thuốc phòng thai cho người Ma Da.”

Quả tặc, cả Bắc Đường Ngạo và Ngôn Phi Ly đều bất ngờ. Ngay sau đó, Thu Diệp Nguyên kể lại cái duyên kỳ ngộ vào năm đó.

Nguyên lai, trên đời không chỉ có một mình Ngôn Phi Ly mang thể chất của Ma Da tộc, cũng không có duy nhất mình y nguyện ý lấy thân nam tử vì ái nhân mà sinh con.

“Lúc đó thực khéo làm sao, nếu không phải là ta, người ấy trọng thương, e cả đứa bé cũng không giữ được. Ta giúp hân đón một nữ anh ra đời, lại giúp hân trị thương. Hân là một người Ma Da chính thống, biết ta đã từng gặp tình huống này, thế là liền cho ta phương thuốc ấy, nói là để phòng thai cho nam nhân Ma Da các người. Sau khi ta về nhà, nghiên cứu kỹ lưỡng, xác thực là rất kỳ diệu a.” Thu Diệp Nguyên nói đến được, lập tức lộ ra thần thái say mê.

Ngôn Phi Ly rất hiếu kỳ về người đồng tộc này. Từ nhỏ, y là cô nhi, chỉ có lão khất cái và Lưu Thất là có thể xưng với cái danh thân nhân của y, y chẳng biết gì về xuất thân của mình. Nhưng từ nhiều năm trước, khi biết mình có thể là người của Ma Da tộc, liền thấy tò mò khó nhịn. Ly khai Thiên môn, du lịch giang hồ một thời gian, y vẫn cố gắng đi tìm dấu vết của Ma Da tộc, nhưng cái dân tộc này thực thần bí, lại sớm đã biến mất, rất khó kiếm ra manh mối.

“Người đó tên là gì? Sau đó thì sao?”

Thu Diệp Nguyên đáp lại, thở dài: “Ta không biết tên hắc là gì. Còn chưa kịp hỏi, hắc đã đi. A! Hắc bị thương như vậy, lại vừa sinh hài tử, cứ nhiên điểm huyết ta rồi đi. Khi đó hắc đang bị người truy sát, đại khái là không muốn liên lụy tới ta.”

“Vậy hài tử đó đâu?”

Sắc mặt Thu Diệp Nguyên lập tức trở nên hơi cổ quái, nhấn nhá hồi lâu mới nói: “Hài tử không sao. Hắc để lại hài tử, ta đưa trở về Thiên môn, lớn lắm rồi.”

Ngôn Phi Ly cẩn thận hỏi lại tình huống của người đồng tộc kia, đáng tiếc, Thu Diệp Nguyên rất mù mờ chuyện giang hồ cũng như quy củ của nó, tìm không ra môn đạo, chỉ biết người nọ cầm trường kiếm, nhìn qua chắc cũng là danh kiếm khách. Hình dáng thì có lẽ dịch dung, cái gì cũng không rõ.

Bắc Đường Ngạo ở bên trông thần sắc Ngôn Phi Ly, thầm quyết định sẽ tìm người đồng tộc kia cho y, nhằm giúp y hoàn thành tâm nguyện. Trong lòng thêm chút kinh ngạc, sao Tây Môn Việt lại yên tâm để vị thần y hồ đồ như thế này bước chân vào giang hồ? Có thể sống để trở về Phù Du cư đúng là kỳ tích.

Thật cũng không thể trách Bắc Đường Ngạo nghĩ như thế. Vị Thu thần y tuổi trẻ này đang vang khắp giang hồ, nhưng suốt ngày đứng trong Thiên Môn, được Thiên Môn che chở, lại bị bào tử là Nam Cung phu nhân trông nom cực nghiêm, tuy y thạch được học tuyệt đỉnh thiên hạ, nhưng những chuyện khác... Thực chẳng khác tờ giấy trắng.

92. Chương 92

Nếu đã xác định rõ tình trạng của Ngôn Phi Ly, Bắc Đường Ngạo đương nhiên sẽ không để y quay lại mã tràng nữa. Ngôn Phi Ly cũng không thêm vướng bận. Chỉ là, ở lại trong vương phủ mà tính đường thật không thích hợp.

Nam nhân sản tử, chuyện ly kỳ như thế, cho dù với khả năng của Bắc Đường Ngạo cũng không thể không lo vấn đề cơ mật này được an toàn. Thế là quyết định, đưa Ngôn Phi Ly đến ở biệt viện. Thứ nhất, nơi đó non xanh nước biếc, phù hợp an dưỡng; thứ hai, ít người, tránh tai tránh mắt.

Thu Diệp Nguyên đương nhiên cũng vào biệt viện với Ngôn Phi Ly, tỉ mỉ giúp y điều dưỡng thân thể.

Cứ vậy qua hai tháng, không biết vì nguyên nhân gì, phản ứng của Ngôn Phi Ly so với lần đầu kịch liệt hơn nhiều, triệu chứng nổi mẩn cũng không có chuyển biến tốt. Bụng sớm dần lộ ra, mùa hè mặc áo mỏng, có thể nhìn thấy dễ dàng.

Bắc Đường Ngạo phách tới rất nhiều ám ảnh thủ hộ quanh biệt viện, cùng vài phó dịch ở ngoài viện, không được vào trong. Bắc Đường Ngạo mỗi ngày đều ở đây chăm sóc Ngôn Phi Ly, quan tâm y. Hắc tuy đã làm cha hai lần rồi, nhưng lần đầu tiên thì chẳng biết gì, mãi đến lúc cuối mới phát hiện ra. Lần thứ hai, Lâm Yên Yên có thai, hắc lại ở chiến trường, lúc trở về Phù Du cư thì ngủ tách phòng với Lâm Yên Yên, chưa từng có chút linh hội sâu sắc. Giờ đây, hắc liền dành thời gian làm bạn với Ngôn Phi Ly, thỉnh thoảng nhìn y phải chịu cơn thai hành, trong lòng bất giác thấy áy náy; nhưng nhìn hài tử ngày một lớn, lại thấy mới lạ cực kỳ.

Ngôn Phi Ly khó chịu khác thường, cả người không còn chút sức nào, không thể nói năng chi, cả ngày thấy bức bối bất an, cái bụng vô tri vô giác hơn cả Ly nhi, thật không biết thế nào. Chuyện bị theo dõi ngày ấy, y vẫn chưa nói với Bắc Đường Ngạo. Đây là thói quen nhiều năm của y, chưa xác định là chuyện gì thì chưa nói với người khác, huống hồ sau này ở biệt viện, cũng không có chuyện gì liên quan đến y nữa. Chỉ là ở đây không có Ly nhi, thỉnh thoảng rất nhớ. Nhưng Bắc Đường Ngạo thấy, Ly nhi suy cho cùng vẫn là trẻ con, sợ nó làm phiền y, chưa dẫn nó đến đây.

Ngày hôm đó, Bắc Đường Ngạo trở vào thành làm việc, lúc chạng vạng mới về. Thu Diệp Nguyên và Ngôn Phi Ly đang chơi cờ ở lương đình, Bắc Đường Ngạo vừa vào đã thấy, không khỏi buồn cười. Ngôn Phi Ly thì lệch sang một bên ghế mà ngủ. Mấy hôm nay y như ngủ không đủ, lúc nào cũng vậy, có lúc đang nói chuyện thì mắt đã díp vào. Lại nhìn Thu Diệp Nguyên, cũng không mấy may phát giác, đang chờ ra nhìn bàn cờ, không biết hồn du phương nào.

Bắc Đường Ngạo ho nhẹ một tiếng. Thu Diệp Nguyên bình tĩnh, thấy hấn, định mở miệng, liền thấy hấn lắc đầu, chĩa chĩa Ngôn Phi Ly. Thu Diệp Nguyên hiểu ý, lặng lẽ lùi đi.

Bắc Đường Ngạo đi tới bên cạnh Ngôn Phi Ly, ngồi xuống, nhìn khí sắc y cũng không tệ lắm, chẳng qua mùa hè nóng nực, y giờ không chịu nổi nhiệt, mặc mỗi một bộ y sam mỏng mà mồ hôi đã toát đầy, trang phục dính vào cơ thể, lộ ra dáng bụng.

Bắc Đường Ngạo nhẹ nhàng xoa xoa, cảm thấy bên dưới có chút rung động, lòng thỏa mãn không nên lời. Đột nhiên bàn tay như bị đụng một cái, khiến hấn hơi sững sốt, nhìn Ngôn Phi Ly, vẫn còn trầm ngủ, hình như không phát hiện. Bắc Đường Ngạo nhin không được cúi người, áp tai lên bụng y, cẩn thận nghe ngóng.

Ngôn Phi Ly thông thả tỉnh lại, thấy dáng vẻ của hấn, cười: “Không phải nói rồi sao, lúc này vẫn chưa nghe được gì đâu, sao ngươi không tin chứ.”

Bắc Đường Ngạo ngồi lại, chỉ chỉ bụng y: “Nó vừa động, ngươi không biết sao?”

“Thật không?” Ngôn Phi Ly nhớ tới bàn cờ, lại hỏi: “Thu đại phu đâu?”

“Lui xuống rồi. Hai người các người, một người ngủ, một người thì chờ cả ra, thật là kỳ.”

Ngôn Phi Ly nói: “Thu đại phu có tâm sự. Ta cũng thấy hấn mất tập trung.”

Bắc Đường Ngạo lại nói: “Hai ngày nữa sẽ ổn thôi.”

“Sao ngươi biết?”

Bắc Đường Ngạo cười, không đáp.

Ngôn Phi Ly ngạc nhiên: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Đừng hỏi, đến lúc đó khắc biết.”

Ngôn Phi Ly tính tính ngày một lúc, nhớ tới một chuyện, hơi do dự, lại hỏi: “Phu nhân hôm nay hồi phủ phải không?”

Bắc Đường Ngạo gật đầu, nói: “Nàng cả ngày nhốt mình trong Phật đường niệm Phật, ta thật không biết nàng đang nghĩ cái gì.”

Ngôn Phi Ly cúi đầu, nhìn bụng mình một lát, cắt lời: “Hài tử này, ngươi dự định thế nào?”

Bắc Đường Ngạo thở dài, trả lời: “Ngươi yên tâm, ta sẽ không đưa hài tử này về cho nàng nuôi nấng đâu. Chỉ là... Ngươi thấy thế nào?”

Đương nhiên, mình tự nuôi dạy là hay nhất.

Lòng Ngôn Phi Ly vẫn có ý niệm đó, nhưng không dám nói ra, gương mặt nhìn vào đôi thu mục đang quan sát mình, cười: “Giờ nghĩ đến chuyện này còn sớm quá. Ta đói bụng rồi, nên dùng bữa thôi.”

“Ừ.” Bắc Đường Ngạo cũng mỉm cười, nâng y dậy: “Gần đây ngươi hình như đã ăn uống được rồi, như vậy là ta an tâm.”

Ngôn Phi Ly vẫn cười, đi theo hấn.

Lâm Yên Yên quỳ gối trước Phật đường tụng kinh, không biết đã qua bao lâu, một nha hoàn bưng trà vào, nhẹ nhàng đặt trà trên xuống án kỷ. Lâm Yên Yên ngừng lại, ngồi lên ghế, nâng ly trà lên ngửi, hỏi: “Đây là trà gì?”

“Hồi vương phi, đây là Vân Đỉnh Bích Loa mới hái năm nay, vương gia nói vương phi thích uống loại trà này, đặc biệt sai người đưa tới.”

Lâm Yên Yên bưng ly trà nhưng không uống, chỉ nhìn chăm chăm nó, không biết đang nghĩ gì.

“Vương phi?” Tiểu nha hoàn bên cạnh không biết làm sao, sợ hãi nghĩ, hay là mình pha trà sai cách, dè dặt gọi một tiếng.

Lâm Yên Yên lẩm bẩm: “Người cho rằng như vậy là tốt với ta? Người cho rằng như thế này thì ta sẽ tha thứ cho người? Không thể, không thể đâu...”

Tiểu nha hoàn nhìn cái bộ dạng này, có chút hoảng, nhưng không dám nói lời nào, chỉ đứng ở bên.

Xoảng —

Trà tràn đập vào bức tường phía trước, vỡ nát, nước trà nhuộm nâu bức tường trắng, chậm rãi chảy từng giọt.

Tiểu nha hoàn sợ đến nỗi lạnh cóng, vội vã quỳ xuống.

Lâm Yên Yên đột nhiên bật cười điên cuồng, cười không thể dừng.

Tiểu nha hoàn bị tiếng cười của nàng dọa đến kinh hãi, run rẩy ở bên.

Hồi lâu, tiếng cười dần dần tắt. Lâm Yên Yên vuốt vuốt lại tóc mai, như không có việc gì, hạ lệnh: “Sai người chuẩn bị, ngày mai ta muốn đi Tướng Quốc tự dâng hương.”

“Vâng.” Tiểu nha hoàn như trút được gánh nặng, vội vàng ly khai Phật đường.

Lâm Yên Yên nhìn nước trà vẫn đang chảy thành giọt trên bức tường, đáy mắt thật băng hàn.

93. Chương 93

Tướng Quốc tự, tiếng người huyên náo, đèn nhang nghi ngút.

Lâm Yên Yên vào miếu dâng hương, quỳ gối ngân lượng, lão phương trượng coi nàng như khách quý, mời đến sương phòng nghỉ ngơi.

Uống ly trà, Lâm Yên Yên lấy cớ muốn nghỉ, sai nha hoàn lui đi, mang theo chiếc mũ che mặt, lặng lẽ theo cửa sau, ra ngoài. Phía sau Tướng Quốc tự là một rừng đào, dựa vào núi mà dựng, thanh tĩnh hoang vu, ban ngày ngoài tầng lầu, rất ít người đến đây. Bất quá, giờ này các tăng nhân đang dùng bữa trưa, khu rừng càng vắng vẻ im ắng.

Lâm Yên Yên đứng dưới một gốc đào, lạnh lùng nói: “Ra đi!”

Loạt soạt loạt soạt, tiếng bánh xe kì dị vang lên, hắc y che mặt đang đẩy một chiếc xe lăn có nam nhân ngồi trên.

“Lâm phu nhân, lâu rồi không gặp, biệt lai vô dạng a?” Nam nhân trên xe lăn cười cợt.

Lâm Yên Yên không quay đầu lại, nói: “Ngày ấy tại Phổ Đà tự, người nói thật?”

Nam nhân đáp: “Đương nhiên là thật. Phu nhân lo lắng làm chi?”

Lâm Yên Yên im lặng trong chốc lát, chậm rãi mở miệng: “Ta có thể hợp tác với người. Bất quá người phải làm cho ta một chuyện!”

“Chuyện gì?”

Lâm Yên Yên từ từ nói ra điều kiện của mình. Song phương hiệp nghị đã đạt thành, mỗi người một hướng rời đi.

Âm mưu này, chỉ có hoa đào trong rừng lặng nghe được, rõ mồn một.

Buổi chiều, Ngôn Phi Ly mơ màng tỉnh dậy, mơ hồ nghe thấy tiếng cười nói của trẻ con, khanh khách cười, trong trẻo đến động nhân.

Ngôn Phi Ly thấy có phần kỳ quái, đứng dậy ra sân, thấy Thu Diệp Nguyên đang ôm một tiểu cô nương hai tuổi trong lòng, ngồi ở hoa viên mà chơi đùa với bé.

“Nương! Nương! Hoa hoa!” Bé gái kia kéo vạt áo Thu Diệp Nguyên, gọi.

Thu Diệp Nguyên cau mày: “Ta không phải nương con, phải gọi là cha.”

“Nương, hoa hoa! Hoa hoa!” Con gái nghe không hiểu, cũng không để ý, vẫn tiếp tục kêu.

“Thu đại phu, đứa bé này là...” Ngôn Phi Ly khó hiểu hỏi.

“A.” Thu Diệp Nguyên trông thấy y, vội vàng ôm bé đứng lên, ngượng ngùng: “Đây, đây, đây là con gái ta.”

“Cái gì?” Ngôn Phi Ly sững sốt nhìn hắn, lại nhìn hài tử.

“Không phải... Đây, đây... Nó là hài tử của người Ma Da kia. Nó, nó...” Thu Diệp Nguyên lắp bắp, không biết phải giải thích thế nào, bất quá, Ngôn Phi Ly đã minh bạch.

“Ra là vậy.” Ngôn Phi Ly mỉm cười, nói vậy, chắc đây chính là tâm sự của hắn. Bất quá vẫn lạ, sao hài tử lại gọi y là ‘nương’? Là ‘cha’ mới phải chứ. Nếu gọi hắn là ‘nương’, thì ai là ‘cha’?

Thắc mắc này, Ngôn Phi Ly vẫn để trong lòng, không hỏi, chỉ mỉm cười nhìn hai ‘nương’ tử.

Thu Diệp Nguyên trông thấy nụ cười này của Ngôn Phi Ly, mặt đỏ lên, chung quy nghĩ cần phải giải thích một chút, nhưng không biết nói sao. Con gái trong lòng lại đột ngột kêu lên.

“Cha! Cha!”

Ngôn Phi Ly quay lại nhìn, thấy Bắc Đường Ngạo đi cùng Tây Môn Việt đang bước vào, lấy làm kinh ngạc.

“Tây Môn môn chủ.”

Tây Môn Việt gật đầu với y, “Ngôn tướng quân, đã lâu không gặp.”

Ngôn Phi Ly nói: “Tại hạ đã không phải người của Thiên Môn nữa rồi. Tây Môn môn chủ xin đừng gọi ta như vậy.” Sau đó nhớ tới thân thể mình bây giờ, có chút ngượng ngùng.

Tây Môn Việt lại nói: “Được rồi, vậy người cũng đừng gọi ta là môn chủ, gọi ta Tây Môn là được rồi.” Y vốn sơ cuồng, căn bản không để ý những lễ nghi đó. Liếc thân hình Ngôn Phi Ly, tựa hồ không hề giật mình, lại còn quay đầu chúc mừng Bắc Đường Ngạo, sau mới nói: “Khiêm Chi quả nhiên hảo phúc khí.”

Bắc Đường Ngạo nhướng mi, nhìn lướt qua Thu Diệp Nguyên và nữ anh trong lòng hắn, tự tiếu phi tiếu: “Cũng thế thôi, Vân Khê không cần khách khí.”

Dứt lời, hai người cùng cười phá lên. Ngôn Phi Ly và Thu Diệp Nguyên lập tức cảm thấy đại quẫn, cùng lạnh mặt lại. (để thương quá XD)

“Cha! Cha!” Con gái vẫn vươn tay, được Tây Môn Việt ôm vào lòng.

Thu Diệp Nguyên tức giận, nhưng trước mặt con thì không dám nổi đóa, chỉ thầm chửi rửa, y dám nhân mấy tháng mình không ở nhà, dạy dỗ hài tử linh ta linh tinh!

Tây Môn Việt nhìn vẻ tức giận của hắn, ngược lại đắc ý vô cùng, thị uy mà ôm lấy hài tử hôn mấy cái.

Ngôn Phi Ly bên này cũng cảm tức, hăm hăm trừng Bắc Đường Ngạo một cái, đợi ba người kia ly khai, xoay người về phòng.

“Làm sao vậy?” Bắc Đường Ngạo đi theo sau y vào nhà, thấy y ngồi trên giường không nói, lên tiếng: “Vân Khê hôm nay tới tìm từ sớm. Hài tử kia chính là đứa nhỏ người Ma Da, mà Thu Diệp Nguyên đã kể, để lại. Thu đại phu vẫn luôn coi nó như con mình mà chăm sóc. Vốn ba tháng trước, ta bảo hắn đến Diêu Kinh, nghe nói hắn định mang cả con theo. Ai ngờ lại cãi nhau một trận với Vân Khê, kết quả là vứt con ở lại, một mình đến Diêu Kinh. Ta mấy hôm trước mới nhận được thư của Vân Khê, mới biết chuyện.”

Ngôn Phi Ly nghe vậy, nghi hoặc hỏi: “Thu đại phu và Tây Môn môn chủ...?”

Bắc Đường Ngạo cười hắc hắc, ngồi xuống cạnh y, giữ y lại: “Không phải cũng giống như quan hệ giữa ta và người sao?”

Ngôn Phi Ly lấy làm kinh ngạc: “Vậy hắn sao biết ta, ta...” Chỉ chỉ bụng mình, không biết nói thế nào.

Bắc Đường Ngạo cười: “Yên tâm, không sao đâu. Thu Diệp Nguyên khi mang hài tử về, Vân Khê cũng đã biết chuyện về người Ma Da kia. Hơn nữa, quan hệ giữa hần và Thu Diệp Nguyên như vậy, chuyện của người sao có thể dối được? Ta thấy trong bụng hần, tám phần còn ao ước, hần không thể để Thu đại phu sinh cho hần mấy đứa nhỏ.” Nói rồi, sờ sờ bụng y, nhìn đáng bụng lộ ra, nói tiếp: “Mà dù lúc đầu hần không biết, giờ trông thấy cái bụng này của người cũng chẳng lừa được. Xem xem, hài tử đã lớn lên nhiều rồi.”

Kỳ thực, Ngôn Phi Ly không quá lưu tâm nếu Tây Môn Việt biết, chỉ là nhất thời thấy hơi đột ngột. Nhìn lại bụng mình, mới bốn tháng đã rõ thế rồi.

Ngôn Phi Ly lại thâm khó hiểu. Y mơ hồ nhớ, trước kia mang Ly nhi không có lớn như vậy...

Thấy Bắc Đường Ngạo ôm lấy mình vào lòng, tay vẫn sờ loạn trên bụng, nhúu mày, đẩy hần ra: “Đừng sờ nữa, đừng có dựa vào ta sát thế này, nóng lắm.”

Bắc Đường Ngạo gương mặt nhìn y. Đại khái mấy tháng nay do ăn được, gương mặt góc cạnh của Ngôn Phi Ly như đầy đặn hơn, đường nét trên khuôn mặt cũng nhu hòa hơn, trẻ ra rất nhiều. Giờ mày nhăn lại, vẻ không kiên nhẫn, thần tình có chút mệt mỏi lưỡi biếng, một vị hoặc nhân không tả được thành lời.

Lòng Bắc Đường Ngạo đại động, tiến đến ôm lấy y: “Phi Ly, ta muốn người.”

“Cái gì?!” Ngôn Phi Ly lại càng hốt hoảng.

Bắc Đường Ngạo đã không khách khí mà lên tay vào vạt áo y. Từ khi biết Ngôn Phi Ly mang thai, sợ y thai tức bất ổn, bọn họ đã hai tháng chưa thân thiết. Bất quá, mấy hôm trước có hỏi Thu Diệp Nguyên, hần nói tình hình Ngôn Phi Ly bây giờ đã ổn định, trạng thái của thai nhi cũng không có vấn đề gì, chuyện phòng the thỏa đáng thì không sao. Bắc Đường Ngạo nghe xong sớm đã chọn rộn, chỉ là thấy Ngôn Phi Ly cả ngày cứ mệt mỏi, không đánh lòng khiến y cực nhọc thêm. Nhưng hôm nay thấy cái dáng vẻ này, không nhin nữa.

94. Chương 94

“Khiêm Chi, không được, không nên...”

“Yên tâm. Thu đại phu nói không sao, sẽ không ảnh hưởng đến hài tử.” Bắc Đường Ngạo đã cởi chiếc áo mỏng của y ra, ném sang một bên. Ngày hè nóng nực, vốn mặc không nhiều áo, y vật trên người Ngôn Phi Ly nháy mắt đã bị lột sạch.

Ngôn Phi Ly ngã vào giường, bị Bắc Đường Ngạo bắt nạt, nghiêng người ôm lấy. Hai tay xoa xoa ngực y, qua cái bụng, chỗ rốn hơi lộ ra ấy bị nhéo một cái, khiến y run rẩy, lại chậm rãi lần xuống nơi mẫn cảm.

Thực ra, Ngôn Phi Ly không phải là không muốn, chỉ là nghĩ vóc người mình bây giờ kì dị, lại sợ làm bị thương hài tử, dục vọng ít đi nhiều. Nhưng bây giờ bị Bắc Đường Ngạo khiêu khích thế này, vốn thân thể đang nóng, giờ càng nóng thêm.

“A —”

Bắc Đường Ngạo cố ý, hơi nhấn nhũ đầu y, Ngôn Phi Ly đã không chịu nổi sự trêu chọc này mà phải kêu lên.

“Người thực càng ngày càng mẫn cảm.” Bắc Đường Ngạo hôn lên vành tai y, lại thấy cả người y run lên, càng hưng phấn, hai tay quen đường đi trêu chọc phân thân y, không ngừng kích thích y phải thổ dốc, mãi đến khi dịch thể bạch trọc xuất ra.

Sau khi phát tiết, Ngôn Phi Ly vô lực nằm thẳng trên giường, nắm lấy tấm chăn, cảm thấy dịch thể vẫn ở trên tay hần, ngón tay từ từ xâm nhập hậu huyết của mình, hanh một tiếng, lo lắng dặn dò: “Người cẩn thận một chút, không nên, a! Nhẹ thôi, đừng làm con bị thương!”

“Biết rồi.” Bắc Đường Ngạo kiểm chế dục vọng, từng li từng tí chuẩn bị sẵn sàng, giúp Ngôn Phi Ly tìm một tư thế dễ chịu, chậm rãi đem phân thân sớm đứng thẳng từ lâu vào trong.

Không biết có phải do mang thai hay không, nơi đó của Ngôn Phi Ly không khô chặt như ngày trước, trái lại mềm mại ẩm ướt, rất nhanh tiết ra một lượng dịch thể, đồng thời làm dịu dịu đạo, cũng làm hai người thêm khoái cảm.

Lúc đầu Bắc Đường Ngạo còn kiềm chế, nhưng cảm giác sau khi vào nơi đó thay đổi, lập tức không nhẫn nổi, hai tay vuốt ve bụng y, hưng phấn mà trều sấp.

Ngôn Phi Ly cố gắng tiếp nhận sự hầu hạ của hắn, dần dần cũng có khoái cảm, cúi đầu rên rỉ. Đột nhiên cảm thấy Bắc Đường Ngạo dần tiến sâu vào, tựa như muốn sát nhập vào y, chợt gọi một tiếng.

Bắc Đường Ngạo cả kinh, cường hành dừng động tác, khẩn trương hỏi: “Làm sao?! Xảy ra chuyện gì?!”

Ngôn Phi Ly ôm lấy bụng, chờ một lát mới cười khở: “Hài tử ở giữa giúp vui, vừa rồi đập mạnh ta một cái.”

Bắc Đường Ngạo thả lỏng cả người, nói: “Ta đây mạnh hơn một chút.”

Ngôn Phi Ly lên tiếng: “Không nên đánh hài tử, để nó cũng hưng phấn một chút.”

Bắc Đường Ngạo lần nữa chậm rãi luật động, động tác ôn nhu, cảm nhận khoái cảm khó nói trong cơ thể Ngôn Phi Ly.

Ngôn Phi Ly cũng dần hứng phấn lại, nhưng vẫn không dám đáp trả lại quá mạnh bạo, vừa sợ Bắc Đường Ngạo không thể khống chế, cũng sợ hài tử bị thương. Bất quá, Bắc Đường Ngạo chốc chốc lại thúc sâu vào, hài tử tựa hồ cùng nương theo chuyển động, đụng vào dạ dày khiến y có chút buồn nôn. Nhưng cực lạc và thống khổ gặp nhau, mang đến khoái cảm cực diệu, khiến y cũng phải chậm rãi mà trầm mê trong đó.

Dục vọng của Bắc Đường Ngạo chưa muốn dừng, nhưng thể lực của Ngôn Phi Ly thì có hạn. Mang thai vốn đã tiêu hao nhiều sức lực của y, rất nhanh liền không chịu nổi nữa. Bắc Đường Ngạo đã ngân thanh sở (*), cho nên chỉ làm thêm lần nữa, rồi chậm rãi đi ra.

(*) đã ngân thanh sở: rành mạch từng câu ~> ý rõ như lòng bàn tay nhỉ?

Mùa hè nóng lắm, hai người ân ái xong cũng đổ đầy mồ hôi. Dục thất phía sau, Bắc Đường Ngạo đã phân phó, sửa thành một đại dục trì rồi, dẫn nước nóng từ ôn tuyền trên núi xuống, tắm rửa thật tiện lợi.

Kì thực, không thể phủ nhận, chủ ý của Bắc Đường Ngạo là muốn cùng ‘người nào đó’ uyên ương hí thủy ở đây.

Bắc Đường Ngạo ghé vào tai Ngôn Phi Ly: “Còn đi được không? Có muốn bản tọa ôm ngươi đi tắm?”

Ngôn Phi Ly trừng hắn một cái, nhớ tới thân thể mình, lại thấy phần eo càng bủn rủn.

Bắc Đường Ngạo nâng y lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ bụng y, nói: “Phi Ly, nể mặt hài tử, đừng có bướng nữa.”

Ngôn Phi Ly mới nói: “Ngươi đỡ ta đi.”

May mà Bắc Đường Ngạo quá rõ hiện tại thân thể y trong giai đoạn đặc biệt thể nào, trong bồn tắm mới ép mình phải nhịn, không thì sẽ muốn y thêm một hồi nữa. Bất quá Ngôn Phi Ly đã biết, trải qua một màn ân ái như hôm nay, sau này hắn sẽ tiếp tục cầu hoan. Xem ra, phải giữ gìn sức khỏe rồi, đỡ đến lúc đó ứng phó không nổi.

Thực ra, chỉ cần không làm hài tử bị thương, y cũng không phản đối sự cầu hoan của hắn, dù sao nam nhân ai chẳng có dục vọng, y cũng rất hưởng thụ. Hơn nữa, hài tử hình như cũng rất hứng thú, giờ ngâm mình trong nước, còn cảm nhận được sự chuyển động của hài tử trong bụng.

Ngôn Phi Ly nhắm mắt lại, tựa vào Bắc Đường Ngạo ở bên, cảm thụ niềm hạnh phúc và sự an tâm lờ mờ. Nhớ lại nhiều năm trước, mình một mình mang Ly nhi trong bụng, tránh tai tránh mắt của tất cả mọi người, che che giấu giấu, thật cô tịch lạnh lẽo làm sao, không có ai ở bên, đáy lòng thì hoảng loạn căng thẳng. Mà cái ngày hài tử được sinh ra, con đói bụng cũng không biết. Nhưng bây giờ, ái nhân mình yêu sâu sắc đang ở đây, cùng y chia sẻ giai đoạn lớn lên của hài tử, mong chờ hài tử ra đời, khiến lòng y thỏa mãn không cách nào tả nổi.

Nhưng cũng bây giờ, hạnh phúc nồng đậm lại tạo cho y một nỗi bất an. Y từ nhỏ là một cô nhi, nửa đời lang bạt, trôi nổi bất định. Bởi vậy, cuộc sống an ổn tốt đẹp sẽ sinh ra một thứ lo lắng khó hiểu. E rằng, một ngày nào đó mở mắt ra, mọi chuyện đều là một giấc mộng.

Chợt, tim đập nhanh quá, khiến Ngôn Phi Ly cảm thấy một màn đen tối trước mặt. Cũng may, Bắc Đường Ngạo ở ngay phía sau. Ngôn Phi Ly cuống quýt đổi tư thế, nửa người dựa vào vách trì, ngăn tầm nhìn của Bắc Đường Ngạo, không cho hắn nhìn thấy vẻ tái nhợt của mình.

Bắc Đường Ngạo vẫn chưa phát hiện, chỉ cho rằng y vô lực là do tình dục, mỉm cười, ôn nhu ôm lấy eo y từ sau, nhẹ nhàng xoa bóp vùng thắt lưng đau mỗi kia.

Lâm Yên Yên hận! Thật sự rất hận!

Loại hận ý này, cũng không theo thời gian mà dần biến mất, cũng không dựa vào sự thanh tu nơi cửa Phật mà giảm bớt.

Loại hận ý này, từ lúc hắn ôm đứa trẻ kia xuất hiện trước mặt mình, đã âm thầm cắm rễ.

Nhưng khi đó, nàng không cô đơn. Nàng còn có Huy nhi. Hải tử của nàng có thể kế thừa tất cả, hải tử của nàng là cầu nối giữa hắn và nàng.

Nhưng giờ đây, hải tử đã mất rồi, nàng chẳng còn gì cả.

Đã nhiều năm trôi qua, từng chút từng chút, nỗi u oán trong lòng nàng, ứ khuất, bị thống, dần dần ngưng kết, thành mủ, tụ lại một chỗ, giống một quả cầu tuyết, hình thành nên một nỗi hận mãnh liệt, không có chỗ phát tiết.

Ngày nọ, nam nhân xông vào Phổ Đà tự nói với nàng cái gì?

Ha ha a, không ngờ bí mật quá nhiều nàng nhiều năm như thế, nguyên lai thật đúng là không thể chịu được.

Nàng sớm biết, Bắc Đường Ngạo có yêu một người, chỉ là trăm triệu không nghĩ tới, người đó chính là Ngôn Phi Ly.

Hai nam nhân?

Giữa luân thường đạo lý, sao dám công khai?

Kể ngồi trên xe lăn kia, là một nam nhân tên Ngột Kiệt, nhưng lời lẽ xác thực, đương niên từng tận mắt nhìn thấy quan hệ của hai người tại địa lao ở Hoa Thành.

Lâm Yên Yên nâng ly trà lên, khẽ thổi, nước trà hơi sóng sánh, hương khí tản ra, hương của Vân Đỉnh Bích Loa nhàn nhạt.

Hắn biết nàng thích uống loại trà này, nhưng lại không biết vì sao nàng lại thích. Bởi vì, trà hương rất thanh u, giống như vị đạo trên người hắn...

95. Chương 95

Nháy mắt đã qua một tháng. Trong người Ngôn Phi Ly ngày một khó chịu, càng uể oải. Nếu không phải Thu Diệp Nguyên dùng thuốc điều hòa thân thể, lúc này không khéo còn chẳng có tí sức. Hơn nữa, thai đập rất mạnh, thậm chí, đến đêm cũng không dừng, rất ảnh hưởng đến lúc nghỉ ngơi.

Ngày hôm đó, Thu Diệp Nguyên cẩn thận bắt mạch cho y, cuối cùng khẳng định: “Người mang trong mình song thai.”

“Thật sao?” Bắc Đường Ngạo nhướng mày, có chút bất ngờ. Hắn tuy không hiểu lắm, nhưng cũng mơ hồ thấy sáu tháng qua, bụng Ngôn Phi Ly lớn hơn so với bụng Lâm Yên Yên ngày xưa sinh non.

Ngôn Phi Ly cũng hơi ngạc nhiên. Chẳng trách vẫn thấy lần này cực khổ hơn gấp bội, còn tưởng thân thể mình xuống cấp quá rồi, tuổi còn lớn nữa chứ.

Bất quá cả hai vẫn kinh hãi, Thu Diệp Nguyên lại hơi lo. Với thân thể Ngôn Phi Ly, mang một cái thai đã là chật vật, giờ lại là song thai, xem ra càng phải cẩn thận hơn rồi.

“Không biết là nam hài hay là nữ hài.” Bắc Đường Ngạo nhìn bụng Ngôn Phi Ly, thản nhiên cười nói.

“Người muốn nam hài hay nữ hài?”

“Như nhau thôi mà.”

Ngôn Phi Ly mỉm cười, y cũng nghĩ vậy.

Thu Diệp Nguyên nhìn thần tình bọn họ, nổi lo lắng không thể nói ra miệng.

Giữa lúc hai người đang mãi vui mà không để ý, âm mưu chậm rãi được tiến hành, vô pháp ngăn trở.

...

“A—”

Ngôn Phi Ly hét lên một tiếng, bật dậy, người đầy mồ hôi.

Bắc Đường Ngạo cũng bật dậy, hốt hoảng hỏi: “Làm sao vậy?!”

Chốc lát, Ngôn Phi Ly vẫn chưa bình tĩnh lại được, tim đập mạnh, trước mặt tối sầm, ngã về sau, nhanh chóng được Bắc Đường Ngạo đỡ lấy.

“Phi Ly, người làm sao vậy? Có phải chuột rút không? Hay là khó chịu ở đâu?” Bắc Đường Ngạo vội hỏi.

Ngôn Phi Ly lắc đầu: “Không sao, chỉ là ác mộng...”

“Mộng cái gì? Sao người đầy mồ hôi thế này.” Bắc Đường Ngạo cau mày, đỡ y nằm xuống. Bây giờ là tháng chín, tiết trời trở lạnh, trên giường đã phải đắp chăn mỏng. Bắc Đường Ngạo giúp y dèm chăn, trong bóng tối vẫn thấy bụng y đã nhô cao rồi, cả người tựa hồ lớn thêm một vòng tay.

Ngôn Phi Ly thấy giấc mơ của mình như một điểm xấu, trong lòng bất an: “Ta mơ thấy trên bầu trời có một con chim ưng, nó giương móng, quắp mất Ly nhi.”

Bắc Đường Ngạo nói: “Ra là nhớ con. Giấc mộng này chẳng có gì đâu, Ly nhi rất khỏe, người đừng lo.”

Nói chung vừa bị kích động, bụng hơi động, khiến y đau đến toát mồ hôi, dừng lại một chút mới nói được: “Hôm nào người dẫn con đến đi, ta muốn thấy nó.”

Bắc Đường Ngạo im lặng chốc lát mới mở miệng: “Người giờ thế này, e Ly nhi thấy thì không tiện.”

Ngôn Phi Ly hơi kinh hãi, vô thức sờ sờ bụng.

Y cũng biết, Ly nhi tuy còn nhỏ, nhưng thông minh lanh lợi, trí nhớ rất tốt, nếu tới đây, trông thấy hình dáng này của mình, giờ có lẽ sẽ chưa hiểu, nhưng sau này lớn lên, sẽ biết hết mọi chuyện.

Lòng Ngôn Phi Ly là một khoảng không mờ mịt, nghĩ đến hai đứa nhỏ sau này, cũng chưa biết phải an trí thế nào, lại lo âu.

Bắc Đường Ngạo lên tiếng: “Phi Ly, đừng nghĩ nhiều nữa, hảo hảo nghỉ ngơi đi. Người nếu nhớ Ly nhi quá, hôm nào ta dẫn nó đến đây.”

Ngôn Phi Ly thở dài, trầm giọng đáp: “Không cần đâu, đợi sau này hẵng hay.”

Đêm dài dần trôi, tuy rằng là do mình thôi, từ sâu thẳm đáy lòng, Ngôn Phi Ly vẫn cảm thấy lạnh lẽo, cảm giác này đã lâu không thấy.

Con đường này, e rằng đến tận cuối, vẫn chỉ có một mình...

...

Ngôn Phi Ly không biết, cơn ác mộng của y, ngày hôm sau đã trở thành sự thật.

Lâm Yên Yên mang theo hai còn trai là Diệu Nhật và Diệu Huy lên núi bái Phật, nhưng ở sơn đạo bị tập kích, hai mươi tư phó dịch vương phủ gồm hộ vệ, nha hoàn, ma ma, tiểu tự tất cả bị giết, chỉ để lại mã xa rồng tuếch và một đồng máu hỗn lộn, phu nhân cùng hai thể tử chẳng rõ tung tích.

Giống một tiếng sét giữa trời quang, Bắc Đường Ngạo sau khi nghe báo cáo, phần nộ không thôi, suốt đêm dẫn người trở lại kinh thành, xuất toàn bộ người ngựa của vương phủ và Thiên Môn, tra rõ việc này.

Ngôn Phi Ly chưa biết chuyện, nhưng ngày đó, Bắc Đường Ngạo ly khai vôi vàng, lại có vẻ kinh hãi, khiến y lập tức nhìn ra có gì đó. Vốn Bắc Đường Ngạo không muốn nói, y sẽ không hỏi, nhưng lần này không biết vì sao, trực giác mách bảo sự tình không đơn giản. Hơn nữa, nhớ tới Ly nhi, luôn luôn thấy lo lắng.

Bắc Đường Ngạo đi đã ba ngày, vẫn chưa phản hồi về biệt viện, thủ hộ ngầm bảo vệ biệt viện tăng lên gấp đôi so với ngày thường. Ngôn Phi Ly tuy ở bên trong, nhưng vẫn phát hiện ra sự biến đổi ở bên ngoài, càng thấy tình huống không bình thường.

96. Chương 96

Ngày hôm đó, Thu Diệp Nguyên vào thành mua thuốc. Bởi vì lo lắng, nên không nhờ người khác làm hộ, cho nên hấn tự đi. Tây Môn Việt có việc gấp, nửa tháng trước đã quay về Tổng đà. Lúc đầu, mỗi lần theo hấn vào thành chỉ có một người, giờ buộc phải dẫn theo hai.

Thu Diệp Nguyên đến chạng vạng mới về. Ngôn Phi Ly đang đi dạo quanh Thanh trì trong nội viện, xa xa trông thấy hấn thì vội đi tới, gọi hấn.

Thu Diệp Nguyên tựa hồ hơi kinh ngạc, sắc mặt có chút khó hiểu: “Ngôn tướng quân.”

“Thu đại phu, dược liệu mua được không?”

“Ân. Mua được.”

Ngôn Phi Ly thấy thần sắc hấn khác thường, hỏi: “Gặp chuyện gì sao?”

Thu Diệp Nguyên vội đáp: “Không có, không có chuyện gì.”

Ngôn Phi Ly âm nghi. Thời gian này thật không bình thường. Bắc Đường Ngạo đã ba ngày không về, chỉ chuyển lời, nói là trên triều có việc. Nhưng Ngôn Phi Ly sống trên giang hồ nhiều năm rồi, thấy người ở biệt viện này cũng thảm hoảng loạn, ám vệ rất đông, chỉ sợ đã xảy ra đại sự. Y tuy cố gắng trấn an chính mình, rằng không cần nghĩ nhiều, nhưng dù sao vẫn thấy lo sợ vô cùng.

Ngôn Phi Ly nói chuyện với Thu Diệp Nguyên thêm vài câu, thấy hấn không tập trung gì cả, ập ập ứng ứng, hỏi một đằng đáp một nẻo.

Cuối cùng, Thu Diệp Nguyên cũng không nhịn được nữa, nói: “Ngôn tướng quân, ta có việc, về phòng trước. Mấy thảo dược này cần phải xử lý đây.”

Ngôn Phi Ly gật đầu: “Vậy ngươi đi đi.”

Thu Diệp Nguyên vội vàng chạy về viện của mình, vào phòng, đóng chặt cửa, thò tay định lấy bức thư tín bị người ta nhét vào ngoài hiệu thuốc.

Bức thư không kí tên, mình phải lên xe ngựa mới phát hiện, mở ra nhìn lại càng hoảng sợ, nguyên lai đúng là cho Ngôn Phi Ly.

Dù Thu Diệp Nguyên không rõ đầu đuôi thế nào, nhưng ngôn từ vô lễ xác lược, ác ý nồng đậm, lại đề cập tới vụ mất tích mấy ngày trước của phu nhân và hai thể tử, cũng biết việc này quan trọng, ngay lập tức vội sai người đến Bắc Đường vương phủ.

Tới nơi, hạ nhân hồi báo, Bắc Đường vương không có ở nhà, đã cùng thống lĩnh Cẩm vệ quân Úc Phi Khanh đi rồi, chỉ sợ hôm nay sẽ không về.

Thu Diệp Nguyên đợi chốc lát, nghĩ thế này cũng không phải là biện pháp, lại nghĩ không chừng, tối nay Bắc Đường Ngạo sẽ quay về biệt viện, không thể làm gì hơn là quay về. Dọc đường suy nghĩ kỹ, thấy thân thể Ngôn Phi Ly hiện nay, thực không thể lao tâm khổ trí, liền hạ quyết tâm, tuyệt đối sẽ không nói cho y.

Nhưng hắn là người đơn thuần, giấu không được tâm sự, huống chi chuyện này hệ trọng. Cho nên thấy Ngôn Phi Ly liền chột dạ, nóng lòng trốn tránh.

Giờ trở về phòng, Thu Diệp Nguyên đưa tay tìm tìm lá thư, nhưng không thấy đâu nữa rồi!

Thu Diệp Nguyên cả kinh, cuống quýt tìm kiếm, không thấy.

Lẽ nào, lẽ nào...

Thu Diệp Nguyên vội vàng mở tung cửa, chạy nhanh lại Thanh trì.

...

Ngôn Phi Ly thấy Thu Diệp Nguyên vội vàng rời đi, một vật rơi từ tay áo ra. Gọi hắn lại mà hắn không nghe thấy. Ngôn Phi Ly đi tới, khó khăn lắm mới cúi được người, chậm rãi nhặt vật kia lên, ra là một phong thư.

Ngôn Phi Ly vốn định đem vật này trả cho Thu Diệp Nguyên, nhưng dọc đường, lật đi lật lại nhìn cái tín thư, thấy cũng không còn nguyên vẹn, bì thư bị rách góc. Dưới ánh dương, nhãn thần lợi hại của Ngôn Phi Ly liếc một cái đã thấy nét mực mờ mờ, dường như có tên mình, trong lòng không khỏi cả kinh, mở thư ra.

Khi Thu Diệp Nguyên chạy tới, chính đang trông thấy Ngôn Phi Ly dựa vào liễu thụ cạnh Thanh trì, sắp ngã đến nơi. Không khỏi sợ hãi, vội chạy tới.

“Ngôn tướng quân?!”

Ngôn Phi Ly đang cảm thấy trời đất quay cuồng, nghe tiếng hắn gọi, thần trí thoáng hồi phục sự trấn tĩnh, nhưng cơ thể vẫn yếu ớt vô lực như vậy, chậm rãi ngã bệt xuống.

“Ngôn tướng quân, người không sao chứ?” Thu Diệp Nguyên nôn nóng hỏi, thậm tự trách mình không thôi. Bất mạch cho y, biết y khí cấp công tâm, bị kích động lớn.

Thần sắc Ngôn Phi Ly xám lại, thấp giọng: “Ta không sao.” Cứ như thế dựa vào thân cây, không nhúc nhích. Cuối cùng, không biết đã bao lâu trôi qua, mới nói: “Thu đại phu, phiền người đỡ ta dậy.”

Thu Diệp Nguyên đỡ y, từ từ đứng lên, lo lắng lên tiếng: “Ngôn tướng quân...”

Ngôn Phi Ly ngắt lời: “Đỡ ta về phòng trước đã.”

Thu Diệp Nguyên làm theo, từng bước đi vào viện. Hai chân Ngôn Phi Ly như bị dị tật trầm trọng, chuyển dời chậm rãi mà khó nhọc.

Trở lại phòng, Thu Diệp Nguyên dìu y lên giường, lấy được hoàn mỗi ngày y phải uống ra, mang hai viên đến, để y nuốt vào. Sau đó cứ ngậy ngốc nhìn y, xem y có phản ứng gì không.

Ngôn Phi Ly tựa như mất hết tri giác, chỉ nhắm mắt lại, tựa vào đầu giường, cả người run rẩy. Hồi lâu, chậm rãi mở mắt, nói: “Thu đại phu, người đoán được rồi đúng không?”

“... Ân.” Thu Diệp Nguyên cúi đầu lên tiếng.

Ngôn Phi Ly cũng cúi đầu, nhìn cái bụng tròn của mình, nói: “Diệu Nhật từ bốn năm trước, là hài tử người đỡ đẻ cho ta. Là con ruột của ta, cũng là con ruột của môn chủ.”

Thu Diệp Nguyên đáp: “Ta biết.”

Đương niên, Thu Diệp Nguyên năm ấy ở Hoa Thành, đã nghi ngờ quan hệ của hai người. Diệu Nhật lại đến ở trong Phù Du cư từ năm đó, nó tuổi tuy còn nhỏ, hình dáng còn chưa rõ, nhưng chỉ cần để ý một chút sẽ suy đoán được, dễ dàng nhìn ra. Thu Diệp Nguyên bây giờ thấy Ngôn Phi Ly thế này, lập tức biết hết ngọn nguồn.

Ngôn Phi Ly giờ bức thư bị nắm chặt trong tay kia ra, mồ hôi thấm vào trong, nét mực càng hiện rõ, tự thể trở nên lớn hơn.

Tay Ngôn Phi Ly run run, cẩn thận nhìn lại, hỏi: “Chuyện này còn ai biết nữa?”

Thu Diệp Nguyên đáp: “Không ai nữa.” Tiếp đó, vẫn tắt kể lại.

Ngôn Phi Ly thăm dò thêm một chút về tình huống, Thu Diệp Nguyên vốn không muốn làm y lo lắng, nhưng cũng không biết làm thế nào, mình loanh quanh một hồi trong thành cũng rõ, vương phủ đã biết chuyện.

“Ngôn tướng quân, người không cần lo lắng, có Bắc Đường môn chủ rồi, không có việc gì đâu.”

“Àn.” Ngôn Phi Ly hơi cười.

Nếu Bắc Đường Ngạo có thể dàn xếp chuyện này, sẽ chẳng có chuyện bọn chúng đưa thư cho Ngôn Phi Ly. Hiển nhiên, y còn không biết sao, mục tiêu của bọn chúng là y.

Ngôn Phi Ly cẩn thận ngẫm lại. Y biết mình phiêu bạt giang hồ nhiều năm như vậy, chắc chắn kết cừu gia vô số. Có thể can đảm, cố tình kể truy đến đây, cũng không nhiều kẻ. Nhưng vô luận y nghĩ thế nào, cũng nghĩ không ra, ai là kẻ có thể.

Xem chừng, nếu không tra ra kẻ giết đây, sẽ rất khó mà tìm được bọn Ly nhi.

Thu Diệp Nguyên nhìn thần sắc thay đổi của Ngôn Phi Ly, thần tình trấn tĩnh, không khỏi thầm lo lắng, hỏi: “Ngôn tướng quân, người, người sẽ không định đến nơi hẹn chứ?”

Ngôn Phi Ly không đáp, nói: “Thu đại phu, người về trước đi, chuyện này ta sẽ thương lượng với môn chủ.”

Thu Diệp Nguyên thấy y vẫn nắm chặt lá thư, lòng bất an. “Là ta không tốt...”

“Thu đại phu, không liên quan đến người.” Ngôn Phi Ly biết hẳn đang nghĩ gì, vội vàng cắt lời hẳn, “Mục tiêu của những kẻ đó là ta. Cho dù không có người, bọn chúng cũng sẽ nghĩ biện pháp đưa thư đến cho ta. Nói vậy, ta còn phải cảm ơn người, bằng không ta sao biết được tin tức của Ly nhi.”

Thu Diệp Nguyên còn muốn nói gì nữa, nhưng Ngôn Phi Ly lại tiếp: “Thu đại phu, người yên tâm, có môn chủ ở đây, lại có cả thế lực Thiên Môn và Bắc Đường vương nữa, nhất định sẽ hóa hiểm vi di (*)!”

(*) hóa hiểm vi di: biến nguy thành an.

Dưới ánh nến chập chờn, khuôn mặt Ngôn Phi Ly kiên định khác thường.

Thu Diệp Nguyên cố gắng áp chế bất an trong lòng, lặng lẽ lui ra.

97. Chương 97

Bắc Đường Ngạo và Úc Phi Khanh mang theo nhân mã tìm đến một viện lạc hoang vu, xông vào bên trong chỉ thấy trống không, không một vết tích.

Úc Phi Khanh nhăn mày, lập tức lệnh cho Cẩm vệ quân tìm kiếm kỹ càng, xó xỉnh nào cũng không được bỏ qua.

Hồi lâu, đám người tìm kiếm đều nhao nhao báo cáo, không tìm được người hay vật nào khả nghi.

Úc Phi Khanh nhìn về phía Bắc Đường Ngạo, thấy hắn đứng giữa đại đường, diện vô biểu tình, không biết đang nghĩ gì.

“Vương gia...”

Bắc Đường Ngạo nói: “Không phát hiện ra gì.” Lời này không phải nghi vấn, mà là khẳng định.

“... Vâng.” Úc Phi Khanh cảm thấy vạn phần hổ thẹn. Bắc Đường gia phát sinh chuyện lớn, thực sự khiến người ta khiếp sợ. Hoàng đế đích thân lệnh Cẩm vệ quân điều tra, ắt hẳn cũng muốn tìm vương phi và hai thể tử.

Tuy nhiên ba ngày nay, bọn họ đã lùng sục nhiều nơi đáng nghi, nhưng vẫn không có tung tích. Mà mục đích của bọn đạo tặc cũng không biết là gì, giấu vương phi và thể tử đến nỗi gần như tiêu thất trong hư không.

Bắc Đường Ngạo không dừng lại ở đây nữa, xoay người ly khai viện lạc. Úc Phi Khanh vội vã đi theo.

Bắc Đường Ngạo cười lên Mặc Tuyết, trước khi đi còn quay đầu lại nhìn viện lạc kia, có chút suy nghĩ.

Chuyện này thực sự rất kỳ quái. Đối phương tựa hồ biết hẳn rất rõ, cướp người như có kế hoạch trước. Mà đám thị vệ hộ tống ba người Lâm Yên Yên đi dâng hương, chẳng phải chính là mười võ lâm cao thủ sao. Mỗi người đều có thể tung hoành giang hồ tùy ý, đều là kẻ có tiếng, sao đơn giản bị giết vậy?

Bắc Đường Ngạo cười Mặc Tuyết phi nước đại, bỏ Úc Phi Khanh lại rất xa.

Chuyện này nhất định có quỷ kế!

Bắc Đường Ngạo khẳng định.

Vốn hẳn nghi ngờ chuyện này do Ngột Kiệt làm. Cái gì mà bách túc chi trùng, tử nhi bất cương (*) chứ! Ngột Kiệt dù trong cuộc chiến nơi Giản-Việt, bị mình chặt đứt hai chân, chạy về Điền quốc, nhưng vẫn là một đại tướng một quốc gia. Hẳn lại là cháu trai Điền vương, thù này không thể không báo!

(*) bách túc chi trùng, tử nhi bất cương: “Bách túc là một loại sâu, nhưng dù nó chết cũng sẽ không ngã xuống, bỉ dụ về một người hoặc một tập đoàn nào đó tuy rằng thất thế nhưng vẫn còn tồn tại một khí thế cùng năng lực nhất định” – thó về từ Ngân Nguyệt các.

Điền nhân không nói tín nghĩa, không quan tâm tình cảm, chỉ có máu điên báo thù, sẽ vì trả thù mà làm liều, không từ thủ đoạn.

Vốn Bắc Đường Ngạo theo manh mối này mà truy tra, nhưng bây giờ lại không nhận được mà hoài nghi, mách khéo của Ngột Kiệt ngoại nhân, sao lảm thủ đoạn vậy? Huống hồ sách lược rất thận trọng, từng bước từng bước nhắm thẳng vào mình.

Bắc Đường Ngạo mơ hồ thấy có kẻ giắt dây, tựa hồ rất quen thuộc với mình...

Giật cương lại, đợi người đuổi tới, Bắc Đường Ngạo phân phó: “Các người về trước đi.”

Úc Phi Khanh hỏi: “Vương gia, ngài muốn đi đâu? Hiện tại...”

Bắc Đường Ngạo phát tay, ngắt lời y: “Không cần lo lắng, không ai theo được ta!” Ngoảnh lại nói với người của vương phủ, “Các người cũng không nhất thiết phải theo ta, quay về vương phủ đi!”

Nói xong vung roi khiến Mặc Tuyết tung bốn vó, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Mọi người không khỏi nghi: đừng nói vương gia một thân công phu, chỉ cần một mình Mặc Tuyết, cũng chẳng con ngựa nào đuổi theo được nó.

Bắc Đường Ngạo tới biệt viện nhìn thấy ám vệ canh phòng rất nghiêm ngặt cũng thoáng yên tâm. Bất quá vừa nghe Lăng Chu hồi báo, lại nhíu mày.

Đi vào nội viện nơi Ngôn Phi Ly ở, thấy cửa sổ để mở, ánh nến theo gió chớp nhoáng, mờ mịt yên tĩnh.

Bắc Đường Ngạo bước vào phòng, thấy Ngôn Phi Ly mặc một chiếc áo mỏng, ngồi trước bàn, tay cầm phong thư, ánh mắt lại nhìn ra ngoài khung cửa, không biết đang nghĩ gì.

“Người đã trở lại.” Ngôn Phi Ly không hề động, chậm rãi lên tiếng.

“Sao vẫn chưa ngủ?”

“Ta đang đợi người.” Ngôn Phi Ly đưa thư cho hắn, chăm chú nhìn hắn.

Bắc Đường Ngạo nhận thư, nhìn thoáng qua, sắc mặt khê biến.

“Rốt cuộc là ai? Người đã có manh mối gì rồi?” Ngôn Phi Ly hỏi.

Bắc Đường Ngạo thở dài, biết đã không lừa được y, ngồi xuống bên cạnh, đáp: “Ta không muốn làm người lo lắng.”

Ngôn Phi Ly đau đến vỡ tâm, nói: “Ly nhi xảy ra đại sự, người nghĩ ta có thể an tâm sao?”

Bắc Đường Ngạo vừa định nói, Ngôn Phi Ly đã cắt ngang: “Người bảo ta xem Ly nhi là gì chứ? Ta đã mất công lực, cũng là một phế nhân. Người không muốn để ta lo lắng, nhưng có nghĩ cho ta không?!”

“Phi Ly...” Bắc Đường Ngạo á khẩu.

Ngôn Phi Ly nhắm mắt, ổn định lại tâm tình, thấp giọng: “Hiện tại đừng nói đến chuyện này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ta muốn người đích thân nói cho ta biết.”

Bắc Đường Ngạo cầm tay y, nói: “Ta nói cho người nghe, người đừng kích động.” Nói rồi, chậm rãi kể lại đầu đuôi.

Ngôn Phi Ly cúi đầu trầm tư: “Mục tiêu của bọn chúng là ta.”

Bắc Đường Ngạo lại nói: “Không, không chỉ có người, còn có ta nữa. Thoạt nhìn, bọn chúng không chỉ biết quan hệ giữa chúng ta, còn có thể biết thân thể của Ly nhi.”

Tâm Ngôn Phi Ly đập dồn dập, kinh hãi đổ đầy mồ hôi lạnh.

Bắc Đường Ngạo bèn trấn an: “Đây chỉ là phỏng đoán của ta. Thân thể của Ly nhi, trên đời này chỉ có ta và người biết.”

Ngôn Phi Ly nhìn lá thư, vẫn trầm tư: “Không, bọn chúng chắc chắn phải biết gì đó, không thì sẽ không uy hiếp Ly nhi của ta. Khiêm Chi, ta muốn đến nơi hẹn.”

Bắc Đường Ngạo biết y sẽ nói như vậy, kiên quyết: “Không được!”

Ngôn Phi Ly lại nói: “Chuyện này có thể là Ngột Kiệt. Hắn thù ta giết đệ đệ hắn, cùng có mối thù chặt chân với người. Ở Hoa Thành lại biết quan hệ giữa chúng ta, chẳng qua hắn nhất định không biết chuyện Ly nhi...” Nói đến đây, chân mày lại cau lại, lộ ra vẻ khó hiểu.

Bắc Đường Ngạo cũng có cùng mối nghi ngờ.

98. Chương 98

Bất quá bây giờ hắn không muốn bàn chuyện này với Ngôn Phi Ly: “Phi Ly, hôm nay muộn quá rồi, sớm nghỉ ngơi đi.”

Ngôn Phi Ly mệt mỏi lắc đầu: “Không, ta không muốn ngủ.”

Bắc Đường Ngạo nhíu mày: “Người đừng như vậy. Cho dù không vì mình, cũng phải vì con chứ.”

Như đồng tình với hắn, hài tử trong bụng chột hung hăng đạp mạnh một cái. Ngôn Phi Ly biến sắc, ôm bụng, hơi khom lưng lại.

Bắc Đường Ngạo cuống quýt: “Sao vậy?”

Ngôn Phi Ly nhăn trán, không nói. Bắc Đường Ngạo nóng vội: “Ta gọi Thu Diệp Nguyên.”

Ngôn Phi Ly kéo tay hắn lại, nói: “Không, không cần...” Nói rồi, nắm chặt lấy tay hắn hồi lâu mới ngời thẳng được.

Bắc Đường Ngạo nói: “Ta đỡ người đi nghỉ.”

Lần này, Ngôn Phi Ly không phản đối nữa, để hắn đỡ mình, từ từ đi tới giường.

Bắc Đường Ngạo thấy y đã nằm xuống rồi, thần sắc vẫn không tốt, tái nhợt đến mệt mỏi, lo lắng không thôi.

Kỳ thực, Bắc Đường Ngạo sao không quan tâm đến Ly nhi và Huy nhi chứ, cả Lâm Yên Yên nữa, dù sao cũng là thê tử kết tóc của hắn. Ba ngày ba đêm rồi, không ngừng tìm kiếm bọn họ, bất luận manh mối gì cũng không tha, nhưng dường như là bị lừa bỡn vậy.

Bất quá, nếu cứ vậy mà nản chí thì không phải là Bắc Đường Ngạo hắn.

Bắc Đường Ngạo nói: “Phi Ly, người đừng lo lắng quá. Ly nhi tuổi tuy nhỏ, nhưng rất thông minh, sẽ không để ai bắt nạt đâu. Huống chi bọn chúng đã có gan viết thư khiêu khích, sẽ không làm gì bọn họ.”

Ngôn Phi Ly im lặng nhắm mắt, không nói gì nữa.

Đêm đó, gió thu tiêu điều, rào rạt lá rơi. Hôm sau thức dậy, lá thu rơi đầy sân.

Sáng sớm, một vị phụ nhân dân dã, gõ cửa đại môn, nói là có người nhờ, đưa cho một vị họ Ngôn vật này.

Phó nhân mở cửa không biết nội tình, đem vật đó chuyển giao, đúng là thanh tiểu kiếm Hoàng mộc tuyền thân của Bắc Đường Diệu Nhật. Ngôn Phi Ly rút kiếm ra khỏi vỏ, cây kiếm gỗ vỡ thành hai mảnh, mũi kiếm rơi xuống mặt đất, phát ra một âm thanh thật thanh thúy.

Sắc mặt Ngôn Phi Ly tức thời trắng nhợt, người không còn kiên định nữa. Bắc Đường Ngạo lập tức ra ngoài, mệnh ám vệ đi tìm phụ nhân kia.

Bất quá, hai người đều thâm biết, đương nhiên sẽ không tra ra cái gì.

Ngôn Phi Ly trầm giọng: “Ta nhất định phải đi! Không thể để bọn chúng làm hại Ly nhi.”

Bắc Đường Ngạo nói: “Ta đã để Lăng Chu an bài người rồi, dịch dung thành người đến nơi hẹn.”

Ngôn Phi Ly nắm chặt tiểu kiếm, chậm rãi gặt đầu.

Bức thư ghi sau giờ Ngọ ngày mai, gặp tại chân núi Phượng Tê, ngoại ô Diêu Kinh. Nhưng sao có thể đơn giản như thế.

Bắc Đường Ngạo dẫn người thủ nửa ngày, không thấy bóng ai, trong lòng mơ hồ thấy có điểm xấu, vội vã dẫn người về phủ, chạy đến biệt viện, đã thấy mười mấy ảnh vệ sắp đặt, thương vong thảm trọng.

Chạy vào nội viện, sớm đã không còn bóng dáng Ngôn Phi Ly.

Khi Ngôn Phi Ly tỉnh lại, mê mê man man, không thấy rõ vật trước mặt, cảm thấy bụng hơi đau. Đưa tay muốn sờ, lại phát hiện cánh tay bủn rủn, toàn thân vô lực.

Cúi đầu rên một tiếng, Ngôn Phi Ly vất vả tập trung tinh thần, tỉ mỉ quan sát, tựa hồ mình đang ở giữa một sương phòng. Thật cố gắng động thân, bụng càng đau.

Két một tiếng, cửa nhẹ nhàng mở ra, có người đến.

Theo ánh sáng từ cửa hắt vào, thân ảnh phía trước không rõ là ai. Nhưng hương nữ tử nhàn nhạt phảng phất, nói cho y biết thân phận của người này.

“Phu nhân.” Ngôn Phi Ly chớp mắt, chậm rãi mở miệng.

Ánh nhìn của Lâm Yên Yên rơi xuống thân hình của y, phần bụng nhô cao, đôi mắt trở nên hung ác tàn độc, chán chường nói: “Ngôn tướng quân, đã lâu không gặp, biệt lai vô dạng a!”

Ngôn Phi Ly không nói gì, chỉ nhìn bóng dáng phía sau nàng, trầm giọng: “Lăng Chu!”

Lăng Chu đứng đó, vẫn vẻ mặt băng lãnh không đổi ấy.

Lâm Yên Yên mỉm cười, nhân thân u thâm hàn lãnh: “Ngôn tướng quân không ngờ sao? Bị người ta phản bội, cảm thấy tư vị thế nào? Chắc giống ta lúc nằm mơ cũng không ngờ, người lại có quan hệ thế này với hắn!” Sau đó, nhìn chằm chằm vào cái bụng tròn của Phi Ly, “Đừng bảo với ta là người luyện công tẩu hỏa nhập ma mới ra cái dạng này đó!”

Ngôn Phi Ly chống một tay đứng dậy, một tay che bụng, nói: “Người muốn thế nào?”

Lâm Yên Yên hơi nghiêng đầu, lộ ra vẻ tự hỏi. Tóc mai buông xuống, đung đưa đung đưa, quyen rũ động nhân. Hồi lâu mới nói: “Ta còn chưa nghĩ ra. Bất quá, ta đến xem một chút người có thể sinh ra cái gì!” Thành linh bật cười khúc khích, lại nói: “Ta quên mất, người không phải đã sinh đẻ một lần rồi sao? Khó trách sao ta cứ thấy tiểu tạp chủng Diệu Nhật kia trông giống giống người, nguyên lai đúng là do nam nhân người sinh hạ. Trước đây ta có nghe đến bộ tộc Ma Da, nam nữ đều sinh đẻ được, nhưng trăm nghe không bằng một thấy, giờ đã mở mang kiến thức rồi.”

Ngôn Phi Ly nghe nàng nói tới Ly nhi, lòng thất lại, càng nhăn trán. Nghe rõ nàng oán giận thế nào, giọng điệu vẫn bình thản, tâm trạng thập phần bất an. Trong bụng, tự nhiên xao động dữ dội, khiến sắc mặt y trắng nhợt không còn chút huyết, tay càng ôm chặt bụng.

Lâm Yên Yên rất biết nhìn người, cẩn thận quan sát, thấy thế bèn nói: “Ngôn tướng quân hình như không thoải mái, có phải động thai khí? Nói cũng phải, thật vất vả mới đưa được người từ biệt viện tới đây, bôn ba vậy sợ chịu không nổi. Bụng người lại lớn như vậy rồi, không phải sắp sinh chứ?”

Bụng Ngôn Phi Ly đau thất lại, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, không chống cự nổi nữa, ngã xuống giường.

99. Chương 99

Khi Lâm Yên Yên quay người muốn rời đi, Ngôn Phi Ly cố gượng: “Ly nhi đâu?”

“Ly nhi? Diệu Nhật ư?” Lâm Yên Yên lạnh nhạt đáp: “Ngôn tướng quân, ta khuyên người đừng cố nữa! Nơi này có người hận đến độ lập tức muốn thiên đao vạn quả người đấy! Nếu người sinh con lúc này, cũng chẳng ai giúp người đỡ đẻ đâu!” Nói xong, không để ý nữa, cùng Lăng Chu rời đi.

Ngôn Phi Ly đau đớn một hồi, lực lợi trong ngực, móc ra một được bình. Đại khái là bọn chúng rất yên tâm, y như thế này sao chạy được, cho nên mới không lực soát. Thuốc này là thuốc an thai do Thu Diệp Nguyên làm cho y. Ngôn Phi Ly nuốt một viên vào, nằm yên trên giường một lát, cuối cùng cũng thấy cơn xao động trong bụng dừng lại.

Quan sát kĩ căn phòng này, sơ sơ là một gian phòng tối, nhỏ hẹp đơn sơ, bốn phía u ám, không có cửa sổ.

Ngôn Phi Ly thầm lo lắng, không biết Ly nhi bị bọn chúng nhốt ở đâu. Nghĩ đến hận ý của Lâm Yên Yên với mình, còn cả sự phản bội của Lăng Chu nữa, lòng không khỏi nguội lạnh.

Thảo nào thị vệ tinh nhuệ của Bắc Đường vương phủ lại không thể bảo đảm cho vương phi và thế tử; thảo nào lá thư dễ dàng như thế được đưa cho Thu Diệp Nguyên; thảo nào phụ nhân kia có thể dễ dàng tìm đến đại môn biệt viện; thảo nào địch nhân lại biết hết từng bước bộ của Khiêm Chi; thảo nào...

Nguyên lai nhiều thảo nào như vậy, chỉ là vì nội quỷ không phải ai khác, chính là đường đường Bắc Đường vương phi và ám vệ Lăng Chu!

Ngôn Phi Ly nhẹ nhàng xoa xoa bụng mình, nghĩ đến còn hai hài tử cần ra đời, vô luận thế nào, mình cũng quyết không để bọn chúng đụng vào những đứa con này.

Ngôn Phi Ly nhắm mắt lại, suy nghĩ thật kĩ, tìm biện pháp thoát thân. Không biết đã bao lâu, bên ngoài đột nhiên phát sinh chuyện! Có tiếng động lạ, cửa sắt được mở, một hắc y nhân bế trong tay một bóng dáng tiến vào.

Ngôn Phi Ly nhìn chằm chằm, cả người chấn động mãnh liệt, kêu lên: “Ly nhi!”

Bắc Đường Diệu Nhật bị người nọ ném, bay về phía Ngôn Phi Ly. Ngôn Phi Ly kéo lấy cánh tay nhỏ của nó, kéo nó vào lòng.

“Ly nhi! Ly nhi!” Ngôn Phi Ly lo lắng gọi, đã thấy khuôn mặt nhỏ tái nhợt, môi mất mím chặt, thần sắc quật cường, sau lưng ướt đẫm. Ngôn Phi Ly cẩn thận xem xét nó, thân đầy vết roi, y phục rách cả, máu me dính hết vào, thấy mà phát hoảng!

Ngôn Phi Ly cảm thấy lòng vỡ nát. Sờ sờ mạch, yếu nhưng ổn định, cũng may không ảnh hưởng tâm mạch.

“Nghĩa phụ...” Bắc Đường Diệu Nhật từ từ mở mắt, trông thấy Ngôn Phi Ly, nước mắt lăn lăn rơi.

Nó dù cố kiên cường mấy, cũng chỉ là một hài tử bốn tuổi, bị giam giữ ba bốn ngày, giờ trông thấy Ngôn Phi Ly, làm sao còn kiềm chế nổi. Tiếng nức nở nhỏ nhoi thoát ra.

Tim Ngôn Phi Ly như bị dao cắt, cẩn thận ôm lấy nó.

“Người là ai?” Ngôn Phi Ly nhìn hắc y nhân kia.

Hắc y nhân lạnh nhạt đáp: “Ta là U giáo giáo chủ An Minh, cũng là nhị hoàng tử của tiền Việt quốc.”

Ngôn Phi Ly lập tức rõ ràng.

Hắc y nhân nói: “Sát phụ diệt tộc, mối thù vong quốc, thù này ta không thể báo! Việt quốc tuy đã thuộc về Văn quốc, nhưng ta biết là do phúc của Bắc Đường Ngạo.”

“Người nếu có thù, tìm chúng ta là được rồi, vì sao lại làm vậy với một đứa trẻ?!” Ngôn Phi Ly cả giận nói.

Hắc y nhân mở miệng: “Bắt tiểu quỷ của hai người cũng không phải bản ý của ta. Bất qua thành đại sự không ngại tiểu tiết. Tiểu tử này rất quật cường. Tuổi còn nhỏ, nhưng đã có bản lĩnh, hôm nay đã làm bị thương thuộc hạ của ta, giờ mới có tí giáo huấn nho nhỏ!” Hắc cố kiềm chế bản thân, vốn không định khó dễ một hài tử, nhưng hắn biết hệ quả theo sau, không thể nhốt nó lại. Ai ngờ, hôm nay suýt nữa thì nó chạy thoát. Nghĩ nghĩ, không bằng đưa nó đến đây với Ngôn Phi Ly, một lớn một nhỏ một chỗ, cũng chẳng có cơ mà chạy.

Ngôn Phi Ly thấy Ly nhi khẽ túm lấy góc áo mình, hỏi: “Các người để Diệu Huy ở đâu?”

Hắc y nhân cười lạnh: “Ngôn tướng quân và tiểu thể tử cứ an tâm làm khách ở một chỗ đi, không nên nghĩ đông nghĩ tây, quần này quần nọ, bản giáo sẽ hảo hảo đối đãi với các người!” Dứt lời, phất tay áo rời đi.

Đại môn một lần nữa bị khóa lại. Ngôn Phi Ly bất chấp cơ thể không thoải mái, cẩn thận từng li từng tí đặt Ly nhi lên giường, kiểm tra thương tích cho nó. Nhẹ nhàng cởi cẩm y của con, thấy tấm lưng non nớt lúc nào cũng được cưng chiều, giờ da bóc thịt bong, vết thương rõ ràng ảnh hưởng vào xương, tim như bị bóp lại.

Bắc Đường Diệu Nhật liền nói: “Nghĩa phụ, ta không sao.”

Ngôn Phi Ly thấy nó rõ ràng nước mắt còn chưa khô, đã nén đau mà an ủi mình, vô cùng yêu thương, nói: “Hảo hài tử.” Điểm huyết cầm máu cho con, xé chăn trải giường, cẩn thận băng bó.

Bắc Đường Diệu Nhật kéo tay y, nói: “Nghĩa phụ, ta không đau! Ly nhi tuyệt không đau.”

Ngôn Phi Ly mới phát hiện mình toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Cứ đi qua đi lại như thế, bụng lần nữa lại đau âm ỉ.

Bắc Đường Diệu Nhật cắn môi, nói: “Nghĩa phụ, ta không đau, thực sự mà, không đau.”

Ngôn Phi Ly đáp: “Ấn! Ly nhi rất giỏi.”

Bắc Đường Diệu Nhật lại nói: “Nghĩa phụ, ta lạnh.”

Ngôn Phi Ly nằm xuống bên cạnh nó, cẩn thận ôm lấy nó, kéo chiếc chăn đơn lại, trùm lấy cả hai.

100. Chương 100

Buổi tối, có người đưa mấy chiếc màn thầu và một chén nước trong tối, đặt lên bàn. Ngôn Phi Ly động thân, xuống giường lấy bánh, chậm rãi nhá, dứt cho Ly nhi.

Bắc Đường Diệu Nhật tuy từ bé được được nuông chiều, nhưng lúc này không kiên nại, từng chút từng chút, ăn hết được một nửa. Ngôn Phi Ly thấy thế, hơi yên tâm, mệt mỏi dựa vào đầu giường.

Bắc Đường Diệu Nhật bỗng nhiên lên tiếng: “Nghĩa phụ, người chẳng nhớ đến Ly nhi gì cả.”

“Sao lại nói vậy?” Ngôn Phi Ly vô cùng ngạc nhiên.

Bắc Đường Diệu Nhật chu chu miệng, chỉ chỉ bụng y: “Người xem người béo ra như vậy, rõ ràng là không nhớ Ly nhi. Phụ vương còn nói người bị bệnh, cho nên không cho ta tới thăm người. Phụ vương nói dối!”

Ngôn Phi Ly không biết nên khóc hay nên cười, lại không biết giải thích thế nào, buộc phải nói: “Nghĩa phụ thực bị bệnh. Nghĩa phụ rất muốn gặp Ly nhi.”

“Ta không tin!” Bắc Đường Diệu Nhật tuy miệng nói thế, nhưng thấy sắc mặt nghĩa phụ quả là không tốt, vẫn luôn ôm bụng, trên trán cứ toát mồ hôi lạnh, lại hỏi: “Nghĩa phụ làm sao vậy?”

Ngôn Phi Ly cười cười, đáp: “Không sao. Bụng nghĩa phụ chỉ là có chút khó chịu, sẽ tốt lên ngay thôi.”

Bắc Đường Diệu Nhật nhăn nhó, nói: “Nghĩa phụ, người có phải đói bụng không? Người cũng ăn bánh màn thầu đi a.” Nói rồi, đẩy nửa cái bánh vẫn trong tay Ngôn Phi Ly lại.

Lúc này, Ngôn Phi Ly đầu nuốt trôi được thứ gì. Hiện tại, thai nhi mới đến bảy tháng, sao chịu nổi cơn ba hỗn loạn như thế, sớm đã động thai khí. Chỉ là chàng vụng đã ăn viên thuốc Thu Diệp Nguyên làm cho, tạm thời trì hoãn được. Nhưng lúc sau thấy Ly nhi, vội vàng như thế, hai đứa bé trong bụng lại nhao nhao.

Ngôn Phi Ly không muốn để Ly nhi lo lắng, cố chống đỡ, tìm tìm được bình trong ngực, run rẩy nuốt thêm một viên.

Bắc Đường Diệu Nhật vẫn nằm ở trên giường, thấy nghĩa phụ ăn thuốc xong, tay lại xoa xoa bụng, trong lòng hiểu kì, nhìn chăm chăm bụng y. Sau một lúc, tuy vết thương vẫn đau, nhưng không nhin được, nhẹ nhàng vươn tay, sờ sờ soạng soạng.

Ngôn Phi Ly cúi đầu nhìn, thấy bàn tay nhỏ của Diệu Nhật đang ở trên bụng mình, lại sờ đi sờ lại, không khỏi mỉm cười, lòng chợt thấy ôn nhu, khó chịu trong người như đã biến mất.

Bắc Đường Diệu Nhật nghi hoặc hỏi: “Nghĩa phụ, bụng người chuyển động?”

“Ân.” Ngôn Phi Ly chậm rãi đáp, nằm xuống cạnh nó.

Bắc Đường Diệu Nhật lại dịch về phía y, Ngôn Phi Ly quát lên: “Đừng cử động! Cẩn thận vết thương!”

Bắc Đường Diệu Nhật nói: “Có nghĩa phụ ở đây, Ly nhi chẳng sợ gì cả! Cái vết thương nhỏ đó là gì chứ. Phụ vương nói, khi người còn nhỏ, có lần bị cừu nhân của tổ phụ bắt bảy ngày bảy đêm. Kẻ xấu kia không cho phụ vương ăn, cũng không cho phụ vương uống nước, còn đánh vào ngực phụ vương một chưởng, khiến phụ vương lúc nóng lúc lạnh, sau này có thể thành phế nhân. Thế nhưng, sau đó được tổ phụ cứu trở về, Minh Nguyệt thần công của Bắc Đường gia chúng ta lại lợi hại cực kỳ, phụ vương chăm chỉ luyện công, vết thương dần dần hồi phục.”

Ngôn Phi Ly nghe những lời này, mới biết nguyên lai, Bắc Đường Ngạo khi còn thơ ấu phải trải nghiệm ra sao, lại nói: “Ly nhi, Minh Nguyệt thần công của con luyện đến đâu rồi?”

“Ta đã luyện xong tầng thứ nhất.” Diệu Nhật rất đắc ý, khoe mình buổi chiều đã đả thương thị vệ giám sát thế nào, chạy khỏi tiểu phòng ra sao, nhưng vì muốn tìm Huy nhi nên bị bắt lại, kể hết lại một lần.

Ngôn Phi Ly xoa xoa cái đầu nhỏ, thầm khen hài tử này thực can đảm can trọng, tức trí đa mưu, chỉ tiếc tuổi còn quá nhỏ, kinh nghiệm và công lực chưa đủ, nếu lớn hơn, thật yên tâm để nó một mình thoát thân.

Bắc Đường Diệu Nhật vẫn là bị thương, nói hồi lâu, cuối cùng kiệt sức, thiếp đi.

Ngôn Phi Ly thấy vậy, đắp chăn cho nó, hài tử trong bụng hình như cũng đang thiếp đi, liền điều chỉnh hô hấp, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nửa đêm, Ngôn Phi Ly không ngủ kĩ, cảm thấy bên cạnh động đậy, vội mở mắt. Thấy khuôn mặt Ly nhi đỏ bừng, trán toát đầy mồ hôi, khó chịu mà nhúc nhích. Ngôn Phi Ly đưa tay, trán nóng hầm hập, không khỏi kinh hãi. Biết vết thương sau lưng không được bôi thuốc, đã nhiễm trùng làm phát sốt.

Ngôn Phi Ly đã lâu không đi lại giang hồ, gần đây lại ở suốt trong biệt viện, dưới sự bảo vệ của Bắc Đường Ngạo, trong người đương nhiên không mang theo thuốc chữa thương, chỉ có mấy viên dược Thu Diệp Nguyên làm cho y. Ngôn Phi Ly lúc này không có biện pháp nào, cầm lấy mạch môn của Ly nhi, chậm rãi truyền nội lực cho nó.

Minh Nguyệt thần công đúng là một loại võ công vô cùng kỳ quái, có công hiệu chữa thương rất mạnh mẽ, nhưng chỉ có nhân tài của Bắc Đường gia mới luyện được. Bắc Đường Diệu Nhật là trưởng tử của Bắc Đường Ngạo, kế thừa cái bút hoa mai trước ngực, là nhân tài mang điều kiện tốt nhất để luyện thần công. Nó vừa có thiên tư minh mẫn, sớm đã qua tầng thứ nhất. Chỉ bất quá rốt cục công lực còn thấp, vô pháp tự vận công chữa thương. Bởi vậy, khi Ngôn Phi Ly truyền nội lực vào, lập tức kích phát công lực tự thân, chân khí rất nhanh vận chuyển, bất quá cũng không thể kéo dài.

Ngôn Phi Ly ở bên cạnh giữ, không ngừng dùng nội lực của mình kích nó, kéo theo chân khí vận chuyển. Không biết đã bao lâu trông qua, đầu đầy mồ hôi rồi. Thân thể y trầm trọng, không thể vọng động (làm bừa) chân khí, lúc này chỉ cố được thể thôi.

Sắc trời dần sáng, hải tử toàn thân toát mồ hôi, cơn nóng dần hạ. Ngôn Phi Ly thở phào một cái, mệt mỏi ngã xuống giường, trầm trầm thiếp đi.

...

“Nghĩa phụ! Nghĩa phụ!”

Ngôn Phi Ly nghe thấy tiếng Ly nhi gọi, miễn cưỡng mở mắt.

Bắc Đường Diệu Nhật nói: “Nghĩa phụ người nghe, bên ngoài rất loạn.”

Ngôn Phi Ly ngưng thần lắng nghe, bên ngoài quả nhiên có tiếng người và tiếng động lớn, tiếng đao kiếm hỗn loạn, vội vàng ngồi dậy, kéo Diệu Nhật qua, kiểm tra một chút thương thể ở lưng nó. Minh Nguyệt thần công quả là phi thường, chỉ bất quá một đêm, vết thương đã khép miệng hơn nửa.

Ngôn Phi Ly nói: “Ly nhi, bất luận có chuyện gì xảy ra, con phải hảo hảo đi bên cạnh nghĩa phụ! Nghĩa phụ bảo gì con phải nghe theo!”

Bắc Đường Diệu Nhật gật đầu nói: “Phụ vương tới cứu chúng ta.”

101. Chương 101

Ngôn Phi Ly lôi được bình ra lại nuốt thêm một viên nữa, từ từ thử vận chân khí cảm thấy cơn đau đã dịu xuống. Kéo Ly nhi về sau, Phi Ly cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Tiếng tranh đấu càng lúc càng gần, có người đột ngột mở đại môn, quát: “Đưa bọn chúng ra ngoài!” Chính là U giáo giáo chủ An Minh.

Mấy hắc y nhân tiến lên, một kẻ kéo Bắc Đường Diệu Nhật. Ngôn Phi Ly liền ngăn lại, ôm lấy Diệu Nhật. mấy tên kia thấy vóc người Ngôn Phi Ly kì quái nhưng không suy nghĩ gì, đẩy cả hai đi ra.

Ra khỏi phòng tối, khói lửa xa xa tựa hồ là hỏa hoạn, tiếng người hỗn loạn kêu la, hỗn độn một mảng.

“Nhìn cái gì! Đi mau!” Một gã hắc y thị vệ đẩy Ngôn Phi Ly một cái, buộc bọn họ bước nhanh.

Ngôn Phi Ly bấy giờ đã nhìn ra, đó là một ngôi chùa, phía bắc cháy hình như là sân trước của miếu thờ, lửa cháy rất mạnh, sức gió cũng rất mạnh, sợ rằng không ai dập nổi, sơ sơ nửa canh giờ sẽ thiêu trụi nơi đây.

Mấy tên áo đen đang vội vàng áp giải Ngôn Phi Ly và Bắc Đường Diệu Nhật đi tới hậu viện thì đột nhiên một nhóm tăng nhân chạy nạn vọt ra, ai cũng ôm đầu chạy tán loạn không phân biệt đông tây, nhất thời làm tất cả tách nhau ra.

Ngôn Phi Ly tận dụng thời cơ, đột nhiên xuất thủ, đoạt lấy một thanh trường kiếm, kéo Ly nhi lui nhanh.

An Minh thấy vậy vội vọt tới chỗ bọn họ.

Ngôn Phi Ly cấp bách, quát Ly nhi: “Đi mau! Đi tìm phụ vương của con!”

Bắc Đường Diệu Nhật không chút do dự, xoay người nhảy ra ngoài. Có kẻ muốn ngăn lại nhưng do thân hình hải tử linh hoạt, trải qua một đêm kích phát của Ngôn Phi Ly, chính là lúc Minh Nguyệt thần công vận chuyển chân khí nhanh nhất, chiêu tấn công của hai người đều bị nó né được hết.

Mắt thấy con đã chạy tới cổng, nhân mã của Bắc Đường vương phủ đang ở ngay phía sau, lại có một mũi tên nhằm bóng lưng nho nhỏ bay tới.

“Ly nhi!” Ngôn Phi Ly kinh hãi lập tức đề khí chạy tới, trường kiếm vung lên chém đứt mũi tên.

Lại một mũi tên nữa phi tới theo sát, nhưng nhằm vào Ngôn Phi Ly.

Ngôn Phi Ly nghe thấy tiếng gió nhưng vô lực tránh né, bụng quặn lên khiến cả người mềm nhũn.

Phập một tiếng, mũi tên đã xuyên qua vai trái, Ngôn Phi Ly sắc mặt trắng nhợt đã lảo đảo ngã xuống.

“Nghĩa phụ!” Bắc Đường Diệu Nhật đã chạy tới cổng, lúc này thấy vậy xoay người lại muốn chạy tới đỡ lấy Ngôn Phi Ly.

Ngôn Phi Ly lớn tiếng quát: “Đi nhanh!”

Bắc Đường Diệu Nhật vẫn chạy lại. Ngôn Phi Ly cắn răng vận chân khí, cố sức đẩy Ly nhi ra xa đến tận bảy tám trượng, quát lớn: “Đi mau! Con không nghe nghĩa phụ nói sao?!”

Bắc Đường Diệu Nhật ngấm lại, nghĩa phụ đã bị bao vây, còn có mấy người nữa đã biết mà chạy tới. Năm tuổi tuy hần còn nhỏ nhưng đầu óc lại cực minh mẫn, cắn răng một cái, xoay người lủi vào tiền viện.

Ngôn Phi Ly mắt hoa lên, ôm bụng té trên mặt đất, vai trái đã tê liệt. Thấy bóng dáng Ly nhi đã tiêu nhạt, những kẻ truy đuổi kia cũng không đuổi tiếp lại thấy có chút không ổn.

An Minh nói: “Chính người muốn nhi tử đi vào chỗ chết còn trách ai?”

“Người, người có ý gì?” Ngôn Phi Ly sắc mặt tái nhợt, đầu đầy mồ hôi trầy trụa hỏi.

An Minh đáp: “Ngột Kiệt đã chôn thuốc nổ ở tiền viện, chỉ đợi cùng Bắc Đường Ngạo đồng quy vu tận! Không thì người nghĩ U giáo ta vì sao phải rút lui!”

Ngôn Phi Ly nghe xong, tâm thần vỡ vụn, thê lương hét lên: “Không!”

Viện lạc phía trước đột nhiên nổ vang một tiếng, mặt đất rung động, bức tường hai bên ầm ầm sụp đổ.

An Minh biến sắc, cấp bách quát thuộc hạ: “Đã bắt đầu rồi, mau đi thôi!” Nói rồi đi tới bên Ngôn Phi Ly, lại thấy cánh cửa hình bán nguyệt lắc lư rồi sập về phía trước.

Mặt Ngôn Phi Ly xám như tro, vẫn không nhúc nhích. An Minh bất chấp y đang trơ ra, vội cùng thuộc hạ rút lui.

Tường thấp ầm ầm đổ nhưng không như Ngôn Phi Ly dự liệu, mờ mịt mở mắt, trông thấy một khuôn mặt vừa lạ vừa quen.

Ngôn Phi Ly đã nhận ra hần là ai. Tiếng nổ vẫn truyền tới bên tai. Ngôn Phi Ly nghĩ đến Bắc Đường Ngạo và Ly nhi trong lòng đau thắt, hai tay ôm chặt lấy bụng, trầm trầm khép mắt.

Cùng đi nào...

Lăng Thanh chắn trên người Ngôn Phi Ly, bức tường sập xuống nhưng được lưng hần chống đỡ, khuôn mặt bám đầy bụi bặm, máu chậm rãi rỉ xuống.

Hần nhìn rõ thanh nhan của Ngôn Phi Ly đang mê man dưới thân mình, thân thể đột nhiên to lớn, trong lòng thật chua xót.

Y quả nhiên, đã trở về bên môn chủ...

Đột ngột, trên người nhẹ bẫng đi, một thanh âm quen thuộc thét đến chói tai:

“Người đang làm gì ở đây?!”

Lăng Thanh xoa vết máu và tro bụi trên mặt, đau đớn đáp: “Đại ca, vì sao lại làm vậy?”

“Người u mê cái gì! Tránh ra!” Lăng Chu giơ kiếm lên, hướng về Ngôn Phi Ly: “Tên nam nhân này là dị tộc, là tai họa! Có thể không trừ sao?!”

“Không, hần không phải như thế!” Lăng Thanh liều mạng lắc đầu: “Hần là người tốt! Đại ca, huynh đừng mắc thêm lỗi lầm nữa!”

Lăng Chu lạnh nhạt nói: “Ta không sai! Môn chủ bị hần mê hoặc, người cũng bị hần mê hoặc! Vốn hần đã đi nhưng rồi lại quay về. Người nhìn bộ dạng của hần đi, có chỗ nào giống nam nhân chứ. Chúng ta là ám vệ của Bắc Đường gia, chỉ bảo hộ môn chủ và chủ mẫu, không phải là quái vật bắt nam bắt nữ này! Lùi ra!”

“Không! Đệ biết đại ca vì đệ thích hần mới nổi giận như vậy, nhưng hần chẳng làm gì sai cả, là đệ một mình yêu hần, không phải lỗi của hần! Đại ca ...” Lăng Thanh đang cố ngăn cản đột nhiên mở to mắt kinh hoàng, hét lên một tiếng: “Đại ca!”

Thân thể Lăng Chu chợt ngã quy, đổ về phía trước!

Lăng Thanh kinh hãi mà đưa tay ôm lấy gã, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Bắc Đường Ngạo đang ôm Ly nhi, khí thế như la sát, lạnh lùng đứng đó.

...

Vai trái của Ngôn Phi Ly như bị thiêu đốt, nóng quá nóng quá. Thai nhi trong bụng lại xao động, hình như muốn rơi ra. Đây là lần thứ hai y cảm nhận cái cảm giác sắp rơi này. Hai chân ướt đẫm.

Không! Đừng...

Ngôn Phi Ly ôm chặt lấy bụng.

Không thể để mất... Không thể để mất hài tử lần nữa... Cứu hài tử với... Cứu cứu...

Ly nhi? Ly nhi của ta đâu? Ly nhi... Ly nhi của ta...

“Nghĩa phụ, nghĩa phụ, ta ở đây, Ly nhi ở đây! Người mở mắt ra đi, người nhìn ta một cái đi!” Tiếng khóc của Bắc Đường Diệu Nhật ở ngay bên tai.

“Phi Ly? Phi Ly! Người không sao đâu, người mau mở mắt ra đi! Ta và Ly nhi không sao, chúng ta không sao, người mau tỉnh lại đi!” Thanh âm thanh lãnh của Bắc Đường Ngạo cũng bên tai, lo lắng và nóng nảy, rõ ràng chẳng giống hần bình thường.

Luồng nhiệt ẩm áp không ngừng được truyền vào, bảo vệ tâm mạch y.

Có người tách miệng y ra, cho y nuốt viên gì đó. Vị đông y nồng nặc tràn ngập trong miệng, dần dần tan ra, tan hết.

102. Chương 102

Bắc Đường Ngạo trông thấy Ngôn Phi Ly nằm dưới gối, sinh tử chưa rõ, chỉ cảm thấy tâm can như nứt ra, đặt Ly nhi xuống, nhảy đến ôm lấy Ngôn Phi Ly vào lòng. Vai trái ướt đẫm một mảng sắc đen đỏ của máu chảy ra.

Bắc Đường Ngạo run rẩy điểm huyết đạo của y, thấy mũi tên nhọn xuyên vai kia có mũi câu nên không thể rút ra.

Bắc Đường Ngạo nhẹ nhàng ôm lấy y, mọi người chuyển dịch ra khỏi chùa, vọt vào mã xa trong rừng.

Thu Diệp Nguyên đang đợi ở đó.

Bắc Đường Ngạo làm việc rất thấu đáo, sớm đã nghĩ đến tình hình này, liền mang theo Thu Diệp Nguyên ẩn ở rừng đây, cùng thị vệ đã đợi sẵn.

Thu Diệp Nguyên thấy chuyện, trái lại tâm trạng bình ổn.

Bắc Đường Ngạo đem Ngôn Phi Ly vào mã xa, giao cho Thu Diệp Nguyên, xoay người đón Ly nhi, lệnh tất cả thị vệ tiếp tục bao vây ngôi chùa, bắt dư đảng An Minh, tìm tung tích của vương phi và nhị thế tử, lập tức mã xa trở lại biệt viện.

Dọc đường, Thu Diệp Nguyên phải mổ bả vai Ngôn Phi Ly mới rút ra được mũi tên móc câu khiến máu tuôn ào ào.

Ngôn Phi Ly vì đau nên phản ứng, yếu ớt rên rỉ, gọi Ly nhi.

Ly nhi khóc lớn, kêu gào không ngớt. Bắc Đường Ngạo phát tay, điểm thủy huyết của nó.

Bắc Đường Ngạo vẫn nắm lấy tay Ngôn Phi Ly, dùng Minh Nguyệt thần công bảo vệ tâm mạch của y. Tách miệng y ra, cho y nuốt viên đại hoàn đan.

Thu Diệp Nguyên tốc độ cực nhanh, sau khi rút mũi tên ra lại cấp tốc xử lý thương thế trên vai Ngôn Phi Ly, bất quá chỉ hết nửa khắc chung.

Mã xa vẫn chạy rất nhanh, vết thương trên người Ngôn Phi Ly lại chảy ra càng nhiều máu.

Sắc mặt Thu Diệp Nguyên ngưng trọng, từng ngón châm một, chuẩn xác hữu lực châm vào thân thể Ngôn Phi Ly.

Sắc mặt Bắc Đường Ngạo cũng tái nhợt, lúc đầu còn gọi tên Ngôn Phi Ly, dần dần đông lạnh, diện vô biểu tình.

Tới biệt viện, Bắc Đường Ngạo bình tĩnh ôm lấy Ngôn Phi Ly, thân mình lao đi, mọi người cũng nhanh chóng lao theo. Người ở ngoài viện còn chưa thấy bóng dáng, đã thấy hắc ở trong phòng, nhẹ nhàng đặt Ngôn Phi Ly lên giường.

Khi Thu Diệp Nguyên đuổi kịp, đã thấy Bắc Đường Ngạo nắm lấy tay Ngôn Phi Ly, lẳng lặng chờ bên giường. Không biết vì sao thấy bộ dạng này của hắc, ngực Thu Diệp Nguyên bỗng nhiên hơi rung mình.

Bắc Đường Ngạo vẫn luôn dùng nội lực của mình bảo hộ tâm mạch cho Ngôn Phi Ly.

“Hắc bị làm sao?”

Không biết đã bao lâu, đợi Thu Diệp Nguyên thu hồi lại cây ngân châm cuối cùng, Bắc Đường Ngạo mới khàn khàn lên tiếng, chậm rãi hỏi.

“Trúng tên chỉ là thứ yếu. Quan trọng là tiền có tẩm độc, sẽ dần ăn mòn tâm mạch. Nhưng hắc đang mang thai bảy tháng, lại động thai khí, vô pháp giải độc.” Thu Diệp Nguyên hành nghề đã chục năm, gặp vô số tình huống chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn. “Hắc trúng phải Vô Hồi Thủ độc tính mãnh liệt, nhưng không phải là không giải được. Chỉ là muốn giải thì nhất định phải để độc lan toàn thân, rồi mới chậm rãi bức ra giải độc. Nhưng nếu vậy, thai nhi nhất định hao tổn, sợ sẽ chết lưu.”

Bắc Đường Ngạo nắm chặt tay lại, hồi lâu, trầm giọng: “Giải độc cho hắc!”

Thu Diệp Nguyên lặng im một hồi, lại nói: “Ta dù đã dùng ngân châm thuật tạm thời vây độc tính lại, nhưng nếu chậm trễ không giải độc sẽ động đến tâm mạch, lúc đó e không thể vãn hồi... Nhưng hắc mang thai lại hư nhược, hiện tại thai nhi đã bảy tháng, nếu lúc này thai nhi khó giữ, e cũng, cũng...”

Bắc Đường Ngạo có chút mù mờ, hỏi: “Vậy phải làm sao?”

Thu Diệp Nguyên cắn răng: “Hiện tại, ta trước tiên cầm độc, hài tử cũng phải bình an. Chỉ cần Bắc Đường môn chủ bảo trụ tâm mạch của hắc ba ngày, ba ngày nội ứng thì không ngại. Ta đây ba ngày, nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp!”

Trong lòng Thu Diệp Nguyên biết, nếu mặc kệ hài tử mà giải độc, sau khi Ngôn Phi Ly tỉnh lại sợ mệnh cũng khó giữ. Nhưng nếu không giải được độc, cũng là tử lộ. Vô luận thế nào, chỉ cần có một trên một vạn cơ hội, hắc cũng sẽ nỗ lực cứu Ngôn Phi Ly.

Lòng Bắc Đường Ngạo chợt quặn thắt, vội vàng nuốt vị tanh ở yết hầu vào, ngưng thần vận khí.

...

Ngôn Phi Ly giờ chẳng còn biết gì. Lần thứ hai y tỉnh lại, dường như đã lâu lắm rồi.

Bắc Đường Ngạo mỉm cười với y, nói: “Phi Ly, người đã tỉnh.”

Ngôn Phi Ly giật giật, cảm thấy hần đang nắm tay phải của mình, tay trái tê dại vô tri. Mấp máy môi, yết hầu khô rát, không nói ra nổi một chữ.

Bắc Đường Ngạo bưng lấy bát thuốc bên cạnh, nói: “Người uống thứ này đi.” Nói rồi chậm rãi đỡ Ngôn Phi Ly, ôm y vào lòng.

Thần trí Ngôn Phi Ly mệt mỏi uống chút nước, yếu ớt hỏi: “Ly nhi đâu?”

Bắc Đường Ngạo nói: “Ta lập tức gọi nó đến, người trước hết nghỉ ngơi đi.”

Ngôn Phi Ly mơ hồ thấy kỳ quái, nhú mày suy nghĩ một lát, chuyện phát sinh chậm rãi hiện về. Giương mắt nhìn Bắc Đường Ngạo, thấy hần đã buông bát, nhẹ nhàng lau vết nước bên mép cho mình. Nhân thần thật ôn nhu, khéo miệng nở nụ cười, tuấn nhan lãnh diễm mà tình tứ. (Hanchul: ngay lúc này mà em Ly còn...nghĩ tới dzai đẹp)

Trong nháy mắt Ngôn Phi Ly đột nhiên hiểu rõ, tay phải ôm lấy bụng, thấp giọng: “Dù thế nào, ta cũng muốn sinh con.”

“Ân.” Bắc Đường Ngạo ôm chặt y, hôn lên tóc mai nói: “Người không có việc gì, hài tử cũng sẽ không sao!”

Ngôn Phi Ly cười gượng, chậm rãi gật đầu, vô lực nhắm mắt.

Ngột Kiệt đã bỏ mình giữa tràng thuốc nổ. An Minh dự đảng bị Bắc môn truy sát hầu như đã không còn. Lâm Yên Yên mang theo Huy nhi chưa rõ tung tích.

Việc này Bắc Đường Ngạo cũng không quản nữa, chỉ ngày đêm bồi bên cạnh Ngôn Phi Ly.

Hiện tại, thời gian của bọn họ là vô giá. Thu Diệp Nguyên đã suy nghĩ ba ngày ba đêm, khô cạn cả tâm huyết, chế ra loại dược có thể hòa dịu độc tính của Vô Hôi Thủ, cũng không phải thanh trừ hoàn toàn.

Càng ngày, bụng Ngôn Phi Ly càng lớn thêm, càng lúc càng rõ. Chỉ cần đợi đến lúc hài tử ra đời, đợi sau khi bọn chúng xuất thế, Thu Diệp Nguyên có thể một tay hóa giải độc tính của Vô Hôi Thủ. Chỉ có như vậy, Ngôn Phi Ly mới có thể có cơ hội sống sót.

Phần lớn thời gian Ngôn Phi Ly đều mê man, lúc thanh tỉnh rất hiếm. Bởi vì chỉ lúc ngủ mới có thể giảm thiểu tiêu hao, giảm bớt sự ăn mòn của độc tính.

Y cái gì cũng không hỏi, cũng chưa nói gì. Tựa hồ cái gì cũng biết, mà tựa hồ chẳng biết cái gì.

Lúc tỉnh lại, nếu tinh thần tốt, dùng cơm xong lại dùng thuốc, y sẽ bảo Bắc Đường Ngạo gọi Ly nhi tới, để nó ở bên cạnh mình, nhìn bàn tay nhỏ của nó sờ tới sờ lui bụng mình. Nhưng phần lớn thời gian, uống thuốc xong y sẽ trầm ngủ.

“Nghĩa phụ, ta biết rồi a, trong bụng người có cục cưng!” Bắc Đường Diệu Nhật hôm đó ghé vào tai y, chột nói.

Thần sắc Ngôn Phi Ly khẽ thay đổi, nhưng không nói gì.

Bắc Đường Diệu Nhật nói: “Nghĩa phụ, có phải người mệt rồi không? Muốn ngủ phải không?”

Ngôn Phi Ly lắc đầu. Bắc Đường Ngạo lên tiếng: “Ly nhi, sao người biết trong bụng nghĩa phụ có cục cưng?”

Bắc Đường Diệu Nhật nghiêng đầu, hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ không phải?”

Bắc Đường Ngạo mỉm cười, đáp: “Ừ. Ly nhi thông minh.”

103. Chương 103

Ngôn Phi Ly nằm trên giường, mắt nhắm hờ, lẳng lặng nhìn hai phụ tử đối thoại.

Bắc Đường Diệu Nhật nói: “Hài tử nghĩa phụ sinh hạ, có phải là đệ đệ hoặc muội muội của ta?”

Bắc Đường Ngạo đáp: “Hài tử của nghĩa phụ, đương nhiên là đệ muội của người.”

Bắc Đường Diệu Nhật cúi đầu không lên tiếng, mãi mới ngẩng lên: “Ta biết rồi. Ta cũng là hài tử của phụ vương và nghĩa phụ.”

Ngôn Phi Ly nghe xong, lộ ra vẻ ngạc nhiên tột cùng, cả y và Bắc Đường Ngạo đều chấn kinh mà nhìn nó.

“Ly nhi...” Ngôn Phi Ly muốn gọi con, nhưng lại không thốt nên lời. Y biết Bắc Đường Ngạo sẽ không bao giờ nói cho nó biết thân thế của mình.

Bắc Đường Ngạo chăm chú nhìn Ly nhi, chưa hỏi nó vì sao lại nghĩ vậy, chỉ hỏi: “Ly nhi muốn mình là hài tử của phụ vương và nghĩa phụ không?”

Bắc Đường Diệu Nhật dán mặt lên cái bụng cao cao của Ngôn Phi Ly, nhẹ nhàng vuốt ve đệ muội bên trong, đáp: “Đương nhiên a. Nguyên lai ta đúng là hài tử của nghĩa phụ thật. Tốt quá!”

Ngôn Phi Ly xúc động, khẽ kéo lấy Bắc Đường Diệu Nhật, run giọng: “Ly nhi, vậy con có thể gọi ta một tiếng, một tiếng...”

“Cha.” Bắc Đường Diệu Nhật nhào vào lòng y, bàn tay nhỏ ôm lấy cổ y.

Ngôn Phi Ly kinh hỉ giao tập, ôm chặt lấy Ly nhi.

Bắc Đường Ngạo ở kế bên, trong lòng vô vàn cảm xúc. Nghĩ tới năm xưa, mình trăm phương ngàn kế tách hài tử khỏi Ngôn Phi Ly chỉ để che giấu thân thế của nó nhưng cuối cùng vẫn là “phụ tử tình thâm”.

Bàn tay ôm Ly nhi đột nhiên buông lỏng, toàn thân Phi Ly co thắt lại, run rẩy dữ dội.

Ly nhi thất kinh, kêu to: “Cha?!”

Bắc Đường Ngạo cũng cả kinh, ngay lập tức vọt đến.

Ngôn Phi Ly nói với Ly nhi: “Cha khó chịu... Con, con về trước đi...”

Ly nhi không chịu đi. Ngôn Phi Ly xoa xoa cái đầu nhỏ, nhìn về phía Bắc Đường Ngạo.

Bắc Đường Ngạo ôm lấy Ly nhi, chớp mắt đã ra khỏi phòng, đưa nó về phòng ngủ, đặt nó trên giường, nói: “Ly nhi ngoan, đừng quấy rầy cha nghỉ ngơi.”

Ly nhi mắt đã đỏ au, khẽ cúi đầu: “Phụ vương, cha... Sẽ chết sao?”

Bắc Đường Ngạo giật mình, kiên quyết đáp trả: “Tất nhiên là không! Cha ngươi sẽ khỏe lên thôi, cùng sống với phụ vương!”

Nhân thần Ly nhi sáng lên.

Bắc Đường Ngạo bỗng phát hiện, đôi mắt nó giống hệt Ngôn Phi Ly.

...

Quay lại nội thất, Bắc Đường Ngạo bị cảnh tượng trước mắt dọa đến nỗi tâm như vỡ nát.

“Phi Ly?”

Ngôn Phi Ly ngã xuống bên giường, nắm chặt lấy chân, ngón tay trở nên trắng bệch, nửa người suýt ngã ra khỏi giường, thần tình thống khổ lộ ra vẻ thê lương.

“Khiêm Chi, ta không được...” Ngôn Phi Ly thốt ra mấy chữ, thành linh lao về phía trước.

Bắc Đường Ngạo cuống quýt đỡ lấy y, truyền chân khí vào.

Ngôn Phi Ly nắm lấy tay hắn, chẳng có chút lực, khàn giọng nói: “Là, là hài tử!”

Bắc Đường Ngạo vội vã nhìn về phía bụng y, quả nhiên thai đập mạnh hơn bình thường rất nhiều.

“Chẳng lẽ muốn sinh?”

Ngôn Phi Ly đau đớn đáp: “Hảo, hình như là thế...”

Bắc Đường Ngạo kinh ngạc. Sao lại thế? Sao lại sớm thế này? Còn chưa đến tám tháng...

“Phi Ly, người cố nhịn một chút, ta đi tìm Thu đại phu.”

Thu Diệp Nguyên nhanh chóng được đưa tới, nhìn tình hình của Ngôn Phi Ly, quả nhiên là sắp sinh. Bọn họ chờ đã lâu lắm rồi, cũng trông mong hài tử sớm ra đời một chút.

Sắc mặt Bắc Đường Ngạo tái lại, nắm lấy tay Ngôn Phi Ly, nói với Thu Diệp Nguyên: “Có phải sớm quá...” Hắn nhớ tới việc mất đi Huy nhi, chính là vì sinh non nên thân thể mới không khỏe, bệnh tật liên miên mà chết trẻ. Huống hồ, đây còn là sinh đôi!

Nhưng so với việc càng kéo dài, đối với Ngôn Phi Ly là càng bất lợi.

Thu Diệp Nguyên nói: “Có hơi sớm. Nhưng song thai lớn thế này, không tránh khỏi sinh non.”

Ngôn Phi Ly đau đến nỗi sắp hôn mê, nghe vậy, chặt vật mở mắt: “Nhất định, nhất định bảo vệ hài tử...”

Thu Diệp Nguyên do dự một lát. Hài tử vừa mới được tám tháng, Ngôn Phi Ly lại bị thương nặng, tuy độc tính tạm thời bị áp chế, nhưng hài tử có bị ảnh hưởng, có thể giữ lại được an toàn hay không còn chưa biết. Thế nhưng nghĩ đến phương thuốc an thai dưỡng thân mình đặc biệt phối cho y, y dùng đã được một thời gian, hẳn là sẽ có tác dụng lớn.

Thu Diệp Nguyên lên tiếng: “Ta sẽ tận lực!”

Ngôn Phi Ly còn muốn nói gì đó nữa nhưng đột nhiên một trận đau đớn truyền đến. Độc tố lưu động đến vùng gần tâm mạch khiến Ngôn Phi Ly trước mắt tối sầm, cuối cùng cũng không chịu được nữa mà lâm vào hôn mê bất tỉnh.

Bắc Đường Ngạo lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh.

Bởi vì vai trái Ngôn Phi Ly bị thương, độc tố toàn bộ tụ về nơi đó, khiến vùng da lưng trở nên hắc sắc, vết thương cũng chưa hoàn toàn khép lại cho nên căn bản vô pháp nằm ngửa. Một tháng nay, chỉ nằm nghiêng về bên phải, hoặc dựa nửa bên, khổ cực vô cùng. Hiện tại phải sinh con, y cũng chỉ có thể dựa nghiêng bên phải, để Bắc Đường Ngạo ôm, mới chống chọi được.

Sau khi Ngôn Phi Ly bất tỉnh, rồi lại vì đau mà tỉnh lại, tỉnh lại rồi lại vì cơn đau dữ dội mà hôn mê đi, cứ thế cứ thế, chẳng biết đã bao nhiêu lần.

Bắc Đường Ngạo hy vọng y có thể cứ chìm trong cơn mê như vậy, sẽ dễ chịu hơn nỗi giày vò mà hắn nhìn thấy bây giờ.

Dù trong cơn mê man, Ngôn Phi Ly cũng đau đến nỗi bật tiếng rên rỉ. Nhưng những tiếng rên này không đơn thuần là tiếng rên, ngược lại như lời than thở thống khổ, từng tiếng từng tiếng, miên man không dứt, khiến người ta phải đau lòng.

104. Chương 104

Đau quá! Đau quá!

Thỉnh thoảng, Ngôn Phi Ly lại co giật. Cả người tựa như bị vút vào cái thùng nhuộm đau đớn, từng lúc từng lúc, không ngừng bị vùi dập, bị lăng nhục.

Sao lại lâu thế? Nhanh lên! Nhanh lên!

Ngôn Phi Ly thầm kêu gào, nhưng không phát ra tiếng. Lần sinh này so với lúc sinh Ly nhi gian khổ hơn biết bao. Đừng nói cơ thể y đã suy yếu đến độ không thể chịu nổi tình trạng đau đớn mãnh liệt này, chỉ mỗi song thai thôi, khổ sở cũng gấp bội.

Thu Diệp Nguyên biết, tình hình của Ngôn Phi Ly không hề khả quan. Hài tử vì sinh non, thai vị vẫn rất sát, lui xuống rất chậm. Hơn nữa, thể lực không đủ, phần nửa thời gian đều hôn mê, căn bản không thể dùng sức đẩy. Thân thể y thế này, nếu không có ngoại lực giúp đỡ, nhất định không thể tự sinh hạ hài tử.

Ngôn Phi Ly đã chịu đau đớn một ngày một đêm. Tiếng gào thét tuy gián đoạn, nhưng trầm thấp lưu động, liên tục duy trì.

Bắc Đường Ngạo vẫn dùng chân khí bảo vệ tâm mạch của y. Nhưng qua nửa đêm, phát giác hân thở ra nhiều, hít vào ít. Bắc Đường Ngạo sắc mặt tái lại, so với Ngôn Phi Ly chỉ hơn không kém.

Thu Diệp Nguyên tách miệng Ngôn Phi Ly ra, cho y nuốt thêm một đại hoàn đan, nói: “Bắc Đường môn chủ, nhất định phải sớm làm hài tử lui xuống, bằng không hân sẽ không chống cự nổi nữa đâu.”

Bắc Đường Ngạo mờ mịt gật đầu, nghe Thu Diệp Nguyên phân phó, ôm Ngôn Phi Ly ngồi dậy.

“A a——”

Ngôn Phi Ly đột nhiên bị kích đau, hét lên, mắt mở lớn, mơ hồ trông thấy Thu Diệp Nguyên đang quỳ trên giường, tay nắm thành quyền, đang ép lên bụng y.

“A ách——” Ngôn Phi Ly há miệng, yết hầu nghẹn lại, không tròn âm. Khuôn mặt vặn vẹo, tay phải nắm chặt lấy cánh tay Bắc Đường Ngạo, bầu cả vào thịt hân.

Bắc Đường Ngạo mồ hôi lạnh giàn giụa, chăm chăm nhìn Thu Diệp Nguyên không lưu tình chút nào ấn xuống cái bụng tròn của Ngôn Phi Ly. Mỗi lần đều dùng sức ấn sâu cái bụng đến lôm vào.

Rất đau!

Loại thống khổ này quả thật không thể hình dung, dường như lực phủ ngũ tạng đều bị ép lòi ra.

Ngôn Phi Ly bắt đầu mất tự chủ mà giãy dụa. Vai trái y không thể chuyển động hoàn toàn nhưng thân thể thì vẫn không ngừng xoay chuyển như con cá sắp chết đang gắng gượng lần cuối.

Nhìn y đau đớn như vậy, Bắc Đường Ngạo càng thống hận mình vô lực, hận không thể chịu phân nửa nỗi khổ cực của y.

Lúc Ngôn Phi Ly sinh Ly nhi, Bắc Đường Ngạo cũng ở bên cạnh. Nhưng lúc đó chỉ có phần nộ, bất quá có chút hồi hộp, hoàn toàn không sợ hãi như bây giờ.

Bắc Đường Ngạo ôm siết lấy Ngôn Phi Ly, không ngừng tiếp nội lực cho y, nhìn vẻ mặt đau đến cùng cực của y, lòng như bị cắt thành từng đoạn.

Không biết bao giờ tất cả mới kết thúc. Đến khi tiếng khóc yếu ớt, cuối cùng cũng vang lên trong căn phòng, Bắc Đường Ngạo có lẽ còn chẳng kịp chú ý tới.

Hai đứa trẻ cuối cùng cũng ra đời, một trước một sau, nháy mắt đã xong rồi.

Bắc Đường Ngạo vẫn nhìn Ngôn Phi Ly.

Trong khoảnh khắc hài tử ra đời, Ngôn Phi Ly ngẩng đầu lên, đôi mắt mở to nhìn chăm chú, con ngươi đen nhánh ánh lên khuôn mặt tái nhợt của bản thân. Chuyện cũ cũng nháy mắt, từng chuyện từng chuyện, xẹt qua đầu y.

Lần đầu gặp nhau, tướng lĩnh Phan quân tuổi trẻ tuấn tú năm đó.

Lần đầu làm bạn, trở thành thuộc hạ yên lặng mà trung thành theo khắp giang hồ.

Lần đầu kết hợp, một Ngôn Phi Ly thảm hại đau đớn trong khu rừng âm u.

Năm tháng thoi đưa. Từ người lạ thành người quen, từ quen thân đến thương tổn, từ tổn hại đến hiểu nhau, từ thấu hiểu đến yêu...

Đường dài thênh thang, cuối cùng đã đi bên nhau tròn mười hai năm.

Đau đớn trong lòng cũng không ngừng tăng lên.

Nguyên lai, chúng ta đã bỏ lỡ một thời gian dài.

Bắc Đường Ngạo nhẹ nhàng vén những sợi tóc mai lộn xộn ẩm ướt, chăm chú nhìn khuôn mặt tái nhợt không còn sức sống của y nhẹ run rẩy.

Phi Ly, phải sống, không được ly khai ta. Con đường sau này, chúng ta sẽ cùng đi tiếp.

Tia nắng ban mai dần tới. Ánh sáng mỏng xuyên qua khung cửa sổ, chậm rãi rải đầy.

Ánh nến chập chờn, chẳng biết lúc nào đã tắt. Chỉ có một ngọn nến đầu giường vẫn tỏa, lấp lóe mà lay động.

“Bắc Đường môn chủ, để hần hảo hảo nghỉ ngơi đi.” Thu Diệp Nguyên thở dài một tiếng, tựa đến từ một thế giới rất xa, trôi vào lâu lắm rồi, mới lọt được vào tai Bắc Đường Ngạo.

“Ừ, hần phải hảo hảo nghỉ ngơi.” Thanh âm Bắc Đường Ngạo rất thấp, rất đậm.

Thu Diệp Nguyên trông thấy, từng giọt nước trong suốt chảy dài trên má hần, chậm rãi, từng giọt từng giọt, rơi xuống khuôn mặt Ngôn Phi Ly.

Kết thúc

Mùa đông năm nay tới thật muộn, mãi đến trung tuần tháng mười hai thì trận tuyết đầu tiên của mùa mới thông thả tới, diễm đạm nhỏ nhẩn bay bay.

“Phi Ly, đêm nay trăng rất đẹp, ngươi có muốn ngắm trăng không? Ta biết ngươi thích ngắm trăng. Tuy bên ngoài tuyết đang rơi, bắt quả sẽ không lạnh đâu.”

Bắc Đường Ngạo cười, mang đến một chiếc choàng lông cừu, cẩn thận mặc cho Ngôn Phi Ly rồi nhẹ nhàng ôm lấy y đi vào viện, ngồi vào một noãn các.

Lúc này, trăng thật tròn. Ánh sáng tỏa ra nhàn nhạt, tỏ mà nhu hòa, tản mạn mà mị hoặc mê người.

Bắc Đường Ngạo chợt nói nhỏ: “Lần đầu ta thấy ngươi cũng là dưới một đêm trăng thế này. Đêm đó trăng rất tròn, rất sáng, khí trời cũng lạnh như vậy. Ngươi cười ngựa phi từ sau sườn núi đến, trong tay là thanh trường kiếm, một thân hắc sắc nhưng trang, tư thế oai hùng hiên ngang, kiên cường tuấn tú. Lúc đó ta vốn chỉ định truy sát tên Giản đế ngu xuẩn đó một phen thôi, nhưng không biết ngươi lại từ đâu xuất hiện, khiến ta có chút bất ngờ. Rồi ngươi xuống ngựa, đi tới trước mặt ta, nhìn thẳng vào ta...”

Bắc Đường Ngạo giúp y quần chặt lại cừu y rồi tựa trên noãn tháp, càng ôm y chặt hơn.

“Ta chưa thấy ai dùng nhãn thần như vậy nhìn mình. Rất sáng, rất trong. Còn thẳng thắn như vậy, cứ thế nhìn trực diện vào ta, hình như có một ngọn lửa đang cháy trong đó. Lúc ấy ta đã nghĩ, nếu một người có ánh nhìn gia hỏa ta thế này thì ta nhất định phải giữ lại bên cạnh mình.”

Bắc Đường Ngạo khẽ cười.

“Ta tặng ngươi Giản đế, ngươi cứ thế chẳng nói thêm một lời đã hạ kiếm. Hình như ngươi căn bản không phải vì báo thù cho Phan Nhạc, cũng không phải vì tranh quyền đoạt lợi, mà chỉ đơn giản là giết hần, thế thôi... Sau đó ngươi ngẩn ngơ đứng đó, cứ thế ngây người, hồn chẳng biết bay đi đâu, một chút phòng bị cũng không có. Ta nhìn thấy khuôn mặt nghiêng nghiêng của ngươi, thâm nghĩ, gia hỏa này cũng được đấy, bắt quả tính cảnh giác hơi thiếu. Thế này mà ở trên giang hồ thì chả hồng bát sao?”

“Khi đó, kiếm trong tay ta chỉ cần khẽ vung, ngươi sẽ chẳng còn dấu vết nào trên đời nữa.”

“Nhưng thật kì quái. Lúc đó, ta ngay cả nghĩ cũng chưa có nghĩ tới. Sau đó, ngươi đột nhiên quay đầu lại nhìn ta như thế. Nhãn thần của ngươi... khiến ta vĩnh viễn không quên được.”

Ngoài noãn các, hoa tuyết múa lượn, ánh trăng chiếu rọi, ngân quang sáng cả một vùng trời.

Thần sắc Bắc Đường Ngạo mơ hồ như rơi vào hồi ức xa xưa.

“Ta hỏi ngươi có nguyện ý theo ta không, ngươi không do dự liền đáp ứng. Ngươi là thủ lĩnh Phan quân, mang theo nhiều huynh đệ như vậy, giữa loạn thế lúc bấy giờ có thể tùy ý mà tìm một nơi dừng chân, còn tốt hơn so với việc khuất phục dưới một người khác. Thế nhưng ngươi cư nhiên vui vẻ đáp ứng như vậy, khiến ta không thể không hoài nghi dụng ý của ngươi.”

“Ta bảo ngươi phát thệ, cả đời xem ta là vi chủ, cả đời không được phản bội ta. Ngươi cũng chẳng chút do dự liền tuyên thệ.”

“Ta đưa ngươi về Thiên Môn, phá vỡ biết bao quy củ, rất nhiều người không phục, âm thầm tìm người tra xét. Những điều này ta đều biết hết, nhưng ta chẳng thêm quan tâm vì ta muốn xem ngươi sẽ giải quyết như thế nào.”

“Không ngờ không có việc gì làm khó được người, bất quá nửa năm đầu, người làm bọn họ tâm phục khẩu phục. Tính tình người ôn hòa, nhân duyên lại tốt, vốn rất dễ hòa nhập được với người khác. Thế mà để tránh hiềm khích, người lại phải từ từ xa lánh các huynh đệ... Nhiều năm như vậy, người cũng chẳng thâm giao với ai cả, dè dặt mà bào trì khoảng cách với đại gia, toàn tâm toàn ý theo ta.”

“Lúc đầu ta còn thấy kỳ quái, người vì sao nguyện ý trả giá nhiều như thế, nhưng sau này dần dần thành quen, lại coi như là đương nhiên. Hiện tại nghĩ đến, ta thấy người thực là tri độn làm sao.”

Gió lạnh cuốn theo lạc tuyết, thốc tung vào, khiến màn trên noãn các thoáng bay bay.

Sự ấm áp trong các không chút bị ảnh hưởng, khí tức lưu động, menh menh mang mang, tựa như tiếng thở dài của người ta.

Bắc Đường Ngạo đưa tay, vuốt ve khuôn mặt Ngôn Phi Ly, nhãn thần toát ra vẻ ôn nhu, cúi đầu khẽ hôn lên tóc mai y.

“Phi Ly, vì sao người lại yêu ta? Người biết không, con người ta rất lạnh lùng bạc bẽo, thu tầm thức tình (*), chẳng thêm để ý đến ai. Ta không phải loại háo sắc, không thích nữ nhân, đương nhiên càng không thích nam nhân. Trên đời này rất nhiều chuyện ta không quan tâm.”

(*) thu tâm thức tình: nôm na là tính độc chiếm, độc đoán cao ^^

“Thế mà một ta như vậy lại yêu người. Có lẽ, điều này đã được định trước rồi...”

“Ngày đó tại Quỷ lâm, Si Mị Vong Lượng vô luận sử dụng loại độc được gì ta cũng không sợ, nhưng bọn chúng cứ khăng khăng dùng mị dược. Khi đó ta thần trí mơ hồ, không biết đã làm người bị thương nhiều đến thế nào. Ta nhớ khi đó, trên cổ đầy vết máu, khiến cho ta nhìn thấy cũng giật cả mình. Thế mà người một chút oán hận cũng không có...”

“Ta biết người bị ủy khuất. Xảy ra chuyện như vậy, ta nghĩ, người tuy không nói ra nhưng trong lòng rất dễ bụng. Ta đi Minh quốc, để người lại Phù Du cư, ta biết người không muốn nhưng ta vẫn không muốn mang người theo. Lúc đó, ta lạnh nhạt với người như thế, người có trách ta không? Có oán ta không?”

Thần thái người trong ngực hần thanh bình, lông mi khẽ động, dường như đang mộng rất đẹp, không dính chút trần thế.

Bắc Đường Ngạo thở dài một tiếng, nói nhỏ: “Hình như ta làm chuyện gì, người đều không trách ta. Ta đưa Ly nhi đi, người cũng không oán. Ta cưới Lâm Yên Yên, người cũng không hận. Người sao lại bao dung với ta như thế?”

“Ai! Ta cũng không biết từ lúc nào, người lại trở nên quan trọng như vậy. Khi ta phát hiện ra, ta đã bỏ lại sự vụ trong môn, khoái mã gia tiên mà chạy đến chiến trường Giản cảnh. Kỳ thật ngày đó ta đã mơ hồ sáng tỏ tâm ý của mình, bất quá vẫn là thấy thập phần bất khả tư nghị (khó tin).”

Bắc Đường Ngạo lại vuốt ve bạc thân (môi) của y, không nhịn được đặt xuống nụ hôn.

“Ta yêu người! Yêu một nam nhân! Thực là tạo hóa lộng nhân.”

“Bất quá ta phải cảm tạ trời cao, người đó là người! Phi Ly, Phi Ly...”

Bắc Đường Ngạo nỉ non, thanh âm nhẹ nhàng, giống như tiếng thở.

“Ta sẽ không để người đi, chúng ta sẽ ở bên nhau, vĩnh viễn không xa rời.”

Một giọt thanh lệ như vui sướng nhưng cũng như phiền muộn, chậm rãi đọng trên khuôn mặt xanh xao.

Bắc Đường Ngạo cúi đầu liếm nhẹ. Giọt lệ trên quý áy đã bị bắt giữ...

Kết thúc (2)

“Viu —” Tiễn bay như Lưu Tinh (1), nhanh chóng xẹt qua không trung, cắm phập vào tâm bia.

(1) Lưu Tinh: Sao băng (QT)

“Hảo cung.”

“Hảo tiền pháp.” Bắc Đường Ngạo đứng ngay sau lưng y, cười khê.

“Người tìm được ở đâu vậy?” Ngôn Phi Ly nhìn cung tên mới tinh, nhẹ nhàng chắc chắn, nước sơn sáng bóng, trông là biết trường cung mới chế.

Bắc Đường Ngạo một năm nay sống trong thâm sơn u cốc này với y, thỉnh thoảng ra ngoài thu mua một chuyến, xung quanh chỉ là thôn trang tiểu trấn, ít bán loại trường cung cũng như vậy.

Bắc Đường Ngạo vẫn cười không đáp, trên mặt lộ vẻ đắc ý thật trẻ con.

Ánh mắt Ngôn Phi Ly lóe lên, nói:

“Không phải là người làm ra chứ?”

“Đương nhiên.” Bắc Đường Ngạo cười: “Lực tay người bây giờ không bằng ngày trước, ta đích thân làm ra là hợp nhất. Người giờ cứ dùng nó luyện tập đi, sau này ta sẽ từ từ căn cứ vào sự hồi phục của người mà điều chỉnh thạch lực của nó.”

Ngôn Phi Ly xúc động nhìn cái cung trong tay, rồi lại nhìn về phía Bắc Đường Ngạo, nhẹ giọng: “Hơn một năm nay vất vả cho người rồi.”

“Không, người vất vả mới đúng.”

“Ta chẳng phải đã không có việc gì sao? Người xem, ta đã bình thường rồi.”

“Àn.” Bắc Đường Ngạo vén vén lọn tóc ra sau tai cho y, lọn tóc lẫn vài sợi bạc, nhuộm vẻ phong sương. Bắc Đường Ngạo cẩn thận giúp y vuốt gọn tóc ra phía sau.

Những động tác này đã xuất hiện từ lúc Ngôn Phi Ly hôn mê, lâu dần thành thói quen, thậm chí khi Ngôn Phi Ly tỉnh lại rồi, hắn vẫn vô thức mà lấy y vật, hài lý (giày dép) giúp y mặc vào.

Những động tác này trong mắt Ngôn Phi Ly, không hiểu sao lại cảm thấy rất đau. Một nam nhân xuất thân tôn quý như thế, từ trước đến giờ đều cầm y ngọc thực, cao cao tại thượng, xuất môn thì ngay cả món thịt quay đơn giản nhất cũng không làm được, lại vì y mà làm nhiều chuyện như thế, sao không cảm động bản khoán cho được. Vì thế, Ngôn Phi Ly càng thêm mong muốn thân thể sớm hồi phục để không phụ lòng Bắc Đường Ngạo.

“Về thôi, Nguyệt nhi Thần nhi đã tỉnh rồi.” Bắc Đường Ngạo nói.

“Hảo.” Ngôn Phi Ly thu cung lại, cùng nắm tay Bắc Đường Ngạo trở về tiểu ốc.

Gió mát thổi qua, mang theo hương đất và hương cỏ, yên tĩnh đến sáng khoái.

Bắc Đường Ngạo đột nhiên mở miệng: “Liễu Minh nói thân thể người đã không còn gì đáng ngại, từ tháng sau không cần dùng thuốc nữa, sau này chỉ cần cẩn thận điều dưỡng, luyện công thích hợp sẽ hồi phục hoàn toàn.”

“Thật sao?” Ngôn Phi Ly kinh hỉ, lại chợt nhớ đến một chuyện, thần tình thoáng chút lại ảm đạm, cân nhắc một lúc mới nói: “Khiêm Chi, từ lúc ta hôn mê tỉnh lại, đã hơn một năm. Người... Không về xem thế nào sao?”

“Về? Về đâu?” Bắc Đường Ngạo đã biết còn cố hỏi.

Ngôn Phi Ly nhú mày.

Bắc Đường Ngạo bật cười: “Đã hơn một năm, ta cũng đã suy nghĩ. Thiên Môn và Triều đình đương nhiên quan trọng, nhưng không phải ước nguyện của ta. Chỉ có ở bên người tiêu diêu tự tại, nhân văn đã hạc, mới là thứ ta mong chờ.”

“Phi Ly, vô luận là Thiên Môn hay Triều đình, ta cũng không muốn trở về. Hiện tại thiên hạ đã định, bách tính an cư, ta cũng không còn gì để lo. Lần này cùng trải qua một phiên sinh ly từ biệt với người, cảm nhận sâu sắc nhân sinh khổ đoản, thời gian quá nhanh như chỉ trong một cái chớp mắt thôi, chúng ta có sao không nhân dịp này vung tay mà bước, sống vì chính mình.”

“Khiêm Chi?” Thần sắc Ngôn Phi Ly mơ hồ nhìn hắn.

Hắn có ý gì? Chẳng lẽ... Ngôn Phi Ly không dám tin, nhìn chăm chăm Bắc Đường Ngạo.

Bắc Đường Ngạo khẽ cười: “Phi Ly, ngươi có biết không? Mỗi lần trông thấy ánh mắt này của ngươi, ta lại thấy thỏa mãn một cách khác thường. Đôi mắt tựa hồ là thứ chân thực nhất trong thiên hạ, bất quá chỉ khi đôi mắt đó là của ngươi. Mười mấy năm qua, điều này chưa từng thay đổi.”

“Khiêm Chi...” Lòng Ngôn Phi Ly ấm nóng, hai gò má ửng lên, Bắc Đường Ngạo bất ngờ nói vậy khiến y nhất thời hăng cả người, giống hệt như tiểu tử luống cuống mới yêu lần đầu.

Bắc Đường Ngạo cười, ghé lại gần y, tựa trán mình lên trán y, nhẹ nhàng nói: “Chúng ta không cần phải về vội, nếu ngươi thích ở đây, chúng ta sẽ ở lại đây, nếu không thích nữa, chúng ta sẽ đến nơi khác ẩn cư. Sau đó, mỗi năm một lần chúng ta nghĩ xem nên đi đâu. Chúng ta có thể đi khắp nơi thưởng ngoạn, thưởng thức sơn hồ, chẳng phải quả là tiêu dao khoái hoạt ư?”

Ngôn Phi Ly chăm chú dựa vào hắn, mãi chẳng nói ra lời. Lúc sau, khoe miệng nhếch lên, thấp giọng: “Hảo. Bất quá ngươi quên mất một chuyện rồi.”

“Chuyện gì?”

“Bọn nhỏ thì làm sao?”

“Quần bọn chúng làm gì?” Bắc Đường Ngạo cười khê, lơ dềnh đáp: “Con cái tự có phúc của con cái, chờ Nguyệt nhi Thần nhi lớn thêm chút nữa, ta sẽ đưa bọn chúng về vương phủ. Ly nhi đã hiểu chuyện rồi, hài tử này hữu đảm hữu thức (2), thông minh sáng dạ, ta mười hai tuổi kế thừa vương phủ, với tu vi của nó, có lẽ sẽ sớm hơn ta hai năm, không cần lo nghĩ.”

(2) hữu đảm hữu thức: có can đảm, có tri thức.

“Hiện tại, chuyện quan trọng nhất của ngươi là nhanh chóng điều dưỡng tốt lên đi, sau đó cùng ta tiêu dao giang hồ, ngươi thấy sao?”

Ngôn Phi Ly suy nghĩ một chút, thấy cũng có lý, không khỏi khẽ cười, cúi đầu ứng một tiếng: “Hảo.”

Bắc Đường Ngạo nghe vậy liền cầm lấy tay y, đầy nhẹ nhõm và vui mừng, cũng cười: “Chờ chúng ta già rồi, tiêu dao đủ rồi, phải tìm một chỗ thanh tĩnh tị thế ẩn cư, cứ vậy mà nhàn nhã hết đời.”

“Đó cũng là ước muốn của ta, chỉ e Khiêm Chi ngươi đến lúc đó sẽ thấy tịch mịch buồn chán.”

“Có ngươi, sao tịch mịch buồn chán được. Nếu thật buồn chán, chúng ta sẽ sinh thêm một đứa, hầu hạ về sau ha?”

Ngôn Phi Ly lập tức lườm hắn một cái, “Ngươi nằm mơ đi.”

Bắc Đường Ngạo vòng tay ôm lấy y, cười khê: “Nói đùa thôi, ta sao cam lòng để ngươi lại khổ cực chứ.” Bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, nụ cười dần tắt, thần tình tà mị nổi lên, “Phi Ly, Liễu Minh nói thân thể ngươi đã không còn đáng ngại, chúng ta khả dĩ... có thể làm chuyện phòng the, dù sao hiện tại ngươi cũng không cần uống thuốc nữa, chỉ bằng chúng ta đêm nay...”

“Câm miệng đi!” Ngôn Phi Ly đã biết hắn muốn nói gì, xấu hổ mà găm nhẹ.

Ánh tà xa xa chậm rãi hạ, đạm nguyệt dần lên. Lời xấu hổ bức bối của Ngôn Phi Ly bị gió mát nơi núi non trùng điệp thổi đi. Trước mặt, cây xanh giống người, thẳng khắp sườn dốc, hai bóng dáng làm bạn, chậm rãi bước về trúc ốc.

Thử sinh thử thế, thử tình bất đoạn! (3)

(3) thử sinh thử thế, thử tình bất đoạn: đời này kiếp này, tình này không hết.

_____ CHÍNH VĂN HOÀN _____

Ngoại truyện 1: Thánh Đản hạ lễ

Cuối năm sắp qua, người vợ vãi hồi hương để ăn Tết cũng nhiều lên khác thường. Phía bắc, trên đường lúc nào cũng thấy người phi ngựa hay xe cộ, tạm thời các khách sạn lại được dịp kiếm lời. Bất quá hôm đó đã là ngày hai chín, ngày mai là đại niên tam thập, con đường náo nhiệt cuối cùng cũng trầm tịch lại.

Tiểu nhị của điểm vẫn đang quét tước thính phòng, theo kinh nghiệm những năm trước, chẳng vạng hôm nay sẽ chẳng có khách nhân nào nữa. Đúng lúc đó, lại nghe thấy tiếng vó ngựa xa xa truyền đến. Cái lỗ tai sớm đã rèn luyện được thành lô hỏa thuần thanh giật giật, vội vàng bỏ cây chổi phát trần xuống rồi đi ra ngoài.

Phía trước quả là có hai con tuần mã chạy tới, như muốn dừng lại ở cổng khách sạn này.

Điểm tiểu nhị từ trước đến nay chưa thấy những con tuần mã như thế.

Con dẫn đầu cao lớn đồ sộ, toàn thân đen như mực, tứ chi lại trắng như ngà. Trên trán ngựa, còn có mấy vệt màu trắng bạc.

Dựa vào mấy năm kinh nghiệm dẫn ngựa, điểm tiểu nhị đang ngỡ ngàng cũng biết đây là thiên lý bảo mã hiếm thấy. Lại dựa mấy năm dắt bảo mã, điểm tiểu nhị cũng dám khẳng định chủ nhân cưỡi nó cũng là nhân vật không thể khinh thường.

Nghĩ đến đây, điểm tiểu nhị vội vã bày ra nụ cười chuyên nghiệp nhất, nịnh bợ nhất, ‘chân thành’ nhất, nói:

“Khách quan muốn dừng chân hay là...”

Thuần thực lưu loát mà bắn tía lia, bình sinh điểm tiểu nhị lần đầu tiên, thiếu chút nữa thì đánh rơi chiêu bài của một điểm tiểu nhị tiêu biểu nhất. Chỉ bởi khi sai bước đến gần người kia, thực sự tiểu nhị bị chấn động.

Người nọ một thân bạch sắc cẩm bào, bên ngoài còn mặc thêm một chiếc áo choàng bạch cừu hiếm có. Khuôn mặt hơn nửa bị cừu mao mềm mại che khuất, chỉ lộ ra mỗi đôi mắt dài minh diễm.

Điểm tiểu nhị làm tiểu nhị đã nhiều năm rồi, người gì mà chẳng thấy quá. Lúc này, điều làm tiểu nhị sửng sốt không phải là dung mạo lãnh diễm của người này, mà là cái khí lạnh đến thấu xương của hắn. Rõ ràng là một đôi thu thủy sáng ngời, nhưng khi liếc đến tiểu nhị, lại phát ra một tia tựa như hàn khí, khiến mấy lời tiểu nhị định nói không sao phát ra được.

Ngoan ngoãn như địa long địa đông thôi (1)! Tuyệt đối không phải là hạng người có thể động vào.

(1) địa long địa đông: giun đất chui xuống đất ngủ đông (đoán bừa)

Điểm tiểu nhị sửng sốt trong nháy mắt, lập tức thẳm đánh giá.

“Tiểu nhị, chúng ta dừng chân.”

Một giọng nói ôn hòa trầm thấp vang lên, nhất thời xóa tan mọi dấu vết của sự lạnh lẽo khi nãy.

Điểm tiểu nhị lại vội vã nhìn lại, trông thấy một khách nhân nữa cưỡi tuần mã tảo hồng. Vị khách nhân này khoảng chừng bốn mươi tuổi, khoác trên người hắc sắc đại cừu, mặt mũi anh tuấn, nụ cười tao nhã, khiến người ta mới nhìn đã sinh hảo cảm. Tóc mai sương bạch cùng nếp nhăn nơi khóe mắt, càng khiến y thêm phần tín nhiệm.

“Vâng, vâng, khách quan thỉnh vào trong.” Điểm tiểu nhị lập tức thể hiện tố chất chuyên nghiệp, lần nữa tươi cười.

Dắt hai con ngựa ra hậu viện, giao cho người chuyên trông ngựa, tiểu nhị lại nghĩ đến vị khách nhân đang nói chuyện trước nhà chính kia. Chương quý vừa rồi không biết lần ở xó nào, giờ cũng thành linh lao ra, đang chào hỏi vồn vã.

Hai vị khách nhân đã cởi bì cừu. Vị khách nhân lãnh diễm tiện tay ném áo sang chiếc ghế bên cạnh, bạch sắc trường bào thật dài trải xuống đất.

Điểm tiểu nhị lén liếc mắt nhìn, giờ mới thấy rõ diện mạo hắn. Quả nhiên là một mỹ nhân thanh lãnh, chỉ có điều dường như đã lớn tuổi. Bởi vì tuy da dẻ hắn mịn màng nhu lượng, trên mặt không có chút nếp nhăn, nhưng ánh mắt phủ đầy dấu vết tôi luyện của thời gian, mới khiến người ta biết tuổi hắn không còn ít.

“Không cần hỏi món, mang hết những món thượng đẳng nhất ra đây, mau một chút!” Người nọ lạnh lùng ngắt lời chương quý, phân phó.

“Vâng. Vâng.” Chưởng quỹ nhếch môi, cúi đầu khom lưng đáp, đã biết cuối năm rồi còn gặp được khách quý. Bạch y nhân chưa cần ngồi xuống, mới vung tay một cái, đã biết là người bề trên; còn trung niên nam tử thanh y (2) cầm bào kia, khí độ tao nhã, cử chỉ trầm ổn, cũng biết là một người thường cư cao xử (3).

(2) thanh y: quần áo màu đen nha

(3) cao xử: vị trí cao, về mặt địa vị.

“Khiêm Chi, giờ gọi nhiều món như thế, chúng ta hai người cũng không ăn hết.” Thanh y nam nhân nhàu mày, nói với bạch y nhân.

“Gọi nhiều thì sao, cái nơi hẻo lánh này thì làm được mấy món. Ta chỉ sợ người không ăn được. Như vậy đi, khi món ăn được mang lên, người chọn mấy món người thích nhé.”

“Thích với không thích cái gì. Chúng ta ngày mai tới nơi rồi, thẳng một đường là tới, người còn sợ ta không có được ư?”

Bạch y nhân cười: “Được rồi, người thoải mái là tốt. Dọc đường xan tam lộ túc, ta sớm đã chán ngấy, vì sao chúng ta lại phải vì hai tiểu ranh con đó mà hành hạ bản thân chứ?”

Thanh y nhân tựa hồ có chút dở khóc dở cười: “Khiêm Chi, người đừng quên hai tiểu ranh con đó là nhi tử của người nha.”

Bạch y nhân hừ lạnh một tiếng: “Ta mà sớm biết hai đứa chúng nó hôm nay nháo ra cái việc này, tình nguyện không sinh ra hai tiểu tử đó!”

Thanh y nhân nhẹ nhàng vỗ tay hân: “Hai! Khi chúng ta về sẽ hỏi rõ ràng.”

Bạch y nhân dường như chợt tỉnh ngộ cái gì, “Phi Ly, người biết đấy, ta không có ý tứ khác.”

“Ân! Ta biết.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, mỉm cười, chẳng cần nói thành lời cũng thân mật ăn ý, khiến điểm tiểu nhị trông mà choáng váng.

Món ăn rất nhanh được bưng lên. Khách quý cuối năm khó gặp của chưởng quỹ, đương nhiên phải kiểm một khoản. Thế là sợ bọn họ đổi ý, những món ăn nổi tiếng nhất của khách sạn bình dân này được bưng lên với tốc độ nhanh nhất. Bấy món đầy một bàn.

Bạch y nhân kia động đũa vài món, gấp một chút đưa lên miệng nếm nếm, rồi không ăn nữa, trái lại liên tục gấp cho thanh y nhân, còn ghé vào tai y thì thầm. Người ấy thỉnh thoảng hỏi lại một hai câu, hai người cùng cười cười, bầu không khí thật hòa hợp.

Đợi dùng xong bữa, bạch y nhân lại khôi phục vẻ lạnh lùng, nói với chưởng quỹ: “Chúng ta muốn về phòng nghỉ ngơi.”

“Vâng, vâng.” Chưởng quỹ lúc này không cần phải phân phó, vội vàng gọi điểm tiểu nhị lại: “Hai gian thượng phòng, mau đưa khách nhân đi nghỉ.”

“Khoan đã.” Bạch y nhân gọi giật lại, lạnh lùng nói: “Ta nói muốn hai thượng phòng lúc nào?”

“Ân? Chuyện này...” Chưởng quỹ và tiểu nhị cùng có phần mơ hồ. Xem cử chỉ trang phục của bọn họ, y trữ cao quý, rõ ràng là người có thân phận, chẳng lẽ không muốn mỗi người một phòng sao?

“Một gian thượng phòng!”

Chưởng quỹ và điểm tiểu nhị nghe xong, càng nghi hoặc. Thượng phòng tuy rộng rãi thoải mái, giường cũng lớn hơn một chút, nhưng hai đại nam nhân cùng nằm, vẫn sẽ không thoải mái. Đã có tiền nằm thượng phòng, hà tất phải keo kiệt chỉ cần một gian?

Bất quá, thấy nhân thần lãnh lãnh của hắn liếc qua, chưởng quỹ và điểm tiểu nhị cũng không dám nói gì, vội vàng dẫn người lên lầu.

Đầu năm nay, rõ thật chuyện gì cũng có!

Điểm tiểu nhị thăm gặt gù, pha trà cho hai vị khách nhân.

Người tinh đời đều nhìn ra cả, hai người kia rõ ràng là người có thân phận cao, mà bạch y nhân so với thanh y nhân còn cao hơn. Nhưng vừa rồi khi dùng bữa, rõ ràng bạch y nhân là người muốn lấy lòng thanh y nhân. Bây giờ vào phòng, thanh y nhất chỉ bắt quá ho nhẹ hai tiếng, bạch y nhân lập tức khấn trương, bắt y lên giường nghỉ ngơi, còn lệnh mình nhanh đi pha trà.

Ho có hai tiếng thôi mà, cần gì phải căng thẳng thế chứ? Hai người này, chủ tớ chẳng? Hình như không giống. Bằng hữu? Nghĩ thấy còn thiếu thiếu cái gì. Chẳng lẽ huynh đệ? Càng không phải. Thật là khiến người ta đoán không ra mối quan hệ giữa họ.

Điểm tiểu nhị rất tò mò a. Nhất là khi bưng trà vào phòng trọ, trông thấy bạch y nhân đang ôm lấy thanh y nhân ngồi ở đầu giường, thần thái vô cùng thân mật, càng làm mối quan hệ giữa bọn họ thêm phần đáng hiểu kỳ.

Bất quá, tiểu nhị vẫn có tố chất chuyên nghiệp. Làm xong việc của mình liền biết điều lui xuống.

Trước khi lui đi, nghe thấy bạch y nhân vẫn ôn nhu thăm thì với thanh y nhân, nghe không rõ cái gì, nhưng sao mà giấu điểm được. Điểm tiểu nhị thanh thanh sở sở trông thấy khuôn mặt của thanh y nhân anh tuấn ôn hòa, trên khuôn mặt không quá lớn tuổi xuất hiện phiến hồng nhàn nhạt, và một thứ gọi là... Hạnh phúc...

Ngoại truyện 2: Nguyên đán phụng hiến (Nhật Huy thiên)

Một trần nền sáng, một ly rượu nhạt, một thanh trường kiếm, một... tiểu bát cổ của trẻ con.

Hương thơm tử đàn hưởng chậm chậm lan tỏa, hơi ẩm bao phủ khắp nơi trong gian phòng buổi hoàng hôn.

Một người ngồi lặng lẽ bên bàn, tự rót tự uống. Hắn trông có vẻ trẻ tuổi, bất quá là khoảng hai mươi, một thân hắc sắc thâm y bằng lụa, hoa văn nổi bật hình tinh tú điểm bạch vân, tôn lên vẻ tuấn mỹ vô trù, khí độ ung dung của hắn.

Khê động bát tiểu cổ, dùi trống nhỏ tinh xảo đập vào mặt da dê của trống, phát ra tiếng “thùng thùng” thật giòn. Đôi môi tú bạc của hắn hơi nhếch lên, quyến rũ ra một cánh cung tựa hỉ tựa ưu.

Hương khí vương vấn trong không gian, song đồng sâu thẳm mà đen hun hút của hắn phát ra vẻ mơ màng, không biết đang nhìn về đâu.

Phảng phất, tựa hồ như trôi về lòng ngực ấm áp rộng lớn của người nọ, được bàn tay của y vỗ về, được thanh âm trầm ấm của y dỗ dành. Mình nằm trong lòng y, rất an tâm, rất vô lo, dường như ở với người nọ chính là ngự nơi cực lạc, tất cả những gì là trần tục đều không thể quấy nhiễu, thuần khiết không chút tạp chất.

Ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến tiếng cười, khiến ánh hoàng hôn dần hạ bưng lên sức sống.

Hắn đứng dậy, đi tới trước khung cửa sổ, đẩy cửa nhìn ra ngoài, trong sân có hai bóng dáng đang nhảy nhót giữa tuyết.

“Nguyệt! Xem chiêu!”

Theo tiếng gọi của thiếu nữ, thiếu niên đang chăm chú thì lập tức chịu một khối tuyết ném tới, vừa trúng vai.

“Hảo, ta không giáo huấn ngươi không được!” Thiếu niên cũng vốc lấy một nắm tuyết trắng, chạy về hướng hoàng y thiếu nữ.

“A a —” Thiếu nữ vừa chạy vừa hét.

Thiếu niên đã bắt được nàng, nắm tuyết trong tay lập tức nhắm mặt nàng phi tới. Nữ hài kia ngã xuống, mái tóc dài che hết khuôn mặt, chẳng thấy rõ được gì, chỉ nghe thấy tiếng “Ồ ô” nức nở phát ra.

Nam tử trẻ tuổi trong phòng khẽ nhú mày, lộ ra vẻ lo lắng.

Thiếu niên bắt vì sở động, hừ một tiếng: “Đừng có lừa ta, mảnh khốe này ta không mắc lừa nữa đâu.”

Nữ hài vẫn chưa ngừng nức nở, cũng không ngừng đầu lên, vẫn ngồi chồm hổm trên đất, đôi vai đơn bạc khẽ run rẩy.

Thiếu niên tuy vừa dứt lời, nhưng vẻ mặt lại có chút lưỡng lự. Vừa mới giằng co một hồi, thấy nữ hài vẫn không có ý định đứng lên, không khỏi có chút dao động, cúi xuống: “Thần? Làm người bị thương thật sao?”

“Đương nhiên...” Nữ hài run run một lát, đột nhiên bật phất người dậy, một đống tuyết văng trúng mặt thiếu niên: “Không phải! Ha ha ha...”

Thiếu niên chật vật đứng lên trong tuyết, tức giận đến đỏ cả má, một lúc sau mới đuổi theo lần hai.

Hai bóng dáng một vàng một trắng, trong sân rộng tung tủy, nhìn kĩ lại, phát hiện dung mạo hai đứa giống hệt nhau, ngay cả khóe miệng vui cười, cũng như một khuôn. Đúng là một đôi song bào huynh muội phần điều ngọc trác.

Nam tử trẻ tuổi nhìn bọn nhóc cười đùa ầm ĩ, khóe miệng cũng lộ ra tiểu ý nhàn nhạt, dung mạo, so với huynh muội kia, bảy tám phần là giống.

Vô thức sờ tiểu cổ trên tay, lòng lại phiêu lãng, giống như bay về một thời không rất xa, bản thân áp vào bụng người nọ, tượng tượng dáng dấp của cục cưng bên trong. Tay người nọ ấm lắm, xoa lấy gáy hắn, khoanh khắc còn đang ôn nhu nói chuyện với hắn đột nhiên chuyển thành tiếng rên rĩ. Rồi phụ vương tới, muốn tách hắn ra khỏi người nọ, mình lại cứ ôm chặt tay y không buông. Người nọ đau đớn, vậy mà tuyệt đối không thương tổn hắn, bàn tay rõ ràng đã trắng bệch, nhưng vẫn nắm lấy bàn tay hắn, vẫn ôn nhu như lúc ban đầu...

“Nghĩ cái gì vậy? Sao lại nhập thần như thế?”

Nam tử đứng trước cửa sổ vẫn không động, tùy ý để hồng y mỹ nhân ôm lấy hạ thân hắn, khuôn mặt xinh đẹp tựa lên vai hắn, không ngừng phả hơi.

Thấy hắn không để ý đến mình, hồng y mỹ nhân không chịu khép đôi môi đỏ mọng, oán giận nói:

“Lại sao vậy? Ngay cả ta vào lúc nào cũng không biết.”

Hắc y nhân cuối cùng cũng chớp chớp mi, nhàn nhạt đáp: “Đệ trên người đậm mùi được vị, sao lại không biết.”

“Được vị rất nồng sao?” Hồng y nhân cả kinh, vội vàng giơ ống tay áo lên ngửi ngửi, lẩm bẩm: “Người ta đã tắm rồi mà.” Sau đó dụi đầu vào lồng hõm vai hắn, cọ cọ, nũng nịu: “Nhật Nhật, người ta rất nhớ huynh a...”

“Huy, đừng nháo!” Ôm lấy tay y, hắc y nhân bắt đầu dĩ nhiên mảy.

Hồng y mỹ nhân chớp chớp đôi mắt phượng dài, tà mị cười: “Ta nháo cái gì?” Nhưng tay không hề ngoan ngoãn mà xâm nhập vào vật áo người kia dò xét, di chuyển từ trên xuống dưới.

“Hôm nay phụ vương sẽ trở lại, đệ an phận chút đi.”

“Trở về cũng được thôi! Hôm nay là đại niên tam thập, náo nhiệt một chút cũng không sao.” Nói xong, đôi môi liếm diễm, mọng như tô son kia bắt đầu di chuyển đến hai gò má hắn.

“Nếu đệ muốn náo nhiệt thế này, chỉ e tất cả mọi người dự tân niên đều ngã ngựa hết.” Hắc y nhân đưa tay ngăn cái “miệng lang” kia lại, diễm đạm nói.

Hồng y mỹ nhân thoáng liếc thấy tiểu bát cổ trong tay hắn, con ngươi ánh lên, cười cười: “Huynh muốn phụ vương về gấp để làm chi a?”

Hắc y nhân nghe vậy, mi dài hất lên: “Không phải đệ đã làm chuyện tốt gì chứ?”

“Huynh nói xem?”

“Đệ!” Hắc y nhân đẩy y ra, lạnh lùng: “Lá gan đệ thật không nhỏ!”

“Đương nhiên.” Hồng y nhân không biết sợ vẫn cười, chiếc cổ thon dài ngẩng cao, cằm nhỏ khả ái vênh lên: “Chuyện gì mà ta không dám làm.”

Hắc y nhân không để ý đến y nữa, ngồi xuống bên bàn, uống cạn ly rượu nhạt. Hồng y nhân mỉm cười bước lại, chủ động rót rượu cho hắn, lại thấy hắn đặt ly rượu xuống, không uống.

“Sao vậy? Sao không uống, sợ ta hạ độc ư?” Hồng y nhân mở to mắt, làm như vô tội, nói.

Hắc y nhân thản nhiên đáp: “Độc không hạ độc, bất quá bỏ thuốc vào thôi.”

Hồng y nhân cắn môi dưới, ủy khuất u ám nhìn hắn, thực sự thần tiên cũng phải thương xót. Hắc y nhân lại bất vi sở động, nói: “Còn không mau đi chuẩn bị. Để xem lúc phụ vương trở về sẽ xem đệ giải thích thế nào.”

“Có gì mà phải giải thích chứ, không phải chỉ là hồi sự thôi sao. Nột, ta bảo đại ca —” Hồng y nhân kéo dài giọng, khẽ cười: “Huynh khẳng định ta hạ được vào rượu? Người ta toàn thân đều là thuốc, huynh không biết sao?”

Hắc y nhân biến sắc. Kì thật từ lúc y vào mình một mực chú ý, chưa hề lộ ra mấy may sơ hở, chẳng lẽ y vẫn có cơ hội?

Hồng y nhân toét miệng, với lấy bàn tay hắn, lộ ra nửa chừng cánh tay trắng bóc, ôn nhu nói: “Đùa thôi mà, đại ca đừng tưởng thật.”

Hắc y nhân thật không thể chịu nổi y, ánh nến mờ mịt, đôi mắt người đó trở nên yêu dã dị thường, mang theo một sự mỉa mai hoặc mập mờ đầy hứng thú.

Hai người đang im lặng thì trong chốc lát, bên ngoài vang lên những tiếng huyền ảo. Công lực của hắc y nhân thâm hậu, đã nghe thấy động tĩnh, liền đứng dậy.

“Phụ vương về.”

Hồng y nhân gạt đầu, cũng đứng dậy, dựa vào hắn, giữ hắn lại: “Nột, phụ vương đã trở về, nếu vui mừng thì không sao, chứ nếu mà kinh hách... Huynh phải giúp ta nga!”

“Đệ còn biết sợ a?” Hắc y nhân nghe vậy, không khỏi bật người khẽ. Người này không cười thì lạnh lùng như trúc, khi cười lên, lại phẳng phất giống đông tuyết tẩn dung, lê hoa sơ trần. Hồng y mỹ nhân không khỏi ngây người, sững sốt hồi lâu, đột nhiên nắm lấy tay hắn, nói nhỏ: “Ta không sợ gì cả. Ở bên cạnh huynh, ta không sợ gì hết...”

Hắc y nhân càng nở nụ cười diễm lệ, không nói gì, nhưng cũng không giằng tay ra, để y nắm tay mình, cùng ra ngoài cổng...

Ngoại truyện 3: Tình nhân tiết tiểu lễ vật

“Vào đi.”

“Môn, môn chủ!” Ngôn Phi Ly sau khi gõ cửa thì vào, ai mà biết lại thấy được một màn thế này, ngơ ngác đứng lặng, rồi mới phản ứng, nhất thời thất kinh.

“Phi Ly, người đến rồi hả.” Bắc Đường Ngạo ngậm mình trong dục dững sau bình phong, thản nhiên lên tiếng.

“Thuộc hạ vô lễ, thuộc hạ không, không biết môn chủ đang tắm.”

“Không sao.” Bắc Đường Ngạo lơ đãng, đôi mắt lim dim, thư thái ngậm mình trong nước, thả lỏng toàn thân, thỉnh thoảng còn vốc nước lên người. (anh Ngạo thật sự có đáng thụ mà:]])

Tay chân Ngôn Phi Ly luồn cuống. Chưa được môn chủ phân phó thì chưa được ly khai, nhưng cũng không thể hỏi môn chủ được, cho nên không dám mở miệng.

Mái tóc buông dài, tuy không thấy xuân sắc sau bình phong, nhưng thanh âm khi môn chủ tắm rửa, nước cũng không tản đi lành hương trên người hắn, còn thì thoảng có tiếng hanh ngâm vì thư thái, kích thích cảm quan của Ngôn Phi Ly.

Ngôn Phi Ly có chút ảo não, không biết mình vì sao lại khấn trương thế, gần như thổ cũng quên, chỉ có thể cứng ngắc đứng đó.

“Người tìm bản tọa có chuyện gì?” Hồi lâu, Ngôn Phi Ly cơ hồ đã quên bém đi mình có chuyện muốn nói, Bắc Đường Ngạo cuối cùng nhàn nhạt cất lời.

“A? Ân. Biên chế của Bắc môn năm nay đã làm tốt, hồi báo thuộc hạ của mỗi phân bộ đã lên, thuộc hạ đã chỉnh lý xong, chỉ chờ môn chủ phê duyệt.”

“Nhanh vậy sao? Người rất có khả năng, bản tọa quả nhiên không nhìn lầm người.” Bắc Đường Ngạo đối với thuộc hạ không tiếc lời khen, phân phó: “Đem giúp ta áo choàng vào đây.”

“Gì, gì ạ?”

“Bên kia.”

“Vâng.” Ngôn Phi Ly cuống quýt đi qua bình phong, thấy trường bào của hắn, quay đầu, đã thấy Bắc Đường Ngạo đứng lên, thân trên xích lõa đứng trong mộc dũng, dùng tay sửa sửa mái tóc đen ướt sũng.

Lãnh diễm dung nhan không cần bàn, thân thể thiếu niên trắng trẻo, khí tức vừa lãnh ngưng vừa trầm bao quanh phiêu tán, làm cho người ta chịu kích thích cực đại, giống hệt dạ minh châu tối trân quý, cho dù giữa ánh sáng ban ngày, cũng phát ra quang mang.

Đại não Ngôn Phi Ly ầm một tiếng, hoa mắt, lập tức đành mặt, chậm rãi mang áo đến.

“Sao mặt người đỏ vậy?” Bắc Đường Ngạo kỳ quái hỏi.

Ngôn Phi Ly nỗ lực kiềm chế nhịp đập kịch liệt của trái tim, thu liễm tâm tình, đáp: “Thuộc hạ chỉ là, chỉ là không quen...”

Bắc Đường Ngạo không để tâm, còn thấy có chút buồn cười, nhìn tên võ tướng trẻ tuổi tuần tú này, rõ ràng lớn tuổi hơn mình, cũng không phải tiểu cô nương, có cái gì phải xấu hổ chứ. Huống hồ cả hai đều là nam nhân. Cả cổ cũng đỏ lên rồi kìa.

Bước ra khỏi mộc dũng, Bắc Đường Ngạo tiện tay hất mái tóc ra sau, nói: “Chuyện gì quan trọng thì báo trước. Còn lại, bản tọa sẽ từ từ xem sau.”

“Vâng.” Ngôn Phi Ly do dự một chút, lại nói: “Môn chủ, tóc...”

“Ân?”

“Nên lau khô.”

“Không sao, khô ngay ấy mà.”

“Không được! Vặn nhất cảm lạnh thì sao!”

Cảm lạnh? Bắc Đường Ngạo mỉm cười. Hắn từ nhỏ đến lớn còn không biết lạnh là thế nào. Nhưng không ngờ tân võ tướng thiếp thân này lại quan tâm mình. Vốn tưởng rằng bản thân y nửa năm qua, ở môn phải tự sinh tự diệt, sẽ khiến y nảy sinh bất mãn, ai ngờ chuyện gì y cũng giải quyết dễ dàng, còn chẳng mảy may dao động.

Quả thật, mình không nhìn nhầm người!

Trong lòng Bắc Đường Ngạo thỏa mãn, nhưng không tỏ ra mặt. Cầm một chiếc khăn sạch ném cho y, quay lưng ngồi xuống, đàm đàm: “Người lau cho ta đi.”

Ngôn Phi Ly ngơ ngác tiếp nhận chiếc khăn, hồi lâu mới phản ứng lại, tiến đến lau mái tóc dài giúp hắn, vừa lau vừa báo cáo sự vụ trong môn. Chỉ là bàn tay thuận theo mái tóc khẽ run.

...

...

...

“Nguyên lai lúc đó người phát hiện mình có tình ý với ta?”

“... Đại khái vậy.” Ngôn Phi Ly lúng túng mà có phần ngượng ngùng, nhưng vẫn thừa nhận. Thở dài nói: “Ta khi đó mới minh bạch cảm tình của mình với người. Loại nghiệt tình này ta muốn đoạn vô số lần, nhưng không làm được.”

“May mà người không làm được. Nếu không, sao có thể lại vén mây nhìn nguyệt minh chứ.” Bắc Đường Ngạo hôn tóc mai y, cười: “Bây giờ người thấy bản tọa tắm rửa còn hồi hộp nữa không? Bất quá hồi hộp cũng không sao, bản tọa tới giúp người.” Vừa nói, bàn tay đã dần dần mò xuống.

“Ân... Khiêm Chi...”

“... Phi Ly, không ngờ đã nhiều năm rồi... Người ở đây vẫn, vẫn... Ha, cừ khôi vậy...”

“A — nhẹ thôi... Khiêm Chi...”

Trong thạch động, dưới ôn tuyền, hai bóng dáng đan vào nhau, trong người có ta, trong ta có người, triền miên không ngừng.

Sau lần đụng chạm kịch liệt cuối cùng, hai người đồng thời xuất ra, cùng hoan duyệt (1) lên đến đỉnh.

(1) hoan duyệt: vui vẻ, vui thích ~> dịch ra tiếng Việt cứ thấy thô thô thể nào í nên để nguyên

Thân hạ mềm oặt, muốn khụy xuống trong nước, lại bị tên kia ôm lại, cười: “Sao mau bỏ cuộc vậy?” (hì, nguyên văn nó khác, bạn chém thành vậy đây)

Y tựa như không còn hơi sức, một lúc sau mới đáp: “Già rồi, là thế đấy.”

Hôn lên những lọn tóc ẩm nước, Bắc Đường Ngạo nói: “Già gì mà già, người đang tráng niên đấy chứ.”

Ngôn Phi Ly vô lực lắc đầu: “Người nhìn tóc ta mà xem, đã bạc gần hết rồi, không già rồi thì là làm sao.”

“Hảo, già thì già, giờ đến lượt ta bồi người.”

Ngôn Phi Ly bừng lấy khuôn mặt hấn, tinh tế quan sát, “Người một chút cũng không thay đổi, vẫn y như ngày đầu ta bắt gặp người.”

Bắc Đường Ngạo mỉm cười, ôm lấy y: “Người ta nói sắc suy nhi ái thi (2). Vậy sao ta đối với người lại càng già càng yêu?”

(2) sắc suy nhi ái thi: nhan sắc tàn phai thì tình cảm cũng giảm.

Ngôn Phi Ly đáp: “Ta sao biết được. Nguyên lai người đúng chê ta già.”

“Thế nào lại thành vậy. Không nói nhiều, người càng già ta càng yêu người.”

“... Khiêm Chi, người càng lớn tuổi càng buồn nôn.”

“Buồn nôn? Ta lại không thấy vậy, chỉ thật lòng mà nói thôi.” Nói xong, chăm chú nhìn Ngôn Phi Ly: “Bất quá tới bây giờ ta vẫn chưa thấy người thú nhận.”

Ngôn Phi Ly quay mặt ra chỗ khác, “Bao nhiêu tuổi rồi chứ, ta không nói được.”

Bắc Đường Ngạo có chút mất hứng: “Người chưa từng nói. Trước kia cũng chưa nói!”

Ngôn Phi Ly cứng đờ, nghĩ kĩ lại, bản thân hình như quả thật chưa từng nói gì với hắn, xấu hổ: “Ngâm nước nóng lâu sẽ khó chịu. Khiêm Chi, chúng ta nên lên thôi.”

“Không!” Bắc Đường Ngạo kéo bóng dáng đang mưu toan chạy trốn kia lại, siết chặt y trong vòng tay mình, nhượng mảy: “Hôm nay người nhất định phải nói!”

“Nói cái gì?”

“Ta vừa rồi nói gì người nói đó.”

“Khiêm Chi, tâm ý của ta với người, hà tất cần nói ra.”

“Không được. Nhất định phải nói!”

Ngôn Phi Ly im lặng hồi lâu nhìn hấn, càng nhìn càng thấy đáng vẻ của hấn như Ly nhi hồi nhỏ, không lấy được thứ mình muốn thì vẻ mặt cau có. Y yêu nhất cái tính con nít này của Bắc Đường Ngạo, mới thôi kiên quyết, “Được rồi, ta nói.”

Bắc Đường Ngạo đại hỉ, lập tức mặt đổi sắc.

Ngôn Phi Ly nhìn hấn dù cực lực kiềm chế nhưng vẫn lộ ra vẻ mặt mong chờ, càng nghĩ càng thấy giống Ly nhi, trong lòng thấy ấm áp, vô vô hấn nói: “Ta cũng yêu người!”

Bắc Đường Ngạo không ngờ y chỉ đơn giản mà nói ra, nhất thời sững sờ. Ngờ vực hồi lâu mới lên tiếng: “Sao ta thấy thái độ của người đối với ta rất giống khi nói với Ly nhi Nguyệt nhi Thần nhi.” (hix, t/g quên Thần nhi, nên ta tự động add vào á)

“Sao lại thế.” Ngôn Phi Ly sớm biết tính hấn, “Tình cảm của ta với người sao lại giống như với các con được.”

Bắc Đường Ngạo ngấm lại, vẫn thấy vừa rồi đột ngột quá, mình chưa chuẩn bị, bèn lệnh: “Người lập lại đi!”

Ngôn Phi Ly cũng không rõ vì sao lại dễ dàng thốt ra như vậy, phàm chuyện có một ắt có hai, lần hai nói xong, còn dễ dàng hơn lần một.

Ngôn Phi Ly than một tiếng, áp tay lên mặt hấn, chậm rãi nói: “Khiêm Chi, ta yêu người! Rất yêu người! Ta không biết vì sao lại thế này. Nhưng vào một đêm của hơn hai mươi năm trước, lần đầu tiên nhìn thấy người, ta đã bị người chinh phục.”

Bắc Đường Ngạo mỉm cười, ánh trăng trên trời sáng tỏ phía sau, nguyệt minh rõ hơn đương niên.

Trong sơn động, dưới ôn tuyền, lại một màn xuân sắc!

Ngoại truyện 4: Tiểu đoản văn của Đoạn tình kết

Tiểu Đường: Phi Ly, ta đã hiểu rồi, ta yêu người! Tình yêu cao hơn tất cả, ta quyết định vứt bỏ Lâm Yên Yên, cùng người song túc song phi (nôm na là cùng ở cùng đi).

Tiểu Ngôn: Xin lỗi môn chủ, ta đã yêu người khác.

Tiểu Đường: Cái gì?! (nổi giận) Người yêu ai?

Tiểu Ngôn: Đó! Chính là hấn!

Lăng Thanh lên sân khấu, ôm Tiểu Ngôn vào lòng.

Tiểu Đường: Nguyên lai là hấn.

Tiểu Ngôn: Sao vậy? Người đã hết hi vọng chưa.

Tiểu Đường: (cười nhạt) Ngày mai ta đi tìm một nam nhân khác gả hấn đi, xem người còn ở với ai!

Lăng Thanh: Môn chủ, ta không lấy chồng!

Tiểu Đường: Không đến người làm chủ! (phất tay, Lăng Chu lên) Đem đệ đệ người đi, hảo hảo quản giáo, ngày mai tìm một nhà tốt để gả!

Lăng Thanh: (giây dụa) Ta không lấy chồng! Ta không lấy chồng! Ta không lấy chồng! Các người đừng mơ!

Bị Lăng Chu đánh bất tỉnh.

Tiểu Đường: Sao nào? Người đã hết hy vọng chưa? (lặp lại lời tiểu Ngôn)

Tiểu Ngôn: (im lặng) Người muốn ta ở cùng người cũng tốt, bất quá có điều kiện.

Tiểu Đường: (đại hỉ) Điều kiện gì? Ta sẽ đáp ứng hết!

Tiểu Ngôn: Ta muốn có một phòng riêng thật lớn, quản lý toàn bộ tài sản và thu nhập của người. Ta muốn người từ nay về sau chỉ yêu một mình ta, trong lòng chỉ có ta, nằm mơ cũng phải mơ thấy ta. Ta vui thì

người mới vui, ta không vui người phải nghĩ cách để ta vui. Nếu có người khi dễ ta, người phải là người đầu tiên bảo vệ ta... (lược vô số dài dòng)

)

Tiểu Đường: (gật đầu như dập tổi) Không vấn đề, không vấn đề!

Tiểu Ngôn: Còn nữa, ta phải ở trên.

Tiểu Đường: (hoang mang) Ở trên cái gì?

Tiểu Ngôn: Ngốc! Đương nhiên là lúc lên giường!

Tiểu Đường: (cứng đờ)

Tiểu Ngôn: Không đồng ý thì thôi. (xoay người muốn chạy)

Tiểu Đường: Khoan... (không cho giấy dựa, cắn răng) Được!

Trên giường:

Tiểu Đường: Ngôn Ngôn (lôi kéo), người không có kinh nghiệm, nên để ta đi.

Tiểu Ngôn: Thực tiễn xuất chân tri. Không có thực tiễn sao có kinh nghiệm. (chỉ lý =] khổ bạn tiểu Đường, cơ mà ta thấy đáng lý thứ tự trên dưới nó phải vậy mới hợp với ngoại hình chứ nhỉ =])

Tiểu Đường: ... Nhưng việc này cũng cần nhân tố thiên phú.

Tiểu Ngôn: Cái gì? Ý người ta trời sinh chỉ làm kẻ tầng lớp thấp kém? Người trời sinh là người tầng lớp cao?

Tiểu Đường: Không phải, người đừng nóng giận, ta chỉ buột miệng thôi, không có thấp cao gì cả.

Tiểu Ngôn: Hạnh!

...

Tiểu Đường: Ai yêu! Sao lại đau vậy

Tiểu Ngôn: Biết lợi hại chưa? Hãy ngẫm cái nỗi khổ làm thụ trước kia của ta.

Tiểu Đường: (thanh âm run rẩy, sắp khóc) Ta cuối cùng cũng đã hiểu

...

Tiểu Ngôn ... Tư vị của người cũng không tồi nha!

Tiểu Đường: (Mắt rưng rưng, trình diễn vẻ quyến rũ) Người thích là tốt rồi

Tiểu Ngôn: (thỏa mãn cười) Bảo bối, ta hảo hảo thương người.

Tiểu Đường: Ân... A... Ân... (lược vô số tiếng rên trên giường)

)

...

Tiểu Ngôn: Người quả nhiên rất có thiên phú. Ta quyết định sau này người sẽ ở dưới.

Tiểu Đường: (gặm chần) Chúng ta như thế này thì sinh con sao được?

Tiểu Ngôn: Cái gì?! Người còn muốn ta sinh con cho người? Mơ tưởng!

Tiểu Đường: (vô cùng u oán-ing) ...

Từ đó về sau, nhân dân lao động cuối cùng cũng đổi đời thành chủ!

(Ta thiết nghĩ cái này...chắc chỉ có trong mơ....tội nghiệp em Ly, sao lại giữa ban ngày mà nằm mộng như thế a >"< với=" " ẻm=" " là=" " mộng=" " đẹp=" " nhưng=" " mà=" " để=" " ngạo=" " ca=" " biết=" "

được...chắc="" chắn="" sẽ="" thành="" ác="" mộng="" cho="" xem,="" e="" rằng="" một="" tuần="" không="" xuống="" giường="" vì="" cái="" tội="" “đề="">

Ngoại truyện 5: Cuộc sống khổ cực về đêm của Ngôn Phi Ly

Giữa đêm trăng tĩnh lại, lơ mơ mở mắt, nổi bật ngoài kia là một vầng trăng sáng.

Cửa sổ nửa mở, không khép kín, ánh sáng nhu lượng kia khe lọt vào, trải dài xuống giường.

Ngôn Phi Ly không hề động, im lặng nhìn chăm chú ra ngoài khung cửa. Ánh mắt sau đó mới chậm rãi rời đi, rơi xuống cánh tay trước ngực mình.

Cánh tay nõn nà ấy, đường cong ưu mỹ, cơ thịt khê động, tràn trề năng lượng và sức sống. Đầu ngón tay, thon dài và thẳng, đang chôn trong vạt áo để mở cửa y. (Ngạo ca....dâm tặc!)

Tuy rằng người nọ công lực thâm hậu, hô hấp dài mà không tiếng động, nhưng Ngôn Phi Ly dường như lại có thể cảm giác thấy khí tức nhẹ nhàng của hắn phả sau gáy mình. Bởi vì, không có lý do nào khác, người nọ đang ôm siết lấy mình mà ngủ.

Ngôn Phi Ly cười khổ.

Trước đây, nam nhân này tính nết thanh lãnh, đậm bạc, ở chung càng lâu lại càng phát hiện, hắn giống như một hài tử.

Tư thế ngủ này thực vất vả. Thử nghĩ xem, một nam nhân bị người ta ôm lấy từ sau, có ngủ được thoải mái không chứ?

Khuôn mặt người nọ úp vào lưng gáy mình, ngực dính sát vào mình, bụng áp vào sau ngực, một cái chân thon bướng bỉnh còn bá đạo xen vào giữa hai chân, khoát lên đùi phải phía dưới của mình. Hơn nữa, cánh tay trái buông trước ngực y, thân thể không chút yếu thế vất ngang ôm lấy. Ngôn Phi Ly cảm giác, mình giống như một cái gối ôm lớn của hắn.

Ngôn Phi Ly giật giật, hơi nghiêng người đi.

Người phía sau vì động tác của y, vô thức lùi lại. Nhưng cũng chỉ là xê dịch, cơ bản vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu.

Ngôn Phi Ly chậm rãi nằm thẳng lại, khuôn mặt người nọ sát ngay cổ y, tay vẫn không an phận mà giật giật, sờ soạng trước ngực y vài cái.

Ngôn Phi Ly thực sự muốn kéo tay hắn xuống. Nghiêng người nằm thì không sao nhưng khi nằm ngửa, cánh tay trên ngực như tảng đá, khiến người ta nghẹt thở.

Nhưng Ngôn Phi Ly vẫn không dám làm bừa, bởi vì tư thế này có thể khiến người nọ tỉnh giấc, hậu quả có thể nói rất nghiêm trọng. Có khi nghiêm trọng đến nỗi... Y hai ngày cũng đừng mong xuống giường!

Bất quá, Ngôn Phi Ly là một người thông minh. Nghiên cứu và thí nghiệm trường kỳ, y đã nắm được kỹ xảo cùng phương pháp thích hợp. Ngay sau đó, y chậm rãi xoay người lại, từ từ đổi phương hướng cũng như góc độ.

Người nọ như ngủ không yên mà nhú mảy, nhưng thân thể lại quen thuộc mà nương theo động tác của y, điều chỉnh lại tư thế, nằm đối mặt với y.

Trong quá trình di chuyển, Ngôn Phi Ly đã cẩn thận từng li từng tí, rời cánh tay kia xuống. Chỉ còn cái chân người nọ, vẫn cố chấp len vào giữa hai chân y.

Ngôn Phi Ly đương nhiên có cách ứng đối thích hợp. Phương pháp của y rất đơn giản, chính là chân mình cũng gác lên đùi hắn, giống như hắn, tay vắt ngang sang thắt lưng hắn, nằm trong lòng hắn.

Quả nhiên, một lúc sau, người nọ có chút khó chịu, người giật giật, rồi đẩy mạnh y ra, xoay người, bỏ đi ràng buộc cho Ngôn Phi Ly, mặt hướng vào vách tường mà nằm, trầm trầm ngủ.

Khóe miệng Ngón Phi Ly khe khẽ, lộ ra nụ cười hài lòng, sau đó duỗi thân một cái, thoải mái điều chỉnh tư thế, kéo cái chăn mỏng, từ từ nhắm mắt lại. (em Ly không biết rằng “cười người hôm trước hôm sau người cười”)

...

Khi tia nắng ban mai sắp đến, Ngón Phi Ly cảm thấy ngực bị áp đến khó chịu, tê tê ngứa ngứa, nhiệt độ cơ thể tăng cao.

Mở mắt, trông thấy đầu người nọ đang chôn trước ngực mình, nửa thân trên đè lên người mình.

Ngón Phi Ly có chút lè nhè: “Sáng sớm, đừng nháo.”

Người nọ không thèm để ý, vẫn vui đầu làm chuyện của mình.

Ngón Phi Ly bị hấn làm cho mềm nhũn, giống như nằm trên mây, liên hơi chớp mắt, lảng lảng mà để hấn thao túng.

Khi tới hậu diện, Ngón Phi Ly hanh một tiếng, dứt khoát nhắm mắt lại, nghiêng hẳn sang một bên.

...

Trời đã sắp tỏ rồi, người nọ thỏa mãn hít một hơi dài, sau đó mới mang cái thân thể kia dựa sát vào mình, hôn hôn tóc mai y, vươn tay ra ôm lấy y, kéo y nằm xuống.

Ngón Phi Ly tỉnh bì lực tẫn, buồn ngủ lắm rồi, thực sự không có hơi sức để làm lại cái công trình ban đêm một lần nữa. Huống chi lúc này, dư vị của khoái cảm vẫn chưa tiêu tan, cảm giác được hấn ôm vào lòng vẫn là tốt nhất, liền mặc kệ.

Người nọ thấy Ngón Phi Ly đã trầm trầm ngủ, khóe miệng chậm rãi khẽ lên đắc ý, hà hơi bên tai y, nhẹ giọng: “Đừng cho là ta không biết, dám thừa dịp ta ngủ mà bỏ rơi ta... Đây là trừng phạt người.”

Đáng tiếc, Ngón Phi Ly mơ ngủ chẳng nghe được gì, tất nhiên cũng không biết, ham muốn ngủ yên mỗi đêm của mình lại phải trả cái giá đắt vậy... (=|)

Đoạn tình kết 100 câu hỏi và đáp

Biên tập: Nguyệt Nữ.

Vấn đề 1: Vì sao các người yêu đôi phương?

Bắc Đường: Lâu ngày sinh tình.

Phi Ly: Vừa thấy đã chung tình.

Mỗ Thập: Ủ! Không tồi không tồi! Khởi đầu rất tốt đẹp.

Vấn đề 2: Tiểu Đường có nguyện ý vì Phi Ly sinh hài tử không? (Mỗ Thập: Hãn! Sao có thể phát sinh vấn đề kính bạo này được|||||)

Bắc Đường: Ta không thể sinh hài tử!

Mỗ Thập: Người ta đang hỏi người có nguyện ý không. Nếu người có thể sinh, người nguyện ý không?

Bắc Đường: Nguyện ý.

Mỗ Thập: (khóc ròng chảy nước mắt, hai mắt như ánh sao

)..... Phi Ly, thân mụ quả nhiên không để người tìm làm tiểu công a

Vấn đề 3: Như vậy, Phi Ly có nguyện ý để Tiểu Đường sinh hài tử cho người không?

Phi Ly: Không muốn.

Mỗ Thập: (ngạc nhiên) Vì cái gì?

Phi Ly: Rất thống khổ.

Mỗ Thập: (lại cảm động khóc rống lên chảy nước mắt)..... Tiểu Đường thật sự là hảo phúc khí nga! Phi Ly, người quả nhiên là người ta yêu nhất a

Hân, ta hay nói giỡn a, Tiểu Đường người, người buông tay ta ra |||||

Vấn đề 4: Tiểu Đường nguyện ý để Phi Ly phản công không?

Bắc Đường: Không muốn.

Phi Ly: Không muốn.

Mỗ Thập: (kinh ngạc) Phi Ly người vì sao không muốn a?

Phi Ly: (cười ôn hòa) Bởi vì hân không muốn.

Mỗ Thập: Ô ô ô, Tiểu Đường thật sự là hảo phúc khí nga! Phi Ly, thân mụ yêu người!

Mỗ Đường không thể nhìn được nữa, tay trái vung mạnh một cái, Mỗ Thập hóa thành ngôi sao, không thấy bóng dáng.....

Mỗ Thập từ ngôi sao lại bò đến

~Vấn đề 5: Phi Ly thích nhất Tiểu Đường ở điểm nào? Đồng dạng Tiểu Đường thích nhất điểm nào của Phi Ly?

Phi Ly: Tính trẻ con.

Bắc Đường: Bộ dạng xấu hổ tức giận phát ra tiếng rên rỉ. (biến thái mà =)))

Mỗ Thập: Vấn đề này vô cùng bình thường

Vấn đề 6: Lần đầu tiên của hai người là khi nào?

Bắc Đường: Mười sáu tuổi.

Phi Ly: Mười chín tuổi.

Vấn đề 7: Như vậy, khi Phi Ly cùng với Đường Đường ở trong rừng vẫn là xử nữ a?

Phi Ly: Không phải. Ân..... Phải (không biết nên trả lời như thế nào)

Mỗ Thập: Rốt cuộc là phải hay không phải?

Bắc Đường: (cười) Đương nhiên là phải.

Mỗ Thập: Hân, mọi người hiểu được chứ? Phi Ly đã từng cùng với nữ nhân, nhưng cùng nam nhân thì..... Hắc hắc hắc

Vấn đề 8: Phi Ly cùng Tiểu Đường người nào có duyên đồng tính? (ý bảo ai hấp dẫn người cùng giới a, ta đoán thế)

Bắc Đường: Không biết.

Phi Ly: Không biết.

Bắc Đường: (cười) Vậy chuyện với Lăng Thanh là sao?

Phi Ly: (Cũng cười) Còn Úc Phi Khanh thì sao? A, đúng rồi, hình như còn có Ngột Kiệt nữa.

Bắc Đường:.....

Vấn đề 9: Người nào có duyên với người khác giới?

Bắc Đường: hân!

Phi Ly: hân!

Bắc Đường: Người không biết trong Tổng Đà có nhiều nữ nhân thâm mến người a?.

Phi Ly: Vậy người không biết trong Xa Kinh nữ nhân mê luyện người càng nhiều a?

Mỗ Thập: Hãn..... Xem ra là ngang tay a |||||

Vấn đề 10: Buổi tối muốn thử nghiệm H ở nơi nào? (ở trong ôn tuyến kia vô cùng kiều diễm khiến người ta muốn trở về chỗ cũ a a a)

Bắc Đường: Chỗ nào đều hảo. Đường nhiên ở ôn tuyến thì rất tốt.

Phi Ly:..... Ân, ta cũng vậy.

Mỗ Thập: Thật sự sao? Hãn..... Phi Ly bị Tiểu Đường làm hư rồi |||||

Vấn đề 11: Cảm thấy được đối phương yêu người không? Có yêu nhiều không?

Bắc Đường: Yêu. Vô cùng yêu..... Hài tử cũng đều sinh, người nói sao?

Phi Ly: Yêu.

Vấn đề 12: Người có yêu đối phương nhiều không? Phải biểu hiện tình yêu của mình như thế nào?

Bắc Đường: (cười) Vừa rồi đã trả lời rồi.

Phi Ly: (sắc mặt ửng hồng) Giống như trên.....

Mỗ Thập: (hãn).....

Vấn đề 13: Nếu như Phi Ly khỏe, Đường Đường muốn mấy hài tử? (tốt nhất nếu có thể kể ra bao nhiêu nam nữ hài, hắc hắc)

Bắc Đường: Càng nhiều càng tốt, nam hài nữ hài đều tốt cả.

Mỗ Thập: (hãn).....

Vấn đề 14: Nếu người khỏe mạnh, Phi Ly nghĩ muốn sinh cho Tiểu Đường bao nhiêu cục cưng đâu (tốt nhất nếu có thể kể ra bao nhiêu nam nữ hài)

Phi Ly: Ba là đủ rồi.

Mỗ Thập: (gật đầu) Sinh hài tử thực sự vất vả, sinh Tiểu Ly cũng không dễ dàng a

Vấn đề 15: Ở nơi nào hưởng thụ nhất?

Bắc Đường: Ở đâu cũng đều thực hưởng thụ.

Phi Ly:..... Cùng hãn.

Vấn đề 16: Thích dùng loại tư thế nào?

Bắc Đường: Chính diện.

Phi Ly: Đều..... Hoàn hảo.

Vấn đề 17: Thích ăn đồ ăn nào nhất? (thứ bình thường a)

Bắc Đường: Không đặc biệt thích thứ gì.

Phi Ly: Thanh đạm một chút.

Vấn đề 18: Sau ngày tiếp chương Thiên môn, hai người muốn cùng nhau làm chuyện gì nhất? (trừ bỏ trên giường a. Ví dụ như mở quán trọ hay lên núi ẩn cư)

Bắc Đường: Tìm một nơi thanh tĩnh ẩn cư.

Phi Ly: Giống như trên.

Mỗ Thập: A ha hã, xem ra hai người đã trở nên vô cùng ăn ý nga

Vấn đề 19: Đối phương có loại ham mê khác người không?

Bắc Đường: Không có.

Phi Ly: Không có.

Vấn đề 20: Nếu nhìn thấy đối phương cùng một nam hoặc nữ nhân ở trên giường, hơn nữa quần áo không chỉnh tề thì sẽ làm gì?

Bắc Đường: Tiến tới chất vấn rõ ràng.

Phi Ly: Lui ra ngoài.

Bắc Đường: Ân? Người đã quên lời nói của ta sao?

Phi Ly:..... Hỏi rõ ràng.

Cười với nhau

Mỗ Thập: hân..... Lại ở biểu diễn sự ăn ý

Vấn đề 21: Nếu đối phương không muốn cùng người H người sẽ thế nào?

Bắc Đường: (cười) Làm cho hân nguyện ý.

Phi Ly: Sẽ không miễn cưỡng.

Vấn đề 22: Nếu hài tử bắt gặp các người đang H thì sẽ giải thích với nó ra sao?

Bắc Đường: (bạo gân xanh).....

Phi Ly:.....

Mỗ Thập: Hân..... Đây là vấn đề được đặt ra? Chẳng lẽ giải thích bằng thân thể!? Khụ khụ..... Nếu đương sự bảo trì lặng yên, bỏ qua bỏ qua!!!

Vấn đề 23: Đối phương sinh khí, hơn nữa là giận dữ với người, người sẽ làm gì?

Bắc Đường: Hỏi ra nguyên do, sau đó dễ dàng hân.

Phi Ly: Giống như trên.

Vấn đề 24: Phi Ly cùng Tiểu Đường có thể nói cho Ly nhi kỳ thật Phi Ly là ‘mẫu thân’ ruột của nó hay không?

Mỗ Thập: Vấn đề này Ly nhi thông minh sẽ tự mình giải quyết. Bỏ qua bỏ qua

Vấn đề 25: Lần đầu tiên nhìn thấy đối phương cảm giác như thế nào?

Bắc Đường: Cảm giác có điểm bất ngờ.

Phi Ly: Cảm giác..... giống như quá xa không thể với tới.

Mỗ Thập: Cụ thể một chút?

Bắc Đường: Bất ngờ bởi tuổi trẻ tuấn tú, tính cách cũng rất kỳ quái, khiến người ta cảm thấy hứng thú.

Mỗ Thập: Hân..... Sớm biết rằng người nhất thời hứng khởi

Còn Phi Ly?

Phi Ly:..... Không cách nào hình dung được, chỉ muốn tới gần hân hơn một chút, cho dù chỉ là một ít quang mang cũng được.

Bắc Đường: (cười)

Mỗ Thập: hân..... Đâu không cần trước mặt ta thân thiết như thế.....

Vấn đề 26: Các người nghĩ gì về lần H đầu tiên của hai người?

Bắc Đường:..... Ảo não.

Phi Ly: Thực phức tạp, thống khổ, mất mát, mờ mịt.....

Bắc Đường:..... Thực xin lỗi.

Phi Ly: (mỉm cười) Ta nói rồi, là ta cam tâm tình nguyện.....

Bắc Đường: (đột nhiên liềm diễm cười) Ta sẽ hảo hảo bồi thường ngươi, đêm nay.....

Mỗ Thập: Làm sao làm sao? Không cần trước mặt ta nói ý tứ a, ta cũng muốn nghe ta cũng muốn nghe.....

Hãn! Không nghe sẽ không nghe, đừng trừng ta nữa.....

Vấn đề 27: Một tuần H mấy lần? (Hãn, vấn đề này hảo cụ thể |||||)

Bắc Đường: Không tính được.

Phi Ly: Này..... Khó mà nói. Có thể không trả lời không?

Mỗ Thập: Có thể có thể. Phi Ly, thân mục tuyệt sẽ không làm khó ngươi nga

Vấn đề 28: Thích đối phương ở điểm nào nhất?

Hãn..... Vấn đề này ms phía trước đã hỏi, bỏ qua bỏ qua

Vấn đề 29: Chán ghét đối phương ở điểm nào nhất?

Bắc Đường: Không thích hãn cái gì cũng không nói, có tâm sự luôn giấu kín.

Phi Ly: Không thích hãn không tín nhiệm ta.

Mỗ Thập: Ha hã a, hai người vẫn cần phải chờ khai thông nga

Vấn đề 30: Đối với đối phương có chỗ nào bất mãn không? Bình thường là chuyện như thế nào?

Bắc Đường: Giống như trên.

Phi Ly: Không có bất mãn gì cả.

Vấn đề 31: Đối phương nói gì sẽ khiến ngươi cảm thấy không có biện pháp cự tuyệt?

Bắc Đường: (cười) Rên rỉ có tính không? (Hãn. Thăng cha biến thái mà)

Phi Ly: (xấu hổ)

Mỗ Thập: Phi Ly?

Phi Ly: (trầm tư) này.....

Bắc Đường: Ta nói gì ngươi cũng không có biện pháp cự tuyệt, phải không?

Phi Ly: Ân. (Ồi Ly nhi của ta TT^TT)

Mỗ Thập: Hãn..... Rõ ràng là quan hệ bất bình đẳng a

Vấn đề 32: Quan hệ của hai người là được công nhận hay vẫn là bí mật?

Bắc Đường: Trong phạm vi nơi của ta thì được công nhận, tỷ như bọn Phương Đông cùng Tây Môn, ở nơi khác thì vẫn là bí mật.

Mỗ Thập: Có thể lý giải.

Vấn đề 33: Thích nhất hôn đối phương ở đâu?

Bắc Đường: Tóc mai, môi.

Phi Ly: Môi.

Vấn đề 34: Nếu có thể, Tiểu Đường có muốn thú Phi Ly thành phi không?

Bắc Đường: Vì sao lại không?

Mỗ Thập: Phi Ly nguyện ý không?

Phi Ly: (cười) Vì sao lại không muốn?

Mỗ Thập: Hân..... Đây hai người

Vấn đề 35: Loại biểu tình nào của Phi Ly có thể câu khởi thú tính của Tiểu Đường đại phát? Hoặc một loại biểu tình của Tiểu Đường khiến Phi Ly tâm động?

Bắc Đường: Tất cả đều thực hấp dẫn ta.

Phi Ly: Độ đáng đăm cười. Bởi vì rất ít gặp, cho nên thực thích.

Vấn đề 36: Tư thế của hai người khi ngủ? (bởi vì cơ thể hai người đều cao xấp xỉ nhau)

Bắc Đường: Nằm ngửa, hoặc là ôm hân ngủ.

Phi Ly: Nằm nghiêng, hoặc là bị hân ôm ngủ.

Mỗ Thập: Phi Ly, người khi ngủ không ôm hân sao?

Phi Ly: Ân..... Có khi xoay người sẽ tựa vào người hân.

Mỗ Thập: Hân..... Hai nam nhân cùng nhau ngủ sẽ không phải rất nóng sao?

Phi Ly: Hoàn hảo. Hân luyện công phu khiến nhiệt độ cơ thể so với người thường thấp hơn, đông ẩm hạ lạnh.

Mỗ Thập: Hân..... Nguyên lai Tiểu Đường còn có công dụng này a >.<>

Vấn đề 99: Chuẩn bị đến câu hỏi 100 đại kết cục cực kì khuôn sáo cũ rích: thỉnh nói với người yêu một câu.

Bắc Đường: Ta yêu người.

Phi Ly: Ta cũng vậy.

Mỗ Thập: Nhất, sao buồn nôn thế.....

Vấn đề 100: Ân ân, cái kia..... Vì để góp cho đủ số câu, lại hỏi vấn đề cũ: hãy nói một câu với thân muội đi.

Bắc Đường: Cút! Phi Ly, đi, chúng ta về nhà.

Phi Ly: Ân, bảo trọng.

Mỗ Thập thạch hóa ing.....

Này, này, đây là con của thân muội sao?

5555555

~ Phi Ly, người bị Tiểu Đường dạy hư, sao lại khiến thân muội thất vọng như vậy

~[1] Quá ngũ quan, trăm lục tướng; qua năm cửa ải, chém sáu tướng: Dựa theo tích Quan Vũ khi rời bỏ Tào Tháo tìm Lưu Bị từng vượt qua năm cửa ải và chém đầu sáu viên tướng, uy danh lừng lẫy. Ngự ỵ vượt qua muôn vạn khó khăn.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doan-tinh-ket>